

Khoái Xuyên Chi Ngược Tra Ngược Tra

Contents

Khoái Xuyên Chi Ngược Tra Ngược Tra	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã - Hệ Thống Ngược Tra	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 1	5
3. Quyển 1 - Chương 3: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 2	7
4. Quyển 1 - Chương 4: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 3	9
5. Quyển 1 - Chương 5: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 4	11
6. Quyển 1 - Chương 6: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 5	13
7. Quyển 1 - Chương 7: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 6	16
8. Quyển 1 - Chương 8: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 7	18
9. Quyển 1 - Chương 9: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 8	20
10. Quyển 1 - Chương 10: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 9	22
11. Quyển 1 - Chương 11: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 10	25
12. Quyển 1 - Chương 12: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 11	27
13. Quyển 2 - Chương 13: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 1	30
14. Quyển 2 - Chương 14: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 2	32
15. Quyển 2 - Chương 15: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 3	34
16. Quyển 2 - Chương 16: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 4	38
17. Quyển 2 - Chương 17: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 5	40
18. Quyển 2 - Chương 18: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 6	42
19. Quyển 2 - Chương 19: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 7	45
20. Quyển 2 - Chương 20: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 8	49
21. Quyển 2 - Chương 21: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 9	52
22. Quyển 2 - Chương 22: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 10	55
23. Quyển 2 - Chương 23: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 11	58
24. Quyển 3 - Chương 24: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 1	62
25. Quyển 3 - Chương 25: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 2	65
26. Quyển 3 - Chương 26: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 3	70
27. Quyển 3 - Chương 27: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 4	74
28. Quyển 3 - Chương 28: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 5	80
29. Quyển 3 - Chương 29: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 6	85
30. Quyển 3 - Chương 30: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 7	90
31. Quyển 3 - Chương 31: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 8	95
32. Quyển 3 - Chương 32: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 9	100
33. Quyển 3 - Chương 33: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 10	104
34. Quyển 3 - Chương 34: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 11	110
35. Quyển 4 - Chương 35: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cạn Bã 1	114
36. Quyển 4 - Chương 36: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cạn Bã 2	118
37. Quyển 4 - Chương 37: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cạn Bã 3	121
38. Quyển 4 - Chương 38: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cạn Bã 4	124
39. Quyển 4 - Chương 39: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cạn Bã 5	128
40. Quyển 4 - Chương 40: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cạn Bã 6	131
41. Quyển 4 - Chương 41: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cạn Bã 7	136

42. Quyển 4 - Chương 42: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 8	140
43. Quyển 4 - Chương 43: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 9	143
44. Quyển 4 - Chương 44: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 10	147
45. Quyển 4 - Chương 45: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 11	151
46. Quyển 4 - Chương 46: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 12	154
47. Quyển 5 - Chương 47: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh [1] Cận Bã 1	159
48. Quyển 5 - Chương 48: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 2	162
49. Quyển 5 - Chương 49: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 3	167
50. Quyển 5 - Chương 50: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 4	170
51. Quyển 5 - Chương 51: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 5	174
52. Quyển 5 - Chương 52: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 6	178
53. Quyển 5 - Chương 53: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 7	182
54. Quyển 5 - Chương 54: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 8	186
55. Quyển 5 - Chương 55: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 9	191
56. Quyển 5 - Chương 56: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 10	196
57. Quyển 5 - Chương 57: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cận Bã 11	201
58. Quyển 6 - Chương 58: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 1	206
59. Quyển 6 - Chương 59: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 2	209
60. Quyển 6 - Chương 60: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 3	213
61. Quyển 6 - Chương 61: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 4	218
62. Quyển 6 - Chương 62: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 5	223
63. Quyển 6 - Chương 63: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 6	227
64. Quyển 6 - Chương 64: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 7	231
65. Quyển 6 - Chương 65: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 8	235
66. Quyển 6 - Chương 66: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 9	240
67. Quyển 6 - Chương 67: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 10	245
68. Quyển 6 - Chương 68: Ngược Thần Vương Vô Thương Cận Bã 11	249
69. Quyển 7 - Chương 69: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 1	254
70. Quyển 7 - Chương 70: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 2	258
71. Quyển 7 - Chương 71: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 3	262
72. Quyển 7 - Chương 72: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 4	266
73. Quyển 7 - Chương 73: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 5	270
74. Quyển 7 - Chương 74: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 6	274
75. Quyển 7 - Chương 75: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 7	278
76. Quyển 7 - Chương 76: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 8	282
77. Quyển 7 - Chương 77: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 9	287
78. Quyển 7 - Chương 78: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 10	293
79. Quyển 7 - Chương 79: Ngược Bác Sĩ Hắc Ám Cận Bã 11	296
80. Quyển 7 - Chương 80: Kết Thúc	302

Khoái Xuyên Chi Ngược Tra Ngược Tra

Giới thiệu

Tên khác: Mau xuyên chi ngược tra ngược tra(Tạm dịch: Xuyên nhanh ngược cận bã)Tình trạng bản gốc: Đã hoàn – 80

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoai-xuyen-chi-nguoc-tra-nguoc-tra>

1. Quyển 1 - Chương 1: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã - Hệ Thống Ngược Tra

Mạc Sinh Bạch nhìn nam sinh trước mặt, mắt to da trắng, nhìn qua đơn thuần gầy yếu, là kiểu mà hắn thích nhất. Mạc Sinh Bạch gật đầu, nhìn về phía nam nhân đứng bên cạnh vẫn đang nở nụ cười nịnh nọt, “Quản lý Trương, người này để lại.”

Quản lý Trương thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ người trước mặt không hài lòng “Mạc thiếu thích là tốt rồi.” Rồi liếc mắt nhìn sang nam sinh kia “Hạ Minh à, nhất định phải hầu hạ Mạc thiếu cho tốt!”

Hạ Minh liền rụt rè mà gọi một tiếng “Chào Mạc thiếu!”

Mạc Sinh Bạch cảm thấy hứng thú, phát tay để quản lý Trương đi xuống.

Nghiêm Càn cười cười “Mạc thiếu, cậu bé này hình như còn là sinh viên nha!”

Mạc Sinh Bạch cười khê, “Sinh viên sao?”, vươn tay vòng qua thắt lưng Hạ Minh, kéo vào trong ngực, khẽ sát vành tai trắng nõn xinh đẹp của cậu “Thật à?” Hắn cố ý hạ thấp giọng, thanh âm gợi cảm lại hấp dẫn.

Hạ Minh đỏ mặt, nhẹ giọng nói “Vừa lên năm nhất.”

Mạc Sinh Bạch nhìn một đám hồ bằng cầu hữu đang say rượu nằm vất vưởng trong phòng, bỗng cảm thấy tê nhạt đến vô vị. Nói câu chào với Nghiêm Càn đang cùng một cô gái hôn đến quên trời đất, cũng mặc kệ việc hắn có nghe thấy hay không, liền đẩy cửa bước ra ngoài, không hề nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Hạ Minh ở phía sau.

Mạc Sinh Bạch bước trên đường, tâm tình không hiểu sao lại buồn bực khó chịu, cứ có cảm giác có chuyện gì đó không tốt. Trong nháy mắt khi tai nạn xảy ra, hắn chợt nhìn thấy rõ ràng gương mặt điên cuồng của Vương Thanh, lúc này cơ thể hắn đã máu chảy không ngừng. Bên tai hắn vang vang tiếng cười của y “Sinh Bạch, anh chết đi là tốt nhất. Như vậy không ai cướp được anh khỏi em! Cái gì mà hảo tử hảo tán chứ? Ha? Em làm sao có thể chia tay anh!”

Vương Thanh dừng lại, chăm chú mà nhìn Mạc Sinh Bạch “Đừng sợ, Sinh Bạch, em lập tức sẽ cùng đi với anh. Nhưng anh tuyệt đối không được nói chúng ta chỉ là chơi đùa như lúc trước nữa.”

Mạc Sinh Bạch lúc này đã gần như ngất đi, không nghĩ tới Vương Thanh muốn giết hắn hóa ra chỉ vì cái lý do ngu ngốc này.

Khi Mạc Sinh Bạch lần nữa tỉnh lại, đã nghe thấy tiếng khóc của mẹ. Muốn mở mắt ra an ủi bà, lại phát hiện không thể điều khiển được thân thể. Mạc Sinh Bạch buộc bản thân phải bình tĩnh, dù sao vẫn chưa chết, nói không chừng hai ba ngày nữa sẽ khỏi.

Mạc Sinh Bạch nghe thấy tiếng gõ cửa, người nọ vừa bước vào đã nói chuyện với mẹ hắn, trực tiếp phán cho hắn án tử hình. Người nọ nói “Mạc phu nhân, tôi là bác sĩ trị liệu chính của Mạc Sinh Bạch tiên sinh, ngài ấy hiện đã trở thành người thực vật. Trừ khi kỳ tích phát sinh, ngài ấy mới có thể tỉnh lại. Mong phu nhân đừng quá đau buồn.”

Mẹ Mạc Sinh Bạch nghe xong nước mắt liền không ngừng rơi xuống, thanh âm có chút run rẩy “Đã làm phiền bác sĩ Tô.”

Mạc Sinh Bạch bị buộc phải làm quen với cuộc sống của người thực vật, mẹ mỗi ngày đều đến thăm hắn, cha hắn bận làm việc, ngẫu nhiên mới đến một lần. Nói không chừng bản thân hắn như bây giờ cha còn rất cao hứng, ông ấy không phải luôn cảm thấy hắn rất ghê tởm sao?

Từng ngày một trôi qua, Mạc Sinh Bạch càng ngày càng muốn chết đi. Trở thành người thực vật, ngoại trừ lãng phí của cải, tiền tài, làm cho mẹ đau khổ ra thì còn có thể làm gì? Nhưng hiện tại Mạc Sinh Bạch ngay cả năng lực tự sát cũng không có.

Mãi cho đến một ngày, một thứ tự xưng là hệ thống trứng gà xuất hiện trong đầu hắn, Mạc Sinh Bạch mới nhìn thấy ánh sáng.

Hệ thống: Muốn khôi phục khỏe mạnh sao?

Mạc thiếu gia vội vàng gật đầu.

Hệ thống: Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể thực hiện nguyện vọng nha!

Vì thế giao dịch thành công.

Hệ thống ngược tra bắt đầu buộc định, 5%, 20%... 98%, 100%. Buộc định thành công.

Kí chủ: Mạc Sinh Bạch

Thuộc tính: Tra [1]

[1] $tra = căn\ bấ$

Chỉ số tình cảm: 90

Chỉ số thông minh: 90

Chỉ số nhan sắc: 95

Mị lực: 95

Vũ lực: 60 (người thường: 50)

Mạc Sinh Bạch cảm nín, thuộc tính tra là sao đây? Chính mình tuy rằng phong lưu nhưng đều tuân theo nguyên tắc người tình ta nguyện, hảo tự hảo tán. Đột nhiên nghĩ đến chiếc xe Vương Thanh dùng để đựng hân hình như là do hân tặng, cả người Mạc Sinh Bạch lập tức không khỏe.

Hệ thống: Kí chủ không cần nghi ngờ thuộc tính của bản thân, hệ thống sẽ không sai.

Mạc Sinh Bạch lại càng không khỏe, hệ thống này gọi là hệ thống ngược tra, sẽ không phải là ngược hân chứ?

Hệ thống: Chỉ có tra mới hiểu rõ tra, kí chủ là người mà hệ thống lựa chọn trong một tỷ người tra nhất, xin kí chủ không cần tự xem thường mình. Về phần ngược tra, hệ thống cam đoan sẽ không phải là kí chủ. Ngoài ra hệ thống cũng nhắc nhở kí chủ, bây giờ có thể bắt đầu nhiệm vụ chưa? Nhiệm vụ càng sớm hoàn thành, nguyện vọng càng sớm được thực hiện nha!

Mạc Sinh Bạch nhếch môi cười: Bắt đầu.

Hết chương 1

2. Quyển 1 - Chương 2: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạc Sinh Bạch mở mắt, phát hiện bản thân đang tắm. Hân liền đơn giản tiếp tục đứng dưới vòi sen tắm một cách sảng khoái, khối thân thể này cũng gọi là Mạc Sinh Bạch, đối với sự ác ý từ hệ thống, hân đã không còn hơi sức đâu lắm nhảm. Mạc Sinh Bạch nằm trên giường, trong đầu bắt đầu mở ra nội dung câu chuyện được hệ thống cấp.

Cốt truyện này bối cảnh là vườn trường, vai chính là một vương tử vườn trường tên Cao Kỳ, Cao Kỳ này không chỉ vô cùng đẹp trai, y còn là con một của thị trưởng A thị, đồng thời là người nổi nghiệp của tập đoàn đứng đầu A thị. Nhưng nếu nói Cao Kỳ sống cuộc sống rồng ngậm ngọc này có khuyết điểm nào, thì chính là phong lưu. Y cả nam nữ đều không tha, đùa bỡn tình cảm của người khác, trong đó có cả Mạc Sinh Bạch.

Mạc Sinh Bạch cũng là nhân vật thuộc dạng hotboy của trường, không chỉ có thành tích vượt trội, độ lạnh lùng ưu nhả của hân cũng không ai sánh bằng. Mạc Sinh Bạch khác người thường như vậy tất nhiên khiến cho Cao Kỳ hứng thú, mất thời gian hai năm rốt cục đem trai thẳng Mạc Sinh Bạch bẻ cong. Y đã đánh bại một tòa núi băng nghìn năm, nhưng đồng thời Cao Kỳ lại bắt đầu cảm thấy chán ghét Mạc Sinh Bạch

quá nhàm chán, liền nói lời chia tay, còn nói cho Mạc Sinh Bạch biết trong thời gian theo đuổi hắn, Cao Kỳ từ trước đến nay vẫn cùng cả trai lẫn gái lẫn giường, Mạc Sinh Bạch chỉ là bằng chứng để chứng minh mệnh lực của y mà thôi.

Mạc Sinh Bạch không thể chấp nhận được những lời nói ác ý của Cao Kỳ, bệnh tim tái phát mà qua đời. Nhưng Cao Kỳ một chút áy náy cũng không có, tiếp tục sống cuộc sống phong lưu của y, cuối cùng gặp được một tiện thụ tên Lâm Kỳ, vòng quay anh ngoại tình em tha thứ anh lại ngoại tình cứ như thế tiếp diễn.

Nhìn kết thúc truyện, đối với ác ý từ hệ thống hắn chỉ có thể cười ha ha. Ngày mai là lễ khai giảng, cũng là lần đầu tiên gặp gỡ Cao Kỳ. Mạc Sinh Bạch bình tĩnh đi ngủ, Cao Kỳ à Cao Kỳ, gặp tôi coi như cậu xui xẻo rồi.

Đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên, Mạc Sinh Bạch rửa mặt xong, nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cặp mắt đào hoa vì biểu tình lãnh đạm mà trở nên sắc bén, cả người cao ngạo mà lạnh lùng. Bởi vì lễ khai giảng có tiết mục trò chuyện cùng sinh viên ưu tú, Mạc Sinh Bạch cố ý chọn một bộ quần áo đen kiểu Tôn Trung Sơn [1], nút áo cũng cài đến nút cao nhất, thân hình thon dài cao ngất, vô cùng hoàn mỹ. Mạc Sinh Bạch nhếch môi cười, vốn là hình tượng cấm dục lập tức chuyển thành hấp dẫn.

[1] Kiểu áo Tôn Trung Sơn:

Từ căn hộ cho thuê đến trường học tầm mười phút, lúc hắn vào đến hậu trường, hiệu trưởng vừa lúc giới thiệu đến Mạc Sinh Bạch. Hiệu trưởng là một lão nhân tóc hoa râm, cả người đều tỏa mát ra hơi thở tri thức.

“Tiếp sau đây tôi sẽ giới thiệu một vị học trưởng năm ba, Mạc Sinh Bạch. Vị học trưởng này của các bạn đối với học thuật có cống hiến vô cùng lớn, năm nhất đạt được giải nhất nghiên cứu sinh học toàn quốc, năm hai được Đại học Harvard mời đến làm nghiên cứu, trên tạp chí vật lý hàng đầu phát biểu không dưới mười bài học thuật lý luận, đồng thời lúc ở Mỹ, học trưởng của các bạn còn nhận hạ giải quyết mệnh đề toán học của Garriden hơn 300 năm qua chưa có lời giải, vinh dự trở thành người thẩm tra của Hiệp hội thiên tài có chỉ số thông minh cao nhất thế giới. Vì nhớ quê hương, học trưởng của các bạn đã trở lại trường chúng ta, chúng ta vô cùng hoan nghênh em ấy lên sân khấu trò chuyện.”

Sinh viên phía dưới vừa nghe hiệu trưởng kể về vị học trưởng truyền kỳ, tất cả đều sôi trào, một đám đuổi cổ muốn nhìn thử xem nhân vật này là ai, thời điểm Mạc Sinh Bạch từ trong tiếng vỗ tay bước lên sân khấu, liền hoàn toàn yên tĩnh. Mạc Sinh Bạch gật đầu chào hiệu trưởng đứng bên cạnh, hắn không cầm bản diễn thuyết, đứng nghiêm chỉnh giống như tất cả đều không để vào mắt “Chào các bạn sinh viên, hoan nghênh các bạn tiến vào H đại!”

Tiếp theo Mạc Sinh Bạch giới thiệu sơ lược về trường học cùng những việc cần phải chú ý khi lên đại học, cuối cùng biểu đạt sự mong đợi đối với lứa sinh viên mới, cuối cùng là câu cảm ơn mọi người, buổi trò chuyện chấm dứt. Mạc Sinh Bạch đưa mắt nhìn lên, có vài nữ sinh đã kích động bắt đầu khóc.

Thời điểm rời đi, hệ thống cũng không hề nhắc nhở, vậy chỉ có thể chứng minh rằng hôm nay Cao Kỳ không tới. Mạc Sinh Bạch có chút bất đắc dĩ, đối với loại thiên chi kiêu tử này, lễ khai giảng tới hay không cũng không ảnh hưởng.

Mạc Sinh Bạch ở trường học không có việc gì làm, đến lớp hay không cũng được, toàn bộ giảng viên đều cứng rắn, mà vốn dĩ, đối với cấp bậc thiên tài như Mạc Sinh Bạch mà nói, đi học chính là lãng phí thời gian của hắn. Chỉ khổ cho các sinh viên mỗi mắt chờ mong. Có câu nói không đến thì ta tự đến.

Đối với việc phải tới chỗ nào mới tìm được Cao Kỳ, chỉ cần là người có chút đầu óc liền biết. Mạc Sinh Bạch cũng không gấp.

Hết chương 2

3. Quyển 1 - Chương 3: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 2

Ban đêm. Quán bar Blues lớn nhất A thị không khí rất cao, đa phần đám sinh viên sau khi trải qua kỳ quân sự đều vào quán bar này xả một phen, Cao Kỳ hiển nhiên không ngoại lệ, mấy ngày quân sự này thật sự đã làm cho hắn ghen muốn chết. Nói đến thì, một đám phú nhị đại họp cùng một chỗ ngoại trừ tìm việc vui còn có thể làm gì khác, nên bao cả một gian phòng riêng để chơi là chuyện bình thường.

Cao Kỳ hút thuốc, biểu tình nhàn nhạt, thanh âm có chút trêu tức “Hai tối cuối tuần không đến, hàng nơi này sao lại kém nhiều như vậy?” Thanh âm không lớn, nhưng đủ để cho mọi người ở chỗ này nghe rõ.

Quản lý mồ hôi lạnh chảy liên tục, đám phú nhị đại thật không dễ hầu hạ, mỗi lần đến hắn đều đặc biệt bảo thiếu gia công chúa [1] tốt nhất ra hầu hạ, hôm nay lại không hài lòng “Cao thiếu, đây đã là hàng tốt nhất ở quán nhỏ chúng tôi rồi.”

[1] Đây là cách gọi trong bar: thiếu gia = trai bao, tiểu thư = gái bao

“A Kỳ, hai tuần không nếm thức ăn tươi, khẩu vị kén chọn rồi sao?” Nói chuyện chính là anh họ của Cao Kỳ, Cao Phong, hắn ngồi phía trong, tay trái ôm một công chúa bộ dáng yêu nghiệt, tay phải cầm một ly cocktail màu sắc rực rỡ.

Cao Kỳ không quá thích vị anh họ này, luôn có cảm giác hắn đang tính toán gì đó. Y cầm ly whisky lên uống một hơi “Mọi người cứ chơi, tôi ra ngoài hít thở không khí.”

Cao Phong ánh mắt thoáng thâm trầm, nhìn cánh cửa vừa đóng lại, một hơi uống cạn ly cocktail, cười cười, lại cùng đám phú nhị đại hoà mình, không khí càng nóng hơn. Dẫn mọi người đến là y, y lại đi trước thì có ý gì đây?

Cao Kỳ vừa bước ra khỏi phòng, liền nhìn thấy một người lạnh như băng, toàn thân từ trong ra ngoài đều lộ ra một loại khí tức cực tuyệt người tới gần. Cao Kỳ liếm liếm môi, đêm nay phải là hắn.

Lúc Mạc Sinh Bạch cảm nhận được một ánh mắt nóng rực, vừa quay đầu liền nhìn thấy một nam sinh đang tựa mình vào cửa, sở dĩ gọi y là nam sinh là bởi vì khuôn mặt y còn có một chút ngây ngô, ánh mắt cũng không thâm trầm, cho dù là nam chính, lúc này cũng mới chỉ có 18 tuổi mà thôi. Hệ thống vào lúc này lập tức nhắc nhở: Mục tiêu ngược tra Cao Kỳ đã xuất hiện, độ hảo cảm 40. Nhiệm vụ của kí chủ là đem độ hảo cảm của mục tiêu Cao Kỳ kéo đến 100, lại đem độ ngược tâm của mục tiêu Cao Kỳ kéo đến 100.

Mạc Sinh Bạch ở trong lòng cười nhạo một chút, Cao Kỳ đã bước đến trước mặt.

“Có thể mời anh uống một ly không?” Cao Kỳ lộ ra nụ cười mỉm mê người, thoát nhìn sáng chói như ánh mặt trời.

Mạc Sinh Bạch đánh giá hắn, cho đến khi khóe môi tươi cười của Cao Kỳ đã bắt đầu cứng ngắc mới nói một chữ được. Thanh âm trầm thấp mơ hồ chứa đựng một tia mỉa mai, Cao Kỳ cảm thấy rung động, độ hảo cảm lại tăng thêm 10. Cao Kỳ có chút khô nóng, có thể vừa rồi trong rượu có bỏ thêm chút thuốc trợ hứng gì đó, Cao Kỳ càng thêm hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía Mạc Sinh Bạch lại nóng rực thêm mấy phần. Mạc Sinh Bạch có chút buồn cười, trên mặt lại bất động thanh sắc “Tôi uống soda.”

Cao Kỳ không gọi thêm rượu mà lẳng lặng nhìn Mạc Sinh Bạch uống soda, vừa cảm dục lại gợi cảm.

“Nước cũng uống xong rồi, phòng trên lầu, đi không?” Cao Kỳ khẩn cấp đưa ra lời mời.

“Được thôi.” Mạc Sinh Bạch sáng khoái trả lời. Thiếu niên à, tự cậu đến nộp mạng thì đừng trách tôi! Mạc Sinh Bạch có chút tà ác mà nghĩ. Độ hảo cảm lúc hắn đáp ứng lời mời lại tăng thêm 10. Trước mắt đã là 60. Xem ra này độ hảo cảm của nam chính này thật dễ kéo.

Vừa vào phòng, Cao Kỳ đã nhào tới. Mạc Sinh Bạch thanh âm lãnh đạm “Đóng kỹ cửa phòng, đến trên giường.” Cao Kỳ lập tức bật người dậy chấp hành. Làm xong Cao Kỳ liền nhào lên trên giường, Mạc Sinh Bạch một cái xoay người đã đem y đặt dưới thân. Cao Kỳ nhướng mi “Anh muốn ở trên?” Mạc Sinh Bạch cởi bỏ áo sơ mi của y “Chuyện này không phải quá rõ ràng sao?” Cao Kỳ vừa muốn đề lại, liền đột nhiên phát hiện nam nhân thoát nhìn như gây yếu này lại áp chế y đến không thể nhúc nhích. Cao Kỳ hỏi “Anh biết tôi là ai không?” Mạc Sinh Bạch vì sự ngây ngô của y mà vui vẻ, khóe môi hơi nhếch lên “Bảo bối, chẳng lẽ em không biết lúc lần giường nói về thân phận là vô dụng sao?” Thời điểm Cao Kỳ bị nụ cười của hắn làm cho thất thần, Mạc Sinh Bạch đã thuận thực đem cravat trói hay tay của y lại kéo lên trên đầu. Lúc quần bị cởi ra, tâm Cao Kỳ đã muốn chết “Đêm nay chỉ cần anh tha cho tôi một mạng, anh muốn gì tôi đều cho anh. ” Mạc Sinh Bạch buồn cười “Bảo bối, nam nhân trên giường không thể nói đùa. Chính em hắn phải biết rõ chứ?”

Mạc Sinh Bạch không để ý tới y nữa, để Cao Kỳ hết làm lại làm. Cao Kỳ giống như đang nằm mơ, thân thể mềm nhũn vô lực, cả người theo động tác của Mạc Sinh Bạch đạt tới một cái lại một cái cao trào, khoái cảm ngập đầu làm cho khóe mắt y không nhìn được mà chảy nước mắt, không khỏi cầu xin tha thứ “Đừng, đừng làm nữa, tôi không được...” Mạc Sinh Bạch nghe y nức nở, hôn lên khóe mắt đầm nước mắt của y, đem y ôm đến phòng tắm, đặt lên tường lại làm thêm lần nữa. Đến khi Mạc Sinh Bạch tận hứng, Cao Kỳ đã rơi vào hôn mê.

Mạc Sinh Bạch tắm rửa cho y xong, dưới di động của y để lại vài tờ Mao gia gia màu đỏ [2], ác liệt mà nở nụ cười. Phát tiết xong Mạc Sinh Bạch tâm tình rất tốt, bèn dịch tốt góc chăn cho Cao Kỳ, rồi mới tiêu sái rời đi.

[2] *Tờ tiền mao gia gia màu đỏ chính là tờ 100NDT (bằng khoảng 330 836 VND)*

4. Quyền 1 - Chương 4: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cận Bã 3

Chờ đến khi Cao Kỳ tỉnh lại đã hơn mười giờ. Mở to mắt, hồi tưởng lại điên cuồng tối qua, khuôn mặt vặn vẹo, chính mình thể nhưng bị một kẻ xa lạ ngay cả tên cũng không biết đề! Xốc chân lên, vết máu cùng tinh dịch lẫn vào nhau, hồng hồng trắng trắng tạo thành một đồng hỗn độn, Cao Kỳ muốn nhanh chóng rời đi, chân vừa chạm đất nơi bí ẩn liền truyền đến đau đớn như xé rách. “Shit!” Cao Kỳ một quyền nện lên giường. Vừa chuẩn bị gọi điện thoại cho người mang một bộ quần áo đến, liền nhìn thấy mấy tờ tiền đặt dưới di động, lần này Cao Kỳ thật sự nổi giận, đôi mắt nhìn chằm chằm tờ tiền giống như có thể phun ra lửa “Thực sự rất có năng lực, anh tốt nhất đừng để tôi gặp lại, nếu không...”

Cùng lúc đó, Mạc Sinh Bạch đang vui sướng mà uống cà phê thơm nồng, ngày hôm đó thật sự quá sáng khoái.

Hệ thống: Kí chủ không nên thả lỏng quá mức, độ hảo cảm của mục tiêu Cao Kỳ đối với ngài hiện tại là 0 nha!

Mạc Sinh Bạch đã quen với hệ thống, chỉ cười ha ha, lại nhìn không được hỏi “Hệ thống, độ hảo cảm có thể là số âm không?”

Hệ thống: đương nhiên có thể, kí chủ hãy cố lên, mau đem độ hảo cảm của mục tiêu Cao Kỳ kéo đến 100!

Thời gian không ngừng trôi, Cao Kỳ chờ ở Blues một tuần cũng không gặp lại người kia, hướng xung quanh hỏi thăm một chút mới biết người nọ chỉ mới đến đây một lần. Cao Kỳ hận đến nghiến răng, lại không có biện pháp. Ở quầy bar uống hết ly này tới ly khác, cự tuyệt cả nam lẫn nữ lại gần bắt chuyện, y không hề có tâm tình đi sẵn vào lúc này. Phiền muộn mà mở cửa chiếc Ferrari đỏ, cha y liền điện thoại đến “Mới vừa lên đại học đã muốn buông thả phải không, hả? Chỉ mới vừa khai giảng mà một tuần cũng không hề thấy mặt mày trên lớp! Mày ngày mai phải đi học đảng hoàng cho tao, đừng để tao biết mày lại đi trêu hoa ghẹo bướm, có nghe không hả?” Cao Kỳ chỉ có thể nói vâng, nếu không với tính tình của cha y, nói không chừng sẽ thực sự đánh y một trận.

Nền trời xanh thẫm, ánh nắng tháng chín vẫn còn đọng lại chút nắng nóng của mùa hè.

Cao Kỳ hạ cửa kính của chiếc Ferrari màu đỏ lóa mắt, kiêu ngạo chạy vào sân trường. Dừng xe, mở cửa, khuôn mặt anh tuần bức người lập tức làm không ít nữ sinh mặt đỏ tim đập, cũng làm không ít nam sinh kêu khổ liên tục, lại thêm một tên hút gái đến rồi đấy. Nhóm nữ sinh nhỏ giọng thì thầm “Đẹp trai quá, chảy nước miếng mất thôi!”, “Hừ, tôi còn chưa thấy ai đẹp trai hơn học trưởng!”, “Ày, không cùng một loại hình mà, học trưởng cho người khác cảm giác như nhìn thấy thần vậy, không cách nào chạm đến!” “Nhưng nhưng nhưng, anh đẹp trai này trước đây chưa từng thấy qua, chắc là năm nhất rồi, cảm giác ầm ập cứ như ánh mặt trời! Không được, đẹp trai quá đi mất!”...

Cao Kỳ trong tiếng riu rít của các nữ sinh mà đứng chờ Tôn Lê, Tôn Lê bộ dáng nhã nhặn lịch sự, khí chất ôn nhu, lại là Hội trưởng Hội học sinh, được các nữ sinh gọi là vương tử ôn nhu. Các nữ sinh vốn rất dễ kích động, lại thêm một anh đẹp trai xuất hiện liền khó có thể kiềm chế, một loại sinh vật có tên hủ nữ mất lại càng bắn ra tim hồng.

“Đi thôi, A Kỳ.”

Cao Kỳ gật gật đầu “Đã làm phiền anh, đưa tôi đến phòng học là được, tôi cũng chưa từng tới đây.”

Nghe thanh âm nữ sinh thảo luận phía sau, cái gì mà ôn nhu công dương quang thụ, dương quang công ôn nhu thụ linh tinh, Tôn Lê tươi cười càng thêm rõ ràng “A Kỳ, không cần khách sáo với anh.”

Tài chính quốc tế ban A.

“A Kỳ, cal!” Tôn Kiên rất nhanh đã bước tới “A Kỳ, tao vừa bị giảng viên gọi đi có chút việc nên mới phải nhờ anh tao đến đón mày!”

“Giải thích gì chứ, tao không quen mày!” Cao Kỳ liếc hần, rồi hướng Tôn Lê nói “Cám ơn Lê ca, có A Kiên ở đây là được, Lê ca có việc gấp cứ đi trước, không cần chờ tụi em!”

Tôn Kiên cũng gật gật đầu phụ họa “Đúng đó, ca, anh có việc thì đi đi, tên này giao cho em, yên tâm!” Tôn Lê cười cười, xoay người rời đi.

Bước tới cuối lớp tìm hai chỗ ngồi, hai người vừa mới ngồi xuống, Tôn Kiên liền nhin không được hỏi “Một tuần này mày biến đi đâu vậy?”

“Đừng nói nữa.” Cao Kỳ nhú mi “Ban chúng ta sao nhiều người như vậy “

Tôn Kiên vừa nhìn, trừ hai bên hần ra bên cạnh đều đầy người, trên hành lang cũng toàn là nữ sinh, Tôn Kiên lễ phép mà đem chỗ ngồi bên cạnh dành ra cho một nữ sinh, được nàng ngượng ngùng nói cám ơn. Tôn Kiên mới hướng Cao Kỳ giải thích “Giảng viên của chúng ta hôm nay có việc, nhờ Mạc Sinh Bạch năm ba dạy thay.” Tôn Kiên chỉ chỉ đầu “Một anh đẹp trai chỉ số thông minh rất cao, nữ sinh trường chúng ta

sắp điên hết rồi, đặt cho hẳn biệt danh là vương tử lạnh lùng. Đúng rồi, anh tao bị các nàng gọi vương tử ôn nhu. Hai ngày nữa không chừng cũng sẽ gọi mày là vương tử ánh mặt trời! “

Cao Kỳ cảm thấy cái tên này có chút quen tai, cũng không phải quen biết gì, mà là lúc nãy đứng chờ Tôn Lê nghe nữ sinh bàn luận có cái tên này.

Tiếng chuông vào học vừa reo, Cao Kỳ phát hiện không chỉ trong phòng chật như nêm, ngoài cửa sổ cũng đứng đầy một đám người. Cao Kỳ không khỏi với người có tên Mạc Sinh Bạch này tò mò.

Tầm mắt Cao Kỳ dính chặt trên người Mạc Sinh Bạch, hẳn đứng ngược nắng, làn da vốn trắng lại như được phủ thêm một tầng ánh sáng, biểu tình lạnh lùng cứng rắn cũng trở nên có chút nhu hòa, ánh mắt hờ hững lại sắc bén, áo sơ mi không cài hai cúc áo trên cùng mặc trên người hẳn vừa cầm dục lại hấp dẫn. Cao Kỳ thậm chí nhìn thấy không ít nữ sinh thầm nuốt nước bọt. Thật sự là tìm mòn gót giày mà không thấy, có được lại chẳng tốn chút công lao.

Cao Kỳ cười tà mị, Mạc Sinh Bạch, tôi tìm được anh.

5. Quyển 1 - Chương 5: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 4

Mạc Sinh Bạch dưới ánh mắt sùng bái của các học đệ học muội dùng thời gian chưa đầy 20 phút, trật tự rõ ràng, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu mà giảng xong toàn bộ nội dung bài học. Sau đó bước dài ra khỏi phòng học, chờ đợi con cá sắp cắn câu.

Không để ý đến ánh mắt khó hiểu của Tôn Kiên, Cao Kỳ theo sát hẳn rồi khỏi phòng học. “Này! Mạc Sinh Bạch, anh đứng lại!”

Mạc Sinh Bạch dừng bước, quay lại nhìn hẳn, trong mắt Cao Kỳ mang theo chút bướng bỉnh cùng không kiên nhẫn, giống như một con chó bị giẫm phải đuôi. “Vị học đệ này, có chuyện gì sao?”

Lần này Cao Kỳ thực sự xù lông, ánh mắt trừng lớn “Anh hỏi tôi là ai? Anh thế nhưng hỏi tôi là ai?!”

Mạc Sinh Bạch dùng ngữ khí lạnh lùng để phù hợp khuôn mặt băng sơn của hẳn “Vị học đệ này, tại sao tôi phải biết cậu? Người nhận ra tôi rất nhiều, chẳng lẽ tôi đều phải biết tất cả bọn họ sao?” Mạc Sinh Bạch nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay “Ngại quá, cậu đã làm tôi muộn ba phút, tôi còn có việc, tạm biệt học đệ.”

“Anh!! Tên chết tiệt!” Cao Kỳ mắng xong liền có chút xấu hổ, y thấy mình không khác gì nữ sinh. Nhưng Mạc Sinh Bạch chỉ để lại cho y một bóng lưng, dường như không hề nghe thấy, lại giống như không hề quan tâm. Cao Kỳ buồn bực.

Tôn Kiên bước tới vỗ vai y “A Kỳ, vừa rồi tao cũng nghe được, đừng nói người mày muốn tìm là Mạc Sinh Bạch nhé?”

“Đúng thì sao? Hắn thiếu tao, tao nhất định phải đòi lại.”

Tôn Kiên ánh mắt phức tạp “A Kỳ, lời hắn nói mày quên đi, mặc kệ là chơi đùa hay nghiêm túc, mày đừng quá so đo.”

Cao Kỳ có chút khó chịu, thứ y muốn chưa bao giờ thoát khỏi tay y. Nếu đem Mạc Sinh Bạch cao cao tại thượng không coi ai ra gì kia bắt lấy, rồi hung hăng vứt bỏ, nghĩ đến việc sau này trên mặt Mạc Sinh Bạch sẽ xuất hiện thân sắc thống khổ, Cao Kỳ hưng phấn vô cùng “A Kiên, tao quyết định rồi, mặc kệ thế nào, tao nhất định sẽ đem Mạc Sinh Bạch đuổi tới tay!” Tất nhiên bạn học Cao Kỳ đang hưng phấn đã quên luôn việc mình từng bị Mạc Sinh Bạch làm đến khóc kêu cha gọi mẹ.

Tôn Kiên đau đầu, quả nhiên im lặng là tốt nhất, đành phải nói “Loại chỉ số thông minh cao như hắn tao thật sự không biết phải làm thế nào, hay chúng ta trở về cẩn thận tìm một chút tư liệu của hắn, rồi lập kế hoạch theo đuổi sau, được không?”

Cao Kỳ vỗ vai hắn “Tiểu Kiên Tử, rất nghĩa khí! Về sau nhất định sẽ giới thiệu cho mày một đại mỹ nữ!”

Mặt Tôn Kiên nhăn lại như ăn phải mướp đắng “A Kỳ, đừng gọi tao bằng cái tên đó được không? Nghe cứ như thái giám.”

Cao Kỳ cười ha ha, liền cùng Tôn Kiên đi tìm tư liệu.

Mà Mạc Sinh Bạch bên này đang vì hệ thống đột nhiên đưa ra một nhiệm vụ chi nhánh mà không còn lời nào để nói. Cái gì gọi là “quyển rũ Lâm Kỳ, đem độ hảo cảm kéo đầy 100”? Đó rõ ràng là tiện thụ kiếp trước của Cao Kỳ được chứ? Mạc Sinh Bạch sắp sửa biến thành Sparta luôn rồi!

Mạc Sinh Bạch không ôm hy vọng hỏi “Có thể từ chối nhiệm vụ chi nhánh không?”

Hệ thống: Có thể nha.

Mạc Sinh Bạch: Hả? Tốt như vậy?

Hệ thống: Nhưng mà nếu như từ chối, nhiệm vụ này liền tương đương với không hoàn thành. Cùng với việc không làm nhiệm vụ chính không có gì khác nhau.

Mạc Sinh Bạch co rút khóe miệng, hắn cũng biết, dựa theo tính cách hệ thống nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hệ thống: Nhiệm vụ chi nhánh: quyền rũ Lâm Kỳ, đem độ hảo cảm kéo đầy 100, kí chủ có chấp nhận nhiệm vụ hay không?

Mạc Sinh Bạch cắn răng: Chấp nhận nhiệm vụ chi nhánh.

Vì thế vào lúc Cao Kỳ đang cùng Tôn Kiên vội vàng lập kế hoạch theo đuổi Mạc Sinh Bạch, Mạc Sinh Bạch cũng đang phải lập ra kế hoạch quyền rũ Lâm Kỳ.

Mạc Sinh Bạch nhìn sơ qua nội dung truyện. Lâm Kỳ là một tiểu bạch thủ điển hình, thuần khiết lại thiện lương, nói trắng ra là chính là đứa ngốc dễ lừa, tính cách vô hại vẻ ngoài lại đẹp, cho nên hấp dẫn Cao Kỳ đã từng bước qua nghìn bụi hoa. Tay tình trường già đời Cao Kỳ không cần tốn nhiều công sức đã đem tiểu bạch thủ Lâm Kỳ đuổi tới tay, rồi sau đó lại vì hoa nhà không bằng hoa dại, Cao Kỳ ngoại tình, Lâm Kỳ lên án, vì thế phịch phịch phịch [1] hai người hòa hảo như lúc ban đầu, cứ như vậy ngoại tình lại phịch phịch phịch n lần, hai người thần kỳ happy ending. Mạc Sinh Bạch đỡ trán, như vậy mà cũng happy ending được, Lâm Kỳ này rốt cuộc có bao nhiêu tiện [2] đây! Mấu chốt là hiện tại Lâm Kỳ cũng là mục tiêu tấn công của mình, nghĩ đến đây Mạc Sinh Bạch liền cảm nhận được ác ý của hệ thống dày đặc đến cỡ nào.

[1] *phịch phịch phịch: tiếng động khi làm tình*

[2] *tiện trong tiện thụ*

Đáng để ăn mừng chính là, thân thể này sẽ chết vào năm tư, còn Lâm Kỳ bây giờ vẫn chưa vào đại học, chỉ mới học cấp ba. Cấp ba, thật sự là ông trời cũng giúp hần! Mạc Sinh Bạch chưa bao giờ quên có một loại gọi là học sinh cấp ba học cực như chó, lại có một loại nghề nghiệp gọi là giáo sư dạy kèm tại nhà.

So với phương pháp cổ điển của Mạc Sinh Bạch, Cao Kỳ dưới ánh mắt khinh bỉ của Tôn Kiên lại kiên định chọn một phương pháp phi thường cầu huyết mà dị thường hữu dụng, chính là... anh hùng cứu mỹ nhân!

6. Quyền 1 - Chương 6: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 5

Bóng tối dày đặc đen như mực, gió đêm thổi qua da thịt làm cả người rét lạnh.

Vài tên côn đồ đầu nhuộm vàng tụ họp dưới ánh đèn đường, trên miệng là điều thuốc lá. Vốn đang nói chuyện vô cùng vui vẻ, một tên trong số đó nhìn thấy Mạc Sinh Bạch đi tới, động tác liền ngừng lại. “Phi Tử, là tên đó?”

Tên đầu nhuộm vàng rực rỡ được gọi là Phi Tử nhả khói, dùng chân đạp tắt tàn thuốc, cười đến đáng khinh “Lão đại, chính là hần. Em đã xem qua ảnh chụp. Chỉ cần chút giáo huấn nho nhỏ là tiền sẽ đến tay.”

Tên lão đại cũng cười “Gầy còm như một con gà bệnh, chúng ta thế nhưng lại đem tới bốn anh em, thật

lãng phí sức lao động!”

Đám người cũng không thêm nói nữa, biểu tình muốn gây sự, đỉnh đạc mà đứng chắn ngang giữa đường, vừa lúc chặn trước mặt Mạc Sinh Bạch.

“Các vị này có chuyện gì không?” Ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

Tên lão đại giả vờ ho khan “Mấy anh em tao gần đây túng thiếu quá, muốn mượn mày chút tiền xài, thế nào?”

“À.” Mạc Sinh Bạch lấy ví, rút ra một xấp tiền màu đỏ “Nhiều đây đã đủ chưa?”

Phi Tử cầm nín, người này sao lại nghe lời như vậy, vậy làm sao giáo huấn hắn đây?

Lão đại trực tiếp lên tiếng “Anh em tao chính là nhìn mày không vừa mắt, muốn đánh mày, không phục? Anh em, lên!”

Hệ thống: Kí chủ biểu hiện cho tốt nha, mục tiêu công lược của ngài, Cao Kỳ, đang ở cách đó không xa nhìn ngài đó.

Mạc Sinh Bạch: Yên tâm.

Hai phút sau.

“Đại ca, em sai rồi!” Tên lão đại đau đến co quắp người, dùng ánh mắt cầu xin nhìn chằm chằm đôi chân đang dẫm lên bàn tay hắn “Tội em có mắt như mù! Có thể nâng đôi chân cao quý của anh lên không?” Nếu người kia không nhấc chân lên, tay gã sẽ thật sự bị phé đi đó!!! Mà các tiểu đệ mỗi người cũng đều bị bẻ gãy tay, nằm trên mặt đất đau đến không nói nên lời.

Mạc Sinh Bạch dịch chân, đem xấp tiền vừa nãy nhét vào trong tay tên lão đại “Đi khám bác sĩ đi.” Dưới ánh mắt ngây ngốc chưa hiểu gì lại bổ sung thêm một câu “Nếu không nhanh lên, nói không chừng sẽ bị phé thật.”

Đám người lúc này mới bừng tỉnh mà kéo nhau chạy, vấp té cũng không dám quay đầu.

“Nhìn đủ rồi thì xuất hiện đi.”

Nghe vậy, Cao Kỳ mới lách người từ trong chỗ tối bước ra. “Anh rất lợi hại!”

Mạc Sinh Bạch lộ ra biểu tình có chút hoang mang “Vị học đệ này, nếu có việc thì có thể nói thẳng không?”

“Mạc Sinh Bạch, tôi tên là Cao Kỳ.”

“Ừ. Vậy nếu không có việc gì, tôi đi trước.”

“Anh, anh sao lại như vậy?” Cao Kỳ gãi gãi tóc, ngữ khí không được tự nhiên “Tôi thích anh!”

“À. Tôi bây giờ có thể đi rồi chứ?”

“Này, anh còn chưa đồng ý mà?”

“Được.”

“A?”

“Tôi nói, được.”

Cao Kỳ nhìn Mạc Sinh Bạch, hần đứng dưới ánh đèn đường, phần lớn gương mặt bị bóng tối phủ lên, nhìn không rõ biểu tình. Cao Kỳ chỉ thấy được đường cằm góc cạnh rõ ràng, một phần cổ trắng nõn cổ cùng xương quai xanh tinh xảo. Cao Kỳ tim đập có chút nhanh, cổ họng nuốt khan làm y giật mình, mình nhất định là bị sắc dụ, nếu không, tiểu Cao Kỳ sao lại có xu thế ngắc đầu!

Mạc Sinh Bạch đến gần y, khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra trước mắt Cao Kỳ. Mạc Sinh Bạch nâng mặt y lên hôn xuống, dùng kỹ thuật cực kỳ cao siêu hôn Cao Kỳ đến ý loạn tình mê. Mạc Sinh Bạch buông y ra, lại liếm lên vành tai y, dùng thanh âm trầm thấp lặp lại một lần nữa “Tôi nói, được.”

Cao Kỳ run rẩy, sắc mặt ửng hồng, này mới chân chính gọi là sắc dụ đi, hoàn toàn không thể chống cự được! Vừa ngắc đầu, vừa lúc chạm vào đáy mắt sâu thẳm như hồ băng của Mạc Sinh Bạch, lý trí Cao Kỳ ầm một tiếng nổ tung, trong đầu chỉ hiện ra duy nhất một ý nghĩ, xong đời rồi!

Vì thế kể từ sau hôm đó, Mạc Sinh Bạch cùng Cao Kỳ bắt đầu đi chung với nhau. Y vô cùng cao hứng, không thềm để ý đến cảm của một đám người sắp rớt xuống đất.

Mà Mạc Sinh Bạch tuy rằng tra, nhưng hần một khi muốn bắt lấy tâm người nào, người đó tất nhiên không có chỗ trốn, Cao Kỳ tất nhiên không hề ngoại lệ. Quy tắc của Mạc Sinh Bạch là một khi đã làm thì phải làm đến tốt nhất, vì thế liền trổ hết tài năng. Ví dụ như cào ngày lễ tình nhân cùng Cao Kỳ đi ngắm biển, vào ngày kỷ niệm thành lập trường cầm micro thâm tình hát một khúc tình ca làm cho toàn bộ giảng viên sinh viên gì đó đều làm nền cho bọn họ, lúc Cao Kỳ phát sốt liền không quản ngại nửa đêm chạy ra ngoài mua thuốc rồi cẩn thận chiếu cố suốt đêm, ăn cơm mặc quần áo đều tận tình chăm sóc. Ngoài ra, lúc trên giường cũng dùng kỹ thuật không gì sánh kịp làm cho y trầm luân đến không biết đêm ngày.

Núi băng một khi hòa tan, mị lực tất nhiên không thể ngăn cản, huống chi còn là một núi băng toàn năng. Ít nhất Cao Kỳ trước thể công mãnh liệt của Mạc Sinh Bạch đã sớm đem ý nghĩ “quen xong rồi chia tay” vút đến chín tầng mây, thậm chí còn sinh ra loại ý nghĩ cả đời cùng nhau một chỗ cũng không tệ lắm.

Hết chương 6

7. Quyển 1 - Chương 7: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 6

Gần nửa năm, Mạc Sinh Bạch đem độ hảo cảm của Cao Kỳ kéo đến 90, mà độ hảo cảm lại giống như mắc kẹt ở mức 90, có kéo như thế nào cũng không hề tăng. Mạc Sinh Bạch đồng thời lợi dụng thời gian Cao Kỳ đi học hướng tiểu bạch thỏ Lâm Kỳ dạy kèm, nhận được vô hạn sùng bái của Lâm Kỳ, còn được trên dưới Lâm gia khen ngợi. Khiến Mạc Sinh Bạch buồn bực chính là, độ hảo cảm của Lâm Kỳ cư nhiên cũng vững vàng mà dừng lại ở mức 90. Cứ như vậy nữa thì hẳn phải làm thế nào đây!

“Alo, Sinh Bạch! Anh đang ở công ty sao?”

“A Kỳ, anh ở công ty. Tắm rửa xong cứ ở nhà chờ anh, anh xong việc sớm sẽ về ngay.”

“Được, em biết rồi. Gặp anh sau.”

Gọi điện xong Cao Kỳ mặt vẫn còn hơi nóng, nửa năm này y vẫn ở nhà trọ của Mạc Sinh Bạch, ban ngày đến trường đi học, buổi tối cùng Mạc Sinh Bạch ôm nhau ngủ, mỗi ngày đều bình thản mà hoàn mỹ trôi qua như vậy. Ngoại trừ...

Mạc Sinh Bạch đứng trong phòng làm việc của hắn, dưới yêu cầu mãnh liệt của cha Mạc, hắn sau khi tốt nghiệp đã từng bước tiếp nhận sản nghiệp của Mạc thị. Tập đoàn Mạc thị là tập đoàn có quy mô toàn quốc, so với tập đoàn Kỳ thị còn lớn hơn gấp ba lần. Mà đời trước nguyên chủ đối với việc kinh doanh không có hứng thú, đem chỉ số thông minh kinh người của hắn toàn bộ dùng vào việc nghiên cứu vật lý, còn chưa kịp phát huy hết tài hoa đã bị Cao Kỳ làm tức đến mức tái phát bệnh mà chết. Xuyên qua cửa kính trong suốt có thể quan sát được hơn phân nửa thành phố này, hắn rốt cục cảm nhận được cảm giác nắm được quyền lực trong tay, cũng hiểu được tại sao những người khác lại hao tổn tâm cơ để lấy được vị trí này.

Từng bước một, để cho Cao Kỳ chậm rãi mất đi mọi thứ, như vậy, nguyên chủ đã chết, cậu có hài lòng không?

Hệ thống: Thân thiện nhắc nhở, kí chủ có khuynh hướng hắc hóa, điều này không tốt đối với việc hoàn thành nhiệm vụ nha.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu vui lòng cảm miệng.

Vì thế Mạc Sinh Bạch bị hệ thống quấy rầy khi trở về liền đem Cao Kỳ đặt lên bàn mạnh mẽ làm, lại ở trên giường thay đổi vài tư thế gây sức ép đến nửa đêm. Cao Kỳ mệt đến mức ngay cả một ngón tay cũng không nâng nổi, thanh âm có chút suy yếu “Sinh Bạch, ngày mai là sinh nhật mẹ em, em phải về nhà một chuyến.” Mạc Sinh Bạch khẽ hôn lên môi y, có thể là vì vừa mới trải qua một trận cuồng phong bão táp, nụ hôn này cực kỳ mềm nhẹ lại hết sức triền miên, “Đi đi.”

Đợi sau khi Cao Kỳ ngủ say, Mạc Sinh Bạch mới gửi đi một tin nhắn. Trò chơi rốt cuộc cũng bắt đầu rồi.

Mùa xuân mặc dù se lạnh, cũng sẽ có một ngày nắng hiếm hoi.

Mạc Sinh Bạch nắm tay Lâm Kỳ, dẫn cậu đi công viên trò chơi. Biết rõ nội dung câu chuyện, Mạc Sinh Bạch tất nhiên biết Lâm Kỳ giống như trẻ con thích đến công viên trò chơi nhất, còn đặc biệt thích một thứ mà nhiều nữ sinh rất thích: vòng đu quay khổng lồ. Lúc ngồi vào khoang của vòng đu quay, trong mắt Lâm Kỳ lóe ra tia vui vẻ ngay cả người mù cũng có thể nhìn thấy.

Thời điểm vòng đu quay tiến đến điểm cao nhất, Mạc Sinh Bạch cầm lấy tay Lâm Kỳ, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, trong mắt càng là tình cảm nồng đậm không thể bỏ qua “Lâm Kỳ, anh thích em. Em có nguyện ý cùng một chỗ với anh không?”

Đối với Lâm Kỳ mà nói, hạnh phúc tới quá bất ngờ. Cậu cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến Mạc Sinh Bạch ưu tú như thế sẽ thích một kẻ quá mức bình thường như mình, tâm tình thâm mến rối rắm của cậu rốt cuộc cũng đã tìm được lối thoát. Nước mắt liền không nhịn được rơi xuống, nói chuyện cũng lắp bắp “Em, em, em cũng thích anh!”

Đem Lâm Kỳ ôm vào trong ngực, Mạc Sinh Bạch thật sự rất muốn khóc, lãng mạn đến như vậy rồi mà độ hảo cảm còn không tăng là sao đây! Cứ dừng ở 90 rốt cuộc là muốn làm đến mức nào nữa chứ!

Mạc Sinh Bạch đột nhiên nào động nghĩ tới một chuyện: Hệ thống, có thể giúp một chút không?

Hệ thống: Bản hệ thống cực kỳ vui vẻ giúp đỡ, kí chủ cần hỗ trợ việc gì?

Mạc Sinh Bạch: Liệu có thể, ừm. Nếu được thì, có thể đột nhiên tạo nên tình huống trực trắc máy móc gì đó làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm đến tính mạng không?

Hệ thống: Kí chủ, hành vi này thật sự quá xấu xa! Nhưng mà bản hệ thống thích! Kí chủ xin hãy chuẩn bị, 3, 2, 1, bắt đầu!

Vòng đu quay khổng lồ đột nhiên chấn động kịch liệt, cảm giác như sắp rơi xuống làm cho vô số người la hét hoảng loạn. Lâm Kỳ cho là mình sắp chết, vô cùng sợ hãi, hiện giờ cậu chỉ có thể cảm nhận được lồng ngực ấm áp đang ôm lấy mình, còn có từng câu an ủi “Đừng sợ, anh ở đây.” Lâm Kỳ đột nhiên không còn sợ hãi nữa, vào giờ phút này, nam nhân vừa mới nói thích cậu đã cho cậu cảm giác an toàn vô hạn. Cậu vươn tay, gắt gao ôm chặt nam nhân, giống như ôm lấy toàn bộ thế giới.

Hệ thống: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu Lâm Kỳ độ hảo cảm 100, nhiệm vụ chi nhánh hoàn thành!

Vòng đu quay khổng lồ chậm rãi ngừng lại, vừa mới trải qua trải nghiệm sinh tử mọi người đều ôm nhau mà khóc, tin rằng trải qua lần trải nghiệm này, tình cảm của mọi người nhất định càng thêm sâu sắc. Mạc Sinh Bạch lấy ra khăn tay cẩn thận lau khô nước mắt trên mặt Lâm Kỳ, hôn lên đôi mắt ướt sũng của cậu, trong mắt lộ ra vẻ cưng chiều “Đi thôi.”

Không ngờ đến, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một người có thể coi là tình địch – Tôn Lê. Tay trái gã cầm tay một đứa trẻ tầm 4 tuổi, tay phải gắt gao siết chặt, gân xanh hiện rõ, biểu tình ôn nhu thường ngày bị một tầng lạnh lùng thay thế.

8. Quyển 1 - Chương 8: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cận Bã 7

Cao gia.

Biệt thự to như vậy không khí lại dị thường lạnh lẽo, ba Cao mẹ Cao sắc mặt đều khó coi. Cao Kỳ một mình đơn độc đứng giữa phòng khách, cúi thấp đầu, lưng lại thẳng tắp.

Cao phụ nhìn bộ dáng Cao Kỳ lập tức nổi giận. “Mày trước kia thế nào tao không quản, nhưng lần này mày nhất định phải cùng nó chia tay! Chỉ là một thằng nam nhân, mày lại vì nó đòi sống đòi chết! Sao mày không nhìn thử xem hiện tại mày là bộ dáng gì hả? Thật sự là tức chết tao, mày là đồ vô liêm sỉ!!!”

Cao Kỳ thẳng cổ “Ba, con thích anh ấy, sẽ không cùng anh ấy chia tay. Ba muốn mắng thì cứ mắng đi.”

“Mày thật sự là làm tao tức chết! Người ta rất nhanh sẽ cười chết ba mày, mày có biết không hả? Mày nếu chỉ vui đùa một chút thì thôi đi, tao và mẹ mày sẽ không can thiệp, nhưng mày bây giờ lại muốn làm gì? Chúng mày có thể cùng nhau cả đời sao?” Cao phụ uống một ngụm trà “A Kỳ à, con còn quá nhỏ. Con có từng nghĩ tới liệu nó đối với con có phải giống như con một lòng đối với nó không? Nói không chừng nó chỉ muốn chơi đùa một chút thì sao, giống như trước kia con đối với mấy đứa khác?”

“Ba, anh ấy sẽ không!”

Cao phụ chửi ầm lên “Mày thì biết cái đếch gì! Mày cứ đắm chìm trong cái thứ tình yêu mày tự cho là đúng đi! Đến lúc đó đừng quay về tìm tao với mẹ mày khóc!”

“Ba mẹ, thực xin lỗi.” Cao Kỳ có chút khổ sở “Con tin tưởng anh ấy, cho nên, sẽ không có một ngày như vậy.”

Cha Cao giận dữ, trực tiếp đem tách trà trong tay ném về phía Cao Kỳ “Cút! Mau cút!”

Cao Kỳ phải đi nước trà trên người, nhìn khoeo mắt phỉm hồng của mẹ, cúi đầu thật sâu “Ba mẹ, vậy con đi trước.” Để lại một nhà đầy áp lực, nước mắt cùng tiếng thở dài.

Mặt trời bắt đầu lên cao, Cao Kỳ siết chặt áo khoác, sao y vẫn cảm thấy mùa xuân này có chút lạnh.

Tiếng chuông nhẹ nhàng vang lên, thấy rõ tên người gọi đến, Cao Kỳ nở nụ cười “A Kiên à, sao lại rảnh rồi gọi cho tao vậy? Không cùng bạn gái nhỏ của mày thân thân thiết thiết hả?”

“Tao cũng không phải mày, thấy sắc quên bạn.” Tôn Kiên có chút bất mãn, lại nghĩ đến chính sự “A Kỳ, tới chỗ cũ đi, tao có việc tìm mày.”

“Đến đó làm gì, tao bây giờ đã không còn độc thân, sẽ không đi lêu lổng!”

“Đến Blues cũng có thể nói chuyện chính sự mà, tao cũng không định chơi, đến nói chuyện phỉm thôi được chứ?”

“Được rồi, tao lập tức đến.”

“Được, nhanh lên đây, bye.”

Nói đến Blues, đây là nơi bắt đầu cho duyên phận của y, tuy rằng khởi đầu không được hoàn hảo lắm. Từ khi cùng một chỗ với Mạc Sinh Bạch, y thế nhưng chưa từng tới đây lần nào, đối với chính mình mà nói thật đúng là khó tin, thậm chí còn đem thần khí Ferrari y yêu thích nhất chuyên dùng để tán gái cất vào gara, đổi thành Audi bình thường. Thẳng thắn mà nói, bởi vì Mạc Sinh Bạch, cuộc sống của y thay đổi đến long trời lở đất.

Bước vào Blues, theo thói quen cũ tìm được Tôn Kiên, nhìn cả trai lẫn gái đang say mê cuồng loạn ngoài phòng, y phẳng phất cảm giác như đã cách cả một đời.

Đưa tay nhận lấy ly whisky lạnh từ Tôn Kiên, đem toàn bộ sức nặng thân thể dựa vào sôpha “Nói đi, có chuyện gì? Lão đại gọi tiểu đệ từ xa xôi đến là sao đây?”

“A Kỳ, tao nói, ừm, mày bây giờ có bao nhiêu thích Mạc Sinh Bạch?” Tôn Kiên ngữ khí phức tạp.

Cao Kỳ ngửa đầu uống một ngụm lớn whisky, rượu lạnh như băng làm y sáng khoái “A Kiên, mày nghe được chuyện gì rồi, hay là ba tao tìm mày làm người khuyên nhủ?”

“A Kỳ, chú Cao không tới tìm tao. Nhưng đúng như mày nói, tao nghe được chuyện từ anh trai tao.”

“Anh mày? Tôn Lê?”

“Ừ. Giữa trưa hôm nay anh ấy dẫn cháu của tụi tao đến công viên trò chơi thì nhìn thấy Mạc Sinh Bạch.”
Lại uống một ngụm rượu, tiếp tục nói “Anh ấy nhìn thấy Mạc Sinh Bạch cùng một tiểu nam sinh cùng một chỗ, còn, còn hôn nhau.”

“Mày tìm tao chỉ để nói việc này?”

Tôn Kiên gật gật đầu, nhìn Cao Kỳ biểu tình bình tĩnh, có chút bất an.

“A Kiên, trừ khi tao tận mắt thấy, còn lại tao sẽ không tin.”

“A Kỳ, mày biết rất rõ anh tao chưa bao giờ nói dối. Nên cắt đứt thì hãy chặt đứt đi.”

“Nhưng dù có thế nào thì tao vẫn chưa tận mắt thấy, không phải sao?”

Cao Kỳ đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, nếu như là thật vậy phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ thật sự phải chia tay? Y không dám nghĩ nữa, đột nhiên lại muốn uống rượu, có thể say đến không biết gì hết thì tốt rồi. Không cần phải lo lắng tương lai xa vời, cũng không cần lo lắng phải làm sao đối mặt với Mạc Sinh Bạch. Vì thế quay đầu xe, vào Blues, tìm một chỗ yên tĩnh, tắt di động, một ly giải nghìn sầu.

9. Quyển 1 - Chương 9: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 8

Khi Mạc Sinh Bạch nhìn thấy Cao Kỳ, cả người y đang yên tĩnh cuộn tròn trên sofa, ánh mắt rời rạc, không nhìn thấy tiêu điểm. Nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra được y đã say mềm. Đoán được có lẽ Cao Kỳ đã biết chuyện về Lâm Kỳ, vậy chỉ có thể nói chia tay. Bất quá đêm nay vẫn phải chăm sóc thỏa đáng cho con ma men này.

Thời điểm Cao Kỳ được Mạc Sinh Bạch ôm đi tắm đã thanh tỉnh được nửa phần, nhưng y vẫn im lặng. Cho đến khi được nhẹ nhàng đặt lên giường, y mới dùng cánh tay mềm nhũn ôm lấy nam nhân hoàn mỹ không tỳ vết trước mặt, lời nói khi say đặc biệt có chút quyến rũ “Sinh Bạch, chúng ta làm đi!” Vì thế thuận nước đẩy thuyền, một đêm triền miên.

Ngày hôm sau, Mạc Sinh Bạch chính thức nói lời chia tay. Cao Kỳ chỉ thu thập một chút, liền kéo vali rời đi, đơn giản giống như lúc đến, thứ duy nhất khác biệt chỉ có tâm tình. Khi đến rất vui vẻ hạnh phúc, rời đi lại mang theo bi thương nồng đậm, tuy rằng bi thương cũng không thích hợp dùng trên người một nam nhân.

Rầm rầm rầm. Rầm rầm rầm.

Căn biệt thự hai tầng theo phong cách cổ điển, Tôn Kiên gõ đến cửa sắp hỏng, cổ họng cũng khô khốc “A Kỳ, tao biết mày ở bên trong! Mày mở cửa đi, đừng nghĩ quẩn!” Tôn Kiên phiền não đầy đầu “Alo, anh,

em bây giờ đang ở trước căn biệt thự của A Kỳ ở khu Giác Loan. Có nhìn thấy nó không hả? Em ngay cả cửa nhà nó còn chưa vào được đây này! Sắp phiền chết rồi!”

Tôn Lê siết chặt di động “A Kiên, nói địa chỉ cho anh, anh lập tức qua đó.”

“Số 19 khu Giác Loan đường Giải Phóng, em ở ngay bên ngoài.”

“Anh lập tức đến.”

Một giờ sau, rốt cục từ chỗ quản lý lấy được chìa khóa, hai người mở ra cửa lớn biệt thự. Khi bọn họ từ trong phòng ngủ tìm được Cao Kỳ, trong nháy mắt lập tức sững sờ. Màn cửa toàn bộ bị kéo xuống, vô cùng tối tăm, còn ngửi được mùi rượu nồng nặc, cúi đầu mới phát hiện đây đất toàn là vỏ chai rượu. “Shit!” Tôn Kiên nhin không được mắng một tiếng. Bật đèn lên mới phát hiện trong chần nhô lên một khối, giở lên quả nhiên thấy được người cần tìm.

Tóc rối như ổ gà, áo sơ mi trắng dính đầy rượu, trong ngực còn ôm một chai rượu rỗng. Thiếu niên hào hoa phong nhã ngày xưa nào còn, giờ đây chỉ có một con sâu rượu suy sút thảm hại.

“Mẹ nó, Cao Kỳ, mày tỉnh dậy cho tao!” Tôn Kiên nắm cổ áo Cao Kỳ, siết chặt đến mức khớp xương trắng bệch “Con mẹ nó sao mày không nhìn xem hiện tại mày là cái bộ dáng gì! Một nam nhân mà thôi, chia tay thì chia tay, mày lại đem bản thân trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ! Mày có thể tỉnh lại được không hả, mày tra tấn bản thân như vậy Mạc Sinh Bạch có biết không? Hắn biết thì sẽ vì mày đau lòng sao? Đừng ngu ngốc nữa Cao Kỳ, nói không chừng hắn bây giờ đang cùng tiểu tình nhân của hắn lăn giường đấy!!!”

Không biết câu nói kia kích thích gì đến Cao Kỳ, y kinh ngạc mà nhìn Tôn Kiên ánh mắt đỏ bừng trước mặt, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, lập tức hôn mê.

“A Kỳ! Mày đừng làm tao sợ...”

Tôn Lê một phen đẩy ra Tôn Kiên, ôm lấy Cao Kỳ bước nhanh ra ngoài “Nhanh đi lấy xe, đến bệnh viện!”

Tôn Kiên bật người đuổi kịp, ngay cả lái xe đến bệnh viện như nào cũng không biết.

Hành lang bệnh viện im ắng, mùi thuốc sát trùng làm cho Tôn Kiên yên tĩnh trở lại. Hắn nhìn chằm chằm phòng phẫu thuật, nhớ lại vừa rồi ánh mắt Tôn Lê nhìn hắn tràn đầy sự cảnh cáo cùng ánh nhìn đầy phần nộ và đau lòng khi nhìn thấy Cao Kỳ, trong lòng chấn động.

“Anh, từ khi nào?”

“Anh cũng không biết.” Tôn Lê ánh mắt trống rỗng, biểu tình nhàn nhạt trước sau như một.

“Anh, thực xin lỗi.”

“Không có gì phải xin lỗi, chuyện này cũng không liên quan đến em.”

“Vậy, anh, phải báo cho Mạc Sinh Bạch sao?”

“Hắn?” Tôn Lê cười nhạt “Không cần, chặt đứt luôn cũng tốt. Cũng đừng báo cho chú Cao, A Kỳ nhất định không muốn bọn họ biết.”

Cửa phòng phẫu thuật sau thời gian chờ đợi dài đằng đẳng cuối cùng cũng mở ra.

“Bác sĩ, tình huống thế nào?”

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là uống rượu quá độ làm dạ dày xuất huyết. Bình thường chú ý một chút là được. Các việc cụ thể cần chú ý sẽ có y tá thông báo sau.”

“Làm phiền bác sĩ rồi.”

“Không sao. Người bệnh vừa làm xong phẫu thuật cần phải nghỉ ngơi, tạm thời đừng quấy rầy.”

“Đã biết, cảm ơn bác sĩ.” Tôn Lê nghiêng đầu “A Kiên, em đi làm thủ tục nhập viện đi, nơi này giao cho anh là được.” Tôn Kiên đành phải gật đầu.

Tôn Lê xuyên qua cửa sổ lẳng lặng nhìn Cao Kỳ đang an tĩnh nằm trên giường bệnh, con người dần tối đi. Mạc Sinh Bạch, mày nếu đã dám làm như vậy với em ấy, thì hãy chuẩn bị kỹ càng đi. Nếu có gan vươn bàn tay dài đến thế, vậy thử đấu một trận xem thế nào!

Tôn Lê tao, tuyệt đối sẽ không thua mày, tuyệt đối không!

10. Quyển 1 - Chương 10: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 9

Mạc Sinh Bạch gần đây bề bộn nhiều việc, không những bận rộn độ sức với Tôn Lê, còn vì việc đấu thầu khu Giang Bắc mà cùng Tôn gia đối đầu. Cũng may Lâm Kỳ bên kia đang vội vàng chuẩn bị thi Đại học, không cần hắn để ý.

Cốc cốc, cửa vang lên hai tiếng gõ. Nữ thư ký Jolie một thân trang phục tiêu chuẩn bước vào, đem văn kiện đặt lên bàn làm việc của Mạc Sinh Bạch “Mạc tổng, case tuần trước cùng Tôn gia thỏa thuận xảy ra chút vấn đề.”

“Được rồi, vụ này cô không cần để ý. Ra ngoài đi.”

Mạc Sinh Bạch không khỏi cảm thán Tôn Lê quá nhàm chán, có thời gian rảnh thì sao không đến trước mặt đối tượng thăm mền mà kéo độ hảo cảm đi. Cũng may chính mình cũng đủ cơ trí, bằng không lần đầu thâu này thật sự sẽ bị Tôn Lê cướp đi.

Ở vòng cuối cùng, giá đấu thâu của Mạc Sinh Bạch thắng hiểm Tôn Lê, thành công nhận thâu. Lúc nhận được lời chúc mừng, hắn cố ý nhìn chằm chằm Tôn Lê đến khi gã suýt nữa không duy trì được biểu tình, mới hướng gã cười nói cảm ơn. Tôn Lê xoay người bỏ đi, chỉ để lại cho hắn một cái ót khinh thường.

Mạc Sinh Bạch sau đó nhận được tin nhắn từ Tôn Lê:

Lần này mày thắng, nội gián mày cài trong công ty tao cũng sẽ tìm ra. Nhưng mà, vươn tay dài quá không phải là chuyện tốt, đến Kỳ thị mày cũng muốn động, không phải quá lớn mật rồi sao. Tao sẽ không chúc mày may mắn.

Mạc Sinh Bạch suy nghĩ một lát, nhắn trả lời gã, chỉ có bốn chữ: Mỗi mắt mong chờ.

“Mày nói gì?”

Tôn Kiên tiếp tục gọt táo cho y “A Kỳ, mày nghe rõ mà.”

“Tao không nghe rõ.” Cao Kỳ đã về biệt thự của y, nằm trên giường, ăn táo Tôn Kiên gọt cho.

“Tao vốn không định nói, A Kỳ.” Tôn Kiên đem táo gọt xong cắt thành từng khối nhỏ, đưa cho Cao Kỳ “Nhưng anh ấy dù sao cũng là anh tao.” Tôn Kiên lại thở ra một hơi “Anh ấy bởi vì mày, cùng Mạc Sinh Bạch đối đầu. Mày cũng biết, Mạc Sinh Bạch hắn, nói như thế nào nhỉ, hắn quá thông minh, lòng dạ lại sâu, anh tao ngay cả khu Giang Bắc cũng vuột khỏi tay.”

Cao Kỳ yên lặng ăn táo, không nói gì.

Tôn Kiên nhún vai “Thật ra tao cũng biết bây giờ nói với mày mấy chuyện này không thích hợp. Nhưng mà, A Kỳ,” Tôn Kiên điều chỉnh sắc mặt “Mạc Sinh Bạch ra tay với Kỳ thị.”

Con người Cao Kỳ mạnh mẽ co rút.

“Mày nghỉ ngơi cho tốt đi, tao đi trước.” Tôn Kiên nhin không được lại khuyên một câu “Nếu có thể, tao hy vọng mày có thể để ý đến anh tao một chút.”

Cao Kỳ chui vào chăn.

“Được rồi, coi như tao chưa nói. Mà nghỉ ngơi đi.”

Nghe tiếng bước chân xa dần, tâm Cao Kỳ loạn thành một đoàn, không có lối thoát.

Khi cùng Mạc Sinh Bạch một chỗ, bởi hắn quá mức hoàn mỹ, bản thân y liền xem nhẹ một vài chuyện. Ví dụ như mặc kệ là lúc nào hắn cũng chưa từng nói câu anh yêu em, lại như việc vừa xác định quen nhau hắn đã tốt nghiệp trước. Rõ ràng thân mật khăng khít, lại chưa bao giờ trước mặt mình nghe điện thoại.

Có phải người có ý muốn tiếp cận trước vốn không phải là mình? Có phải đêm đó ở Blues cũng không phải ngoài ý muốn? Nếu mọi thứ là cố ý, vậy mục đích là gì? Bi ai chính là, chính mình đã hãm quá sâu, mà Mạc Sinh Bạch lại là người kéo y vào.

Đến tận bây giờ, vẫn hết thuốc chữa mà yêu hắn. Lại nghĩ tới lời của cha khi giận dữ “Nói không chừng nó chỉ muốn chơi đùa một chút thì sao”. Khóe môi y gợi lên một nụ cười châm chọc, Cao Kỳ, mà thật đúng là tiện!

Chuông điện thoại di động vang lên đánh gãy suy nghĩ của y “Con nghe, ba.”

“Con ngày mai về nhà một chuyến đi, mẹ con ngày nào cũng nói nhớ con.” Cha Cao không được tự nhiên mà ho một tiếng.

“Con biết rồi. Ba,” Cao Kỳ dừng một chút “Mẹ gần đây có hợp tác làm ăn cùng Mạc thị không?”

“Mày có phải thật sự muốn tức chết tao không hả! Không phải đã chia tay rồi sao? Mày nếu muốn lấy công ty của mẹ mày làm bậy, tao cho mày biết, đừng nói cửa lớn, ngay cả cửa sổ cũng không có!”

“Ba, người nghĩ nhiều rồi, con không có suy nghĩ đó.”

“Không có là tốt nhất, mày muốn hỏi gì thì về hỏi mẹ mày, chuyện của công ty luôn là mẹ mày làm chủ. Mày nếu đã thu tâm, thì cứ nói với mẹ mày, vào công ty học hỏi kinh nghiệm.” Ngữ khí của cha Cao lúc này mới hòa hoãn.

“Đã biết, ba.”

“Còn nữa, mày cùng tên Mạc Sinh Bạch nếu đã cắt đứt thì cắt đứt cho sạch sẽ. Ngày mai mẹ mày đã hẹn với dì Tần, con gái dì cũng tới, mày chuẩn bị đi.”

“Ba, con không muốn xem mắt.”

“Ai.” Cao phụ thở dài “Mẹ mày vì chuyện của mày tóc cũng không biết đã bạc thêm bao nhiêu sợi, mày cứ

nghe theo bà một lần đi. Con gái dì Tần chúng ta đã gặp qua, bề ngoài không tồi, mới du học từ Mỹ về.”

“Ba, con...”

“Khoan từ chối, trước tiên cứ gặp nhau đã, được hay không về rồi nói sau, được không?”

“Dạ.”

“Vậy ngày mai nhất định phải đến đấy! ” Cha Cao lo lắng lại dặn thêm một câu.

“Đã biết, con sẽ đi.”

Cúp điện thoại, Cao Kỳ dùng chăn trùm kín mặt. Thật phiền phức. Quên đi, có câu thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường, chuyện ngày mai thì để ngày mai rồi nói.

Hết chương 10

11. Quyển 1 - Chương 11: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 10

Dưới nỗ lực không nhớ đến Mạc Sinh Bạch, Cao Kỳ mỗi ngày đều tuần tự mà trôi qua. Bình thường thì đến lớp, phụ giúp xử lý một vài chuyện ở công ty, lại theo yêu cầu của cha mẹ cùng Tần Khả không xa không gần. Khách quan mà nói, Tần Khả là một nữ nhân không tệ, hiểu biết thức thời, khéo léo xinh đẹp. Đáng tiếc, cũng chỉ có thể làm bạn, nếu là trước kia nói không chừng thật sự có thể thành, nhưng hiện tại, trái tim vỡ nát của y đã không còn sức lực để yêu.

“A Kỳ, anh đang nghĩ gì vậy?”

“Có Tiểu Khả xinh đẹp chói sáng ở trước mặt như vậy, anh sao có thể nghĩ gì khác?”

Tần Khả bĩu môi “Thôi đi. Em cũng không phải bạn gái anh, không cần dỗ em.”

Cao Kỳ cười, nâng ly “Cheers!”

Nhấp một ngụm rượu vang đỏ, Tần Khả nhìn xung quanh đều là tình nhân có đôi có cặp, thở dài “Em cũng muốn cùng bạch mã hoàng tử của em ăn chung một bữa cơm như vậy!”

Cao Kỳ nhướn mi “Là hoàng tử may mắn nào lại được công chúa Tần Khả ưu ái thế?”

“Ai.” Tần Khả uống một hớp lớn rượu vang đỏ “Nói ra anh đừng cười em. Lúc ấy em ở Mỹ, anh ấy đến trường của tụi em diễn thuyết, em chỉ nhìn thoáng qua từ xa, tim lại đập nhanh đến mức muốn nổ tung.”

“Em không thổ lộ với anh ta?”

“Thổ lộ? Em và anh ấy ngay cả trò chuyện một câu cũng chưa có, chỉ có thể vụng trộm ngắm anh ấy, ngay cả dừng khí nhìn thẳng vào anh ấy cũng không.”

Cao Kỳ thật sự kinh ngạc “Không phải người nước ngoài đều rất thoải mái sao? Em nhìn cũng đâu giống người hay ngượng ngùng.”

Tần Khả liếc mắt “Anh ấy là người Trung Quốc.” Thanh âm có chút thấp “Anh không biết đâu, anh ấy hoàn mỹ đến mức không giống người phàm, em căn bản không có dũng khí tiếp cận.” Không biết nghĩ tới gì, Tần Khả đột nhiên trở nên cao hứng “Anh ấy với anh chung trường đó, đến Harvard chỉ là đi trao đổi thôi, đi một năm là về.”

Cao Kỳ đột nhiên có dự cảm không tốt “Anh ta tên gì?”

Tần Khả cười híp mắt, ngữ khí mang theo bảy phần ái mộ ba phần sùng bái, thì thầm từng chữ một “Mạc, Sinh, Bạch.”

Cao Kỳ siết chặt ly, trên mặt lại bất động thanh sắc “Làm em thất vọng rồi, anh không quen anh ta. Chỉ từng nghe tên qua, Mạc học trưởng là một huyền thoại sống ở trường anh.”

Tần Khả đáng tiếc thở dài, vừa muốn nói tiếp, lại dừng lại, ánh mắt mở lớn.

“Sao vậy?” Cao Kỳ buồn cười nhìn theo ánh mắt cô, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một bóng người hiện ra trong đám đông, nụ cười lập tức cứng lại, nguyên nhân không có gì khác, một tay người kia đang chơi đàn dương cầm, tay còn lại nắm chặt lấy tay của một nam sinh. Cao Kỳ bất buộc bản thân phải quay đầu lại, vừa vịn bả qua tia hứng thú lướt qua trong mắt người kia.

Tần Khả cảm xúc có chút sa sút “Hóa ra anh ấy thích con trai sao... Em ngay cả một cơ hội cũng không có...”

Cao Kỳ chậm rãi ăn beefsteak, ánh đèn sáng ngời vừa lúc che dấu đi sự tối tăm trong mắt y. Hai người bởi vì cùng một nguyên nhân mà không còn khẩu vị, vì thế rất nhanh đã dùng cơm xong. Cao Kỳ bước có chút nhanh, Tần Khả thiếu chút nữa không đuổi kịp “A, đi nhanh như vậy làm gì! Đâu có ai đuổi theo anh đâu.” Cao Kỳ ngừng lại, xuyên qua cửa kính trong suốt của nhà hàng vừa lúc nhìn thấy người kia đang cẩn thận dùng khăn tay lau miệng cho nam sinh đối diện, tim bỗng dưng đau nhói.

Tần Khả nhếch khóe môi “Hai người họ thoát nhìn thật xứng đôi.”

“Đừng cười, xấu muốn chết.” Cao Kỳ mở cửa xe “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Đèn vừa nhá lên xe đã lao vụt đi, hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường.

Một tháng sau, khu Giang Nam thuộc quyền quản lý của Kỳ thị khi thi công có vài công nhân bị tai nạn công trường tử vong. Mặc dù đã năm lần bảy lượt chứng minh đây là việc ngoài ý muốn nhưng cổ phiếu vẫn không ngừng xuống giá, Tôn gia cùng Kỳ thị hợp tác tổn thất cũng không nhỏ. Đồng thời lúc này lại rộ lên tin đồn hối lộ, gia đình người chết lại cố ý đem sự tình nháo lớn, Kỳ Cầm thật sự là đau đầu nhức óc. Càng hỏng bét chính là Cục Công thương nhận được một lá thư nặc danh, nói việc thi công công trình của Kỳ thị là giả, rửa tiền mới là thật. Nếu không phải nhờ Cao gia giúp giải quyết, Kỳ thị thật sự không thể trụ nổi. Nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc như vậy nói trùng hợp cũng không ai tin.

Kỳ Cầm đau đầu muốn chết “Lão Cao, tôi nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được ai lại có lý do gì để làm vậy!”

Cao phụ khẹp tờ báo lại “Tình hình không lạc quan lắm. Bên Tôn gia cũng không tốt.”

Kỳ Cầm cầm tách trà trên bàn lên uống một ngụm “Kẻ địch ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng. Lão Cao, tôi đoán hắn cũng đang nhìn chằm chằm vào Cao gia.”

“Không sao.”

Bóng đêm âm trầm, hết thấy đều lặng yên không một tiếng động.

12. Quyển 1 - Chương 12: Ngược Vương Tử Vườn Trường Cạn Bã 11

Một tháng này đối với cư dân A thị mà nói, đúng là một tháng gió nổi mây tuôn. Đầu tiên là tập đoàn đứng đầu – Kỳ thị – phá sản, tiếp theo là việc tập đoàn Tôn thị bị Mạc thị thu mua, đại thiếu gia Tôn gia chịu không nổi đã kích nhảy lầu tự vẫn. Tập đoàn tồn tại mấy chục năm nói sụp cũng liền sụp, người dân đều cảm thán, huyết tinh này cùng bọn họ không quan hệ, cho nên với bọn họ đây bất quá chỉ là câu chuyện lúc trà dư tửu hậu mà thôi.

Hệ thống: Kí chủ, anh thật quá nhàm chán.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu đừng đột nhiên nhảy ra như vậy làm tôi sợ chứ!

Hệ thống: Anh đến đây đã gần một năm, còn chưa hoàn thành nhiệm vụ!

Mạc Sinh Bạch: Không phải cậu bảo tôi phải hung hăng ngược Cao Kỳ sao?

Hệ thống: Bản hệ thống không bảo kí chủ kéo dài thời gian như vậy!

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu từng nói chỉ có chết mới có thể rời khỏi thế giới này, vậy hệ thống vĩ đại đến lúc đó có thể che chắn giúp tôi cảm giác đau đớn không?

Hệ thống: Chuẩn tầu.

Mạc Sinh Bạch: Tôi sẽ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Mạc Sinh Bạch gọi điện thoại, chỉ nói một câu “Cao Minh, có thể động.”

Vì thế ngày hôm sau tin tức biến thành “Bê bối tham nhũng khổng lồ của Cao thị trưởng, hôm nay ‘song quy’ [1] vào nhà giam”. Cây cổ thụ Cao gia ở A thị cắm rễ hơn mười năm trời cuối cùng cũng ngã xuống. Cây đổ bấy khi tan, hướng chỉ còn là một cây đại thụ che trời. Các tờ báo lớn sôi nổi đăng bài, một tờ so với một tờ càng đáng sợ hơn, một tờ so với một tờ càng bôi đen hơn. Toàn bộ tài sản thuộc sở hữu Cao gia đều bị sung công, Cao đại thiếu gia ngày xưa thiên chi kiêu tử, bây giờ ở trong mắt người khác cũng chỉ là một kẻ đáng thương đánh được chữ được mà thôi. Nhân sinh Cao Kỳ hoàn toàn rơi vào bóng tối.

[1] “Song quy”, tạm hiểu là “quy định kép”, nói đến những cách thức nằm ngoài luật pháp của Đảng Cộng sản Trung Quốc nhằm xử lý các quan chức bị cáo buộc tham nhũng hoặc vi phạm kỷ luật. Họ sẽ bị cách ly với thế giới bên ngoài nhiều tháng trời, bị thẩm vấn, bị buộc tội mà không có bất cứ một văn bản nào hay tuân thủ một quy trình pháp lý nào. Đây được coi là “Đòn thẩm vấn khủng khiếp nhất mà mọi quan tham Trung Quốc đều khiếp sợ”

Mà Mạc Sinh Bạch sau khi thu được quyền lực mới ở A thị, một lời nói liền có giá trị nghìn vàng. Mạc thị trong tay hẳn lại bước lên một bậc thang mới.

Y một mình ngồi co ro trong một góc phố hẻo lánh, tay cầm chai rượu có độ cồn cao, tóc rối bù, hai mắt trống rỗng vô thần. Đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày da sạch sẽ đắt tiền. Y cố sức ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt một nam nhân hết như thiên thần. Nam nhân kia nhìn y, vươn ra bàn tay tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật “Theo anh về nhà.”

Cao Kỳ cười nhạo “Trong mắt anh, tôi là một tên ngốc phải không? Nhờ anh ban tặng, cả đời của tôi đều bị hủy rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

Mạc Sinh Bạch đẩy ra lọn tóc che trước trán y, cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn. Rồi nhìn sâu vào đáy mắt người đối diện, đưa tay chạm lên ngực trái y “Tim của em, đang đập rất nhanh.”

Cao Kỳ then quá thành giận, đẩy mạnh tay hất ra “Đúng, tôi tiện như vậy đấy! Anh cũng thấy mà, cho dù bị anh làm cho tan nhà nát cửa, tôi mẹ nó vẫn còn yêu anh, nếu anh muốn xác nhận, hiện tại cũng thấy rồi đó! Anh cút đi được chưa?”

Mạc Sinh Bạch nhìn hẳn “Vì sao anh lại làm như vậy, em có muốn biết không?”

Cao Kỳ sững sốt, cho dù đã sớm đoán ra là hẳn làm, nhưng có vắt hết óc cũng không nghĩ ra được lý do, không khỏi thì thào hỏi “Vì sao?”

Vì sao lại làm cho em yêu anh? Vì sao lại vào lúc em yêu anh nhất vứt bỏ em? Vì sao đối phó Tôn gia? Vì sao lại hủy toàn bộ gia tộc em? Vì sao bây giờ anh lại đứng ở đây? Đến cuối cùng, liệu anh có từng yêu em không?

“Em có tin chuyện kiếp trước kiếp này không?” Mạc Sinh Bạch không trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi Cao Kỳ một vấn đề.

“A?”

“Người bình thường đều sẽ không tin.” Mạc Sinh Bạch chỉ vị trí trái tim của mình “Anh mắc bệnh tim bẩm sinh, là loại nghiêm trọng không cách nào chữa khỏi. Mà nơi này, từng bởi vì em, ngừng đập.”

Cao Kỳ biểu tình mờ mịt “Chuyện khi nào, tại sao em không biết?”

“Em đương nhiên không biết. Anh đang nói đến kiếp trước mà em không hề nhớ tới. Đời trước người yêu em nhất chính là anh, nhưng em không yêu anh. Em chỉ vì anh đặc biệt mà tìm cách tiếp cận, lúc anh đã yêu em sâu đậm, em lại cùng người khác một chỗ, người kia chính là Lâm Kỳ.” Mạc Sinh Bạch nhẹ nhàng cười “Em gặp được cậu ta, chính là khi cùng Tần Khả tiểu thư dùng bữa. Anh đã từng nói, bệnh tim của anh rất nghiêm trọng, hay nói cách khác, tim của anh rất yếu ớt, em đã hiểu chưa?”

“Em không hiểu. Làm sao anh biết nó có thật hay không? Anh bởi vì một chuyện em chưa từng làm lại trực tiếp phán cho em án tử hình, không công bằng!” Cao Kỳ ánh mắt chua xót, hóa ra lại là vì loại lý do vớ vẩn này “Nói không chừng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.”

“Đó không phải mơ.” Mạc Sinh Bạch ôm lấy y “Anh biết em vẫn muốn hỏi anh một chuyện, anh hiện tại nói cho em biết được không?”

Cao Kỳ còn chưa kịp lắc đầu đã bị một cổ lực lớn đẩy ra ngoài, tiếng va chạm chấn động làm cả người y nháy mắt cứng đờ. Y đứng tại chỗ, nhìn người đang nằm trong vũng máu vẫn lộ ra nụ cười sảng nịch, mi mục ôn nhu không thể kháng cự, đôi môi hẳn cố hết sức mở ra rồi hợp lại, Cao Kỳ rất dễ dàng đọc được khẩu hình của hẳn.

Anh, yêu, em.

Tim bị xé rách đau đớn, thanh âm hoảng loạn giống như một con thú bị thương “Không!”

Mạc Sinh Bạch nghe được thanh âm từ hệ thống “Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu công lược 100, độ ngược tâm 100. Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến! Trở về không gian chủ thần!”

Xe cấp cứu cùng xe cảnh sát đồng thời đuổi tới. Cao Kỳ như bị rút mất linh hồn, cả người tản ra hơi thở bi thương. Y dõi theo Mạc Sinh Bạch vừa được bác sĩ nâng lên xe cấp cứu liền lập tức được tuyên bố đã tử vong, lại nhìn Tôn Kiên điên cuồng gào thét khi bị áp giải vào xe cảnh sát “Anh, em rất cực đã báo được thù cho anh!” Tất cả đều phát sinh quá nhanh, quá nhanh.

Một tuần sau, Vương luật sư ở trước mộ Mạc Sinh Bạch tìm được Cao Kỳ lời thôi gầy yếu đến mức không nhìn ra hình người. Dem tập tài liệu trong tay đưa cho y “Tôi là luật sư cá nhân của Mạc tiên sinh. Đây là di chúc của Mạc tiên sinh, ngài chính là người nắm quyền kế tiếp của Mạc thị.”

“Ha, đây lại là sao đây!” Cao Kỳ đem bình rượu đặt trên mặt đất, khẽ vuốt lên ảnh chụp đính trên bia mộ “Anh cái gì cũng đã tính hết rồi đúng không. Cũng phải, anh thông minh như vậy, em cũng chưa từng cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của anh mà?”

Gió có chút lớn, thổi qua mái tóc vốn tán loạn của y, cũng thổi đi một thân mùi rượu. “Luật sư Vương, đi thôi. Tôi sẽ không làm anh ấy thất vọng.”

Cao Kỳ trầm tĩnh bước đi, nghiêng đầu nhìn thoáng qua bia mộ, nở nụ cười. Em là thật tâm, đem toàn bộ kiếp này bồi thường cho anh.

13. Quyển 2 - Chương 13: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 1

Ở không gian chủ thần chưa đến ba ngày, Mạc Sinh Bạch đã bị hệ thống đóng gói truyền tống đến thế giới tiếp theo.

Hệ thống: Truyền tống bắt đầu, kí chủ xin hãy chuẩn bị sẵn sàng. 3, 2, 1, truyền tống thành công.

Mạc Sinh Bạch vừa mở mắt, trước mặt liền xuất hiện một thanh đao đang chém tới. Con mẹ nó, hệ thống cậu là cố tình phải không!!! Suýt soát né tránh đại đao, Mạc Sinh Bạch rất muốn khóc, chẳng lẽ chính mình vừa đến đã chết sao? Hệ thống cậu rốt cuộc hận tôi đến mức nào vậy!!

Hệ thống: Kí chủ, khối thân thể này có võ công độc bộ thiên hạ, hiện tại có muốn dùng không?

Mạc Sinh Bạch: Muốn! Loại tình huống nguy cấp này còn không dùng chẳng lẽ muốn đi chết sao?

Hệ thống: Võ công đã mở, kí chủ xin hãy cẩn trọng!

Cùng hệ thống trao đổi chỉ xảy ra trong nháy mắt, giá trị vũ lực của Mạc Sinh Bạch lập tức nghịch chuyển, kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, trong vòng ba chiêu đã đánh ngã mười mấy tên sơn tặc.

Sơn tặc thấy tình hình không tốt, lập tức quay đầu bỏ chạy. Mà Mạc Sinh Bạch bởi vì chưa đọc qua cốt truyện, không hiểu rõ tình huống, cũng không đuổi theo.

“Tiểu nữ đa tạ ơn cứu mạng của công tử.”

Mạc Sinh Bạch xoay người, liền nhìn thấy một người đang đứng bên cạnh cổ kiệu, cho dù là Mạc Sinh Bạch đã nhìn quen mỹ nhân cũng không khỏi bị người kia làm cho kinh diễm. Chỉ thấy người kia mi mục như họa, đôi môi giống như hoa đào thắm ba, quần áo thuần một sắc trắng tinh khôi như tiên giáng trần. Tiểu nữ? Có thể người khác không nhận ra, nhưng Mạc Sinh Bạch liếc mắt một cái liền nhìn ra mỹ nhân này là nam tử cải trang. Mà cho dù nhìn thấu, Mạc Sinh Bạch cũng sẽ không nói ra.

Bên cạnh cổ kiệu đều là thi thể gia đình, trên đường lúc này cũng chỉ có hai người bọn họ, Mạc Sinh Bạch liền dựa theo ý mỹ nhân trả lời “Chỉ là tiện tay mà thôi, không cần nhắc đến.”

“Ân công xin đừng khiêm tốn, xin hỏi tôn tính đại danh ân công, ngày sau nhất định sẽ báo đáp.”

“Tôn tính đại danh không dám nhận, tại hạ họ Mạc, tự Sinh Bạch. Cô nương nếu không chê, gọi ta Mạc đại ca là được rồi.” Vừa nói vừa một bên thúc giục hệ thống, hệ thống, mau đưa tôi cốt truyện, mỹ nhân này vừa nhìn đã biết không phải là loại người qua đường bình thường.

Hệ thống: Đã chuyển, bây giờ kí chủ không tiện đọc, có muốn dùng cách đọc siêu tốc không?

Mạc Sinh Bạch: Bắt đầu dùng.

Tuy rằng chưa từng dùng qua cách đọc này, nhưng đúng là cái tên này nghe rất ngẫu. Mà không hổ danh là cách đọc siêu tốc, trong nháy mắt hắn đã nắm được đại khái cốt truyện: Chính đạo đại hiệp Mạc Sinh Bạch khi đi du ngoạn vô tình cứu được một nữ tử xinh đẹp tên Cao Hàn, hai người sớm chiều ở chung, nảy sinh tình cảm. Vì thế Mạc Sinh Bạch liền mang Cao Hàn về Vãn Kiếm sơn trang, hướng phụ thân phụ mẫu tuyên bố đời này không phải Cao Hàn không cưới. Nào ngờ Cao Hàn là nam giả nữ, cũng chính là giáo chủ Ma giáo Lục Cao Hàn, tiếp cận Mạc Sinh Bạch chỉ vì báo thù, ngay đêm hai người thành thân dẫn theo giáo chúng huyết tẩy toàn bộ Vãn Kiếm sơn trang, Mạc Sinh Bạch sau cùng cũng vùng kiếm tự vẫn. Tóm lại đây là một câu chuyện xưa tàn nhẫn về một chính đạo đại hiệp Mạc Sinh Bạch bị giáo chủ Ma giáo Lục Cao Hàn lừa gạt đến uất nghẹn mà chết.

Đưa mắt nhìn mỹ nhân trước mặt, thanh âm hệ thống lập tức vang lên: Phát hiện mục tiêu ngược tra Lục Cao Hàn, nhiệm vụ chính tuyến, đem độ hảo cảm của Lục Cao Hàn kéo đầy 100, lại đem độ ngược tâm đạt tới 100.

“Mạc đại ca, tiểu nữ gọi là Cao Hàn, xung quanh nơi này không có người, không biết Mạc đại ca có thể mang tiểu nữ rời khỏi đây không?”

Mạc Sinh Bạch mỉm cười “Nếu cô nương đã gọi ta một tiếng Mạc đại ca, việc nhỏ này ta nhất định sẽ làm thỏa đáng.”

Cao Hàn dịu dàng cúi đầu “Đa tạ Mạc đại ca.”

Mạc Sinh Bạch oán thầm không thôi, tên giáo chủ này giả nữ nhân giả cũng thật giống, trách không được nguyên chủ giá trị vũ lực cao đến nghịch thiên, chỉ số tình cảm lại âm vô cùng không hề phát hiện ra y là nam nhân, còn yêu y đến chết đi sống lại! Vừa nghĩ đến mỹ nhân trước mặt hóa ra là một tên ma đầu giết người không chớp mắt, Mạc Sinh Bạch lập tức cảm thấy run rẩy, hẳn thật sự là một thanh niên tốt lớn lên dưới ngọn cờ đỏ của Đảng đó, mấy việc giết người này chưa bao giờ nghĩ tới chứ đừng nói là từng làm qua.

Nhưng vì bảo mệnh, thật sự là không làm không được, con người nói chung vẫn luôn ích kỷ.

Mạc Sinh Bạch lộ ra một nụ cười mỉm phù hợp với tính cách nguyên chủ, ánh mắt mang theo chút ngượng ngùng “Cao cô nương, ở đây chỉ có một con ngựa, chỉ có thể ủy khuất Cao cô nương cùng ta cưỡi chung vậy.”

Cao Hàn nói “Mạc đại ca không cần để ý, Cao Hàn cũng không phải loại người không hiểu chuyện, ơn cứu mạng của Mạc đại ca hôm nay, Cao Hàn suốt đời khó quên.”

Mạc Sinh Bạch nhìn trong mắt y rõ ràng hiện ra tia tin tưởng cùng cảm kích, không khỏi thở dài, nếu không phải đã biết trước cốt truyện, nói không chừng đến hẳn cũng sẽ bị lừa. Thật sự là một nhân tài hiếm có, nếu ở trong giới showbiz hiện đại phát triển, chắc chắn sẽ là ảnh đế!

Nghĩ gì thì nghĩ, trên mặt Mạc Sinh Bạch vẫn không biểu lộ gì “Vây ủy khuất Cao cô nương rồi.”

Hai người cưỡi chung một con ngựa, Mạc Sinh Bạch thân cao 1m88 so với Lục Cao Hàn cao hơn khoảng một cái đầu, vì thế khi ngồi chung lập tức biến thành Mạc Sinh Bạch đem người trước ngực gắt gao bảo hộ trong lòng ngực. Từ ngoài nhìn vào, thật giống một đôi tình chàng ý thiếp.

14. Quyển 2 - Chương 14: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người xưa có câu, yên hoa tam nguyệt há Dương Châu [1]. Mạc Sinh Bạch ngẩng đầu nhìn cửa thành mở rộng, phía trên là tấm hoành bằng sắt với chữ khảm bạc, đề ba chữ “Dương Châu thành”, không khỏi có chút cao hứng. Lúc này đang là giữa mùa xuân tháng ba, thành Dương Châu này tuy rằng cũng không phải thành Dương Châu trong lịch sử, nhưng cũng là cảnh đẹp nước chảy dưới vòm cầu [2], son phấn mãn thành phú quý ôn hương, ngay cả ăn mày nơi đây mắt nhìn người cũng so với nơi khác cao hơn.

[1]Trích từ bài thơ “Tại lầu Hoàng Hạc tiễn Mạnh Hạo Nhiên đi Quảng Lăng” của Lý Bạch, tạm dịch “Giữa mùa hoa khói tháng ba, xuống Dương Châu”

[2] Chính là cảnh này:

Mạc Sinh Bạch xuống ngựa, Lục Cao Hàn cũng lập tức xoay người leo xuống. Hai người một thần thái tỏa sáng, một lại như thiên tiên, đứng chung một chỗ cứ như một đôi thần tiên quyến lữ, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt.

Mạc Sinh Bạch vờ như không để ý cười cười, thanh toán phí vào thành của hai người, rồi chậm rãi đi tìm một khách điểm. Khách điểm Vân Lai, khách đến nhiều như mây. Thuê hai gian phòng hảo hạng, khi được đưa lên nước ấm, Mạc Sinh Bạch dặn dò tiểu nhị mua hai bộ y phục vừa người, thuận tay đưa cho gã một thỏi bạc, tiểu nhị lập tức cười híp mắt “Khách quan, cứ tin ở ta!”

Tuy rằng là phòng hảo hạng, nhưng trong mắt Mạc Sinh Bạch đã từng trải qua cuộc sống hiện đại mà nói vẫn là phế vật. Phòng quá nhỏ, giường quá cứng, muốn tắm rửa còn phải dùng thùng tắm. Quên đi, việc gì đến thì sẽ đến, chuyện nhập gia tùy tục này hẳn vẫn làm được. Đóng kín cửa sổ, cởi bỏ toàn bộ y phục, đem toàn thân ngâm trong nước ấm, thoải mái mà thả dãi.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống vĩ đại, có thể hỏi cậu vài chuyện không?

Hệ thống: Kí chủ có vấn đề xin cứ hỏi, bản hệ thống sẽ không vì kí chủ không vượt mộng ngựa mà từ chối trả lời.

Mạc Sinh Bạch: Ha ha.

Hệ thống: Kí chủ không phải có chuyện muốn hỏi sao?

Mạc Sinh Bạch: Cậu nói thân thể này có võ công độc bộ thiên hạ, vậy tại sao tôi không nhìn được võ công của Lục Cao Hàn sâu cạn đến mức nào?

Hệ thống: Bí công của Ma giáo nếu luyện đến trình độ nhất định thoát nhìn sẽ giống như người không có võ công, cho dù là cao thủ cũng không nhìn ra.

Mạc Sinh Bạch: Võ công của y so với tôi cao hơn sao?

Hệ thống: Cao hơn.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, không phải cậu nói võ công của tôi là độc bộ thiên hạ sao?

Hệ thống: Kí chủ anh thật sự quá ngây thơ.

Mạc Sinh Bạch hoàn toàn câm nín, ai lúc nhỏ chưa từng mơ đến giấc mộng võ hiệp, khao khát chính mình trở thành một đại hiệp độc cô cầu bại chứ, thật vất vả giấc mơ mới thành hiện thực, đột nhiên lại bị đánh phủ đầu bằng một gậy, ai lại không đau lòng.

Hệ thống: Hệ thống thân thiện nhắc nhở kí chủ, không tính đến những lão quái đã ẩn cư, thực lực chân chính của kí chủ chỉ nằm trong mười hạng đầu trên giang hồ.

Mạc Sinh Bạch lúc này mới có cảm giác được an ủi.

Lau khô thân mình, thay bộ thanh y tiểu nhị vừa mua về, chất vải mềm nhẹ, kiểu dáng mặc dù hơi rườm rà, nhưng dựa vào kí ức của nguyên chủ, vẫn là an toàn mặc vào. Đem tóc lau sơ qua rồi mở cửa sổ, phòng hẳn ở lầu hai nên chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh phố phường phồn hoa.

Mạc Sinh Bạch cầm lấy ly rượu trên bàn, dựa vào cửa sổ lẳng lặng thưởng thức con đường cổ kính. Tiểu thương rao hàng, tên ăn mày tóc tai rối bù, người đến người đi đan xen. Mặt trời dần ngả về Tây, ánh sáng hồng nhạt tỏa rạng khắp thành Dương Châu, từng mảnh từng mảnh ngói lưu ly phản chiếu tạo nên sắc màu rực rỡ. Nhấp nhẹ một ngụm rượu, ngửi lấy mùi phấn son nhàn nhạt trong không khí, Mạc Sinh Bạch đối với cảnh sắc như tranh vẽ trước mặt có chút mê luyến. Lại không hay biết tự bao giờ hắn đã đặt mình vào trong khung cảnh, làm cho không ít nữ tử đi ngang qua trở nên ngây dại.

Lúc tiểu nhị đưa đồ ăn lên, Mạc Sinh Bạch mới phục hồi tinh thần. Dùng xong bữa cơm hợp khẩu vị liền bắt đầu nhìn cốt truyện, vừa đúng lúc phát hiện một chuyện thú vị.

Nguyên nhân không có gì khác, hôm nay chính là lễ hội hoa đăng mỗi năm một lần tại thành Dương Châu, cũng chính là ngày lành dành cho vô số nam thanh nữ tú gặp gỡ.

Mà nguyên chủ, cũng là bởi vì đêm “ngoài ý muốn” này, đối với Lục Cao Hàn một lòng một dạ không thể thay đổi.

Mạc Sinh Bạch gõ cửa phòng Lục Cao Hàn “Cao cô nương, có ở đó không?”

Lục Cao Hàn mở cửa phòng, bạch y tung bay, không hề son phấn, cả người như không hề nhiễm chút khói lửa nhân gian “Mạc đại ca, có chuyện gì sao?”

Mạc Sinh Bạch cười cười “Ta là lần đầu đến thành Dương Châu, nghe tiểu nhị nói hôm nay là lễ hội hoa đăng chỉ thành Dương Châu mới có. Rảnh rồi không có việc gì làm, muốn mời Cao cô nương cùng tại hạ đến lễ hội thăm thú một chút.”

Lục Cao Hàn khoé môi cong cong “Mạc đại ca mời, Cao Hàn cầu còn không được.”

Hai người trong tâm đều có quỷ kế, trên mặt lại phi thường hòa hợp. Dù sao đi nữa, vào lúc hoa đăng được thả lên, hai người cũng cùng sống vai nhau mà đi.

15. Quyển 2 - Chương 15: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 3

Đêm lạnh như nước, trăng sáng treo cao. Gió đêm cuối xuân lộ ra một tia lạnh lẽo, nhưng phía hội hoa đăng vẫn sáng rõ như ban ngày.

Những nữ tử dung mạo xinh đẹp đều diện bộ y phục đẹp nhất của mình, trang điểm làm dáng, tranh nhau khoe sắc, ý đồ bày ra khía cạnh hoàn mỹ nhất. Con gái vốn luôn ôm ấp mộng tưởng, ai lại không muốn hấp dẫn ánh mắt của những công tử anh tuấn đây! Mà phía nam tử cũng đồng dạng đem chính mình ăn mặc thoả đáng, văn nhân tài tử có chút tài hoa sẽ cầm theo phiến quạt, thật sự là thiếu niên nhà ai cũng kiệt xuất phong lưu!

Đổ chữ của hội Hoa đăng còn là cơ hội để các tài tử thể hiện mình, nếu nhìn trúng cô nương nào, liền đem câu đối trong hoa đăng nàng ấy thích giải đối, sau đó trực tiếp đem hoa đăng tặng cho giai nhân. Nếu hai bên đều có ý, sẽ lại tạo thành một giai thoại đẹp.

Hai người song song bước đi, không biết đã kinh diễm bao người. Rốt cục một cảm y công tử mặc y phục hoa mỹ bước tới, đi theo phía sau là một đoàn công tử ăn mặc hoa lệ không kém.

“Tại hạ Giang Thiếu Du. Mạo muội tiến đến, không biết vị cô nương này có ưng ý chiếc hoa đăng nào

chưa?”

Lục Cao Hàn mày nhú lại, hiển nhiên là không thích vị công tử không mời mà tới trước mắt này, cũng không mở miệng nói chuyện. Người vây xem rất nhiều, Giang Thiệu Du có chút xấu hổ, bằng hữu phía sau nhìn gã không được mỹ nhân để ý tới đều cười trộm không thôi.

Chu Ngạn Bang áo vàng lắc lắc quạt giấy trong tay “Thiệu Du, tình lang của người ta còn ở bên cạnh đấy, đã bảo người đừng qua rồi.”

Giang Thiệu Du mặt nóng lên, hướng Mạc Sinh Bạch chấp tay “Vị huynh đài này, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh?”

Mạc Sinh Bạch cũng chấp tay “Không dám nhận, tại hạ Mạc Sinh Bạch.”

“Từ xưa có câu “Quân tử làm đẹp cho người” [1], không biết Mạc huynh có thể cho tại hạ ít mặt mũi, đến Lầu Văn nhân thi tài một phen?”

[1] Câu này được trích trong Luận ngữ của Khổng Tử. Câu đầy đủ là:

(Người quân tử làm đẹp cho người, không làm xấu cho người. Kẻ tiểu nhân thì ngược lại.)

Mạc Sinh Bạch vốn muốn từ chối, nhưng tiếng bàn tán xung quanh lại truyền vào tai.

“Giang công tử muốn cùng người nọ so thơ?”

“Chắc chắn, người này thua là chắc rồi, Giang công tử là đệ nhất tài tử thành Dương Châu của chúng ta mà!”

“Đáng tiếc, thoát nhìn cũng là nhân trung long phượng [2], nếu thua sẽ mất mặt lắm.”

[2] rồng phượng trong biển người

“Người không thấy tay người nọ còn cầm thanh kiếm sao? Có lẽ là người trong giang hồ, vậy ai thắng ai thua đã quá rõ rồi...”

Chẳng lẽ trong mắt người khác, người giang hồ đều là loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển sao? Thật là ngại quá, hôm nay liền giúp các người mở rộng tầm mắt vậy. Vì thế liền vui vẻ đồng ý “Vậy cung kính không

bằng tuân mệnh, mời.”

Lầu Văn nhân.

Trăm năm trước, thành Dương Châu đã sản sinh ra một Văn Trạng nguyên kinh tài tuyệt diệu, vị Văn Trạng nguyên này con đường làm quan vô cùng thuận lợi, lên tới chức Tể tướng. Sau khi cáo lão hồi hương, lão Tể tướng đã xây nên Lầu Văn nhân, mời các văn nhân trong khắp thiên hạ tụ hội, trong lầu cũng để lại không ít tác phẩm của những nhân vật nổi tiếng. Từ đó về sau, Lầu Văn nhân liền thành thánh địa của giới văn nhân. Mà Giang Thiệu Du, chính là hậu nhân của lão Tể tướng kia.

Hai người bước lên lầu hai, mỗi người đứng một bên, ông lão ra đề đứng giữa hai người. Ông lão râu tóc bạc phơ, thân hình có chút còng “Nếu để lão hủ ra đề, lão hủ liền ứng theo thời tiết bây giờ vậy. Lấy mùa xuân làm đề đi, thế nào?”

Hai người đều không dị nghị. Giang Thiệu Du tràn đầy tự tin, mở miệng đọc trước:

“Dương liễu âm âm tế vũ tình

Tàn hoa lạc tận kiến lưu oanh

Xuân phong nhất dạ xuy hương mộng

Hựu trực xuân phong đáo Dương thành.” [3]

[3] Đây là bài “Xuân hứng” của Võ Nguyên Hành. Bản dịch của Diệp Luyến hoa:

Tạnh hạt mưa phùn, bóng liễu xanh

Hoa tàn rụng hết, ló vàng oanh.

Gió xuân một tối vờn con mộng,

Mộng ruổi gió xuân tới Dương thành.

Ông lão gật đầu, lộ ra một nụ cười, nói một chữ tốt. Giang Thiệu Du vẻ mặt lập tức đặc ý.

Mạc Sinh Bạch cũng cười, thơ văn Trung Hoa phát triển trên dưới năm nghìn năm, thơ tả mùa xuân nhiều không kể xiết, tùy tiện lấy ra một bài cũng có thể đem gã hủ chết.

“Thơ của Giang huynh quả nhiên hay tuyệt, tại hạ bất tài, chỉ có thể bêu xấu.” Nói xong liền ngâm:

“Hảo vũ tri thời tiết

Đương xuân nãi phát sinh

Tùy phong tiềm nhập dạ

Nhuận vật tế vô thanh

Dã kính vân câu hắc

Giang thuyền hỏa độc minh

Hiếu khán hồng thấp xử

Hoa trọng Dương Châu thành.” [4]

[4] Đây là bài “Xuân dạ hỉ vũ” của Đỗ Phủ. Bản dịch của Hải Đà:

Trời đẹp, mưa vừa đến

Đang xuân thánh thót rơi

Vào đêm nường cánh gió

Êm đêm mát muôn nơi

Đường quê đầy mây phủ

Lửa sáng giữa thuyền trôi

Sớm mai vùng đất đỏ

Dương Châu hoa nở tươi.

“Tốt, tốt, tốt!” Ông lão nói liền ba chữ tốt “Có mưa, có xuân, ý cảnh tuyệt vời. Tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ đã xuất sắc như vậy, khó có được, rất khó có được. Đứa bé Thiếu Du kia so với cậu thật sự kém hơn một bậc!”

Dân chúng vây xem dưới lầu đều sợ ngây người, Lục công tử thế nhưng lại thua! Đệ nhất tài tử thành Dương Châu thế nhưng lại thua trước một tên vũ phu cầm kiếm! Nghĩ lại thật quá khó tin!

Ông lão ý vị thâm trường mà hướng Giang Thiếu Du nói một câu “Thiếu Du à, hiện tại đã hiểu câu “núi cao còn có núi cao hơn chưa?””

Giang Thiếu Du sắc mặt trắng bệch, lần này thật sự quá bẽ mặt. Nhưng Giang Thiếu Du cũng không phải loại người thua rồi không phục “Thơ của Mạc huynh thật sự là thơ hay! Lần sau nếu có cơ hội chúng ta lại đàm luận một phen.” Nói xong liền cùng một đám bằng hữu rời đi, hứng thú tham gia hội Hoa đăng cũng hoàn toàn tiêu tan.

Các cô nương dưới lầu đều đưa đến ánh mắt sùng bái cùng ái mộ, đám nam nhân lại phóng tới ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị, giống như đang nói toàn bộ nổi bật đều bị người cướp hết rồi, tội này phải làm sao đây?

Mạc Sinh Bạch quay đầu nhìn về phía Lục Cao Hàn, vừa lúc thấy tia hứng thú xẹt qua trong mắt y. Lúc này nghe thấy hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu Lục Cao Hàn với ngài tăng 20, trước mắt độ hảo cảm là - 30. Kí chủ xin hãy tiếp tục cố gắng!

Nụ cười của Mạc Sinh Bạch suýt nữa không thể duy trì. Giáo chủ à, tại sao độ hảo cảm của một đại trượng phu như cậu lại âm nhiều như vậy hả? Làm người không nên mang theo quá nhiều hận thù biết không! Cậu cứ không chịu phối hợp thì làm sao mà cùng nhau vui vẻ diễn kịch được đây?

Cứng rắn từ chối lời mời cùng hắn đàm luận thơ văn của ông lão, Mạc Sinh Bạch cười đến vô cùng hiền lành “Cao cô nương, còn có hứng thú xem hội Hoa đăng chứ?”

“Đương nhiên.” Lục Cao Hàn trên mặt lộ ra ý cười rõ ràng. Đương nhiên phải đi, không đi, kế hoạch làm sao thực hiện?

16. Quyển 2 - Chương 16: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 4

Mùa xuân của thành Dương Châu hay thay đổi thất thường, mà không khí trong thành này cũng vậy. Cho nên khi trước mặt đột nhiên xuất hiện bốn hắc y nhân, tai cũng bị tiếng thét hoảng loạn của những người xung quanh làm kinh động, không khí xung quanh lập tức từ yên bình trở thành ngưng trọng.

Mạc Sinh Bạch đem Lục Cao Hàn hộ ở sau người, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng cùng chăm chú, cả người giống như một con báo sẵn vận sức chờ phát động.

Hắc y nhân sau khi trao đổi ánh mắt, đồng loạt tấn công. Mạc Sinh Bạch rút kiếm, thân kiếm dài tỏa hàn quang lập tức phản chiếu ánh trắng, trông như được bao phủ bởi một tầng tuyết. Thân kiếm lay động, Mạc Sinh Bạch lập tức sử dụng bộ kiếm pháp cao nhất của Vấn Kiếm sơn trang – Ảo ảnh kiếm pháp.

Ảo ảnh kiếm pháp, ý nghĩa như tên, là một bí quyết lấy tốc độ làm chủ, luyện tới trình độ nhất định thậm chí có thể khiến địch nhân nhìn thấy ảo ảnh của kiếm. Võ công độc nhất, không có cách hóa giải, đó cũng là nguyên nhân Vấn Kiếm sơn trang vẫn cường thịnh trên giang hồ.

Kiểm Mạc Sinh Bạch mặc dù nhanh, nhưng hắc y nhân thân pháp quỷ dị, võ công tất nhiên không thấp, huống chi đây còn là một địch bốn. Chỉ trong trăm chiêu, Mạc Sinh Bạch liền rơi vào thế hạ phong. Tuy biết sát thủ là Lục Cao Hàn phái tới để thăm dò võ công của mình, nhưng ai biết y có thể đột nhiên thay đổi chủ ý thành giết hắc y nhân hay không? Độ hảo cảm âm 30 còn đang hiện rõ đó! Hệ thống, thời khắc mấu chốt cậu mau giúp đỡ đi chứ!

Hệ thống: Bắt đầu dùng bản thăng cấp võ công!

Mạc Sinh Bạch rất rõ ràng nhìn thấy công kích vốn kín không kẽ hở bây giờ nơi nơi đều là sơ hở. Vì thế giả vờ sơ ý dụ địch, thân hình nhoáng lên liền hất bay kiếm của hắc y nhân. Mạc Sinh Bạch không định giết người, trường kiếm kề sát cổ hắc y nhân, chỉ cần mạnh tay một chút, một sinh mệnh liền kết thúc.

Mạc Sinh Bạch biết rõ còn hỏi “Ai phái các người tới?”

Không ngờ cổ hắc y nhân kia đột nhiên cửa mạnh vào kiếm, tự mình kết liễu. Mạc Sinh Bạch cả kinh, một cây ám khí lập tức bay tới, còn chưa kịp né tránh, trước mặt liền xuất hiện một thân ảnh. Chỉ nghe thấy thanh âm kim châm tiến vào da thịt, Lục Cao Hàn liền chậm rãi ngã xuống, Mạc Sinh Bạch cuống quýt ôm lấy y, vội vàng phong ấn các huyết đạo, tạm thời ức chế độc tính. Lại ngẩng đầu, ba hắc y nhân còn lại đã sớm đem thi thể đồng bọn biến mất vô tung.

Mạc Sinh Bạch thở dài “Thân thể mỗi người đều là nhận từ cha mẹ. Ân tình này của Cao cô nương, Mạc mỗ làm sao đảm đương đây?”

Lục Cao Hàn lúc này sắc mặt tái nhợt, đau đớn khiến cho mày y nhăn lại, nói chuyện cũng có chút quá sức “Mạc đại ca không cần phiền não, gia phụ gia mẫu đã sớm qua đời. Mạc đại ca từng cứu ta một mạng từ tay thổ phỉ, mạng của ta đã sớm là của Mạc đại ca. Có thể vì Mạc đại ca đỡ một châm này, ta cực kỳ cao hứng. Mạc đại ca không cần áy náy.”

Con người Mạc Sinh Bạch so với bóng đêm còn thâm trầm hơn, trong mắt đều là nghiêm túc, trịnh trọng nói “Thâm tình của Cao cô nương, Mạc Sinh Bạch đời này nhất định sẽ không phụ bạc!”

Mạc Sinh Bạch đem Lục Cao Hàn bế lên “Trên châm có chất độc Thất nhật tiêu hồn của Ma giáo, ta đã từng nghiên cứu qua dược lý, nhưng vẫn không có biện pháp loại bỏ chất độc này. Ta phong bế huyết đạo của nàng cũng chỉ có thể tạm dừng độc tính, giúp nàng trong vòng một tháng không cần lo đến tính mạng. Nhưng yên tâm, ta nhất định sẽ không để nàng có bất cứ việc gì!”

“Cho dù ta không phải người trong giang hồ, nhưng cũng biết Ma giáo là nơi đầm rồng hang hổ, huynh muốn lên vào Ma giáo trộm giải dược sao?” Lục Cao Hàn vẻ mặt lo lắng.

“Không cần lo lắng.” Mạc Sinh Bạch dịu dàng nở nụ cười “Ta muốn đi xin thuốc. Nàng đã từng nghe qua cái tên Quỷ y chưa?”

Quỷ y đại danh鼎鼎 ai lại chưa từng nghe qua? Quỷ y tên thật là Tôn Cốc Thanh, tính cách khó lường, âm tình bất định, hắn muốn cứu thì cho dù đối phương là ăn mày hắn cũng sẽ không thu nửa đồng, hắn không muốn cứu thì cho dù có hai nghìn lượng vàng hắn cũng sẽ để mặc người bệnh chết ngay trước mắt. Nhưng chỉ cần là hắn nguyện ý cứu người, sẽ không có người cứu không được.

“Nhưng mà...”

“Vô luận hắn nói ra yêu cầu gì, chỉ cần có thể cứu được nàng, ta đều đáp ứng hắn!”

Kỳ thật có một việc Mạc Sinh Bạch chưa nói, trong Vấn Kiếm sơn trang có ba bình giải dược Thất nhật tiêu hồn, nằm trong tay phụ thân hắn. Cho nên, nguyên bản nội dung câu chuyện là nguyên chủ trực tiếp đưa Lục Cao Hàn trở về Vấn Kiếm sơn trang, tìm phụ thân hắn lấy giải dược, căn bản không hề có chuyện đi tìm Quỷ y xin thuốc. Sở dĩ làm như vậy, là bởi vì phải nhận mệnh mà đi kéo độ hảo cảm của mục tiêu chứ sao!

Mạc Sinh Bạch thi triển khinh công, ôm Lục Cao Hàn biến mất trong màn đêm mờ mịt.

Hết chương 16

17. Quyển 2 - Chương 17: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 5

Mạc Sinh Bạch ngay trong đêm thuê một chiếc xe ngựa, đem trong xe phủ kín tấm lông mềm mại, phòng ngừa Lục Cao Hàn không thoải mái, còn chính mình làm mã phu, đảm bảo xe ngựa chạy vừa nhanh vừa vững vàng.

Rốt cuộc sau nửa tháng, hai người mới đến được nơi cư ngụ của Quỷ y Tôn Cốc Thanh – Tiêu Dao Cốc. Nửa tháng này bên ba, tuy có Mạc Sinh Bạch cẩn thận chiếu cố, Lục Cao Hàn vẫn gầy đi một vòng, điều đáng mừng duy nhất chính là độ hảo cảm rốt cục không còn âm nữa. Quả nhiên là nỗ lực nhất định sẽ có hồi báo!

Tiêu Dao Cốc tuy gọi là Tiêu Dao Cốc, nhưng thật ra nơi này là một tòa núi cao sừng sững, Quỷ y Tôn Cốc Thanh ở giữa sườn núi khai khẩn một khối đất hoang, xây nên một căn nhà gỗ trên đó. Mạc Sinh Bạch ôm ngang Lục Cao Hàn, dựa vào khinh công trác tuyệt, thuận lợi mà tiến vào nơi ở của Quỷ y.

Hoa đào trùng trùng điệp điệp, chim chóc hót vang bay lượn, nhưng ngạc nhiên nhất chính là sâu trong rừng đào còn thấp thoáng một suối nước. Không nghĩ tới Quỷ y tính cách không tốt, chỗ ở lại là tuyệt hảo.

“Có người ở đây không?”

“Ai đó?” Cửa nhà gỗ bị đẩy ra, lộ ra một nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, một thân áo tím, khuôn mặt thanh nhã, đôi mắt lộ ra vẻ thờ ơ, thanh âm lại trong trẻo như dòng suối.

Mạc Sinh Bạch nhìn thẳng vào Tôn Cốc Thanh không nói đến tình cảm trong lời đồn, mặt lộ vẻ khẩn cầu “Tại hạ Vấn Kiếm sơn trang Mạc Sinh Bạch, mạo muội xông vào chỉ xin Quỷ y hãy cứu lấy một mạng người!”

Tôn Cốc Thanh nhìn thoáng qua người trong lòng Mạc Sinh Bạch, liếc mắt “Tuy là một mỹ nhân, nhưng cách cái chết cũng không còn xa. Người chưa từng nghe nói qua thanh danh của ta sao? Các người cùng ta không thân cũng chẳng quen, tại sao ta phải cứu? Ta nếu ai cũng cứu không phải là một chết rồi sao?”

“Đó chỉ là lời đồn, không thể tin. Chỉ hy vọng Quỷ y có thể ra tay cứu giúp, cứu Cao cô nương một mạng!”

“Như vậy đi, ” Tôn Cốc Thanh như có điều suy nghĩ mà cười cười “Thường nói chân tình có thể cảm hóa cả đá. Ta gần đây hơi nhàm chán, người quỳ gối ở kia, thử xem bao lâu thì ta sẽ bị người làm cảm động, thế nào? Nếu ta cao hứng, tiểu mỹ nhân của người sẽ được cứu.”

“Vậy Cao cô nương đành làm phiên Quỷ y chiếu cố.”

“Yên tâm. Người trước tiên đem nàng vào nhà đi.”

Nhẹ nhàng mà đem Lục Cao Hàn đặt lên giường, lại dịu dàng dịch tốt góc chăn cho y. “Ta sẽ không để cho nàng có bất cứ việc gì!” Nói xong xoay người rời đi, bước đến trước cửa lập tức quỳ xuống, sống lưng thẳng tắp.

Thanh âm hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu Lục Cao Hàn đối với ngài tăng thêm 30, trước mắt độ hảo cảm là 30.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, có thể giúp tôi che chắn cảm giác không? Cậu cũng biết, núi này ban ngày đã lạnh, đến ban đêm liền lạnh không khác gì mùa đông, tôi sẽ bị đông chết đó.

Hệ thống: Kí chủ không cần lo lắng, bản hệ thống chắc chắn sẽ không để cho kí chủ đông chết.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống vĩ đại, làm ơn đi mà.

Hệ thống: Vậy được rồi, lần sau không được lấy lý do này nữa.

Quả nhiên, muốn được hệ thống hỗ trợ thì phải thỏa mãn tính xấu thích được dỗ ngọt của nó! Vì thế Mạc Sinh Bạch vô cùng nhàm chán vượt qua ba ngày, rốt cục làm cho Tôn Cốc Thanh gật đầu đồng ý. Hắn không sao cả mà quỳ, nhưng hai người kia lại hoàn toàn không nghĩ như vậy. Độ hảo cảm của Lục Cao Hàn trực tiếp tăng tới 60.

Mà Tôn Cốc Thanh lại hoàn toàn không nghĩ tới hắn có thể vì một người mà làm được đến trình độ này. Ba ngày không ăn không uống không ngủ không nghỉ mà quỳ, biểu tình vẫn như trước lạnh nhạt thông dong, lưng vẫn như cũ thẳng tắp bất khuất. Tôn Cốc Thanh vẫn luôn quan sát Mạc Sinh Bạch, từ khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, ánh mắt nghiêm túc, chiếc mũi thẳng, đôi môi mỏng cùng với đường cằm góc cạnh, không có chỗ nào là không hoàn mỹ. Buổi tối trên núi rất lạnh, Tôn Cốc Thanh thậm chí có thể nhìn thấy trên mi mắt hắn phủ một tầng băng mỏng, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái liền sa vào ánh mắt so với giếng cổ còn sâu hơn, không cách nào trốn thoát. Tôn Cốc Thanh từ trước đến nay tìm chưa từng đập nhanh như vậy, là một đại phu, hắn biết rõ, căn bệnh này không có cách nào chữa khỏi. Không phải đều nói môi mỏng là người bạc tình sao, người này tại sao lại thâm tình đến vậy?

Sau khi được đồng ý, Mạc Sinh Bạch được Tôn Cốc Thanh mang đến căn phòng cạnh phòng Lục Cao Hàn, Mạc Sinh Bạch mới vừa nói hai chữ đa tạ, đã bị cảm giác đau đớn cùng đói khát bất ngờ ập đến, hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Tôn Cốc Thanh đắp chăn tốt cho hắn, liền xoay người ra ngoài chuẩn bị đồ ăn cùng dược liệu. Mà đang trong cơn choáng váng, Mạc Sinh Bạch không phát hiện trong phòng có thêm một người. Người nọ xóc chân lên, nhìn chăm chú đôi chân tê liệt của hắn một lúc lâu mới phủ chăn trở lại, lại nhìn chăm chăm đôi môi vì thiếu nước mà có chút khô khốc, trong mắt hiện lên một tia phức tạp. Cuối cùng hít sâu một tiếng, xoay người rời đi.

Vì thế khi Mạc Sinh Bạch tỉnh lại liền phát hiện độ hảo cảm ở thời điểm hắn không biết đã tăng đến 70. Cũng phải nói, nếu là người bình thường, quỳ gối ba ngày dù không chết nhất định cũng sẽ nửa tàn phế, còn hắn chỉ phải hôn mê một lúc. Hắn đột nhiên cảm thấy hệ thống tính ra cũng rất tốt bụng!

18. Quyển 2 - Chương 18: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 6

Đem chén cháo Tôn Cốc Thanh bưng tới uống sạch, phát giác chân mình vẫn chưa thể cử động, Mạc Sinh Bạch không khỏi nhú mày “Không biết Quý y có thể cho tại hạ hỏi, chân ta khi nào cử động được?”

“Người quỳ quá lâu, nhưng không có gì đáng ngại. Một hai ngày nữa sẽ không có chuyện gì.”

“Vậy, độc của Cao cô nương...”

Nghe Mạc Sinh Bạch nhắc đến ba chữ ‘Cao cô nương’, Tôn Cốc Thanh cười đến ý vị thâm trường “Ta đã chẩn bệnh cho Cao cô nương rồi, năng trúng Thất nhật tiêu hồn, cũng may đã được cao thủ kịp thời phong

bế các huyết đạo chính, mới không làm cho độc tố khuếch tán.” Khi nói đến ‘Cao cô nương’ liền tăng thêm ngữ khí, lại nói “Được liệu Cao cô nương cần dùng đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ chân người tốt lên để hỗ trợ.”

“Quý y đã phân phó, tại hạ tuyệt đối sẽ không từ chối.”

“Cũng không phải đại ân gì, nhưng nếu nàng được trị khỏi, người đáp ứng ta một yêu cầu.”

“Chỉ cần không phải chuyện thương thiên hại lý, tại hạ nếu có thể làm nhất định sẽ làm.” Mạc Sinh Bạch nhìn vào mắt Tôn Cốc Thanh, sự nghiêm túc trong mắt hắn làm trái tim Tôn Cốc Thanh không nghe lời một trận đập loạn.

“Người không có việc gì thì nghỉ ngơi trước đi, ta đi sắc thuốc cho người.” Nói xong vội vã bước ra ngoài, thiếu chút nữa đụng trúng cửa.

“Ngài không có việc gì chứ?”

Tôn Cốc Thanh phát tay áo “Không có việc gì không có việc gì, không cần lo cho ta.”

Thật sự quá mất mặt, Tôn Cốc Thanh cảm giận nghĩ. Nhưng khi hắn nhìn thấy người mặc bạch y đứng khuất ngoài cửa, biểu tình cũng chỉ còn lại trào phúng “Sao đây, lười giả vờ rồi?”

Lục Cao Hàn không mang theo cảm tình gì liếc mắt nhìn Tôn Cốc Thanh “Đừng nói những thứ không nên nói, người cũng biết, ta muốn giết người cũng đơn giản như bóp chết một con kiến thôi.”

“Lục đại giáo chủ không uy hiếp được ta đâu, đừng quên, mạng của người không cần ta cứu, nhưng vạn nhất ta lo nghĩ mà run tay, tên tiểu tử gốc họ Mạc kia liền không sống lâu được.”

“Sống chết của hắn, liên quan gì đến ta?”

Tôn Cốc Thanh ngả ngón cười cười “Hóa ra Lục đại giáo chủ là đang đùa giỡn tên tiểu tử gốc kia sao? Thật đúng lúc, dù sao người cũng không thích hắn, đem hắn tặng cho ta đi, thế nào?”

Lục Cao Hàn không hề nhận ra mảy của y đã nhú lại, ngữ điệu bình thản “Người xem trọng hắn?”

Tôn Cốc Thanh cười thẳng thắn “Đúng vậy.”

Lục Cao Hàn cứng rắn ném ra hai chữ “Không được.”

“Ha?” Tôn Cốc Thanh bị lời của y chọc cười “Nếu như hắn biết mọi chuyện đều do một tay người tử mị an

bài thì sao? Chưa nói đến việc hấn biết người là nam nhân sẽ như thế nào, một người bình thường nếu phát hiện ra bản thân ngay từ đầu đã bị người mình yêu lừa gạt, đùa giỡn đến xoay vòng vòng cũng sẽ không vui về nỗi đau nhỉ?”

“Người dám!” Chỉ hai chữ, sát khí liền tỏa ra.

“Đừng nóng giận, người như vậy ta sẽ nghĩ người muốn giết ta đấy.”

Lục Cao Hàn không thèm nhìn hấn, xoay người trở về phòng.

Đêm lặng yên dần buông, che dấu hết thấy ánh sáng, cũng che dấu hết thấy rung động.

Mạc Sinh Bạch trong lúc rảnh rỗi, liền thấp nền đọc y thư. Tôn Cốc Thanh vừa vào phòng, liền nhìn thấy người mình vẫn luôn tâm tâm niệm niệm một thân áo trắng, tay cầm một quyển y thư chăm chú đọc, ánh nền làm khuôn mặt vốn lạnh lùng cứng rắn của hấn trở nên nhu hòa mấy phần, phong thần tuấn cốt, đẹp đến khó tin. Tôn Cốc Thanh nuốt nước miếng, đầy đầu đều là ý nghĩ sao hấn lại có thể hoàn mỹ như vậy chứ!

Mạc Sinh Bạch phát hiện có người nhìn hấn, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tôn Cốc Thanh đang ngẩn người. “Ngài đã tới, sao lại không ngồi?”

“A? Ừm. Đúng rồi, ta thấy nơi này của người vẫn sáng đèn, nên đến xem thử.”

“Thứ ngài cầm trong tay là gì vậy?”

Tôn Cốc Thanh cẩn thận trả lời câu hỏi của hấn “Đây à, là ngân châm chuyên dùng để châm cứu. Chân của người do quỳ quá lâu, kinh mạch có chút không thông, lại nhiễm hàn khí quá nặng, ta muốn thử xem có thể làm cho chân người khôi phục nhanh một chút hay không, như vậy về sau mỗi khi trời trở lạnh sẽ không bị đau nhức.”

“Đa tạ.” Mạc Sinh Bạch mắt lộ ra ý cười, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ dưới ánh nền lại thêm một phần cảnh sắc tươi đẹp, Tôn Cốc Thanh cảm giác hồn mình đều bị câu mắt.

“Vậy bây giờ liền bắt đầu đi.”

“A? “

“Châm cứu đó, ngài không phải đã nghiên cứu qua sao, ta tin tưởng y thuật của ngài.” Mạc Sinh Bạch nói xong liền đem chân xốc lên, chính mình động thủ cối quần.

Tôn Cốc Thanh bị một màn này làm đến chấn động không thốt nên lời, ánh mắt dừng lại trước hai bên đùi thon dài thẳng tắp, tròn mắt suýt chút nữa rớt xuống.

Hệ thống: Kí chủ, anh thật xấu xa.

Mạc Sinh Bạch: Thế giới cổ đại quá nhàm chán, cái gì cũng không có. Tôi chỉ muốn đùa cậu ta một chút thôi.

Hệ thống: Thân thiện nhắc nhở, mục tiêu công lược của ngài hiện đang nhìn chằm chằm hai người.

Mạc Sinh Bạch: Thật đúng là cảm ơn nha, cậu không đề cập tới tôi sẽ càng cảm ơn cậu hơn.

Tôn Cốc Thanh dùng sức mạnh ý chí cực lớn mới đem tầm mắt thu về, không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu rằng đây chỉ là một người bệnh, tâm trạng mới chậm rãi bình ổn. Tôn Cốc Thanh lại thấp thêm một loạt nển, trong phòng trở nên sáng rực. Lúc này y mới bắt đầu thi châm, một châm so với một châm càng nhanh hơn, một châm so với một châm càng vững vàng hơn. Ước chừng qua nửa canh giờ, Tôn Cốc Thanh mới nói một tiếng được rồi, ngân châm đều được rút ra.

“Người nghỉ ngơi trước đi, sáng mai xem chừng có thể đi được.”

Mạc Sinh Bạch cảm kích nở nụ cười “Đa tạ. “

Tôn Cốc Thanh thổi tắt nến, nói hẩn nghỉ ngơi cho tốt rồi mới mang theo ngân châm bước đi như chạy trốn.

Làm Mạc Sinh Bạch ngoài ý muốn chính là thanh âm nhắc nhở của hệ thống: Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu công lược tăng 10, trước mắt là 80. Độ ngược tâm tăng 10, trước mắt độ ngược tâm là 10.

19. Quyển 2 - Chương 19: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 7

Ngày hôm sau, xuống giường bước thử hai bước, quả nhiên không có chút cảm giác đau đớn nào. Nhanh chóng rửa mặt, cùng Tôn Cốc Thanh dùng xong điểm tâm, liền nhanh chóng chạy đi kéo độ hảo cảm của Lục Cao Hàn.

Mạc Sinh Bạch gõ cửa, nghe được tiếng cho phép mới đẩy cửa vào. Chỉ thấy cầm Lục Cao Hàn vốn đã nhợt, nay lại ồm đến mức cầm có thể cửa đứt cả tay, mặt không có chút máu, rất suy yếu.

“Vài ngày như vậy, nàng ở trong phòng nhất định rất buồn chán, hoa đào ngoài vườn vừa lúc nở rộ, ta đi

nàng ra xem được không?”

Được sự đồng ý của Lục Cao Hàn, Mạc Sinh Bạch cầm lấy áo choàng, đứng trước người y, cẩn thận đem dây áo cột chặt. Lục Cao Hàn hạ mắt, nhìn thấy đôi tay thần thoắt của hắn, tim nhin không được đập nhanh hai cái.

“Đi thôi.” Mạc Sinh Bạch thật cẩn thận mà dìu y, giống như đang nâng một món đồ sứ dễ vỡ.

Hai người yên lặng ngắm nhìn rừng đào đang mùa nở rộ. Hoa đào nở rất nhiều, từng cụm từng cụm đua nhau khoe sắc, như chốn bồng lai tiên cảnh, rực rỡ đến loá mắt. Cái gọi là “đào tơ mơn mớn, rực rỡ ngàn hoa” [1] nếu có thật thì cũng chỉ có thể là cảnh tượng trước mắt này.

Lục Cao Hàn thở dài “Không phải có câu “Tháng Tư hương sắc bay đi hết” [2] sao?”

Mạc Sinh Bạch cười nói “Nhưng câu tiếp theo chính là “Hoa đào trên núi lại nở tươi” [3].”

[1] *Đây là hai câu trích từ bài “Đào yêu” trong Kinh thi của Khổng Tử*

[2] + [3] *Đây là hai câu thơ trong bài “Đại Lâm tự đào hoa” của Bạch Cư Dị*

Phong cảnh hiện giờ quá mức lãng mạn, giống hệt như trong các tiểu thuyết tình cảm, Mạc Sinh Bạch tất nhiên sẽ không lãng phí. Hắn dịu dàng ôm Lục Cao Hàn vào lòng, kề sát môi bên tai y, thanh âm ôn nhu không thể cưỡng lại “Chờ nàng hoàn toàn khỏe lại, chúng ta thành thân được không?” Lại như có chút ngưng ngưng, dừng một chút lại nói tiếp “Nàng nói cha mẹ nàng đều đã qua đời, vậy về sau cứ để ta chăm sóc cho nàng đi. Ta sẽ đưa nàng về Vãn Kiếm sơn trang, nàng chính là thê tử ta danh chính ngôn thuận cưới vào cửa, cả đời ta sẽ chỉ đối tốt với một mình nàng, chăm sóc cho nàng cả đời. Chúng ta sẽ giống như phụ thân phụ mẫu của ta vậy, chỉ hai người cùng một chỗ trọn đời trọn kiếp, được không? Nàng có đồng ý không?”

Rõ ràng mọi chuyện đều phát triển như kế hoạch, nhưng tại sao y lại chỉ cảm thấy chua xót trào dâng? Là bởi vì y vốn muốn lừa hắn nhưng lại đem cả tâm mình đặt vào sao? Quả thật là tự làm tự chịu! Thế nhưng là từ lúc nào tim y bắt đầu rung động, yêu phải con trai của kẻ thù?

Là khi nhìn thấy phong thái nổi bật của hắn ở lầu Vãn Nhân? Là khi hắn cẩn thận chăm sóc y? Là khi hắn vì y không chút do dự quỳ xuống? Hay là khi hắn nói muốn cùng một chỗ với y trọn đời trọn kiếp?

Những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là chính y đến cuối cùng thật sự có thể để hắn chôn cùng Vãn Kiếm sơn trang sao? Nếu hắn biết được chân tướng, nhất định sẽ hận đến mức muốn tự tay giết y. Nhưng mà, thù giết cha không thể không báo! Vì thế Lục Cao Hàn vẫn đáp lời, “Được”, thanh âm thấp đến mức không thể nghe thấy.

Nhưng Mạc Sinh Bạch vẫn nghe thấy, thanh âm của hắn vui sướng lại mang theo một tia oan ức “Sao nàng

lại do dự lâu như vậy, làm ta sợ muốn chết!” Trán tựa trán, thân mật khẳng khít.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu công lược Lục Cao Hàn với ngài tăng 10, trước mắt độ hảo cảm là 90. Độ ngược tâm tăng 40, trước mắt độ ngược tâm là 50.”

Mạc Sinh Bạch nở nụ cười, thắng lợi đang ở phía trước vậy gọi rồi, nhiệm vụ rút cuộc cũng sắp hoàn thành!

Lúc này thanh âm Tôn Cốc Thanh đột nhiên truyền đến “Mạc thiếu hiệp, Cao cô nương, được tắm đã chuẩn bị tốt.”

Con người Lục Cao Hàn thoáng chốc tối sầm, tên Tôn Cốc Thanh này vẫn còn mơ ước thứ không thuộc về hắn sao? Lời châm chọc ngày đó của hắn bất chợt lại chiếm cứ lấy tâm trí y.

“Người luyện Thiên Minh công còn dám để cho ta bắt mạch, không thể không nói người cùng Lục Vấn Thiên đều có lá gan rất lớn!”

“Người biết phụ thân ta?”

“Người luyện Thiên Minh công cũng biết, công pháp này bản thân nó đã rất mạnh. Lão ta dừng ở tầng thứ bảy quá lâu, cho dù không chết dưới kiếm người khác, chỉ với việc không thể đột phá tầng thứ tám, trong vòng hai năm phải chết là chuyện sớm muộn.”

“Người không cứu ông ấy.”

“Tại sao ta phải cứu? Hơn nữa, sống chết của người bên ngoài liên quan gì đến ta?” Tôn Cốc Thanh cười nhạo “Còn người? Người hiện tại đã luyện đến tầng thứ mấy? Cao nhất cũng chỉ là tầng bảy.”

“Không liên quan đến người.”

“Người tiếp cận Mạc Sinh Bạch là vì báo thù? Còn nam giả nữ làm cho hắn yêu người, để hắn đào cả tâm khảm ra một lòng với người, sau đó một kiếm đâm chết hắn?”

“Người nói nhiều như vậy, không sợ ta giết người sao?”

“Ha, sao ta phải sợ chứ? Ta chỉ muốn khuyên người một câu, đừng để đến lúc đó lại mất cả chì lẫn chài.”

Đem suy nghĩ kéo trở về, Lục Cao Hàn cười khê, mặc kệ thế nào, mất cả chì lẫn chài nhất định sẽ không phải y!

Hết chương 19

[Giải thích thêm của editor] Về hai bài thơ được tác giả dùng trong chương này:

[1] Bài “Đào yêu” trong Kinh thi:

Nguyên văn:

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa,

Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia.

Dịch thơ:

Cành đào khoe dáng xinh tươi,

Cánh hoa nở rộ dưới trời xuân trong.

Hôm nay nàng đã theo chồng,

Yên bề gia thất ấm nồng êm vui.

[2] + [3] Bài “Đại Lâm tự đào hoa” của Bạch Cư Dị:

Nguyên văn:

Đại Lâm tự đào hoa

Nhân gian tứ nguyệt phương phi tận,

Sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.

Trường hận xuân quy vô mịch xứ,

Bất tri chuyển nhập thử trung lai.

Dịch thơ:

Hoa đào chùa Đại Lâm

Tháng Tư hương sắc bay đi hết,

Hoa đào trên núi lại nở tươi.

Cứ giận nàng xuân đi đâu mất,

Ngờ đâu xuân đến ở nơi này

20. Quyển 2 - Chương 20: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 8

Trải qua ba ngày trị liệu bằng cách ngâm mình trong dược liệu, độc trên người Lục Cao Hàn đã hoàn toàn được chữa khỏi. Thuận lý thành chương mà đã đến lúc phải rời đi, Mạc Sinh Bạch trình trọng nói cảm ơn “Ngài cứu mạng nàng, cũng chính là cứu lấy một mạng của tại hạ. Đại ân đại đức của ngài ta suốt đời không quên.”

Tôn Cốc Thanh liếc mắt nhìn Lục Cao Hàn, cười như không cười “Tôn Cốc Thanh ta tuy cũng không cần báo đáp gì, nhưng ta nhớ rõ Mạc thiếu hiệp đã nói sẽ đáp ứng một yêu cầu của ta.”

“Ngài cứ nói.”

“Trước tiên ta muốn hỏi Mạc thiếu hiệp một vấn đề.” Tôn Cốc Thanh cười dịu dàng “Mạc thiếu hiệp thích Tiêu Dao Cốc của ta chứ?”

Mạc Sinh Bạch thật lòng đáp “Tiêu Dao Cốc là nơi tiên cảnh nhân gian, không vướng chút bụi trần, đương nhiên là thích.”

“Vậy Mạc thiếu hiệp cảm thấy ta thế nào?”

“Quý y diệu thủ hồi xuân, tất nhiên là vô cùng tốt.”

Tôn Cốc Thanh nở nụ cười “Vậy Mạc thiếu hiệp có muốn ở lại Tiêu Dao Cốc một đời tiêu dao hay không?”

Mạc Sinh Bạch khó hiểu “Lời này của Quỷ y có ý gì?”

“Là ý Mạc thiếu hiệp đang nghĩ tới.”

Mạc Sinh Bạch thật sâu nhìn thoáng qua Lục Cao Hàn “Quỷ y xin đừng làm khó tại hạ, tại hạ tuyệt không phải là đoạn tụ hay ham thích long dương, hơn nữa, tại hạ đã có người trong lòng, cả đời này cũng chỉ yêu một mình nàng.”

“Ha?” Tôn Cốc Thanh nhướng mày “Vậy nếu Cao cô nương là nam nhân, Mạc thiếu hiệp sẽ làm sao?”

Ánh mắt Lục Cao Hàn nhìn Tôn Cốc Thanh lúc này đã như nhìn một người chết, thanh âm lạnh như băng “Quỷ y, có vài chuyện không thể đem ra đùa giỡn. “

Mạc Sinh Bạch nắm lấy tay Lục Cao Hàn, đem từng ngón tay của y mở ra, mười ngón giao nhau siết chặt “Nếu nàng ấy là nam, ” Mạc Sinh Bạch cố ý dừng một chút, ánh mắt kiên định, lộ ra thâm tình “Ta cũng sẽ yêu. Chỉ cần là nàng ấy.”

Hệ thống nhắc nhở: Độ hảo cảm của mục tiêu công lược Lục Cao Hàn đối với ngài tăng 2, trước mắt độ hảo cảm là 92. Độ ngược tâm tăng 10, trước mắt độ ngược tâm là 60.

Tôn Cốc Thanh cố ý nói “Vậy Mạc thiếu hiệp phải tự giải quyết cho tốt, cùng với, Cao cô nương.” Ba chữ cuối cùng nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại nói “Chi hy vọng Mạc thiếu hiệp về sau sẽ không hối hận.”

Mạc Sinh Bạch mặt không đổi sắc “Đa tạ Quỷ y thành toàn, chúng ta đành cáo từ.”

Tôn Cốc Thanh xoay người bước vào phòng “Đi đi.”

Một trận gió thổi qua, những cánh hoa đào rơi rụng liên phủ rợp trời, Tôn Cốc Thanh kinh ngạc nhìn. Đúng vậy, sẽ không thể gặp lại người kia nữa. Trong mệnh nếu có thì rốt cuộc cũng sẽ có, trong mệnh không có thì đừng cố gắng cưỡng cầu, như vậy mới có thể tiêu dao khoái hoạt một đời.

Hai người rời khỏi Tiêu Dao Cốc, một đường du sơn ngoạn thủy thành thời hướng đến Vãn Kiếm sơn trang ở phía bắc mà đi, qua một tháng, cuối cùng cũng đến được Vãn Kiếm sơn trang.

Vãn Kiếm sơn trang là sơn trang đệ nhất giang hồ, ngoài cửa là hai con sư tử bằng đá uy phong lẫm liệt, bức hoành được treo cao, vốn vẹn bốn chữ ‘Vãn Kiếm sơn trang’, bốn chữ như rồng bay nhưng vẫn ẩn chứa một tia kiếm ý hào hùng.

Tiểu đồng ngoài cửa nhìn thấy Mạc Sinh Bạch, lập tức chạy vào trong sơn trang gọi to “Trang chủ! Phu nhân! Thiếu trang chủ đã trở lại, Thiếu trang chủ đã trở lại! Còn dẫn theo một cô nương!”

Mạc Thương trách cứ nói “La hét om sòm như thế còn ra thể thống gì! Ta biết rồi, người lui xuống đi.”

Tiểu Trúc bĩu môi, không tình nguyện nói “Dạ, trang chủ.”

Từ Uyển trừng mắt nhìn ông một cái “Chần chờ cái gì, còn không mau đi gặp Sinh Bạch!”

Mạc Thương bất đắc dĩ “Dạ, phu nhân.”

Mạc Thương Từ Uyển ngồi ở chính sảnh, Mạc Sinh Bạch dẫn Lục Cao Hàn bước vào liền gặp hai người.

“Cha, mẹ. Đây là Cao Hàn, là con dâu tương lai của hai người.”

Lục Cao Hàn cúi đầu “Mạc bá bá, Mạc bá mẫu khỏe.”

Mạc Thương Từ Uyển đánh giá Lục Cao Hàn, lại cảm giác có điểm gì đó là lạ, con dâu này hình như hơi cao, mà ngoại trừ chiều cao khác thường này, còn có loại cảm giác hình như đã từng gặp ở đâu đó. Từ Uyển mở miệng nói “Hai con ngồi xuống trước đi.” Thấy hai người đã ngồi xuống, Từ Uyển lại hỏi “Cha mẹ và người thân của Cao cô nương đã biết việc này chưa?”

Thanh âm Lục Cao Hàn lập tức phủ thêm một tầng bi thương “Thật không dám giấu, gia phụ gia mẫu đã sớm qua đời.”

Từ Uyển cũng không hỏi lại, chỉ nói “Hai con đường xa mệt nhọc, chắc hẳn đã rất mệt mỏi. Noãn Ngọc, người mang Cao cô nương đến sương phòng nghỉ ngơi trước.”

Thị nữ Noãn Ngọc một thân hồng nhạt bước ra thi lễ “Cao cô nương, mời đi theo ta.”

Đợi Lục Cao Hàn rời đi, Mạc Thương mới hỏi “Sinh Bạch, con xác định phải là nàng?”

Mạc Sinh Bạch gật đầu “Xác định, giống như cha xác định mẹ vậy.”

Mạc Thương cùng Từ Uyển nhìn nhau cười. Nhưng không hiểu sao, lại ảm ảm có một dự cảm xấu.

Hết chương 20

21. Quyển 2 - Chương 21: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 9

Đêm lạnh như nước, trời đêm không có lấy một ngôi sao.

Lục Cao Hàn không hề ngạc nhiên nhìn trong phòng đột nhiên xuất hiện rất nhiều hắc y nhân.

“Giáo chủ, bọn thuộc hạ đã chuẩn bị thỏa đáng.”

Lục Cao Hàn ánh mắt lãnh đạm, lại làm cho Dương Tiềm một trận kinh hãi “Giáo chủ, mạng của tên Mạc Sinh Bạch kia lưu lại sao?”

“À? Tả hộ pháp, sao ngươi lại hỏi như vậy?”

“Thuộc hạ, thuộc hạ chỉ là lo lắng.”

Lục Cao Hàn hừ lạnh một tiếng, một chiếc ngân châm lập tức phóng tới cánh tay trái Dương Tiềm “Tả hộ pháp hình như đã quên bổn phận của một hộ pháp rồi nhỉ? Bản giáo chủ không ngại giúp ngươi nhớ lại đâu.”

Dương Tiềm sắc mặt trắng bệch “Thuộc hạ vượt quyền, đa tạ Giáo chủ nhân từ không giết.”

“Còn không mau rút?”

“Dạ.”

Hắc y nhân chớp mắt liền không thấy bóng dáng, chỉ còn cánh cửa sổ mở rộng, gió đêm lành lạnh thổi vào, tựa như chưa từng có ai xuất hiện.

Ba ngày sau, Vấn Kiếm sơn trang phát thiệp cưới, mời toàn thể thiên hạ hào kiệt tham gia hôn lễ của Thiếu trang chủ Mạc Sinh Bạch. Khiến mọi người ngạc nhiên chính là, tân nương lại là một nữ tử cha mẹ mất sớm, sau khi nghe ngóng, đúng là loại tình tiết kinh điển mỹ nhân lấy thân báo đáp ơn cứu mạng. Vì thế, các nhân vật nổi danh trong giang hồ đều nhanh chóng tụ hội về Vấn Kiếm sơn trang, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ hôn lễ nửa tháng sau.

Ai có thể dự đoán được hôn lễ vạn người coi trọng này, lại trở thành một bãi chiến trường đẫm máu đây?

Mùng sáu tháng sáu, đại cát, thích hợp cưới hỏi.

Mạc Sinh Bạch một thân hỉ phục đỏ thắm, trường bào chấm đất, tóc cao cao được buộc lên. Người có chuyện vui tinh thần tất nhiên sẽ sáng khoái, Mạc Sinh Bạch trong mắt người khác quả thật là ngọc thụ

lâm phong, rực rỡ như thần tiên.

Tiểu Trúc cũng nhìn đến ngây người “Thiếu trang chủ hôm nay nhìn thật đẹp!”

“Chẳng lẽ ta bình thường không đẹp sao?”

Tiểu Trúc xấu hổ cười, Thiếu trang chủ từ khi nào lại biết nói giỡn vậy?

Giờ lành đã đến, toàn bộ khách khứa đều yên lặng.

Mạc Sinh Bạch cùng Lục Cao Hàn mỗi người nắm một đầu dải lụa đỏ, chậm rãi trên thảm lụa đỏ tinh xảo đến mức chói mắt bước đi.

“Nhất bách thiên địa.”

Hai người chuyển thân, đồng loạt quỳ xuống.

“Nhị bách cao đường.”

Vừa dứt lời, chợt nghe một thanh âm vang lên “Khoan đã.”

Khách khứa đang ngồi toàn bộ đều kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía người ngăn cản hôn lễ, một thân áo đen, mày kiếm mắt sáng. Có người mắt tinh, thấy bên hông người nọ lộ ra một lệnh bài hình thoi, trên mặt khắc chữ Dương, liền hét lớn “Không ổn, người đó chính là hộ pháp của Ma giáo, Dương Tiềm!”

“Không tệ.” Dương Tiềm gật đầu “Hôm nay tại hạ đến đây, là muốn mời các vị chứng kiến một việc.”

“Ma giáo các ngươi không mời mà tới, còn bắt chúng ta phải chứng kiến thứ quỷ gì?” Có người khó chịu nói.

Dương Tiềm biểu tình nghiêm túc “Mời chư vị chứng kiến một lần huyết tẩy Vãn Kiếm sơn trang.”

“Khẩu khí rất lớn! Vãn Kiếm sơn trang cũng không phải nơi một con mèo con chó có thể tùy tiện ra oai!” Mạc Thương vốn không muốn nổi giận, nhưng Dương Tiềm này thật sự khinh người quá đáng.

“Các vị đang ngồi ở đây nếu không ngại có thể thử vận công. “

Mọi người thử vận nội lực, lập tức cảm thấy đau đớn như kim đâm, không khỏi sắc mặt đại biến “Tiểu nhân!” Mạc Thương sắc mặt cũng không tốt, cũng may ông nội lực thâm hậu, khi vận công cũng được nửa

phần.

Mạc Sinh Bạch nắm lấy tay Lục Cao Hàn “Đừng sợ, ta ở đây.”

Lục Cao Hàn giãy khỏi tay hắn, kéo xuống khăn voan. Tóc dài như suối lại chỉ dùng một sợi tơ tằm cột lấy, gương mặt không hề trang điểm, y phục màu đỏ hoa lệ bị vẻ mặt lạnh băng như giữa trời đông giá rét của y ép đến mức không còn nhìn ra đó là hỉ phục. Trong tay của y không biết từ khi nào đã xuất hiện một thanh trường kiếm, mũi kiếm chĩa thẳng vào Mạc Sinh Bạch.

“Hôm nay là ngày vui của chúng ta, đừng nháo loạn.”

“Mạc Sinh Bạch, ” Lục Cao Hàn thanh âm lạnh lùng, không có lấy nửa phần tình cảm “Tên ta vẫn chưa nói cho người biết, thật ra, tên ta là Lục Cao Hàn.”

Trong mắt Mạc Sinh Bạch chợt mất đi ánh sáng “Hóa ra, tất cả đều là giả. Đúng nhỉ, người là Giáo chủ của Ma giáo, độc kia sao lại không có giải được.” Thanh âm gần như thì thào.

Tim Lục Cao Hàn trong nháy mắt co rút đau đớn.

“Lục Cao Hàn, thì ra là thế. Đúng vậy, phụ thân người là do ta giết, Mạc Thương ta một người làm một người chịu. Ta chấp nhận tự sát, chỉ xin người hãy tha cho những người khác.”

“Mạc trang chủ thật sự là hi sinh vì đại nghĩa.” Lục Cao Hàn thở dài “Những người khác có thể tha, nhưng người của Vãn Kiếm sơn trang tuyệt đối không.”

“Người!” Từ Uyển tức giận không thốt nên lời. Đúng lúc này Dương Tiềm di động, một kiếm đâm trúng tim Mạc Thương, một đời anh hùng hào kiệt cứ như thế chậm rãi ngã xuống. “Không! A Thương!” Từ Uyển trong mắt chảy ra hai hàng lệ trong suốt, bà nhìn về hướng Mạc Sinh Bạch “Sinh Bạch à, mẹ con chỉ đành theo cha con thôi.” Nói xong liền rút ra thanh kiếm cắm trên tim Mạc Thương, đâm vào cùng một chỗ trên tim mình, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Mạc Sinh Bạch tâm đau đến gần như vỡ nát, tầm mắt trở nên mờ mịt, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống, cảm xúc mãnh liệt đến mức hít thở không thông. Đây không phải là tâm tình của hắn, mà là của nguyên chủ. Hệ thống, sao lại như vậy?

Hệ thống: Kí chủ không cần lo lắng, đây chỉ là một ít cảm xúc nguyên chủ trước khi chết lưu lại thân thể, bởi vì song thân đều chết trước mặt, chịu kích thích quá lớn mà bạo phát, một lát nữa sẽ không sao.

Hệ thống: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu công lược của ngài độ ngược tâm tăng 20, trước mắt độ ngược tâm là 80.

Lục Cao Hàn thủ đoạn độc ác, Vấn Kiếm sơn trang không còn một người sống sót, nhưng y cũng là một người giữ chữ tín, không hề động đến võ lâm nhân sĩ đến chúc mừng. Ánh lửa bốc lên ngùn ngụt đến tận trời cao, Vấn Kiếm sơn trang cứ như vậy chìm trong khói lửa mà biến mất.

Dương Tiềm nhìn Mạc Sinh Bạch bị chính mình đánh ngất, mở miệng hỏi “Giáo chủ, còn hấn thì sao? “

Lục Cao Hàn bước qua, đem Mạc Sinh Bạch cẩn thận ôm vào lòng “Đi.”

Hết chương 21

22. Quyển 2 - Chương 22: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 10

Đẩy cửa ra, trong sân đều là hoa lê đang mùa nở rộ, toàn bộ thuần một sắc trắng, hoa tư yếu điệu, như từng áng mây bông bành. Ánh nắng rơi xuống ấm áp, không khí trong lành, tha thướt mỏng manh. Mạc Sinh Bạch hít sâu một hơi, lập tức đem bầu không khí ô nhiễm ở thời hiện đại vứt đến tận chân trời.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, tôi đang ở đâu vậy?

Hệ thống: Tổng đàn Ma giáo, núi Vô Nhai.

Mạc Sinh Bạch: Các chỉ số thể nào rồi?

Hệ thống: Độ hảo cảm 92, độ ngược tâm 80. Kí chủ cần phải cố gắng nha.

Mạc Sinh Bạch: Cậu ta mang tôi về địa bàn của mình, lại không cho tôi gặp cậu ta, hiện tại tôi lại không có võ công, cái gì cũng không thể làm.

Hệ thống: Mục tiêu công lược của ngài là hung thủ giết chết cha mẹ nguyên chủ, chắc chắn cậu ta đang nghỉ ngơi bây giờ chỉ hận không thể tự tay giết chết cậu ta.

Mạc Sinh Bạch: Chỉ cần là người bình thường đều sẽ như vậy mà...

Hệ thống: Nhắc nhở kí chủ, ngài lập tức sẽ gặp một người có thể hỗ trợ, xin hãy tận lực nắm lấy.

Lục Cơ liêu linh lên vào thính thánh Thính Tuyết cư mà Giáo chủ đã ra lệnh cấm bất cứ ai bước vào dù chỉ nửa bước. Rõ ràng trước kia Giáo chủ sủng ái nàng nhất, nhưng sau khi dẫn về một kẻ không biết từ nơi nào đến, còn cho hấn vào ở trong Thính Tuyết cư Giáo chủ yêu nhất, liền không quan tâm đến nàng nữa. Thời điểm nghe được người nọ là một nam nhân, Lục Cơ lập tức hít thở không thông. Nhưng khi nàng ở

dưới tán cây lê nhìn thấy người kia, người nọ cũng vừa quay đầu lại nhìn nàng, bạch y tuyết trắng tung bay, dung mạo như tranh vẽ, trong đôi mắt ôn như nước đường như phủ thêm một tầng sầu muộn, hoa lê tuyết trắng trong gió bay rợp một góc trời.

Hắn hướng nàng mỉm cười “Xin chào.” Thanh âm nhẹ như gió, người như vừa từ trong tranh bước ra.

Ánh mắt Lục Cơ chăm chú nhìn hắn “Chào, chào huynh. Huynh thật sự rất đẹp!” Đây là lời khen từ tận đáy lòng.

Mạc Sinh Bạch bước đến gần, giúp nàng phủi đi cánh hoa rơi trên tóc. Mặt Lục Cơ lập tức đỏ bừng.

Lục Cao Hàn vừa bước vào đã nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức quát lớn “Hai người đang làm gì!”

Lục Cơ cuống quýt giải thích “Giáo chủ, ta...”

“Đến Hình Đường lãnh 100 roi, cút!”

Lục Cơ sắc mặt trắng bệch “Đa tạ Giáo chủ nhân từ không giết.”

Mạc Sinh Bạch nhìn theo bóng lưng lão đạo của Lục Cơ, không nói gì.

“Sinh Bạch.”

“Lục giáo chủ xin đừng gọi ta bằng cái tên đó, ta bây giờ chỉ là một kẻ mất hết võ công tùy ý ngài muốn làm gì thì làm mà thôi.”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu công lược Lục Cao Hàn, độ hảo cảm tăng 2, trước mắt độ hảo cảm là 94, độ ngược tâm tăng 2, trước mắt độ ngược tâm là 82.

Mạc Sinh Bạch vô cùng hoang mang, độ ngược tâm tăng còn có thể hiểu, nhưng ngay cả độ hảo cảm cũng tăng là chuyện gì đang xảy ra vậy! Nội tâm của Lục đại giáo chủ thật sự quá khó đoán!

“Sinh Bạch, thực xin lỗi.” Thanh âm Lục Cao Hàn rất thấp, y nắm lấy cầm Mạc Sinh Bạch, đem một viên thuốc nhét vào miệng hắn.

“Khụ khụ.” Mạc Sinh Bạch ho khan hai tiếng, cười khổ “Tra tấn ta như vậy ngươi rất vui sao?” Nói xong trước mắt liền biến thành màu đen, lập tức hôn mê, Lục Cao Hàn ôm lấy hắn.

Mạc Sinh Bạch mơ hồ nghe được tiếng bản thân nói chuyện “Ngươi là ai?”

“Ta là người người yêu nhất, Lục Cao Hàn.”

“Còn ta? Ta là ai?”

“Người tên Mạc Sinh Bạch, là người ta yêu nhất.”

“Ta tên là Mạc Sinh Bạch, yêu nhất là Lục Cao Hàn.”

Thanh âm còn lại nở nụ cười “Đúng vậy, tỉnh dậy thôi.”

Mạc Sinh Bạch mở mắt, liền nhìn thấy Lục Cao Hàn bạch y như tuyết. Hắn thử thăm dò gọi một tiếng “A Hàn?”

Người nọ nở nụ cười, khuôn mặt diễm lệ giống như hoa đào tháng Ba, nhẹ nhàng trả lời “Sinh Bạch.” Chỉ là hai chữ, nhưng lại gần như chất chứa hàng vạn hàng nghìn tình cảm.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu công lược đối với ngài tăng 2, trước mắt độ hảo cảm là 96. Cách 100 chỉ còn một bước nữa, kí chủ cố lên!

Mạc Sinh Bạch cũng cười. Cậu đã muốn chơi, tôi sao có thể không phụng bồi?

Mạc Sinh Bạch ôm đầu “A Hàn, ta làm sao vậy? Hình như ta đã quên rất nhiều chuyện.”

Lục Cao Hàn trả lời “Người ăn trúng một loại thảo dược, ta đã sai người nghiên cứu giải được rồi. Lần sau đừng ăn những thứ bậy bạ nữa, chỉ có thứ ta đưa mới có thể ăn, biết không?”

Mạc Sinh Bạch nhu thuận gật đầu, từ trên giường đứng lên, hai tay ôm lấy cổ Lục Cao Hàn, nhẹ nhàng hôn lên môi y, thấy Lục Cao Hàn không phản ứng còn liếm liếm.

Lục Cao Hàn thanh âm có chút run rẩy “Sinh Bạch, ngươi làm gì vậy?”

“Ta cũng quên mất là ai nói với ta rồi, nhưng hắn nói đây là chuyện chỉ có thể cùng người mình thích nhất làm.” Mạc Sinh Bạch ánh mắt cong thành vầng trăng non “Mà người ta thích nhất chính là A Hàn.”

“Vậy ngươi không được làm như vậy với người khác!” Tim Lục Cao Hàn đập có chút nhanh, trí nhớ của Mạc Sinh Bạch đã bị phong bế, hiện tại chỉ giống như một đứa trẻ, y không thể không lo lắng.

“Ta chỉ hôn một mình ngươi.” Ánh mắt Mạc Sinh Bạch đột nhiên trở nên nghiêm túc, tâm Lục Cao Hàn lập tức hoảng loạn. Khuôn mặt nghiêm túc bây giờ của hắn, hoàn toàn giống hệt trước kia.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, độ ngược tâm của mục tiêu công lược tăng 3, trước mắt độ ngược tâm là 85.

23. Quyển 2 - Chương 23: Ngược Giáo Chủ Ma Giáo Cạn Bã 11

Huân hương an tĩnh mà cháy, không khí như phảng phất một mùi ngọt thản nhiên. Đây cũng là lần đầu tiên hai người cùng ngủ chung trên một chiếc giường.

“A Hàn.”

“Ừ?”

“Ta không ngủ được.” Mạc Sinh Bạch nghiêng người, đem cả người y ôm vào ngực, liếm lên lỗ tai y, cảm giác được người trong ngực mạnh mẽ rụt người lại, liền ôm y càng chặt hơn.

“Ngủ đi, đừng làm loạn.”

“A Hàn, tim ta đang đập rất nhanh.” Dem môi kề sát tai Lục Cao Hàn, nhiệt khí khi hắn nói toàn bộ phả lên lỗ tai y. Lục Cao Hàn không được tự nhiên mà giật giật, cảm giác lỗ tai như bị thiêu cháy.

“A Hàn, ngươi có thích ta không?” Ngữ khí Mạc Sinh Bạch đột nhiên hạ thấp.

“Sao lại hỏi vậy? Ta đương nhiên thích Sinh Bạch.”

“Vậy sao ngươi không hôn ta?”

Vì thế Lục Cao Hàn hôn lên trán của hắn, nhưng nhìn ánh mắt Mạc Sinh Bạch vẫn không vui, mới bất đắc dĩ mà hôn lên môi hắn một cái, đầu liền bị thuận thế đè xuống. Mạc Sinh Bạch linh hoạt mà cạy mở hàm răng của y, đem đầu lưỡi chui vào, hôn đến Lục Cao Hàn sắc mặt đỏ bừng, dưới thân cũng nổi lên phản ứng.

Mạc Sinh Bạch buông môi y ra, thuận tiện đem y đặt ở dưới thân, một tiếng lại một tiếng gọi tên y “A Hàn, A Hàn, A Hàn.” Thanh âm khàn khàn kiềm nén.

Lục Cao Hàn đột nhiên thấy lạnh, vừa nhìn liền thấy y phục đã bị cởi sạch “Sinh Bạch!”

“A Hàn, ta rất thích ngươi. Rất thích ngươi. Rất thích.” Mạc Sinh Bạch hôn lên xương quai xanh tinh xảo của y, từng chút một tiến xuống dưới.

“Người có thích ta không?” Mạc Sinh Bạch chăm chú nhìn Lục Cao Hàn, đáy mắt đen như mực toàn bộ đều là Lục Cao Hàn, tay cầm lấy tiểu Cao Hàn, chậm rãi xoa nắn.

Tiểu Cao Hàn bị đôi tay có vết chai mỏng manh kia cầm lấy, Lục Cao Hàn không khỏi run lên, không cần nghĩ liền nói “Thích.”

“Thích ai?”

“Người!”

“Ta là ai?” Mạc Sinh Bạch ác ý mà siết một chút.

Lục Cao Hàn lập tức sợ hãi nói “Sinh Bạch!”

Mạc Sinh Bạch nở nụ cười, đem tiểu Sinh Bạch mà sát cùng tiểu Cao Hàn “Ta cũng thích người, A Hàn.”

Hai người không làm đến bước cuối cùng, một Mạc Sinh Bạch đang mất trí nhớ cũng không thể nào làm được toàn bộ, vì thế hai người chỉ ở trên giường lăn qua lộn lại, giúp nhau giải quyết một chút, bắn ra một lần liền xong.

Mạc Sinh Bạch nhìn bạch trọc vừa bắn ra, cố ý hỏi “A Hàn, có phải chúng ta bị bệnh không?”

Lục Cao Hàn đỏ khốc đỏ cười “Không phải bệnh, đừng nghĩ nhiều. Ngủ đi.”

Mạc Sinh Bạch lúc này mới đem Lục Cao Hàn ôm vào trong ngực, hai tay đặt lên thắt lưng y “A Hàn, người lúc này nói thích ta có phải là thật không?”

“Là thật, yên tâm.”

“Được, ta đã biết.” Mạc Sinh Bạch không hiểu sao có chút đắc ý “Vậy, A Hàn, người về sau đừng không cần ta đó! Chúng ta phải cả đời cùng một chỗ, ta chỉ cần một mình người, người cũng không được cần người khác! “

“Không cần người khác. Cả đời ta, cũng chỉ có người.” Lục Cao Hàn ngữ điệu dịu dàng “Ngủ đi.”

“Được.”

Hệ thống nhắc nhở: Mục tiêu công lược của ngài, Lục Cao Hàn, độ hảo cảm tầng 2, trước mắt độ hảo cảm là 98, độ ngược tâm không đổi, là 85.

Cứ như vậy mà dính chặt y hơn một tháng, nhưng mặc kệ là độ hảo cảm hay độ ngược tâm đều một chút cũng không tăng lên. Lục Cao Hàn ra ngoài có việc, Mạc Sinh Bạch liền nhàm chán mà lật xem quyển sách y mang tới cho hắn, cả người không có chút tinh thần.

“Mạc Sinh Bạch.”

“Ai?” Mạc Sinh Bạch cảnh giác nhìn về phía người đang tới, nhưng vừa nhìn thấy trong lòng lập tức vui vẻ, hóa ra là Quỷ y Tôn Cốc Thanh. Nội dung câu chuyện rất cục cựa cũng có thể tiếp tục phát triển rồi!

“Ta chỉ không đành lòng nhìn người tiếp tục bị Lục Cao Hàn lừa gạt.” Tôn Cốc Thanh lấy ra một bình sứ nhỏ “Ăn nó, người có thể nhớ lại mọi chuyện.”

“Đừng tưởng rằng A Hàn không có ở đây ta sẽ làm theo lời người, ta không ăn. A Hàn nói, chỉ có đồ y đưa ta mới có thể ăn.”

“Lục Cao Hàn này thủ đoạn thật sự rất khá, lợi dụng được liệu trời buộc người ở nơi này, để người chỉ có thể có một mình y.” Tôn Cốc Thanh sắc mặt khó coi “Y đang muốn giam cầm người cả đời!”

“Ta không hiểu người đang nói gì!”

“Không hiểu? Người tất nhiên không hiểu, người đã quên hết rồi. Người đã quên Lục Cao Hàn huyết tẩy toàn bộ Vắn Kiếm sơn trang, người đã quên hắn phế đi một thân võ công của người, người còn quên mất hắn biến người trở thành một tên gốc dừa giỡn đến xoay vòng vòng. Người bây giờ, không phải chỉ là một tên gốc hay sao?”

“Người đừng nói nữa! Người gạt ta cũng không có tác dụng đâu! Ta thích A Hàn, A Hàn cũng thích ta, y sẽ không đối với ta như vậy!”

“Thích? Y chẳng qua chỉ là...”

“Chẳng qua cái gì? Sao lời của Quỷ y bản tôn lại không hiểu vậy?”

Mạc Sinh Bạch vừa nhìn thấy Lục Cao Hàn lập tức bước tới nắm chặt tay áo y “A Hàn, ta không thích hắn, người bảo hắn đi đi được không?”

Lục Cao Hàn an ủi mà xoa đầu hắn “Quỷ y chưa nghe rõ sao? Sinh Bạch đang ở đây, ta không muốn giết người.”

“Vậy sao?” Tôn Cốc Thanh nhú mày “Thiên Minh công của Lục giáo chủ hiện tại vẫn ổn chứ? Chỉ sợ muốn giết ta, không dễ dàng như vậy!”

“Quả nhiên là người động tay động chân!”

“Không sai.” Tôn Cốc Thanh gật đầu “Danh hiệu Quỷ y của ta cũng không phải chỉ có hư danh. Trên người người động một ít tay chân, ta vẫn làm được không phải sao? Dù sao người chết, sẽ không có ai tranh hấn cùng ta.”

“Ha, người tính kế rất tốt, nhưng tiếc là, người Sinh Bạch yêu chỉ có một mình ta.”

“Hai người rốt cuộc đang nói cái gì! A Hàn, người có phải có chuyện gạt ta không?” Mạc Sinh Bạch giả vờ hoảng sợ.

“Lục giáo chủ, ta không muốn nhiều lời, người có thể không để ý đến giáo chúng đang bị chém giết bên ngoài mà chạy đến đây, chắc hẳn đã biết được kết cục. Khi huyết tẩy Vắn Kiếm sơn trang, người nên biết sẽ có ngày hôm nay. Nhưng nếu người đem Sinh Bạch giao cho ta, ta sẽ giúp người chết được toàn thây.”

“Ta sẽ không theo người đi đâu hết, ta chỉ cùng A Hàn một chỗ!”

Lục Cao Hàn nở nụ cười “Cái gọi là võ lâm nhân sĩ báo thù cho Vắn Kiếm sơn trang chẳng qua chỉ là vì lợi ích của bản thân bọn họ mà thôi, nhưng ta cũng chẳng quản được. Ta có Sinh Bạch là đủ rồi.” Áp chế nội lực đang hỗn loạn, ôm lấy Mạc Sinh Bạch lập tức phóng đi.

“Chết tiệt!” Tôn Cốc Thanh cắn giận mắng một câu, vội vàng đuổi theo.

Không đến nửa canh giờ, nội lực phản phệ, Lục Cao Hàn phun ra một ngụm máu tươi, nhưng trong mắt đều là dịu dàng “Sinh Bạch, người trốn đi.”

Mạc Sinh Bạch nhìn vực sâu không thấy đáy ở sau lưng, không khỏi cảm thán cái gọi là tình tiết của tiểu thuyết, chỉ cần bị đuổi giết nhất định sẽ gặp vực sâu! “Không, ta không đi, chỉ cần người không nói không cần ta nữa, ta sẽ không đi. Chúng ta đã từng nói, cả đời này phải cùng một chỗ. Chết thì chết, ta không sợ!”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu công lược Lục Cao Hàn đối với ngài độ hảo cảm tăng 2, trước mắt độ hảo cảm là 100. Độ ngược tâm tăng 5, trước mắt độ ngược tâm là 90.

“Được, chúng ta cả đời cùng một chỗ!”

Tôn Cốc Thanh rốt cục cũng đuổi tới, thân kiếm dưới ánh mặt trời tỏa ra hàn quang “Lục Cao Hàn, buông Sinh Bạch ra!”

“Người còn chưa hiểu sao? Ta đã sớm không thể buông hấn ra.” Nói xong nhắm mắt lại, bộ dáng sẵn sàng chịu chết.

Tôn Cốc Thanh cắn răng, đâm kiếm thẳng tới trước, nhưng không ngờ trường kiếm lại cắm vào thân người đột nhiên nhảy ra chắn trước mặt Lục Cao Hàn, máu tươi lập tức thấm ướt toàn bộ bạch y “Sao lại có thể như vậy? Ta không muốn, ta không muốn!”

“A Hàn, ta không đau, người đừng khóc. Thật đó, chỉ cần người không sao, ta sẽ không đau nữa, cho nên, đừng khóc.”

Lục Cao Hàn vội vàng lau đi nước mắt trên mặt “Thực xin lỗi, Sinh Bạch, thực xin lỗi. Ta không nên gạt người.”

Mạc Sinh Bạch hơi thở mong manh, khuôn mặt tái nhợt “Mặc kệ là người làm gì, ta cũng sẽ không trách người.” Cố hết sức lộ ra một nụ cười “Bởi vì, ta yêu người.”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu công lược của ngài, Lục Cao Hàn, độ hảo cảm 100, độ ngược tâm tăng 10, trước mắt độ ngược tâm là 100. Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính! Lập tức bắt đầu thoát khỏi thế giới này. 3, 2, 1, thành công!

Lục Cao Hàn hoảng loạn mà nhìn Mạc Sinh Bạch mất đi hô hấp, đứng lên, ôm lấy thi thể của hắn, thả người, rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Sinh Bạch, như vậy chúng ta sẽ thật sự cùng một chỗ cả đời!

Chuyện giang hồ kể rằng, từ nay về sau, trên giang hồ không có Ma giáo, mà Tiêu Dao Cốc cũng không còn Quỷ y.

24. Quyển 3 - Chương 24: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 1

Hệ thống: Thân thiện nhắc nhở, kí chủ ngài sắp tiến vào thế giới tiếp theo. Xuất phát từ năng lực hoàn thành nhiệm vụ của ngài mà nói, lần này bản hệ thống sẽ không cung cấp nội dung cốt truyện nữa.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, ngài đang đùa giỡn với tiểu nhân sao?

Hệ thống: Xin kí chủ đừng tự lừa mình dối người, bản hệ thống sẽ không nói đùa.

Mạc Sinh Bạch: Ha ha.

Hệ thống: Xin kí chủ chuẩn bị sẵn sàng, truyền tống sắp bắt đầu. 3, 2, 1, truyền tống thành công!

Mạc Sinh Bạch mở mắt ra liền phát hiện bản thân đang ở khách sạn, đánh giá xung quanh một chút, có lẽ loại khách sạn năm sao. Từ phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, chẳng lẽ đang thuê phòng? Hệ thống, cho dù không nói cho tôi biết trước nội dung truyện, cũng phải nói cho tôi biết đây là tình huống gì chứ?

Hệ thống không phát ra thanh âm nào.

Người trong phòng tắm đã tắm xong, mặc áo tắm bước ra, ngũ quan đẹp dễ tinh xảo, tóc đen, ánh mắt lại là màu xanh lam đặc thù của biển. Nhìn bộ dáng có lẽ là con lai.

Hệ thống nhắc nhở: Mục tiêu công lược Thẩm Lưu Bạch xuất hiện, nhiệm vụ chính lần này: đem độ hảo cảm của mục tiêu công lược Thẩm Lưu Bạch kéo đầy 100, lại đem độ ngược tâm kéo đầy 100. Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu công lược đối với ngài hiện tại là 65.

Mạc Sinh Bạch kinh ngạc, đây là lần đầu tiên gặp được một mục tiêu công lược có độ hảo cảm ban đầu cao đến như vậy!

Trong lúc Mạc Sinh Bạch đánh giá Thẩm Lưu Bạch, Thẩm Lưu Bạch cũng đang đánh giá hắn, ánh mắt xa cách lạnh lùng kết hợp cùng gương mặt hoàn mỹ, mỗi một chi tiết đều đẹp không tỳ vết. Y liếm liếm môi, hầu kết giật giật, quả nhiên không hổ danh người được bầu chọn là nam nhân quyến rũ nhất châu Á.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu công lược đối với ngài độ hảo cảm tăng 10, trước mắt độ hảo cảm là 75.

Mạc Sinh Bạch vô cùng cảm động, độ hảo cảm người này thật dễ kéo, hẳn rõ ràng cái gì cũng chưa làm!

Thẩm Lưu Bạch nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng bóc “Chào Mạc đại thần, lần đầu tiên gặp mặt lại là dưới tình huống này. Có lẽ tôi nên tự giới thiệu một chút, tôi là Thẩm Lưu Bạch, đảm nhiệm vị trí tổng tài của F.S. Ngoài ra, tôi còn là fans trung thành của anh.”

Đại thần? Mạc Sinh Bạch nhướng mày “Thẩm tổng, ngài muốn dùng quy tắc ngầm với tôi?”

Thẩm Lưu Bạch cười “Đừng nói trắng ra như vậy, anh uống say, tôi chỉ dìu anh lên phòng nghỉ ngơi một chút mà thôi.”

Có thể xuất hiện loại tình huống này nhất định là do công ty của nguyên chủ đã ngầm đồng ý, giới giải trí rất sâu, quy tắc ngầm nghề sĩ là chuyện thường tình như cơm bữa, hắn cũng không lạ gì. Nhớ trước kia chính hắn còn từng bỏ tiền ra bao dưỡng một tiểu minh tinh, nhưng bây giờ bản thân lại trở thành minh tinh được người ta muốn quy tắc ngầm, thật sự là khóc không ra nước mắt!

Trên môi đột nhiên truyền tới cảm giác mềm mại, Mạc Sinh Bạch phục hồi tinh thần, trước mắt là khuôn mặt phóng lớn của Thẩm Lưu Bạch. Mạc Sinh Bạch đẩy y ra, y cũng không tức giận “Mạc đại thần thật sự rất đáng yêu, thời điểm tốt thế này mà cũng có thể thất thần.”

Khóe môi Mạc Sinh Bạch hơi nhếch lên, nụ cười có chút nguy hiểm “Thẩm tổng, ngài thật sự muốn dùng quy tắc ngầm với tôi?”

Thẩm Lưu Bạch cũng cười “Nếu không thì thế nào? Chỉ thuần khiết đắp chăn nói chuyện phiếm?”

Mạc Sinh Bạch đã cầm dục mấy tháng có ngu mới bỏ qua con mồi tốt thế này, cười nói “Như cậu mong muốn.”

Mạc Sinh Bạch ôm lấy Thẩm Lưu Bạch, gắt gao đem y đặt dưới thân, một tay nắm lấy chỗ yếu hại của y, thanh âm trầm thấp nguy hiểm “Đừng nhúc nhích!”

Thẩm Lưu Bạch lập tức cứng.

“Thật hưng phấn?” Mạc Sinh Bạch kéo áo tẩm y xuống, lộ ra thân thể trơn bóng, vỗ lên mông y “Đợi lát nữa cậu sẽ càng hưng phấn!” Kỹ xảo phong phú ở trên người y châm lửa, vuốt ve lưng y, dùng ngón tay thấm ướt dịch bôi trơn thừa dịp y thất thần liền tiến vào huyết khẩu nhỏ hẹp.

“Cút xuống!” Thanh âm Thẩm Lưu Bạch có chút tức giận.

Mạc Sinh Bạch bất vi sở động, lại bỏ thêm một ngón tay “Bây giờ, là tôi quy tắc ngầm cậu.”

Thẩm Lưu Bạch ý thức được mọi chuyện không ổn, nhắc chân muốn đá người kia xuống, không ngờ lại bị Mạc Sinh Bạch bắt lấy, thuận thế đặt chân y lên vai hắn “Thẩm tổng, cậu thật chủ động!” Nói xong, lập tức động thân đi vào.

“Mẹ nó, Mạc Sinh Bạch, tôi thao!”

“Không đúng, là tôi thao!”

Mạc Sinh Bạch đem dục hỏa ghen khuất suốt mấy tháng toàn bộ phát tiết lên người Thẩm Lưu Bạch, làm đến mức Thẩm Lưu Bạch muốn mắng cũng không còn sức, khóc cầu xin tha thứ cũng không dùng. Mạc Sinh Bạch làm cho đến khi thỏa mãn mới dừng lại, lại phát hiện Thẩm Lưu Bạch đã hôn mê từ lúc nào, dưới giường còn vớt bốn cái bao cao su đã dùng. Phát tiết xong Mạc Sinh Bạch thần thanh khí sảng, tâm tình vô cùng tốt còn tiện tay tắm rửa giúp Thẩm Lưu Bạch.

Mặc xong quần áo, mở di động của nguyên chủ ra, bấm số của quản lý, Chu Minh.

“Tôi hiện tại không muốn nghe giải thích, tôi đang ở đâu hẳn anh rất rõ phải không? Lập tức cho một chiếc xe đến đây đón tôi.” Không đợi người ở đầu dây bên kia trả lời, Mạc Sinh Bạch trực tiếp cúp máy.

Có lẽ là Chu Minh chợt dạ, trong vòng 15 phút, Mạc Sinh Bạch đã an vị trên xe bảo mẫu. Thân xe thuần một màu đen đơn giản, nhưng nội thất bên trong vừa xa hoa lại thoải mái. Có thể thấy giá trị con người của nguyên chủ tuyệt đối là hạng nhất, nói không chừng còn là siêu cấp hạng nhất, nhưng cho dù vậy, công ty lại dưới tình huống nguyên chủ không biết gì mà đóng gói hẩn đem tặng cho Thẩm Lưu Bạch. Mạc Sinh Bạch âm thầm suy đoán, khả năng lớn nhất chỉ có thể là Thẩm Lưu Bạch này có thứ gì đó công ty không thể đắc tội nổi.

Đáng ăn mừng chính là, đây là thời hiện đại tin tức linh thông, muốn tra cứu thông tin của nhân vật nổi tiếng nào thì chỉ cần lên mạng là có thể biết không ít!

25. Quyển 3 - Chương 25: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cận Bã 2

Họ và tên: Thẩm Lưu Bạch

Gới tính: Nam

Chiều cao: 1m83

Cân nặng: 65kg

Tuổi: 26

Tình trạng hôn nhân: Chưa kết hôn

Tốt nghiệp: Đại học Stanford nước A

...

Mạc Sinh Bạch xoa xoa mắt. Mấy bài báo về chuyện tình cảm của y nhiều đến mức làm người ta chóng mặt, tin tức vô dụng cũng rất nhiều, thứ hữu dụng duy nhất tìm được chính là việc người này không ngờ lại là thế hệ thứ ba của một gia đình quan chức cấp cao trong chính phủ từ lâu đời. Anh của y – Thẩm Vân Trọng ở trong giới chính trị thuận buồm xuôi gió, còn Thẩm Lưu Bạch vốn ăn chơi thì sau khi từ nước A trở về cũng cùng hai người bạn hợp tác mở một công ty giải trí – F.S. F.S chủ yếu đào tạo diễn viên, nhưng vài năm nay đã phát triển trở thành công ty đứng đầu trong giới. Nói y không có bối cảnh hỗ trợ, Mạc Sinh Bạch đánh chết cũng không tin. Quyền cao chức trọng gì đó thật là quá có lợi!

Mà lai lịch của nguyên chủ cũng làm Mạc Sinh Bạch vô cùng kinh ngạc. Nguyên chủ thuộc công ty Hoàn Hỷ, là công ty âm nhạc thuộc hàng lão đại trong nước, chủ yếu bồi dưỡng ca sĩ, mà nguyên chủ còn là nhân vật cấp Đại thần của công ty. Nói là Đại thần tuyệt đối không hề khoa trương, album của một mình hẩn đã có thể chiếm 70% tổng lượng album bán ra trong nước, hơn nữa các giải thưởng danh giá về âm

nhạc cả trong nước và quốc tế hẳn đều đoạt được không sót cái nào, là thần tượng toàn bộ châu Á và thậm chí rất nhiều ca sĩ Âu Mỹ sùng bái, là một sự tồn tại thật sự làm cho người ta phải ngước nhìn. Ngoài ra, còn liên tục 5 năm liền chiếm cứ ngôi vị quán quân của bảng xếp hạng các sao nam quyến rũ nhất châu Á. Chỉ khi nào hẳn không tham gia đợt bình chọn, giải thưởng này mới có thể rơi xuống đầu người khác.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, thân phận này cũng quá hoàng tráng rồi, tim tôi có chút chịu không nổi.

Hệ thống: Xin kí chủ không cần tự đắc ý.

Mạc Sinh Bạch: Tôi biết. Nhưng mà hệ thống, nguyên chủ hát hay như vậy, tôi phải làm sao đây? Tôi mà hát không phải sẽ lập tức bị lộ sao?

Hệ thống: Kí chủ không cần lo lắng, hệ thống sẽ cho anh thêm một kỹ năng hỗ trợ – Thanh âm trời ban, hơn nữa kỹ xảo kinh nghiệm của nguyên chủ đều sẽ giữ lại.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, tôi vẫn muốn hỏi, rốt cuộc phải hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ mới có thể trở về?

Hệ thống: À, hệ thống đột nhiên có chút trục trặc, cần phải nghỉ ngơi.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu có cần nói dối rõ ràng như vậy không?

Tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng vang lên, Mạc Sinh Bạch nhìn xuống tên hiển thị là Chu Minh, liền bắt máy “Sao vậy?”

“Mạc đại thần, khi nào anh mới chịu nhận hoạt động đây? Anh đã từ chối một loạt hoạt động rồi đó.”

“À.”

“À là sao đây?” Chu Minh thật muốn khóc “Mạc đại thần, anh đừng trút giận lên nhân vật nhỏ bé như tôi đây mà.”

“Vậy cậu nói xem, giờ tôi phải làm sao?”

“Mạc đại thần...”

“Được rồi, được rồi. Sắp xếp cho tôi hai hoạt động là được, đừng được một tắc lại muốn lần thêm một thước.”

“Được, được, tôi lập tức sắp xếp.”

Đặt điện thoại xuống, sắc mặt xanh xao của Chu Minh mới tốt hơn một chút. Trợ lý Tiểu Vương lập tức bước đến “Mạc ca đồng ý nhận hoạt động?”

Chu Minh gật gật đầu “Cuối cùng cũng xong. Ngày mai sẽ ghi hình ‘Một vòng ngôi sao’, trực tiếp tại trường quay. Cậu nhớ đến đón Mạc ca sớm một chút, Mạc ca sẽ làm khách mời đặc biệt của chương trình này, thuận tiện để cho anh ấy quảng bá cho hậu bối cùng công ty luôn. Nhớ rõ trước 10 giờ nhất định phải có mặt.”

Tiểu Vương gật đầu “Đã biết, anh cứ yên tâm.”

Chu Minh thở dài, hy vọng sau khi Mạc Sinh Bạch nghỉ ngơi, chuyện hôm trước có thể trôi vào dĩ vãng.

“Chào buổi tối tất cả các vị khán giả tại trường quay cùng những khán giả đang theo dõi qua màn ảnh nhỏ! Hoan nghênh mọi người đến với ‘Một vòng ngôi sao’, tôi là MC Mã Hiểu.”

“Tôi là MC Khang Nhạc.”

“Này này, em nói Khang Nhạc, sao anh lại ngồi gần em như vậy hả? Ngày ngày đều phải nhìn thấy gương mặt xấu xí của anh, thẩm mỹ của em sẽ bị vụn vẹo đó biết không?” Nữ MC giả vờ ghét bỏ mà nghiêng người tránh xa.

Nam MC Khang Nhạc giả vờ oan ức nói “Nhưng mà mọi người đều khen anh rất đẹp trai đó.” Đưa mắt xuống khán giả “Mọi người có thấy tôi đẹp trai không?”

Đã quen với việc hai MC cố tình gợi chuyện chọc cười, khán giả cũng đều vui vẻ cười lớn, hào hứng hô to “Đẹp trai!”

Mã Hiểu cười nói “Mặc kệ anh! Hôm nay, nhằm mục đích cứu vớt cho thẩm mỹ của em, tổ sản xuất của chúng ta đã mời tới một nhóm nhạc thần tượng! Chính là ONEBLUE! Một tràng pháo tay hoan nghênh!”

Tiếng vỗ tay vang lên, các thành viên ONEBLUE vô cùng nổi bật bước ra.

“Chào mọi người, em là nhóm trưởng ONEBLUE, Kim Hà.”

“Chào mọi người, em là thành viên ONEBLUE, Hà Thành.”

“Chào mọi người, em là thành viên ONEBLUE, Võ Triết.”

“Chào mọi người, em là thành viên ONEBLUE, Tần Lực.”

Bốn người đều là dạng oppa cao ráo chân dài, khuôn mặt cũng là kiểu hoa mỹ nam đang được yêu thích, hơn nữa cả nhóm đều mặc đồng phục màu trắng, làm cho các khán giả tại trường quay la hét chói tai không ngừng.

Mã Hiểu sờ sờ lỗ tai “Các khán giả ở đây xem ra đều rất thích ONEBLUE nha, các cậu ấy có phải rất đẹp trai không?”

“Đẹp trai!”

“Vậy chúng ta để các cậu ấy ngồi xuống rồi tiếp tục tìm hiểu về các cậu ấy có được không?”

“Được!”

Hai vị MC cùng các thành viên ONEBLUE trò chuyện về quãng thời gian làm thực tập sinh cho đến khi được ra mắt rồi đến mối quan hệ giữa các thành viên. Cứ như vậy mà nói đến 10 giờ, nhận được ra hiệu của đạo diễn, hai người mới bắt đầu chuyển đề tài “Từ ngày các cậu được ra mắt, bản thân mỗi người cũng đã là một thần tượng được rất nhiều người yêu thích, vậy các cậu có đặc biệt hâm mộ ai không?”

Đội trưởng Kim Hà nhận lấy micro, ngữ khí mang theo chút thẹn thùng cùng kiêu ngạo “Nói đến thần tượng, bốn người chúng em cũng đã từng thảo luận qua. Làm ca sĩ, thần tượng của chúng em tất nhiên là tiền bối của chúng em, Mạc Sinh Bạch – Mạc đại thần!”

Khang Nhạc cười “Nhóm trưởng lát nữa mà vẫn thẹn thùng như vậy sẽ không tốt đâu!”

Mã Hiểu giả vờ kinh ngạc “Khang Nhạc, lời của anh có ý gì? Chẳng lẽ tổ sản xuất vạn năng của chúng ta thật sự mời được Mạc đại thần tới đây! Làm sao bây giờ, hôm nay em trang điểm có đẹp không vậy?”

“Rất đẹp.” Thanh âm trầm thấp tao nhã từ trong micro truyền đến, làm cho mọi người lập tức kích động.

Mạc Sinh Bạch mặc áo sơ mi trắng, cổ ý không cài hai cúc áo trên cùng để lộ ra xương quai xanh tinh xảo, tay áo tùy ý xắn lên, thân dưới mặc một chiếc quần tây đen đơn giản. Trang phục vô cùng giản dị lại được hắn mặc ra một thân tao nhã quý khí. Hắn chỉ đi vài bước, nhưng mỗi một bước lại như dấn nát trái tim của mỗi một khán giả, làm cho mọi người đều hít thở không thông.

Hắn đứng giữa sân khấu, mỉm cười “Chào mọi người, tôi là Mạc Sinh Bạch.”

Rất nhiều khán giả dưới khán đài nhìn thấy người thật lập tức không nhịn được khóc lớn. MC cùng tất cả thành viên ONEBLUE đều đứng lên. Mã Hiểu cũng vô cùng kích động, hốc mắt ửng đỏ, che miệng lại, cố gắng không để mình khóc thành tiếng.

Khang Nhạc đứng lúc lên tiếng “Mọi người xin hãy dùng tràng pháo tay mãnh liệt nhất chào mừng Mạc đại thần!”

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Mọi người nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Mã Hiểu cũng đã khôi phục lại “Xin lỗi Mạc đại thần, được gặp anh nên em quá kích động.”

Mạc Sinh Bạch quay đầu lại nhìn cô, cười khẽ “Không sao. Anh rất thích cách dẫn chương trình của em.”

Mã Hiểu cảm động đến mức muốn khóc, Mạc Sinh Bạch năm 18 tuổi ra mắt đến bây giờ đã 28 tuổi, cô cũng đã thích hắn tròn 10 năm, hôm nay lại được vị thần cao cao tại thượng trong lòng khen ngợi, dù cô bình thường vô cùng trấn định cũng không thể hoàn toàn bình tĩnh lại được.

“Đại thần hôm nay là đến để cổ vũ cho các hậu bối sao?”

“Đúng vậy, các em ấy đều là người trẻ có tài, giọng Kim Hà rất vững, âm vực Hà Thành rất cao, vũ đạo của Võ Triết thật sự rất đẹp, giọng trầm của Tần Lực cũng vô cùng hoàn mỹ. Có thể nói, các em ấy rất cố gắng cũng rất tuyệt vời, tôi vô cùng tán thưởng.”

Sắc mặt vài thành viên đã bắt đầu ửng đỏ, đội trưởng Kim Hà thay mặt cả nhóm nói “Em, em, chúng em cũng rất thích anh!” Khấn trương đến mức có chút nói lắp.

“Đại thần vừa nhắc đến từ người trẻ, thật ra Đại thần mới 28 tuổi cũng vẫn còn rất trẻ mà!” Khang Nhạc tìm một đề tài.

“So với những tiểu thít tươi này, không phải tôi đã già rồi sao?” Mạc Sinh Bạch khó có được mà đùa một chút.

“Vậy Đại thần hiện giờ đã có đối tượng mình thích chưa?” Khang Nhạc chuyển đề tài vô cùng gượng gạo.

Tưởng như không khí sẽ trở nên khó xử, Mạc Sinh Bạch lại đột nhiên trả lời “Hiện tại không có ai phù hợp.”

Khang Nhạc tăng khẩu khí “Vậy hình mẫu lý tưởng của Đại thần là gì?”

Mạc Sinh Bạch nghĩ nghĩ “Em ấy không cần quá xinh đẹp, tính tình phải tốt, không được tùy ý giận dỗi, có thể hiểu tôi là được.”

Mà trong phòng làm việc của tổng tài F.S, Thẩm Lưu Bạch nhìn chằm chằm Mạc Sinh Bạch trên màn hình đang cười vô cùng ôn nhu, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

Mạc Sinh Bạch, anh giỏi lắm! Cứ đợi đó mà xem!

26. Quyển 3 - Chương 26: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cận Bã 3

Từ trong phòng thu âm bước ra, Tần Lực không hiểu sao có chút suy sụp.

“Sao vậy?” Nhóm trưởng Kim Hà nhìn Tần Lực rõ ràng đang có vấn đề liền hỏi, tuy rằng bốn người chung một nhóm, nhưng việc riêng mỗi người cũng không quá rõ ràng, nhưng là một nhóm trưởng cũng phải quan tâm đến các thành viên một chút.

Tần Lực lắc đầu, chuông di động là thanh âm đau thương của Mạc Sinh Bạch vang lên ‘Anh thích em, em chính là ký ức độc nhất của anh...’ Tên màn hình hiển thị là Tần Vinh, vì vậy ra đầu không sao liền đến một góc nghe máy “Anh.”

Thanh âm trầm thấp từ tính xuyên qua di động rơi vào tai Tần Lực “Hai ngày này em về nhà ăn một bữa cơm đi, ba gần đây thân thể không tốt.”

Tần Lực không trả lời, sự trầm mặc giữa hai bên cuối cùng vẫn do Tần Vinh phá vỡ “Mạc Sinh Bạch mà em thích nhất tuần sau sẽ tổ chức tour diễn kỷ niệm tròn 10 năm ca hát, em đã biết chưa?”

“Ừm.”

“Em về nhà một chuyến, anh sẽ sắp xếp cho các em làm khách mời đặc biệt trong tour diễn đó. ” Là Tổng tài của Hoành Triển, Tần Vinh giúp em trai nhà mình tiếp cận thần tượng chỉ là chuyện dễ dàng.

Do dự rất lâu, cuối cùng nói một tiếng “Được.”

“A Lực à, lúc em gặp ba thì cũng mềm mỏng với ông một chút. Cứ cúi đầu nhận sai là được, đừng bướng bỉnh như vậy.”

“Anh, tính hướng không phải là chuyện em có thể quyết định. Em cúp máy đây.”

“Ừ, vậy khi nào về em cứ gọi điện cho anh, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Dù đang là giữa trưa, trong lòng Tần Lực vẫn lộ ra cảm giác thoải mái. Chính mình cách người kia quá xa, nhưng mà, bây giờ rốt cục cũng có thể tới gần thêm một chút rồi.

Mà Mạc Sinh Bạch đang được Tần Lực nhớ thương lại không thèm để ý đến phản đối của Chu Minh, mang theo một chiếc kính râm có thể che khuất hơn nửa khuôn mặt liền lắc lư ra ngoài đi dạo. Hết cách rồi, ở yên trong nhà một tuần thật sự đã là cực hạn của hắn, nếu còn không ra ngoài hít thở một chút không khí, cả người hắn chắc chắn sẽ mốc meo. Chỉ trách độ nổi tiếng của nguyên chủ quá cao, nhân dân cả nước ai ai cũng đều biết mặt, còn có đám paparazzi khó lòng phòng bị nên không thể không cẩn thận một chút.

Ở góc đường nhìn thấy một quán café tên ‘Tổ’, nửa mặt tường phủ dây thường xuân xanh ngát, xuyên qua cửa sổ thủy tinh còn có thể thấy trong quán đều là những chậu cây nhỏ xinh, làm cho người ta cảm giác rất thoải mái. Đẩy cửa bước vào, tìm một chỗ ngồi kín đáo, gọi một tách cappuchino, lắng nghe giai điệu nhẹ nhàng trong quán, thoải mái mà lướt điện thoại.

Bởi vì là trực tiếp tại trường quay, cho nên trên mạng các bài post về chương trình Mạc Sinh Bạch tham gia đã chất thành lầu cao. Nhìn một bài viết có tiêu đề **‘Tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của Đại thần thật làm lòng tôi sôi trào’** có lượng truy cập nhiều nhất, Mạc Sinh Bạch nhấn vào xem.

Lầu chủ: Nghe Đại thần nói người yêu không cần quá xinh đẹp, lầu chủ lập tức nhiệt huyết sôi trào. Nói đi cũng phải nói lại, cứ có cảm giác các sao nữ châu Á không ai xứng đôi với Đại thần hết! Tất cả đều là vì nhan sắc của Đại thần vốn không ai sánh nổi!

Lầu một: Đoạt sô pha. Lầu chủ gốc đến không thể giải thích! Tại sao Đại thần nhất định phải quen nữ chứ!

Lầu hai: Lầu trên quá chuẩn, nhìn biểu tình ngưng ngưng của nhóm trưởng ONEBLUE Kim Hà đi, suốt buổi đều không dám nhìn thẳng vào mặt Đại thần, tuyệt đối là loại tình tiết thâm mến Đại thần đã lâu!

Lầu ba: Lầu chủ gốc đến không thể giải thích! Đại thần chưa từng nói chỉ thích nữ nhé!

Lầu bốn: Lầu chủ gốc đến không thể giải thích!

Lầu năm: Lầu chủ gốc đến không thể giải thích +10086! Chẳng lẽ không thấy các thành viên ONEBLUE đều ngưng ngưng muốn chết sao! Mị lực của Đại thần quả nhiên không thể ngăn cản!!!

Lầu sáu: Lầu chủ gốc đến không thể giải thích + số CMND!

Lầu bảy: Tại sao trong mắt mị chỉ nhìn thấy Đại thần công cùng bốn thụ, 2 MC cũng thành phong nên luôn rồi, nhất định không phải do mắt của mị có vấn đề!

Lầu chín: Lầu trên tại sao không giữ đội hình hả?

Lầu chín: Mạc Đại thần là công không cần giải thích!

Lầu mười: Chỉ mình tôi thấy Mạc Đại thần rất giống thụ à?

Lầu mười một: Lầu trên đi chết đi!!!

...

Mạc Sinh Bạch nhìn tiêu đề bài viết vốn là đề cập đến tiêu chuẩn chọn người yêu của hắc biến thành thảo luận vấn đề tính hướng, đến cuối cùng toàn bộ đều là tranh cãi túi bụi vấn đề công thụ. Dám nói mình là thụ, ánh mắt mấy fans này thật sự có vấn đề sao? Tưởng tượng một chút hình ảnh chính mình nằm dưới, Mạc Sinh Bạch cả người lập tức không khỏe! Nhưng nghĩ đến có nhiều fans đều YY hắc như vậy, thật sự rất muốn khóc!

“Mạc ca, anh đang ở đâu? Quản lý Chu bảo em qua đón anh, xế chiều hôm nay anh phải chụp poster tuyên truyền cho tour diễn sắp tới.” Thanh âm trợ lý Tiểu Vương vô cùng cẩn thận, chỉ sợ Mạc Đại thần mất hứng sẽ mặc kệ tất cả.

Mạc Sinh Bạch cũng không quá để ý đến thái độ Tiểu Vương “Tôi đang ở một quán cafe tên ‘Tổ’, cậu biết chỗ đó không?”

“Biết biết, Mạc ca. Nửa tiếng nữa em sẽ tới.”

“Ừ.” Cúp điện thoại, Mạc Sinh Bạch mới nhớ tới còn có một tour diễn kỷ niệm 10 năm ca hát. Không khỏi cảm thán gần đây nhất định sẽ bận đến mức mất nửa cái mạng!

Chụp xong poster tuyên truyền cũng đã là năm giờ chiều, Mạc Sinh Bạch chưa ăn cơm lại bị sử dụng quá độ vô cùng mệt mỏi, nhưng nhìn thành phẩm của thợ chụp ảnh liền cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Mạc Sinh Bạch chọn phong cách sexy quyến rũ làm chủ đề cho poster của tour diễn. Ảnh chụp đều là hai màu trắng đen đơn giản, người trong ảnh tựa người lên tường, tóc cổ ý được đánh rối tạo mỹ cảm, ánh mắt lộ ra chút tang thương, một miếng thuốc lá cháy dở được những ngón tay thon dài như tác phẩm nghệ thuật cầm lấy, đặt cách môi khoảng hai tấc, vừa hoa lệ lại gợi cảm.

Nhìn nhìn ảnh chụp, đột nhiên hắc nghĩ ra một biện pháp vô cùng tốt chứng minh bản thân là công! Vừa lúc tổ chụp ảnh còn chưa kết thúc công việc, đem ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu trao đổi một chút, thợ chụp ảnh liền vô cùng vui vẻ đồng ý. Hết cách rồi, ai bảo thợ chụp ảnh cũng là fans của hắc chứ! Sau khi xong, Mạc Sinh Bạch còn tâm tình vui vẻ cùng các staff chụp chung một bức ảnh.

Mạc Sinh Bạch được như nguyện nên vô cùng khoái trá về đến nhà của mình. Tùy tiện ăn hai miếng bánh mì, tắm rửa xong, đăng ảnh lên weibo rồi mỹ mãn đi ngủ. Không hề quan tâm đến việc bài đăng này đang gây ra sóng to gió lớn trên mạng.

Weibo như sau:

Mạc Sinh Bạch V:*Hôm nay thấy trên mạng có bạn thảo luận vấn đề công thụ của anh, thậm chí có bạn còn quả quyết anh là thụ! Rõ ràng cảm thấy bản thân rất công!!! Phía dưới có ảnh làm bằng chứng.*

Chỉ một bức ảnh nhỏ nhưng ngay lập tức làm cho cư dân mạng chấn kinh. Trong bức ảnh, Mạc Sinh Bạch ánh mắt lộ ra vẻ biếng nhác, lông mi dài đến mức nhìn thấy cả bóng đen hằn lên mặt, đôi môi mỏng ngậm lấy một góc áo sơ mi kéo cao, lộ ra đường nhân ngư [1] hoàn mỹ cùng sáu múi cơ bụng. Làm cho vô số người đẳng đẹp trai là số một rơi lệ, cũng làm cho vô số người liếm màn hình liếm đến hỏng.

[1]*Đường nhân ngư là hai đường gộp lại thành hình tam giác từ hông kéo dài xuống chỗ đó của đàn ông, các bạn có thể tra google để xem hình*

Sáng hôm sau vừa mở di động lên liền phát hiện mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là quản lý Chu Minh gọi tới. Vừa bấm nút gọi lại, liền nghe được thanh âm tức giận nhưng cố gắng kìm chế của Chu Minh “Mạc Đại thần, sao anh lại làm loạn như vậy! Trên mạng nổ tung hết rồi!”

“Chuyện gì?”

“Còn chuyện gì nữa, chẳng lẽ weibo tôi qua không phải là anh đăng?”

“À.”

“Anh trước tiên xóa bài đăng đó đi được không? Còn lại bộ phận truyền thông của công ty sẽ xử lý.”

Mạc Sinh Bạch bình tĩnh trả lời hai chữ “Không được.”

“Cái gì? Nếu bị chụp lên cái mũ đồng tính luyến ái, tổn thất của anh sẽ...”

“Chu Minh, hợp đồng của tôi với công ty còn bao lâu?”

Chu Minh khựng lại, trái tim mạnh mẽ nhảy một chút “Còn khoảng nửa năm, có vấn đề gì sao?”

“Vừa đúng lúc tôi xong tour diễn kỷ niệm, vậy cứ hoàn hảo mà kết thúc đi.”

“Mạc ca, lời của anh tôi nghe không hiểu.” Chu Minh lần này thật sự luống cuống.

“Cậu là người thông minh, không cần tôi phải nhiều lời.”

“Mạc ca, vậy còn chuyện weibo, anh...”

“Cậu đừng lo, không có ảnh hưởng gì đâu.”

“Được.”

Chu Minh sau khi cúp điện thoại trong lòng bất an, do dự một lúc, vẫn là đi đến phòng làm việc của Tần Vinh.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhạc chuông của Tần Lực là bài < Ký ức độc nhất > của Trần Tiểu Xuân.

27. Quyển 3 - Chương 27: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 4

Mặc kệ chuyện gì xảy ra, tour diễn vẫn đúng hạn bắt đầu. Giá vé hàng ghế đầu trên thị trường chợ đen bị hét lên tới năm con số [1], làm cho rất nhiều fans không có tiền chỉ có thể nuốt nước mắt từ bỏ, nhưng trong nháy mắt vẫn được mua sạch.

[1] Theo tỷ giá hiện tại, 10.000 CNY 33.247.046 VND

Ngày mười tháng mười, đêm diễn đầu tiên chính thức khởi động, sân vận động sức chứa hơn mười vạn người không còn một chỗ trống.

Phương thức lên sân khấu của Mạc Sinh Bạch rất đặc biệt, hắn ngồi trong một mô hình máy bay chiến đấu màu đen, một thân trang phục phi công vô cùng tuần lã. Mô hình di chuyển đến giữa sân khấu mới ngừng lại, hắn vừa tháo mũ bảo hộ xuống liền hướng người xem vút ra một ánh mắt lạnh khốc, tiếng thét chói tai lập tức bùng nổ. Như còn sợ chưa đủ, Mạc Sinh Bạch bước ra khỏi mô hình, hai tay chống lên thân máy bay, đồng phục lập tức khoe triệt để đôi chân trắng tấp thon dài lại hoàn mỹ của hắn, khán giả đều sôi trào không thể kiềm chế, không khí lập tức nóng lên.

“Cám ơn các bạn đã đến xem đêm diễn hôm nay!”

Khán phòng bùng nổ tiếng thét chói tai “Mạc Sinh Bạch, em yêu anh!” Nhưng lại lập tức trở nên đồng thanh “Mạc Sinh Bạch, em yêu anh! Mạc Sinh Bạch, em yêu anh! Mạc Sinh Bạch, em yêu anh!”

“Cám ơn, tôi cũng yêu các bạn!”

Âm nhạc vang lên, Mạc Sinh Bạch nhập tâm mà hát, thân thể theo tiếng nhạc nhẹ nhàng lay động, nâng chân nhấc tay đều tản ra mị lực kinh người. Trong mắt tất cả mọi người dường như chỉ còn lại một mình Mạc Sinh Bạch đang tỏa sáng, các dancers phía sau trực tiếp trở thành phông nền. Hắn hát liên tiếp năm bài mới dừng lại, mồ hôi trượt xuống cằm, gợm cầm lại mị hoặc.

“Các bạn có hài lòng với màn trình diễn vừa rồi không?”

“Hài lòng!!!” Thanh âm đinh tai nhức óc.

“Vậy tôi tin chắc các bạn lập tức sẽ càng hài lòng hơn, vô cùng hoan nghênh các sư đệ siêu cấp đẹp trai của tôi, ONEBLUE!”

Các thành viên ONEBLUE lần này mặc đồng phục phối hợp giữa hai màu vàng đen, rất tôn lên dáng người. Mái tóc cũng đều được nhuộm vàng, làm bốn khuôn mặt vốn anh tuấn lại càng thêm một phần dã tính đẹp trai.

Bốn người cùng cúi chào “Xin chào tất cả mọi người, chúng em chính là khách mời đặc biệt của đêm diễn hôm nay, ONEBLUE!”

“Cám ơn các cậu đã tới, vậy tiếp theo hãy để ONEBLUE chiêu đãi mọi người ca khúc chủ đề mới nhất của các cậu ấy < Don't be blue >!”

Bốn người đều là tiểu thịt tươi, thanh âm đặc sắc, vũ đạo tiêu sái cùng vẻ ngoài hoa mỹ nam lập tức thu hút thêm không ít fans.

ONEBLUE vừa hát xong một bài, Mạc Sinh Bạch cũng đã đổi xong quần áo mới. Áo thun thuần trắng, phía trước là hình chibi nửa thân trên của Mạc Sinh Bạch, phía dưới là năm chữ to – Mười năm cùng Sinh Bạch.

Phần lớn fans dưới khán đài lập tức khóc lớn.

Mạc Sinh Bạch cúi đầu chín mươi độ “Cám ơn, cũng cảm ơn ONEBLUE đã mang đến cho chúng ta một màn biểu diễn thật sôi động. Mười năm, cảm ơn các bạn vẫn luôn ở bên cạnh tôi. Hôm nay tôi cùng các bạn mặc chung một kiểu áo, bởi vì, tôi muốn cho các bạn biết, tình yêu này của các bạn không phải là đơn phương. Kể từ lúc chúng ta bắt đầu đến tận bây giờ cũng đã rất lâu rồi, hãy cùng nhìn lại quãng thời gian mười năm này nhé, < Ngày này năm sau > dành tặng các bạn!”

Khán đài tối đen, toàn bộ đều an tĩnh. Mạc Sinh Bạch nhắm mắt lại, ngồi trên bậc thang, vô cùng chuyên chú mà hát:

Nếu như ngọn đèn treo này rơi xuống

Có lẽ anh sẽ không còn tồn tại nữa

Dù em không còn yêu

Cũng đâu cần phải rời đi

Nếu như trong khoảnh khắc này anh trở nên điên cuồng

Không cần được yêu

Chỉ muốn mãi mãi ôm lấy giấc mộng này

Quãng đời còn lại sẽ không bao giờ đau thương

Con người luôn cần phải dũng cảm mà sống

Anh lại lần nữa tự hứa với lòng mình

Chẳng hạn như học cách chấp nhận thất tình

Ngày này năm sau, sẽ không mất ngủ nữa

Tấm ga giường cũng đã thay đổi rồi

Nếu may mắn sẽ gặp lại thôi

Có thể là ở tiệc cưới của một người bạn chung

Lo lắng bối rối chờ đợi em xuất hiện

Ngày này năm sau, đã không gặp em một năm

Ai đã nỡ lòng thay đổi rồi

Rời xa em sáu mươi năm

Chỉ mong còn có thể nhận ra con của em

Lúc rời đi cũng được nghe em nói lời tạm biệt

Đời này có thể gặp em trong một khoảnh khắc

Anh đã sử dụng hết tất cả may mắn rồi

Cho đến hôm nay mới nhận ra rằng

Chúng ta đã từng hít thở chung một bầu không khí

Cùng với tiếng hát trầm thấp đau thương, màn hình lớn lần lượt hiện lên từng kỷ niệm đáng nhớ trong chặng đường mười năm ca hát của Mạc Sinh Bạch, từ những khoảnh khắc hân bước lên bục nhận được những giải thưởng cao quý, đến cả khi bí mật tham gia buổi họp mặt của fans.

Mạc Sinh Bạch mở mắt ra, đèn trên khán đài trong nháy mắt toàn bộ sáng lên, chiếu vào những khán giả đang khóc không ngừng, trên người toàn bộ fans đều mặc một áo thun kiểu dáng y hệt Mạc Sinh Bạch. Từ xa nhìn thấy, giống như bọt biển trắng xóa.

“Có thể gặp được các bạn, là may mắn lớn nhất kiếp này của tôi. Đừng khóc, hôm nay tôi quyết định sẽ tặng cho tất cả các bạn một bất ngờ lớn. Anh ánh sáng, phiền anh tắt bớt đèn trên khán đài một chút, cảm ơn anh. Các bạn cùng giữ yên lặng nhé!”

Khán đài trở nên tối đen.

“Anh ánh sáng, phiền anh điều khiển một ngọn đèn xoay xung quanh khán đài. Tôi và các bạn cùng nhau đếm đến mười, đèn sẽ lập tức dừng, ánh đèn chiếu đến ai, người đó có thể bước lên cùng tôi hát một bài hát bất kỳ, có được không?”

“Được!” Tiếng thét chói tai lại vang lên.

“Bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8, 7... 3,2,1. Dừng!”

Ánh đèn dừng lại trên người một fans ở hàng đầu, người kia đứng lên, Mạc Sinh Bạch vừa vặn thấy rõ hình dáng thâm thúy cùng đường nét con lai rất dễ dàng nhận ra – Thẩm Lưu Bạch, liền hiểu được đây nhất định là do nội dung câu chuyện tác động.

Dưới vô số ánh mắt ghen tị lẫn ai oán, Thẩm Lưu Bạch vô cùng tự nhiên bước lên sân khấu.

“Có thể có một fans đẹp trai như bạn thật sự là vinh hạnh của tôi.”

Thẩm Lưu Bạch nhìn chăm chăm vào ánh mắt như không hề để tâm của Mạc Sinh Bạch, cầm lấy micro hẳn đưa tới, ý cười sâu thẳm “Tôi cũng rất vinh hạnh khi có thể cùng anh song ca.”

“Vậy bạn muốn cùng tôi hát bài hát gì đây?”

Thẩm Lưu Bạch ý cười càng đậm “Vậy hát bài hát giúp anh lần đầu tiên nhận được giải vàng đi.” Bài hát này có một cái tên rất thâm tình, chính là < Người anh yêu nhất >.

Nhạc dạo mềm nhẹ vang lên.

Mạc:

Nhìn em nặng nề chìm sâu vào giấc ngủ

Nhịn không được chỉ muốn ôm em thật chặt

Như đứa trẻ bình yên và ngoan ngoãn

Hạnh phúc chắc chắn là như vậy

Thẩm:

Bỗng nhiên muốn viết một bức thư

Gửi cho em, người mà anh yêu nhất

Nhìn em ngốc nghếch không sợ hãi điều gì

Đôi lúc anh thật không đành lòng

Hát chung:

Nước mắt của em lặng lẽ rơi trong đêm, lay động cả thế giới

Thẩm Lưu Bạch mỉm cười nhìn người kia đang thâm tình hát, cố ý làm rơi micro xuống đất. Mạc Sinh

Bạch lập tức hỗ trợ, kê sát Thẩm Lưu Bạch, hai người dùng chung một micro, thoát nhìn vô cùng thân mật, tiếp tục hát:

Trái tim em đau thay anh, tại sao lại cố chấp và kiên định đến thế

Nửa tỉnh nửa mê em nói rằng bất kể có bao nhiêu trở ngại

Em cũng sẽ không từ bỏ

Mạc Sinh Bạch còn có một đặc điểm nữa chính là cực kỳ chuyên nghiệp, ánh mắt khi hát tình ca đều lưu luyến ôn nhu, giống như người bên cạnh là duy nhất. Khán giả đều sôi trào, một phần là đang ghen tị vì cái lòng gì người cùng Đại thần hát không phải là tôi, mà phần còn lại chính là những hủ nữ thần kỳ lại đang thắc mắc vì cái lòng gì chỉ số nhan sắc của vị khán giả may mắn này lại nghịch thiên như vậy chứ, hai người đứng chung một chỗ thật sự có một loại cảm giác rất hài hòa, đầu óc cũng đều bị tim hồng pháp phối chiếm cứ.

Người mà anh yêu nhất

Xin hãy lau đi những giọt nước mắt

Mây đen rồi cũng sẽ tan đi thôi

Chúng ta cùng nhau đi về phía trước

Cùng cười, cùng ngắm nhìn phong cảnh dọc đường

Người mà anh yêu nhất, câu nói từ tận đáy lòng anh chính là

Sẽ mãi luôn bảo vệ và yêu em

Hướng về giấc mơ ở phía trước

Hãy trân trọng trái tim nồng nhiệt như thuở ban đầu ấy

Người mà anh yêu nhất

Không biết người khác có say hay không, nhưng Thẩm Lưu Bạch đã say. Ở trên sân khấu khoảng cách gần như vậy, bộ dáng khi hát của hắn quả thật làm cho người khác không cách nào thờ nổi. Không thể phủ nhận, trên sân khấu, hắn chỉ cần cầm lấy micro là đã trở thành vị thần tối thượng nhất, Thẩm Lưu Bạch

quả thật cũng đã bị hấp mê hoặc, chợt nghĩ đến chuyện lần trước bị hấp mê cũng không phải khó chấp nhận như vậy. Y chăm chú nhìn Mạc Sinh Bạch, trong mắt tất cả đều là mê luyện nóng bỏng, trái tim thỉnh thoảng nhảy lên không ngừng, tiếng thét chói tai cùng tiếng la khóc của khán giả dường như đều biến mất, toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ngay cả mình làm sao đi xuống Thẩm Lưu Bạch cũng không biết, trong đầu tất cả đều là Mạc Sinh Bạch. Rốt cục chờ đến khi buổi diễn kết thúc, Thẩm Lưu Bạch mới bật người chạy vào hậu trường, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đang tựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, liền từng bước một đến gần, ôm lấy người đang vô cùng mệt mỏi kia, thanh âm run rẩy “Cùng em một chỗ đi! Em thích anh.”

Mạc Sinh Bạch mở mắt ra, con ngươi thâm trầm.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu công lược đang trong trạng thái vô cùng kích động, thống kê bước đầu cho thấy, độ hảo cảm trước mắt là 95!

Tác giả có lời muốn nói:

Bài đầu tiên là < Ngày này năm sau > Trần Dịch Tấn

Bài thứ hai là < Người mà anh yêu nhất > Phạm Vĩ Kỳ

28. Quyển 3 - Chương 28: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 5

Ngày hôm sau tất cả các báo chí đều ùn ùn đưa tin về Mạc Sinh Bạch, có vài tiêu đề đọc xong thật sự không biết nên khóc hay cười. Ví dụ như:

‘Kính ngạc, màn song ca đồng tính luyện ái của Đại thần’

‘Sốc! Người yêu thần bí của Mạc Đại thần chính là Tổng tài F.S!’

‘Tổng tài F.S lưu luyện si mê Mạc Đại thần, tình trường phong lưu hóa ra chỉ là tung hỏa mù?!’

‘Mạc Đại thần thâm tình hát tặng, nghi vấn dùng để náu kéo người yêu đã thay lòng đổi dạ!’

‘Nghi vấn chuyện tình cảm xuất hiện người thứ ba, mục đích Mạc Đại thần hát tặng là gì?’

...

Mấy cái tên này, thật là làm cho người ta không khỏi cảm thán trí tưởng tượng của cánh phóng viên ngày nay thật sự quá phong phú.

Càng làm cho Mạc Sinh Bạch vui vẻ chính là quản lý Chu Minh cũng không gọi điện làm phiền hần, có lẽ lần trước đề cập đến chuyện hợp đồng đã làm cho y rối loạn đến mức không rảnh nghĩ đến chuyện khác.

“Alo? Ai vậy?”

“Đại thần, em là bạn trai của anh đây!”

“Thẩm Lưu Bạch, cậu đừng làm phiền tôi nữa. Tuy rằng tôi có thể chấp nhận nam, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc tôi là gay. “

“Nhưng mà, không phải anh đã nói anh sẽ suy nghĩ sao?” Thẩm Lưu Bạch có chút suy sụp.

“Kết quả suy nghĩ của tôi chính là chúng ta không có khả năng.”

Giọng điệu lãnh đạm lại xa cách làm cho tâm Thẩm Lưu Bạch không khỏi trầm xuống “Anh chưa thử thì làm sao biết được? Mạc Sinh Bạch, anh lớn lên ở cô nhi viện, từ nhỏ đã không có người thân. Anh quá mức thành công, khoảng cách quá xa, cho nên anh không có bạn bè. Chẳng lẽ anh sống một mình nhiều năm như vậy không cảm thấy cô đơn sao? Thật sự không muốn tìm một người ở bên cạnh mình sao?”

“Đúng, những gì cậu nói đều là sự thật.”

“Em không có ý đồ gì cả, em sẽ là một người yêu tốt nhất, tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt làm cho anh có cái nhìn không tốt về em. Nhưng, chúng ta có thể thử mà!” Thanh âm Thẩm Lưu Bạch chưa xốt “Trước cứ thử xem, nếu anh thật sự cảm thấy không thích hợp, chúng ta sẽ tách ra, được không? “

Mạc Sinh Bạch im lặng, rất lâu sau mới nói “Chờ sau khi tour diễn của tôi kết thúc rồi nói.”

“Được!” Chỉ cần không từ chối ngay thì vẫn còn hy vọng.

Thẩm Lưu Bạch mới vừa nói chuyện điện thoại xong, liền nghe thấy hai tiếng gõ cửa. “Mời vào.”

Người tới mặc tây trang Armani màu đen, mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người, chính là người vừa mới đạt được giải thưởng Kim Hoa, Tạ Diệp – Tạ Ảnh đế.

“Sao cậu lại đến đây? Mới vừa nhận được giải thưởng, không phải đang bận rộn sao?” Thẩm Lưu Bạch không biểu lộ gì nhìn về phía người kia.

Tạ Diệp tùy ý mà ngồi ở chiếc ghế đối diện bàn làm việc của Thẩm Lưu Bạch “Nếu tôi còn không đến, không phải Thẩm tổng sẽ tìm đến người khác sao?”

“Cậu đừng rảnh rỗi quá mà gây chuyện, giải Kim Hoa cũng đã đến tay, đừng không biết cái gì gọi là đủ!”

“Thẩm tổng đây là đang cảnh cáo tôi?” Tạ Diệp nhướn mày.

“Không phải cảnh cáo.” Thẩm Lưu Bạch vẽ mặt phiền chán “Là uy hiếp. Cậu đi theo tôi lâu như vậy, muốn đạt được thứ gì cũng đã đạt được, đừng tự làm mình mất mặt!”

“Thẩm tổng thật sự rất nhẫn tâm!” Tạ Diệp cảm thán một câu “Nếu tôi nói, Thẩm tổng, tôi thích anh thì sao?”

“Lời này nói ra cậu không cảm thấy buồn cười sao? Sự hiểu biết của cậu đối với giới giải trí này còn chưa nhiều bằng tôi đâu.”

“Thẩm tổng, ” Tạ Diệp chỉ chỉ ngực “Nơi này không biết nói dối. Lúc nó đối mặt với anh, nhịp đập không thể nào bình thường.”

“Nó thể nào cũng không liên quan đến tôi, bây giờ tôi không có tâm tình cùng cậu nói chuyện yêu đương. Tôi cho rằng chúng ta đã cắt đứt rất sạch sẽ.” Thẩm Lưu Bạch cười “Cậu đối với tôi cũng có chút hiểu biết, làm một người thông minh, cậu phải biết cậu nên muốn gì, đúng không?”

Tạ Diệp sắc mặt tái nhợt “Tôi còn có việc gấp, không quấy rầy Thẩm tổng.” Bước chân rời đi thật trầm ổn, giống như không gì có thể tác động đến nội tâm kiên định của hắn.

Thẩm Lưu Bạch xoa trán, người yêu cũ gì gì đó thật phiền phức! Lại nói, Mạc Đại thần còn chưa yêu ai bao giờ! Đột nhiên nhớ tới bộ dáng người nọ ở trên giường, hoa cúc liền căng thẳng, y thật sự là lần đầu tiên bị đè đó! Nhưng mà, nhưng mà, kỹ thuật của hắn sao lại tốt như vậy? Chẳng lẽ là thiên phú dị thường? Mặt y lập tức không thể khống chế mà ửng đỏ, Đại thần nhà y sao lại hoàn mỹ như vậy chứ!!! Áp lực quá lớn, lỡ như Đại thần chứng mất y thì phải làm sao bây giờ?

Thẩm Lưu Bạch ẩn danh ở trên mạng đăng một bài post: *Lâu chủ thích một nam nhân rất hoàn mỹ, nhưng hắn nói hắn không phải là gay (bổ sung: chúng tôi đã XX), lâu chủ còn có hi vọng theo đuổi được nam thần không?*

Bài post rất nhanh đã có trả lời.

Tôi là gay sợ ai chứ: Làm cũng làm rồi, tiếp tục theo đuổi đừng để ý chuyện khác!

Gọi tôi là chồng: Lầu chủ là công hay thụ vậy? Là thụ thì thêm số QQ [1] của tôi đi, 178xxxxx

Làm thụ thật phong lưu: Nếu nam thần đã không cần thì lầu chủ đến với tôi đi. Của lầu chủ lớn không vậy? Số Momo[2] của tôi là 740xxxxx. Tôi lúc nào cũng rảnh! Moah moah >3<

[1]+[2] QQ và Momo đều là hai mạng xã hội lớn ở TQ, chuyên dùng để chat

Gay chết hết đi: Lầu chủ bị điên à, người ta đã nói không phải là gay rồi, còn níu kéo cái gì! Bởi vì đám gay chết tiệt các người, con gái mới rơi vào hoàn cảnh như bây giờ. Các người có biết chúng tôi không những phải giành giật bạn trai với đám con gái khác mà còn phải coi chừng bạn trai bị đám gay các người cướp mất có biết bao khổ sở không hả? Biết không hả?

Đồng tính là chân ái: Lầu trên đi chết đi! Lầu chủ cứ mặc kệ cô ta. Nếu hai người đã làm, vậy nam thần của cậu cũng không thật sự là trai thẳng. Cố lên, chúc hai cậu hạnh phúc!

Đồng tính là chân ái too: Tôi là tiểu công của lầu trên. Năm đó cậu ấy không ngại khó khăn một lòng một dạ theo đuổi, cuối cùng thành công bẻ cong tôi, chúng tôi bây giờ rất hạnh phúc. Lầu chủ theo đuổi người ta nhất định phải cố gắng, dùng thật tâm của cậu làm hấn cảm động. Chúc các cậu hạnh phúc!

Dùng sức nào: Nhìn bài post có nhiều bình luận như vậy, tôi cảm thấy lầu chủ vẫn cần tôi cho một biện pháp vừa có hiệu quả nhanh vừa thực dụng. Lầu chủ chưa từng nghe qua à? Làm tình, làm tình, từ làm đến yêu luôn. Rảnh rồi thì cùng nam thần nhà cậu ba ba ba thêm vài lần thì vấn đề gì cũng được giải quyết. Lầu chủ không cần cảm ơn tôi đâu!

Hoa cúc của Thẩm Lưu Bạch lại căng thẳng, nam thần khẳng định không thể tiếp thu được việc bị y đè!!! Không lẽ số của y đành phải nằm dưới thật sao? Hoàn toàn xem nhẹ đến việc việc lúc đó y bị hấn đè đến vui thích cỡ nào.

Lại nhìn thêm vài trả lời phía dưới, phần lớn đều là hẹn tình một đêm, nên y cũng đơn giản không thèm xem tiếp.

Làm sao để đạt được trái tim nam thần? Việc đầu tiên tất nhiên là phải luôn xuất hiện trước mặt nam thần để tăng cảm giác tồn tại chứ sao! cầm lấy điện thoại nội tuyến gọi cho thư ký hạ một mệnh lệnh cứng rắn, nội dung đại khái là “Bản Tổng tài gần đây có việc, bảo Hứa tổng trở về thay tôi. Cái gì? Hấn ta ở Hawaii có việc chưa về? Cô nói cho hấn biết tôi phải đi giải quyết việc chung thân đại sự, bảo hấn ngay lập tức rút về đây. Cứ như vậy đi.”

Khi buổi biểu diễn cuối cùng của Mạc Sinh Bạch kết thúc, trời đã vào đông. Suốt 10 buổi diễn, đi qua 4 quốc gia, 10 thành phố, Thẩm Lưu Bạch vẫn luôn có mặt ở hàng ghế đầu, cùng fans cầm lightstick vẫy đến điên cuồng, khi buổi diễn lên đến cao trào, cùng cùng fans khóc đến rồi tỉnh rồi mù, cùng fans không để ý đến cổ họng mà hét lớn em yêu anh. Thẩm Lưu Bạch cảm thấy tất cả đều đáng giá, nam thần đã tặng cho

y một hộp kẹo ngậm thông hòng đó, thật sự là một bước tiến cực lớn!

Chỉ là có đôi khi tên quản lý của nam thần cứ lộ ra vẻ mặt táo bón nhìn y, làm cho Thẩm Lưu Bạch rất muốn bước tới tấn cho hắn ta vài cú.

Lúc này Thẩm Lưu Bạch đang vô cùng vui vẻ, bởi vì y rốt cục cũng tiến được tới bước vào thăm nhà Mạc Đại thần. Nhà không lớn, lấy màu vàng nhạt làm chủ đạo, sạch sẽ thanh lịch. Trong không khí tràn ngập hơi thở của nam thần, Thẩm Lưu Bạch cảm giác mình hạnh phúc đến mức sắp bay lên trời rồi.

“Cậu uống gì?”

“Giống anh là được.”

Mạc Sinh Bạch nhìn y, xoay người rót hai ly nước lọc “Bởi vì phải bảo vệ cổ họng, bình thường tôi chỉ uống cái này.”

“À tốt, em rất thích uống nước lọc!” Nói xong mạnh mẽ uống một ngụm lớn, làm mình xém chút nữa bị sặc. Không khỏi ở trong lòng tự mắng một câu ngu ngốc. Quả nhiên chỉ số thông minh của người đang yêu đều biến thành âm!

Thẩm Lưu Bạch lén nhìn qua, phát hiện khóe môi người đối diện đang nhếch lên một độ cung khả nghi.

“Cậu khẩn trương cái gì? Tôi cũng không ăn cậu!”

Nhưng mà em rất muốn ăn anh. Tất nhiên lời này Thẩm Lưu Bạch không dám nói ra.

“Không phải nói chỉ đi lên uống ly nước sao, hiện tại nước cũng uống rồi.” Ý là cậu đi nhanh đi.

“Nhưng mà, nhưng mà” Thẩm Lưu Bạch vội vàng vận chuyển đầu óc linh hoạt của y, muốn mau chóng bịa ra một cái lý do thích hợp, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy khung cảnh trắng xóa bên ngoài “Nhưng mà, hiện tại tuyết rơi rất lớn”, còn thuận tiện lấy tay chỉ cửa sổ.

“À.”

Trời ạ, à là có ý gì chứ! Là bảo y mau về đi sao? Không thể nào!

“Vậy ở lại đi.”

“A?” Hạnh phúc tới quá đột nhiên, Thẩm Lưu Bạch nhất thời không kịp phản ứng.

“Đây không phải là chuyện cậu mong muốn sao?” Mạc Sinh Bạch biểu tình cười như không cười “Khí thế lúc trước nói muốn quy tắc ngầm tôi đi đâu rồi?”

Thẩm Lưu Bạch xấu hổ cười “Xin lỗi mà.”

“Không cần, dù sao đi nữa” Mạc Sinh Bạch cố ý dùng ánh mắt quét qua cái mông tròn của y “Tôi cũng không thiệt gì, không phải sao?”

Cúc hoa lại trở nên căng thẳng “Trời tối rồi, em đi tắm rửa trước.”, dứt lời chạy trốn chết.

Dem nước tắm chính đến độ ấm thoải mái, đứng dưới vòi hoa sen thoải mái mà hưởng thụ từng dòng nước ấm áp phủ lên người, lại nghĩ đến việc Mạc Sinh Bạch hiện giờ chỉ cách y một cánh cửa, cơ thể lập tức trở nên khô nóng, thứ dưới thân trực tiếp ngẩng đầu. Đang muốn lấy tay an ủi, đột nhiên sau tai truyền đến một thanh âm trầm thấp quyến rũ “Tôi giúp cậu.”

“A!” Thẩm Lưu Bạch hoảng sợ.

Trong phòng tắm có hơi nước bốc lên, nhưng Thẩm Lưu Bạch vẫn thấy rõ Mạc Sinh Bạch cũng đang trần trụi như y. Dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể gần như hoàn mỹ của hắn, Thẩm Lưu Bạch vẫn không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt.

“Sao vậy? Cậu không muốn?”

Làm sao có thể? Chẳng qua, Thẩm Tổng tài có chút không được tự nhiên, thanh âm cũng nhỏ như muỗi kêu. Nhưng Mạc Sinh Bạch vẫn nghe rõ ràng câu nói kia “Anh nhẹ một chút...”, vì thế cười vô cùng yêu nghiệt, ngữ khí cũng trở nên thâm tình “Yên tâm, tôi nhất định sẽ không làm cậu đau.” Thẩm Lưu Bạch lập tức mềm nhũn.

Một đêm không mộng寐.

29. Quyển 3 - Chương 29: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 6

Thời tiết rất lạnh, tuyết lớn rơi cả đêm, mở cửa sổ ra chỉ nhìn thấy từng lớp tuyết đọng dày đặc, Mạc Sinh Bạch hít sâu một hơi không khí lạnh lẽo. Hắn vốn luôn sống ở phương nam, nơi đó nóng quanh năm, cũng không có tuyết rơi. Tuyết quá mức trong suốt, trước mắt chỉ là một màu trắng xóa, nhưng khi bông tuyết rơi vào mắt lại có chút đau đớn. Nghĩ đến thân thể thật sự của chính mình còn đang nằm trong bệnh viện đeo ống thở, không khỏi có chút bi thương.

Kéo kỹ áo khoác, bước đi trên nền tuyết đọng đến đầu gối, mỗi một bước đều bước thật chậm thật trầm ổn, gió lạnh thổi tới làm Mạc Sinh Bạch có chút thanh tỉnh. Rõ ràng là một thế giới chân thật như vậy cơ

mà? Đây đã là nhiệm vụ thứ ba, còn tiếp tục như vậy Mạc Sinh Bạch thật sự sẽ hoài nghi chính mình có phải đã lạc lối rồi hay không? Rất cuộc là Trang Chu mộng điệp, hay điệp mộng Trang Chu?

Trở lại phòng, nhìn thấy khuôn mặt an bình khi ngủ của Thẩm Lưu Bạch, hần đột nhiên rất muốn hút một điếu thuốc. Cố gắng áp chế suy nghĩ này xuống, xoay người rửa tay chuẩn bị làm bữa sáng.

Thẩm Lưu Bạch ở trong không khí nồng đậm mùi thơm của thức ăn mà tỉnh dậy “Anh nấu gì mà thơm vậy?”

Mạc Sinh Bạch đem bữa sáng dọn lên, hai trứng ốp la cháy sém mặt ngoài, hai phần sandwich cùng một nồi cháo nhỏ, đơn giản lại phong phú. “Rửa mặt đi, rồi qua ăn sáng.”

“Được.” Ày, không thấy được hình ảnh nam thần mặc tạp dề thật đáng tiếc!

Ăn xong bữa sáng, hai người liền làm ổ ở nhà xem phim. Màn cửa được kéo kín, chỉ còn lại ánh sáng từ chiếc TV đang phát ra.

Trong phim nữ chính khóc đến tê tâm liệt phế, mà nam chính mắc bệnh hiểm nghèo chỉ có thể yếu ớt mỉm cười, ánh mắt vô cùng ôn nhu “Anh sắp đi rồi, em nhất định phải quên anh. Sau đó tìm một người yêu em thật lòng, tiếp tục sống.”

Nữ chủ ánh mắt sưng húp như quả đào “Em không muốn, em chỉ yêu một mình anh!”

Thẩm Lưu Bạch có chút ngạc nhiên “Đại thần, sao anh lại thích xem loại phim này vậy? Hoàn toàn nhìn không ra đó.”

Ánh mắt Mạc Sinh Bạch không hề rời khỏi màn hình, chỉ nói “Đừng gọi tôi là Đại thần, gọi là Sinh Bạch đi.”

“A?” Thẩm Lưu Bạch vui vẻ “Được, Sinh Bạch!”

Bộ phim đã chiếu xong, kết cục là nam chính chết, nữ chính đến cuối cùng vẫn tìm một nam nhân khác kết hôn, cuộc sống vô cùng tốt đẹp, chỉ là thỉnh thoảng sẽ nhớ tới nam chính mà rơi hai ba giọt nước mắt mà thôi.

Kết cục này Thẩm Lưu Bạch không thích, quá hiện thực quá tàn khốc. Nếu Sinh Bạch chết, y nhất định sẽ... Mẹ nó, miệng quạ đen!

Khẽ tựa đầu lên vai Mạc Sinh Bạch, thanh âm có chút buồn “Sinh Bạch, anh bây giờ có chút nào thích em không?”

Mạc Sinh Bạch ôm y vào lòng, ngón tay hơi lạnh men theo vạt áo tiến vào, lực đạo vừa phải mà xoa bóp thất lưng cho y. Thắm Lưu Bạch mặt đỏ bừng, chỉ cần ở trước mặt hắn, y sẽ không thể nào ở trong trạng thái bình thường được. Y đã bao nhiêu tuổi rồi chứ, động một chút mặt liền đỏ, xấu hổ muốn chết! Thắm Lưu Bạch một mặt ghét bỏ chính mình, một mặt lại hưởng thụ phục vụ ôn nhu của Đại thần, thật sự là hạnh phúc muốn bay lên trời!

Rốt cục Thắm Lưu Bạch cũng rời đi, Mạc Sinh Bạch gọi một cú điện thoại “Tần tổng, tôi đã suy nghĩ kỹ.”

“Thật sự đã suy nghĩ kỹ?”

“Thiên chân vạn xác.”

“Mất đi anh, không chỉ là tổn thất của công ty, còn là tổn thất của giới âm nhạc. Còn có fans của anh, anh có nghĩ tới bọn họ không?”

“Tần tổng, tôi mệt mỏi rồi. Cứ như vậy đi, buổi họp báo làm phiền anh chuẩn bị.”

“Này, Mạc Sinh Bạch, này, này!” Tần Vinh tâm tình cực kỳ không tốt, còn dám cúp điện thoại của hắn? Hợp đồng rất nhanh sẽ đến hạn, nhưng ít nhất hiện tại anh vẫn còn là người của ông chủ hắn đây được chứ! Sao không nghĩ tới lần trước chuyện lớn như vậy là ai thu thập cục diện rồi rắc cho anh!

“Anh, sao lại giận đến như vậy, có chuyện gì à?”

Tần Lực nhìn anh của mình, có chút tò mò rốt cuộc là ai gọi điện thoại đến mà lại làm cho anh của y tức giận đến như vậy.

Tần Vinh tháo kính xuống, xoa xoa mắt “Đừng nhắc nữa!”

“À, vậy anh tìm em có chuyện gì không?”

“ONEBLUE gần đây đang khá nổi tiếng, em có ý kiến gì không?”

“Có thể có ý kiến gì? Anh nếu muốn hỏi mấy loại vấn đề này thì nên tìm nhóm trưởng Kim Hà, tìm em làm gì chứ?”

“Anh là anh của em đấy!” Tần Vinh thở dài “Một đám ai cũng không làm cho người ta bớt lo.”

“Có phải ông ấy đã nói gì không?”

“Ông ấy? Em nói ba à, ông không nói gì, lần trước em về nhà biểu hiện rất tốt, ông cũng sẽ không can thiệp vào chuyện riêng của em nữa. Yên tâm đi.”

“Vậy anh nói chuyện chính nhanh đi, em còn phải đi luyện võ đạo!”

“Cả ngày chỉ biết ca hát nhảy múa, không có tiền đồ! Nhưng mà, ” Tần Vinh chuyển đề tài “Em có còn nhớ ước mơ lúc trước em nói với anh không? “

Tần Lực đương nhiên nhớ rõ, khi đó y còn trẻ, không biết trời cao đất rộng, giấc mộng duy nhất chính là trở thành một ca sĩ siêu việt như Mạc Sinh Bạch. Nhưng mà đứa trẻ ngày đó đã không còn nữa, y 20 tuổi bây giờ đã sớm hình thành thói quen xem Mạc Sinh Bạch như một vị thần mà kính ngưỡng. “Anh nói lời này là có ý gì, có ai lúc còn nhỏ chưa từng có mấy giấc mơ điên rồ chứ! Em còn nhớ lúc bé anh còn nói muốn trở thành Ultraman biết biến hình đấy! “

Tần Vinh khoe miệng co rút, đó là ảnh chụp lúc sinh nhật 6 tuổi của hắn, biểu tình nghiêm túc lúc đó khi bị Tần Lực nhìn thấy liền cười đến lặn lội, còn luôn lấy việc này ra chê cười hắn. “Nói chuyện chính, cho em một cơ hội, tuy rằng không thể đảm bảo trở nên siêu việt như Mạc Sinh Bạch, thế nào? “

“Mạc Đại thần có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Anh ta? Anh ta có thể xảy ra chuyện gì? Gặp chuyện không may chính là anh của em đấy.”

Tần Lực nhướn mày, tỏ vẻ khó hiểu.

“Được rồi, nói cho em cũng được. Anh của em trước đây vì chịu áp lực, không lâu trước đây từng hăm hại hắn một lần. Mà bây giờ hợp đồng của hắn lại sắp hết hạn, hiểu chưa?”

“Anh ấy muốn rời công ty?”

“Đâu chỉ vậy.” Tần Vinh lộ vẻ buồn rầu “Anh ta muốn hoàn toàn rút khỏi giới giải trí.”

“Sao lại như vậy?” Tần Lực vô cùng kinh ngạc “Không thể nào!”

“Suy nghĩ của Đại thần không phải là loại người thường như chúng ta có thể lý giải được. Tóm lại, vị trí này của anh ta dù sao cũng phải có người thay thế, không phải sao?”

“Anh cũng biết Mạc Sinh Bạch vốn không thể nào thay thế!”

Tần Lực xoay người bước đi, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời, về sau thật sự sẽ không còn được gặp lại hắn sao? Hắn tại sao lại phải đột nhiên rời khỏi giới giải trí? Chuyện của hắn cùng Tổng tài

Thẩm Lưu Bạch có thật không? Nếu hẳn thật sự thích nam nhân, vậy có phải cũng có thể chấp nhận y không? Vừa nghĩ tới là có thể, trái tim liền đập nhanh đến kinh hoàng.

Buổi họp báo dành cho phóng viên diễn ra trước lễ Giáng Sinh một ngày, Mạc Sinh Bạch tuyên bố chính thức rút khỏi giới giải trí, sự nghiệp của một ca thần huyền thoại cũng chân chính kết thúc. Lúc ý thức được sự thật này, rất nhiều phóng viên là fans của hắn tại hiện trường đều nhin không được khóc lên.

Có phóng viên bình tĩnh đặt câu hỏi “Xin hỏi, là nguyên nhân nào làm cho anh đưa ra quyết định này?”

Mạc Sinh Bạch nhìn thoáng qua phóng viên kia, hóa ra là đến từ công ty F.S “Cám ơn bạn phóng viên này đã hỏi ra vấn đề mà tất cả mọi người ở đây đều muốn hỏi. Đầu tiên, phải cám ơn mọi người đã yêu thích và đồng hành cùng tôi qua nhiều năm như vậy. Tôi năm nay đã 28 tuổi, tuy rằng trong giới giải trí có rất nhiều người nói tuổi này vẫn còn rất trẻ, nhưng bản thân tôi cảm thấy tôi đã mệt mỏi rồi, cần nghỉ ngơi. Một lần nữa cám ơn câu hỏi của bạn.”

Phóng viên đài quả quýt [1] hỏi “Mạc Đại thần lần này tuyên bố rời khỏi giới giải trí, có phải có liên quan đến chuyện cùng Tổng tài F.S hay không?”

Vấn đề này vô cùng sắc bén lại không có ý tốt, sắc mặt Mạc Sinh Bạch vẫn không hề thay đổi “Tôi không biết bạn phóng viên này từ đâu lại cho ra kết luận như vậy, nhưng đây chỉ là vấn đề của riêng tôi, không liên quan đến bất kỳ ai.”

Phóng viên đài trái táo[2] đôi mắt vẫn còn ửng đỏ, thanh âm có chút nghẹn lời “Mạc Đại thần, ở đây hầu hết đều là fans của anh, anh, anh có thể hát một ca khúc cuối cùng tặng cho chúng tôi được không?”

[1] + [2] Theo mình tìm hiểu, Đài quả quýt chính là kênh video Iqiyi, Đài quả táo chính là trang báo Apple Daily

“Được.” Mạc Sinh Bạch tiếp nhận micro trợ lý bên cạnh đưa tới “< Quay đầu lại >, dành tặng mọi người.”

Quay đầu lại mây đã chặn đường về

Quay đầu lại chông gai đã giăng đầy

Đêm nay sẽ không còn nhiều cơ hội để ước mơ

Đã từng cùng người có chung một giấc mơ

Về sau vẫn muốn gặp người để chia sẻ

Quay đầu lại hình bóng đã đi xa

Quay đầu lại nước mắt đã mặt mờ

Lưu lại lời chúc phúc của người

Đêm rét sưởi ấm tôi

Mặc kệ ngày mai phải đối mặt bao nhiêu đau đớn cùng mê hoặc

Đã từng nhiều lần yếu ớt trong tầm tới

Mới biết được bình yên thông dong mới là thật

Quay đầu lại như một giấc mộng

Quay đầu lại lòng tôi vẫn như trước

Chỉ có đường dài vô tận, làm bạn cùng tôi

Dù không có nhạc nền, nhưng ca khúc vẫn vô cùng hoàn mỹ, thanh âm khắc khoải trôi nổi làm cho rất nhiều người khóc không thành tiếng.

“Tạm biệt mọi người.” Mạc Sinh Bạch đặt micro về chỗ cũ, vững vàng bước ra khỏi phòng họp báo, cũng bước ra khỏi thời đại thuộc về hắn.

30. Quyển 3 - Chương 30: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 7

Hệ thống, sao lại thế này? Sao tôi lại đột nhiên đau như vậy? Mạc Sinh Bạch sắc mặt tái nhợt, dạ dày co rút từng trận đau đớn, chân mềm nhũn đến không thể đứng dậy, thân thể đang tựa vào tường chậm rãi trượt xuống.

Hệ thống: Đây triệu chứng của ung thư dạ dày, cũng là lý do cuối cùng mà nguyên chủ chết.

Mạc Sinh Bạch: Không có tôi, nguyên chủ cũng sẽ bị dạ dày ung thư hành hạ đến chết. Có thể che chắn cảm giác đau cho tôi không?

Hệ thống: Vô cùng xin lỗi. Hiện tại cơn đau này không làm nguy hiểm đến tính mạng, cho nên không thể, xin kí chủ thông cảm.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống cậu có phải muốn tôi đau đến chết không vậy!

Hệ thống: Xin kí chủ đừng hoài nghi bản hệ thống. Mọi thứ hệ thống làm đều là vì phát triển nội dung câu chuyện, hơn nữa, lập tức sẽ có người phát hiện ra anh.

Chỉ qua một lát, Mạc Sinh Bạch liền nghe thấy tiếng giày da gõ lên sàn nhà, người nọ bước rất nhanh, trong chớp lát đã xuất hiện trước mặt hắn, thanh âm vô cùng khẩn trương “Mạc, Mạc, Mạc Đại thần, anh làm sao vậy?”

Mạc Sinh Bạch cố sức ngẩng đầu, trước mắt là một khuôn mặt quen thuộc. Hắn dùng sức vươn tay tới trước thốt ra hai chữ “Bệnh viện.” rồi đổ gục xuống.

Người tới chính là Tần Lực đang lén lút đi theo Mạc Sinh Bạch. Tần Lực nhìn Mạc Sinh Bạch sắc mặt tái nhợt, trái tim lập tức co rút, quyết định thật nhanh, công Mạc Sinh Bạch lên lưng, đem hắn vào xe của mình, dùng tốc độ liều mạng hướng tới bệnh viện tư nhân nhà y mà phóng đi.

Nhìn theo người nọ được đưa lên cán cứu thương, rồi được đẩy vào phòng phẫu thuật, cả người Tần Lực trở nên hoảng sợ tột độ. Nhìn chăm chăm vào ba chữ “Đang cấp cứu” màu đỏ tươi, thật lâu sau, mới phát hiện tay y này giờ vẫn siết chặt, khi buông ra, trong lòng bàn tay đã thấm ướt mồ hôi lạnh.

Phẫu thuật suốt bốn giờ, vị bác sĩ trưởng khoa mới bước ra, Tần Lực ngay lập tức hỏi “Anh ấy làm sao vậy?”

“Nhị thiếu, Mạc Đại thần bị ung thư dạ dày, giai đoạn cuối, nhiều nhất cũng chỉ còn nửa năm.”

Tần Lực cứng ngắc, trái tim như đang ở giữa trời đông giá rét, lạnh đến không thở nổi, “Khi nào tôi có thể vào thăm anh ấy?”

“Có lẽ khoảng một giờ nữa, chỉ cần ngài ấy tỉnh, Nhị thiếu có thể vào thăm.”

Tần Lực gật đầu “Vậy ông cứ đi trước đi.”

“Nếu Nhị thiếu có chuyện gì cần, cứ tới tìm tôi.”

“Làm phiền.”

Hóa ra đây mới là nguyên nhân thật sự khiến hắn rời khỏi giới giải trí, một người kinh tài tuyệt đỉnh như

vậy, sao lại gặp phải căn bệnh quái ác này? Tần Lực buộc chính mình tỉnh táo lại, gửi cho Tần Vinh một tin tức chấn động: *Bây giờ em đang cùng Mạc Đại thần ở bệnh viện nhà mình, anh ấy vừa phẫu thuật xong. Bác sĩ nói là ung thư dạ dày, giai đoạn cuối. Anh mau không chế tin tức, đừng để bất cứ tin gì từ trong bệnh viện lọt ra ngoài, xin anh.*

Tin nhắn rất nhanh đã có trả lời. Tin nhắn của Tần Vinh rất ngắn, chỉ có bốn chữ: Đã biết, yên tâm.

Mùi thuốc sát trùng quá nặng, Mạc Sinh Bạch ngủ không an ổn, đôi mày vẫn luôn nhíu chặt. Hắn mở mắt ra, đập vào mắt là màu trắng xóa đặc trưng của bệnh viện. Cảm giác ở trong bệnh viện thật sự không tốt, hắn sẽ dễ dàng nhớ tới cơ thể của hắn ở thế giới hiện thực đang nằm trên giường bệnh bất lực như thế nào. Ngần người nhìn ra ngoài cửa sổ, chính mình bị nhiệm vụ trói buộc, mỗi ngày thật thật giả giả, giả giả thật thật, sống sống chết chết, chết chết sống sống, có khi sẽ không phân biệt nổi thế giới hiện thực cùng thế giới nhiệm vụ. Hệ thống, nếu như tôi chết đi khi nhiệm vụ chưa xong, thì sẽ thế nào?

Hệ thống: Kí chủ, hệ thống chỉ có thể nói cho anh biết, trừng phạt đó anh không thể chịu nổi đâu, so với chết, sẽ thống khổ hơn rất nhiều. Kí chủ, tâm tình của anh bây giờ không có lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ, xin hãy đứng lúc điều chỉnh.

Mạc Sinh Bạch chỉ cảm thấy chán ngán từ sâu trong nội tâm, ánh mắt cũng để lộ ra một chút mệt mỏi.

Tần Lực vừa bước vào liền nhìn thấy người đang ngồi trên giường bệnh. Dư quang của trời chiều phủ lên hắn một tầng ánh sáng màu vàng rực rỡ, cho dù sắc mặt hắn lúc này vẫn còn tái nhợt, vẫn có một loại vẻ đẹp làm cho người ta phải cảm thán không ngừng. Tần Lực nhìn đến ngây người.

Cảm giác có người đang nhìn mình, Mạc Sinh Bạch vừa quay đầu liền nhìn thấy cạnh cửa ra vào có một người trẻ tuổi nhìn rất quen mắt “Mời vào.”

Tần Lực phục hồi tinh thần, bước nhanh đến trước giường, đưa tay đặt hộp giữ ấm lên bàn “Mạc Đại thần, bây giờ anh có cảm giác khá hơn chút nào không?”

“Ngồi đi.” Mạc Sinh Bạch nhìn về mặt người nọ chút cẩn trọng.

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì?” Mạc Sinh Bạch cảm thấy có chút buồn cười “Nói cảm ơn phải là tôi mới đúng chứ. Bây giờ tôi chính thức hướng cậu nói lời cảm ơn. Cảm ơn cậu, Tần Lực.”

“Mạc, Mạc, Mạc Đại thần, anh còn nhớ em?” Tần Lực khấn trương đến mức nói lắp.

“Không phải cậu đã từng tới buổi diễn của tôi làm khách mời sao?”

“Vâng.” Tần Lực gật gật đầu, cách Đại thần quá gần, rất khẩn trương đó. Ánh mắt đưa đến hộp giữ ấm lúc nãy đặt trên bàn, Tần Lực đứng lên, đem hộp giữ ấm mở ra, một mùi hương canh gà nồng đậm liền nhẹ nhàng lan tỏa. Y đổ canh ra một chén nhỏ, cẩn thận đưa cho Mạc Sinh Bạch “Mạc Đại thần, đây là canh em vừa mới đến Ngũ Vị Hiên mua, anh nếm thử xem có hợp khẩu vị không.”

Nhận lấy canh gà, nhìn nước canh có màu vàng nhạt nhìn rất ngon miệng, liền uống một ngụm, hương vị nồng đậm lại chứa một tia ngọt ngào. Mạc Sinh Bạch vui vẻ tán thưởng “Ngon lắm. Nhưng mà, canh gà tôi cũng uống rồi, cậu cũng đừng gọi Đại thần Đại thần nữa, gọi tôi Mạc ca đi, thế nào?”

Tần Lực có chút vui mừng, bật người lập tức nghe theo “Mạc ca, canh gà hơi nóng, anh uống chậm một chút.”

Ánh mắt của y mang theo quan tâm ái mộ quá rõ ràng, cho dù có cẩn thận tự cho rằng mình che dấu tốt lắm, nhưng Mạc Sinh Bạch là người thế nào chứ, sao lại nhìn không ra? Trong lòng liền suy tính. Dù sao hần diễn cũng đã quen, lại diễn thêm một chút nữa, thì cũng có khó khăn gì đâu?

Uống xong canh gà, Mạc Sinh Bạch vô cùng am hiểu lòng người hỏi “Tôi cũng không sao rồi, cậu chắc đang bận rất nhiều việc đúng không, không cần ở lại chỗ này cùng tôi đâu.”

Tần Lực có chút mất mát, nhưng cũng biết tiến lùi “Vâng được, Mạc ca anh nghỉ ngơi đi, muốn ăn gì ngày mai em sẽ mang đến cho anh.” Lại giống như vừa nhớ ra chuyện gì đó, Tần Lực có chút ngượng ngùng “Mạc ca, em còn chưa có số điện thoại của anh?”

Mạc Sinh Bạch cười có chút ý vị thâm trường “Đưa điện thoại của cậu đây.” Khi y đưa di động qua, Mạc Sinh Bạch nhanh chóng nhập vào một chuỗi số, còn đem phần tên gõ thành ba chữ Mạc Sinh Bạch.

“Vâng, Mạc ca, ngày mai em lại đến thăm anh. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Mà Thẩm Lưu Bạch vẫn chưa xuất hiện lại đang bị lão gia tử, cũng chính là ba của y gọi về tổ trạch. Dem toàn bộ những việc xằng bậy y làm gần đây răn dạy mạnh mẽ một phen, sau đó mới phát tay để cho y cút, mắt không thấy tâm không phiền.

Rốt cục thoát khỏi ma trảo Thẩm Lưu Bạch thở ra một hơi, mới vừa mở ra di động đã bị tin tức Mạc Sinh Bạch rời khỏi giới giải trí làm cho chấn kinh. Y nhúu mày, gọi điện cho trợ lý của hần xác nhận qua một lần, kết quả dĩ nhiên lại là sự thật. Nhịn xuống xúc động muốn chửi mẹ nó, lập tức gọi điện thoại cho Mạc Sinh Bạch, thời điểm đầu dây bên kia bắt máy, ngữ khí đã trở nên cực kỳ ôn nhu “Sinh Bạch, em nghe nói, hôm nay anh tuyên bố rút khỏi giới giải trí?”

“Ừ.”

“VẬY, VẬY SAU NÀY ANH CÓ TÍNH TOÁN GÌ KHÔNG?”

“ĂN RỒI CHỜ CHẾT.”

“HA HA, SINH BẠCH, ANH KHÔNG HỢP VỚI MẤY CÂU NÓI ĐÙA NÀY ĐÂU. ANH ĐANG Ở NHÀ SAO?”

“KHÔNG PHẢI.”

“VẬY ANH Ở ĐÂU?”

“BỆNH VIỆN.”

“CÁI GÌ?” THẨM LƯU BẠCH CĂNG THẲNG TRONG LÒNG, NGŨ KHÍ LẬP TỨC KHẨN TRƯỞNG “SAO ANH LẠI Ở BỆNH VIỆN? XẢY RA CHUYỆN GÌ? ANH Ở BỆNH VIỆN NÀO? EM LẬP TỨC QUA ĐÓ.”

“KHÔNG CẦN. KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ, BỆNH VẬT MÀ THÔI.”

“ANH SAO CÓ THỂ NHƯ VẬY?” THẨM LƯU BẠCH NÓNG NẤY “EM LÀ BẠN TRAI CỦA ANH! ANH ĐÃ GẶP AI BỊ BỆNH MÀ KHÔNG CÓ BẠN TRAI CỦA MÌNH CHĂM SÓC CHƯA?”

“LỜI NÀY CỦA CẬU KHÔNG SAI, NHƯNG MÀ TÔI MUỐN SỬA LẠI MỘT CHÚT.” MẠC SINH BẠCH TẠM DỪNG, THANH ÂM LẠNH LÙNG “VỀ QUAN HỆ CỦA CHÚNG TA, TÔI ĐÃ TỪNG THỪA NHẬN QUA SAO?”

TRÁI TIM THẨM LƯU BẠCH LẬP TỨC NGUỘI LẠNH “ANH CÓ Ý GÌ?”

“TÔI NGHĨ RẰNG BẢN THÂN ĐÃ NÓI RẤT DỄ HIỂU.”

“EM KHÔNG HIỂU.”

“TÔI HY VỌNG CẬU SAU NÀY ĐỪNG ĐẾN QUẤY RẦY TÔI NỮA, VẬY ĐI.”

TRONG ĐIỆN THOẠI TRUYỀN ĐẾN THANH ÂM TÍT TÍT, TỪNG TIẾNG MỘT LÀM CHO TÂM THẨM LƯU BẠCH VỠ VỤN.

31. Quyển 3 - Chương 31: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cận Bã 8

Rốt cục cũng từ trong miệng Tần Vinh cạy ra được vài tin tức hữu dụng, mới sáng sớm Thẩm Lưu Bạch ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn đã chạy tới Bệnh viện Tư nhân Tần thị. Vừa đẩy cửa vào liền nhìn thấy Mạc Sinh Bạch sắc mặt tái nhợt đang yên tĩnh ăn cháo, đột nhiên y không thể bước thêm được bước nào nữa.

Đem chén muống dệp gọn lại đưa cho y tá, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch vẻ mặt phức tạp đang đứng ở cửa. Hắn nhẹ giọng nói câu cảm ơn, y tá đỏ mặt bụng đồ ăn ra khỏi phòng, nhưng tầm lưng kia nhìn thế nào cũng thấy không nở rời đi. Thẩm Lưu Bạch không khỏi trừng mắt nhìn y tá kia một cái, làm cô y tá nhỏ đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng lập tức bước nhanh hơn.

“Đã đến rồi thì mau vào đi.”

“Sinh Bạch, anh sao rồi?”

Mạc Sinh Bạch lẳng lặng nhìn y, độ hảo cảm của mục tiêu công lược vẫn dừng lại ở mức 95. À đúng nhỉ, rốt cuộc thì y cũng chỉ là một mục tiêu công lược mà thôi, không phải sao?

Không hỏi tại sao y lại biết mình ở đây, hắn cứ nhìn chăm chú vào Thẩm Lưu Bạch cho đến khi y có chút không được tự nhiên, mới mở miệng “Tôi rất khỏe.”

Thẩm Lưu Bạch kéo ghế đến bên cạnh giường ngồi xuống “Anh làm sao vậy? Nếu em có chỗ nào không tốt, anh cứ nói, em nhất định sẽ sửa.”

“Chúng ta không thích hợp.”

“Đây không phải là lý do, chúng ta rõ ràng rất hợp.”

“Chúng ta thật sự, không thích hợp.”

Thẩm Lưu Bạch cố gắng điều chỉnh sắc mặt, trong giọng nói còn mang theo một tia khẩn cầu “Sinh Bạch, anh nói chỗ nào không thích hợp, em sẽ sửa ngay lập tức. Nếu anh không thích nấu cơm, sau này em sẽ làm, mặc dù em bây giờ không biết làm, nhưng em có thể học. Anh giờ đã rảnh rồi, em cũng sẽ ở nhà cùng anh. Nếu anh cảm thấy nhàm chán, chúng ta sẽ đi du lịch. Em còn biết kể chuyện cười nữa đó. Ừm, còn nữa, cho dù anh ở trên giường có yêu cầu gì, em cũng đều có thể phối hợp. Chỉ cần, chỉ cần anh vui là được rồi.”

“Như vậy sẽ không còn là cậu nữa, cậu không nên vì tôi mà thay đổi bản tính của mình.” Mạc Sinh Bạch ánh mắt có chút thê lương “Chúng ta vốn không phải là người của cùng một thế giới.”

“Cho dù không cùng một thế giới, chỉ cần anh để cho em tiến vào thế giới của anh là được.”

“Tại sao cậu cứ không chịu hiểu?” Khẽ thở dài “Tôi không thích cậu, cùng cậu một chỗ thì có ý nghĩa gì?”

Sắc mặt Thẩm Lưu Bạch lập tức trắng bệch “Hóa ra, hóa ra lại là như vậy sao. Vậy anh, có từng thích em một chút nào hay không?”

Mạc Sinh Bạch nhìn y không nói lời nào, thái độ ngăm phủ nhận làm cho khóe mắt Thẩm Lưu Bạch đỏ lên, nhiệt độ trên người lạnh đến mức có thể đóng thành băng “Tại sao anh lại không chịu gạt em? Chỉ cần gạt em một chút thôi, em cũng sẽ không...” Thẩm Lưu Bạch đứng lên “Thực xin lỗi, em thất thố. Nhìn thấy anh không có việc gì, em đã an tâm. Vậy em đi trước.”

Lưng y thẳng tắp, giống như đang cố gắng duy trì chút kiêu ngạo còn sót lại. Vừa ra khỏi cửa, y đã lại trở thành một Thẩm Lưu Bạch bất cần đời như trước đây.

Thời điểm Tần Lực đẩy cửa ra, trong phòng bệnh đã không thấy bóng dáng người y đang nhớ nhung, bữa sáng trong tay cũng không biết phải đặt ở đâu. Lấy điện thoại ra, chọn số điện thoại hôm qua vừa được lưu vào “Alo, Mạc ca sao? Em là Tần Lực.”

“Có chuyện gì sao?”

“Cũng không phải, chỉ là muốn hỏi một chút, sao anh lại đột nhiên xuất viện?”

“Ừ. Cậu cũng biết bệnh tình của tôi mà, dù sao cũng không còn bao nhiêu thời gian, cũng không thể lãng phí ở trong bệnh viện chờ chết được.”

“Em hiểu.”

“Khi nào cậu rảnh?”

“A?”

“Để bày tỏ lòng biết ơn, mời cậu ăn một bữa cơm thế nào?”

“Tất nhiên là được.”

“Ngày mai có rảnh không?”

“Có!” Trả lời xong Tần Lực lại có chút ảo não, trả lời nhanh như vậy, Mạc ca có thể nghĩ rằng mình không có lễ phép không. Nhất định là có rồi...

Mạc Sinh Bạch thiện ý mà cười hai tiếng “Vây đợi tôi tìm chỗ xong rồi sẽ báo cho cậu sau, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Lưu Luyện không rời mà cúp điện thoại, nụ cười trên mặt như thế nào cũng không che dấu được. Lúc trở về công ty vừa vịn bị Kim Hà nhìn thấy, liền bị trêu chọc “Gì đó? Vừa gặp mặt người yêu?”

Tần Lực cười nói “Không phải, nhưng mà nhóm trưởng, tôi ngày mai có việc, có thể xin phép nghỉ một ngày không?”

Kim Hà chỉ chỉ quản lý đang ở một bên nhìn chăm chăm bọn họ, nhún vai “Chỉ cần Cao tỷ đồng ý, tôi không có ý kiến.”

Cao tỷ tên là Cao Khiết, là một quản lý nổi danh không hề thua kém Chu Minh, nói năng thận trọng, là một nữ cường nhân nghiêm túc, thủ đoạn cũng rất mạnh mẽ vang dội, nghệ sĩ trong tay cô đều một đường thành sao.

“Cao tỷ, ngày mai em có thể xin phép nghỉ một ngày không?”

Cao Khiết nhíu mày, tuy rằng không muốn, nhưng người này lại là em trai ruột của Tổng tài, dù rằng rất nhiều người không biết chuyện này, nhưng chút mũi nhọn nhỏ vẫn phải có. “Khi đi cẩn thận một chút, nhớ chú ý đến paparazzi, mấy đứa bây giờ chính là mục tiêu săn đuổi hàng đầu của bọn chúng.”

“Cám ơn Cao tỷ.” Dứt lời liền cùng các thành viên còn lại khấn trương luyện tập, dù sao đi nữa, kỳ vọng của công ty đối với bọn họ vẫn rất cao.

Lễ Giáng Sinh, trên đường tràn đầy không khí vui vẻ chúc mừng, trong mỗi cửa hàng đều trang trí cây thông Noel, ánh đèn chớp tắt trên thân cây lập lờ như ánh sao.

Nơi Mạc Sinh Bạch đặt chỗ chính là một nhà hàng cơm Tây vô cùng nổi tiếng, tên là Ý Nồng. Rất nhiều chính khách và nhân vật nổi tiếng cũng sẽ thường xuyên đến đây, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị paparazzi phát hiện chụp ảnh, nên vô cùng thích hợp với bọn họ.

Nhân viên phục vụ của nhà hàng rất có tố chất, cho dù trong lòng vô cùng kích động, phục vụ vẫn phi thường chu đáo.

“Chào buổi tối, Mạc tiên sinh! Bàn đặt trước của ngài là bàn số 7, mời hai vị tiên sinh theo tôi.”

Hai người gọi hai phần beefsteak tái chín cùng một chai vang Hermitage.

Dưới ánh đèn, ánh mắt Mạc Sinh Bạch càng thêm rực rỡ sinh quang, khi uống rượu hầu kết cũng khẽ nhúc nhích, làm cho Tần Lực tâm động không ngừng. Đúng là rượu không say mà người tự say.

“Trên mặt tôi có dính gì à? Sao cậu cứ nhìn chăm chăm tôi vậy?”

“A, không, không có.” Trong lòng Tần Lực không ngừng tự mắng mình ngu ngốc, câu trả lời đầy sơ hở như vậy mà cũng nói ra được! Y nhẹ nhấp một ngụm rượu vang muốn che dấu xấu hổ, nhưng vừa nâng mắt, lại đúng lúc đối diện ánh mắt mang theo ý cười của người nọ.

“Có phải em thích anh không?”

Đột nhiên nghe được câu hỏi gây sốc này, ngụm rượu còn chưa kịp nuốt xuống lập tức bị y phun ra. Rất mất mặt.

Mạc Sinh Bạch dịu dàng lấy khăn lau đi khóe môi dính rượu của y, nụ cười nhu hòa làm cho trái tim Tần Lực đập vô cùng rối loạn.

Cảm giác được độ ngược tâm đang không ngừng lên xuống, Mạc Sinh Bạch cố ý không nhìn đến nơi Thẩm Lưu Bạch ẩn nấp mà hắn đã sớm phát hiện, cười vô cùng mê hoặc lòng người. “Tần Lực, anh nghiêm túc. Anh cũng không ngờ, lúc sinh mệnh anh đang dần đi đến hồi kết lại gặp được em. Khi anh phát bệnh em đã cứu anh, đây cũng không phải báo đáp ân tình như trong tiểu thuyết, chỉ là anh cảm thấy mình đã tìm được một mục tiêu sống, mà em cũng là người đầu tiên khiến anh có cảm giác tâm động. Liệu em có nguyện ý cùng anh trong khoảng thời gian ngắn ngủi cuối cùng này, thử một lần?” Nghiêng người hôn phớt lên môi người đối diện vẫn còn đang trong trạng thái khiếp sợ “Em khoan hãy trả lời.”

Mạc Sinh Bạch từng bước một đi đến nơi để đàn dương cầm đặt giữa nhà hàng, hắng giọng nói “Chào buổi tối mọi người, tôi là Mạc Sinh Bạch. Hôm nay, tôi xin mượn phép mượn đàn dương cầm ở nơi này để thổ lộ cùng người mình thích, < I love you >.”

I love you

Say we're together baby

You and me

I can only give my life, and show you all I am, in the breath and breathe

I will promise you my heart, and give you all you need

If it takes some time

If you tell me you don't need me anymore

That our love won't last forever, no

I will asking for a chance to try again, to make our love a little better

I love you

Say we're together baby

Oh say we're together

I need you

I need you forever baby

You and me

Say you hardly know, exactly who I am

So hard to understand

I knew right from the start, and the way I felt inside

If you read my mind

If you tell me you don't need me anymore

That our love won't last forever, no

I will asking for a chance to try again, to make our love a little better

I love you

Say we together baby

Say we together

I need you

I need you forever baby

You and Me

Trong lúc biểu diễn, ánh mắt Mạc Sinh Bạch chưa từng rời khỏi Tần Lực, bên trong ẩn chứa tình ý nồng đậm không thể thoát ra. Khi Tần Lực bị đôi mắt thâm tình đó nhìn vào, đã hoàn toàn hãm sâu. Y cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua bài hát nào lại hay đến như vậy, có được sự ôn nhu của Mạc Sinh Bạch, giờ khắc này có chết cũng cam lòng.

Khi nốt nhạc cuối cùng kết thúc, đôi tay giấy trước còn đặt trên đàn dương cầm đã bước đến, nắm lấy tay y “Anh không biết liệu bài hát này có thể lay động em hay không, nhưng anh muốn nói, trong quãng thời gian ngắn ngủi còn lại, anh nguyện ý đem hết trái tim này ra yêu em. Em có đồng ý cùng anh điên cuồng một lần không?”

Rất nhiều thực khách dùng cơm đã đỏ khòe mắt, cũng có những thiếu nam thiếu nữ kích động hét lớn “Đồng ý!”

Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý!

Tần Lực cố nén nước mắt sắp rơi xuống “Em đồng ý!” Bước lên trước, ôm chầm lấy nam nhân giống như thiên sứ kia.

Không ai chú ý tới trong một góc hẻo lánh, vẻ mặt của một người đang vô cùng thống khổ.

32. Quyển 3 - Chương 32: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 9

Để tránh bị paparazzi phát hiện, sau khi đưa Tần Lực về công ty, Mạc Sinh Bạch lái xe đi ngay, để lại Tần Lực đứng ở cửa si ngốc nhìn theo chiếc Lotus biến mất trong màn đêm.

Mà Mạc Sinh Bạch vừa về đến cửa nhà, liền nhìn thấy trong gió lạnh có một người đang đứng run rẩy. Thở dài, từ trên xe bước xuống đi đến trước mặt người kia “Trời rất lạnh, sao không ở trong xe chờ?”

Thẩm Lưu Bạch miễn cưỡng nở nụ cười “Thật tốt, anh còn quan tâm đến em.”

“Về nhà đi.”

“Em không về. Thật ra, hôm nay anh ở nhà hàng thổ lộ với Tần Lực, em cũng nghe thấy, em nghe thấy hết...”

“Cậu rót cuộc đã uống bao nhiêu rượu?”

“Em? Mạc Sinh Bạch, em yêu anh! Em yêu anh!” Thầm Lưu Bạch sau khi say rượu rót cuộc không nhin nổi nữa mà khóc lớn “Tại sao anh lại có thể đi tìm người khác như vậy chứ?”

“Cậu say rồi.”

Thanh âm lãnh đạm làm cho trái tim Thầm Lưu Bạch siết chặt đến đau đớn, y đột nhiên ôm lấy hắn “Em trước kia là một tên khốn nạn, em vô tình, vô sỉ, cố ý gây chuyện khắp nơi. Nhưng em đối với anh là thật lòng, anh tin em đi! Em đã sớm không còn bất kỳ liên hệ gì với mấy người đó nữa, em chỉ muốn một mình anh! Chỉ một mình anh thôi!”

“Đừng khóc, rất xấu.” Mạc Sinh Bạch lấy ra khăn tay trắng tinh, lau đi nước mắt trên mặt y.

Thầm Lưu Bạch hai mắt nhắm lại, mông lung nhìn hắn “Chúng ta còn có thể không?”

“Lưu Bạch, chúng ta đã không còn là trẻ con nữa, cậu hiểu không? Có thể hành xử như một người trưởng thành không?”

“Anh cho rằng em không muốn buông tay anh một cách thoải mái sao?” Thầm Lưu Bạch chỉ vào ngực “Mỗi lần nghĩ đến anh, nơi này đều đau đến run rẩy cả người. Em đã từng tự nhủ với lòng mình, đừng để bị coi thường! Người ta chỉ muốn đùa giỡn với mày thôi, chẳng lẽ còn không đùa nổi sao?” Thầm Lưu Bạch cười khổ “Nhưng em đùa không nổi. Bởi vì người kia là anh! Ngay cả em cũng không ngờ rằng sẽ có một ngày em thật sự rơi vào lưới tình, xem TV cũng nhớ anh, đọc văn kiện cũng nhớ anh, người khác báo cáo công việc em chỉ biết miệng người đó đang không ngừng mở ra đóng lại, hoàn toàn không biết họ đang nói gì. Bởi vì trong đầu em toàn bộ đều là anh, em đã bị bản thân mình ép đến điên rồi!”

“Nếu em quen thì sẽ tốt hơn.”

“Làm sao em có thể quen được? Em không thể không có anh! Cho dù gạt em cũng được, chỉ cần anh thích em một chút thôi, ” Y giơ tay lên, chỉ vào móng tay cái “Anh yêu em một chút thôi là được, em chỉ cần một chút như vậy là đủ rồi! Em không tham lam đâu...”

Mạc Sinh Bạch rút tay ra khỏi cái ôm kia “Mặc kệ cậu có say hay không, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết một sự thật, không có ai thiếu đi một người thì sẽ sống không nổi cả.” Lại thở dài “Chỉ là không đồng ý cùng cậu một chỗ cậu đã thành như vậy, nếu tôi chết đi thì sao?”

“Sao anh lại chết?”

“Chỉ cần là người, ai cũng sẽ chết, tôi cũng không ngoại lệ. Chỉ là thời điểm chết không giống nhau mà thôi.”

“Anh sẽ không chết!”

“Quên đi, theo tôi vào nhà, bên ngoài gió lớn.” Mạc Sinh Bạch vô cùng hiểu rõ đạo lý không thể nói lý cùng một con ma men.

Nghe được câu nói này, Thẩm Lưu Bạch mới lộ ra một nụ cười chân thật đến chói mắt.

Mà ở một nơi khác, Tần Lực đang cùng Tần Vinh mắt to trừng mắt nhỏ.

“Em rốt cuộc có chuyện gì muốn nói với anh không? ” Tần Vinh cố gắng áp chế cơn giận của mình.

“Anh không phải đã biết sao?”

“Đúng, anh biết, nhưng nếu không phải đúng lúc đang cùng ăn cơm với chị dâu em ở đó, anh còn biết được cái đêch gì!”

“Anh, trước hết bình tĩnh đã.”

“Em còn dám bảo anh bình tĩnh? Hả? Em là em trai ruột của anh, em nói anh nên có bao nhiêu bình tĩnh hả?”

“Anh nói nhiều như vậy chắc khát nước rồi, để em rót ly nước cho anh nhé?”

“Đừng lãng sang chuyện khác, anh bây giờ rất nghiêm túc nói chuyện với em!”

“Vậy anh nói đi, em nghe.”

Tần Vinh suýt nữa bị y làm cho tức chết “Em nghĩ hấn thích em? Sai! Hấn đã ở trong giới giải trí này mười năm, anh còn không hiểu rõ hấn sao?”

“Anh đừng đem ý nghĩ của mình áp đặt lên người khác!”

“Đó là bởi vì em còn quá nhỏ, người không hiểu hấn là em! Được, chúng ta không nói tới hấn nữa, nói em

đi. Em cảm thấy em thích hấn sao?”

“Không phải thích, là yêu, em yêu anh ấy! “

“Em chỉ là yêu thích hấn thôi, không phải là yêu! Hôm nay anh sẽ phân tích cho em nghe. Mười năm trước hấn ra mắt, em lúc đó chỉ mới là đứa trẻ 10 tuổi, em thích hấn, đấy gọi là hâm mộ. Cũng bởi vì hấn, em thế phải trở thành một ca sĩ, còn nói sau này phải trở nên siêu việt như hấn. Khi em dần lớn lên, em rất cực phát hiện được tài hoa của hấn kinh người như thế nào, nên em coi hấn là thần. Nhưng nhiều năm như vậy em đối với hấn nhiều nhất cũng chỉ là sùng bái chứ không phải là tình yêu như em đang ngộ nhận!”

“Anh, không phải như vậy. Cứ cho là anh phân tích đúng đi, nhưng sự sùng bái mười năm qua đã sớm thay đổi bản chất của nó rồi.” Tần Lực đơn giản nói ra “Khi anh ấy nói thích em, tim em như sắp nổ tung vậy, cả đời này em cũng chưa từng trải qua cảm giác hạnh phúc đến như vậy! Em làm sao có thể không yêu anh ấy chứ?”

“Được! Em bây giờ yêu hấn, nhưng hấn sắp chết rồi, em bị điên sao? Hấn chết thì em phải làm sao đây hả?”

Ánh mắt Tần Lực lập tức rũ xuống “Em biết anh ấy sẽ không còn nhiều thời gian nữa, nhưng em vẫn muốn cùng anh ấy một chỗ, em không hy vọng vào khoảnh khắc anh ấy rời khỏi thế giới này, chỉ cô độc một mình. Cho dù sau này em sẽ thương tâm sẽ khổ sở, nhưng ít ra, em cũng đã từng có được, không phải sao?”

“Quên đi, anh không khuyên được em. Chỉ hy vọng sau này em đừng hối hận.” Tần Vinh có chút vô lực “Chú ý một chút, đừng để bị paparazzi phát hiện.”

“Em biết, cảm ơn anh.”

Trời đêm vào mùa đông không có sao, âm u chèn ép làm người ta không thở nổi.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cho tôi biết độ hảo cảm và độ ngược tâm của mục tiêu công lược.

Hệ thống: Bước đầu thống kê cho thấy, mục tiêu công lược Thẩm Lưu Bạch của kí chủ, độ hảo cảm là 100, độ ngược tâm là 25.

Mạc Sinh Bạch: Độ hảo cảm của cậu ấy đạt 100 vào lúc nào?

Hệ thống: Chính là lúc cậu ta nhìn thấy kí chủ thổ lộ với Tần Lực.

Mạc Sinh Bạch: Tôi đối xử như vậy với cậu ấy, độ ngược tâm sao lại thấp như vậy?

Hệ thống: Bởi vì mục tiêu công lược của anh, Thẩm Lưu Bạch, là thật lòng yêu anh.

Mạc Sinh Bạch: Những người mà tôi đã từng kéo đầy độ hảo cảm, có ai mà không phải là thật lòng yêu tôi chứ?

Hệ thống: Kí chủ không hổ danh là người tra nhất được bản hệ thống chọn!

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu đang khen tôi sao?

Thấy hệ thống không phản ứng nữa, mới đem tầm mắt chuyển sang Thẩm Lưu Bạch đang say ngủ, cảm của y đã nhạt hơn, còn lộ ra vài cọng râu lún phún, dưới mắt là quầng thâm vô cùng rõ ràng. Cả người y hình như đã tiêu tụy đi không ít.

Thật xin lỗi, cậu là mục tiêu công lược của tôi, không còn cách nào khác. Nếu độ ngược tâm của cậu khó kéo như vậy, tôi chỉ có thể áp dụng thủ đoạn tàn nhẫn hơn.

Lấy ra laptop đã chuẩn bị tốt, không ngừng gõ gõ gì đó trên bàn phím. Bộ dáng của hắn, dưới ánh đèn ấm áp lại càng thêm phá lệ mà mềm mại.

Khi Thẩm Lưu Bạch tỉnh lại, trời còn chưa sáng, tối hôm qua say rượu làm cho đầu y đau đến muốn nứt ra, cổ họng cũng khô khốc. Vừa xuống giường định rót một ly nước, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Mạc Sinh Bạch đang nằm ỏ trên ghế salon. Y bây giờ chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhớ rằng chính mình hình như đã khóc trước mặt Mạc Sinh Bạch rồi làm đủ trò âm ỉ, sờ sờ khóe mắt, quả nhiên có chút sưng đau. Rón rén mà đến gần Mạc Sinh Bạch đang không hề phòng bị, si ngốc mà ngắm nhìn hắn, khi ngủ vẫn là bộ dáng tuấn mỹ như vậy, ngũ quan của hắn khi ngủ cũng không còn vẻ lạnh lùng cứng rắn nữa, đường cong thậm chí còn có chút nhu hòa.

Nhìn một hồi lâu, mới quyết định đứng lên rời khỏi nơi y vĩnh viễn muốn ở lại này. Y không muốn nhìn thấy trong mắt người y yêu lộ ra sự chán ghét khi nhìn thấy mình, dù chỉ là lóe qua cũng không được. Lòng tràn đầy phiền muộn nên y không hề nhìn thấy vào lúc mình xoay người, cặp mắt kia lập tức mở ra, con ngươi trong suốt không hề có chút bộ dáng say ngủ.

33. Quyển 3 - Chương 33: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 10

Một tháng sau, mặc kệ Mạc Sinh Bạch không muốn thì vẫn bị Tần Lực cố chấp kéo đến bệnh viện, đương nhiên vẫn là Bệnh viện Tư nhân Tần thị lần trước hắn đã tới, thuộc sản nghiệp Tần gia.

Mạc Sinh Bạch ăn từng miếng xoài mà Tần Lực đã cẩn thận gọt, mới cảm thấy hơi dễ chịu một chút.

“Mạc ca, cảm giác có tốt hơn chút nào không?”

“Có em ở đây, đương nhiên là tốt.”

“Không đúng.” Tần Lực cúi đầu “Anh cái gì cũng không chịu nói với em.” Tối hôm qua lúc đang nói chuyện điện thoại, đầu dây bên kia đột nhiên không vang lên chút tiếng động nào, y liều mạng chạy qua mới phát hiện người nọ đã nôn ra một vũng máu, sớm rơi vào hôn mê. Dù đã biết thời gian của hắn không còn nhiều, nhưng tận mắt nhìn thấy hắn nằm bất động trên sàn nhà, vẫn không có cách nào chấp nhận nổi.

“Tiểu Lực, em biết rất rõ mà.” Mạc Sinh Bạch nở nụ cười “Quãng thời gian còn lại này có thể cùng em một chỗ, anh rất vui.”

“Mạc ca, anh đừng nói vậy.”

“Tiểu Lực, bệnh của anh em chưa nói cho những người khác phải không?”

“Chỉ có em và anh của em biết.”

“Ừ, anh tin em.” Mạc Sinh Bạch xoa xoa mái tóc mềm mại của Tần Lực “Sau khi anh chết, em nhất định phải quên anh đi.”

Tần Lực thanh âm có chút khàn khàn “Mạc ca, sẽ không, em sẽ không quên.”

“Ngốc.” Mạc Sinh Bạch thở dài “Biết rõ em thích anh, còn... Cả đời này người anh có lỗi nhất chính là em.”

“Anh không có lỗi gì với em hết!”

Mạc Sinh Bạch chuyển đề tài “Xoài này ăn rất ngon, em gọt thêm một trái đi.”

Vì thế Tần Lực liền nghiêm túc gọt thêm vài trái xoài, chỉ cần có thể cùng hắn ở một chỗ, dù là làm gì y cũng đều vui vẻ mà làm.

Cửa vang lên hai tiếng cóc cóc.

“Mời vào.”

Người đến anh tuần bất phàm, mặc kiểu tây trang mới nhất của Venice, nhìn qua không giống như đến thăm người bệnh mà giống như đang tham gia một bữa tiệc tối nào đó. Y đưa giỏ trái cây trong tay qua “Đã lâu không gặp.”

Mạc Sinh Bạch cũng nở nụ cười “Thẩm tổng, đã lâu không gặp.”

“Nghe nói anh nằm viện, em đến thăm một lát.”

Cái gì gọi là nghe nói? Cậu nghĩ rằng mỗi ngày đứng ở dưới lầu nhà tôi nhìn lên, tôi thật sự không biết sao?

“Thẩm tổng là người bạn rộng, không cần đến thăm tôi đâu. Giới thiệu một chút với ngài, đây là bạn trai của tôi, Tần Lực.”

Thẩm Lưu Bạch sắc mặt như cũ “Tần tiên sinh thật sự là nhất biểu nhân tài.”

Tần Lực miễn cưỡng nở nụ cười, đối với người từng có tin đồn tình cảm với Mạc Sinh Bạch này không có chút ấn tượng tốt nào “Chào Thẩm tiên sinh, đã sớm nghe anh tôi nhắc tới anh, ngưỡng mộ đã lâu!”

Thẩm Lưu Bạch cười, từ chối cho ý kiến. “So với lần trước gặp, Mạc Đại thần hình như đã gầy đi không ít nhĩ. Không biết là bệnh gì đã làm anh thành như vậy? Hay là nói, phải chăng bác sĩ của bệnh viện nhà ai đó đều là lang băm, không có chút tài năng nào?”

“Anh!” Tần Lực bị chọc tức đến không nói nên lời.

Mạc Sinh Bạch cho y một ánh mắt an tâm, Tần Lực lúc này mới nguôi giận một chút, buồn bực nói “Em ra ngoài mua cơm cho anh, hai người cứ chậm rãi tán gẫu.”

Nhìn thân ảnh Tần Lực biến mất, Mạc Sinh Bạch mới nói “Cậu tới có chuyện gì?”

“Không có việc gì thì không thể tới gặp anh?”

“Về sau không cần đến nữa.”

Cho dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý, trái tim vẫn nhói lên đau đớn “Anh cứ như vậy không muốn gặp em? Em chỉ muốn hỏi một câu, anh rốt cuộc là bị bệnh gì?” Thật ra tối hôm qua, hình ảnh Tần Lực vừa khóc vừa công hấn trên lưng chạy từ trên nhà xuống bãi đỗ xe đã làm cho y có dự cảm xấu.

“Đau dạ dày tái phát, bệnh cũ thôi.”

“Anh nói thật?”

Mạc Sinh Bạch nở nụ cười, sắc mặt tái nhợt đến mức làm cho người khác phải kinh ngạc. “Tại sao tôi phải lừa cậu?”

“Có lẽ thế.”

“Gặp cũng đã gặp, hỏi cũng đã hỏi, không dám làm chậm trễ thời gian quý giá của Thẩm tổng.”

“Thời gian của em tuyệt đối không quý giá.”

Mạc Sinh Bạch sắc mặt đột nhiên thay đổi, thanh âm có chút dồn dập “Cậu đi mau!”

“Em không đi.”

“Đi mau, tôi bảo cậu đi mau! Đi!”

Thẩm Lưu Bạch rất rõ ràng cảm giác được Mạc Sinh Bạch đang cực kỳ không ổn “Anh, anh làm sao vậy?”

Đau đớn kịch liệt đánh úp làm Mạc Sinh Bạch choáng váng, cả người đau đến mức cuộn tròn, sắc mặt trắng bệch, rốt cục nhìn không được, máu tươi từng ngụm từng ngụm nôn ra ngoài.

Thẩm Lưu Bạch lập tức hoảng sợ “Bác sĩ! Bác sĩ! Mau tới cứu người!”

Bác sĩ y tá nhanh chóng chạy tới. Y sĩ trưởng xoay người phân phó “Mau chuyển bệnh nhân đến phòng phẫu thuật! Vị tiên sinh này xin hãy tránh ra!”

Thẩm Lưu Bạch sững sờ mà tránh qua một bên, nhìn y tá động tác thành thạo đỡ người lên băng-ca chuyên dụng, nhanh chóng đẩy về phía phòng phẫu thuật. Cả người y bây giờ như đang trải qua cơn ác mộng kinh hoàng nhất, cảm giác sợ hãi không ngừng trào lên nhắm chìm lấy y.

Tần Lực cầm túi thức ăn còn chưa đi đến phòng bệnh đã nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch ngồi trên băng ghế dài, nhìn chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật ngẩn người. Tần Lực bước chậm đến, ngồi trên một đầu khác của băng ghế.

“Anh ấy rốt cuộc bị bệnh gì?”

Tần Lực nhìn đôi mắt phiếm hồng của y, chậm rãi lắc đầu “Tôi đã hứa với Mạc ca, ai cũng sẽ không nói.”

“Ha, cậu không nói tôi sẽ không biết sao?” Hình ảnh phát bệnh của người nọ cứ quẩn quanh trong đầu không thể xua đi, là bệnh gì có thể khiến cho người ta đau đến như vậy? Còn nôn ra máu không ngừng?
“Là ung thư đúng không?”

Tần Lực hai mắt nhắm chặt, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Đúng thật sao?” Thẩm Lưu Bạch cười so với khóc còn khó coi hơn, vừa rồi một mực bảo y rời đi là vì

không muốn để y nhìn thấy bệnh tình của hấn sao? Thật là một tên khốn kiếp mà! So với y còn khốn kiếp hơn!

Mạc Sinh Bạch rất cục cựa cũng tỉnh, trong phòng bệnh trống rỗng không có ai.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu đâu rồi?

Hệ thống: Kí chủ có chuyện gì sao?

Mạc Sinh Bạch: Tôi thật sự có chuyện không hiểu lắm. Hệ thống, cậu rốt cuộc là đang ngược người khác hay ngược tôi vậy?

Hệ thống: Kí chủ đã nghĩ nhiều rồi, nhiệm vụ của anh vẫn luôn là ngược người khác mà.

Mạc Sinh Bạch: Nhưng bây giờ tôi lại bị ngược đến sắp chết đấy. Hệ thống, độ ngược tâm đạt bao nhiêu rồi?

Hệ thống: Bước đầu thống kê cho thấy, mục tiêu công lược của ngài có độ ngược tâm là 60.

Chuyện Mạc Sinh Bạch sắp chết đã bị Thẩm Lưu Bạch biết được, vậy kế hoạch của hấn sẽ không thể nào xảy ra hoàn mỹ theo dự tính 100% được. Thôi, quên đi, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Ngày hôm sau khi Thẩm Lưu Bạch quay lại, phòng cách ly đã không còn ai ở đó. Tùy tiện túm lấy một y tá “Bệnh nhân phòng 1432 đang ở đâu?”

“Mạc, Mạc Đại thần tối hôm qua sau khi tỉnh đã xuất viện rồi.”

Shit! Vậy hấn sẽ ở nơi nào, nhà hấn? Nửa giờ sau Thẩm Lưu đã có mặt trước nơi mỗi đêm vẫn thường đứng, gõ cửa đến mười phút. Chẳng lẽ thật sự không có ở nhà? Hết cách đành phải gọi điện thoại cho Tần Vinh “Đưa số điện thoại của Tần Lực cho tôi!”

“Tại sao anh lại cần số điện thoại của em ấy?”

“Không phải việc của anh!” Thẩm Lưu Bạch ngữ khí có chút sốt ruột.

“Anh muốn thông qua em ấy tìm Mạc Sinh Bạch?”

“Anh rốt cuộc có nói hay không?”

“Không cần tìm em ấy, em ấy cũng không biết. Mạc Sinh Bạch chỉ gửi cho em ấy một tin nhắn, nội dung cụ thể là gì tôi không biết, nhưng hôm nay tinh thần của em ấy rất không tốt, cả ngày đều ngồi nhìn cái tin nhắn kia, đã bị tôi ra lệnh cưỡng chế nghỉ ngơi rồi.”

“Đã biết.”

Cúp điện thoại, Thẩm Lưu Bạch trong lòng vô cùng bất an, cứ cảm thấy có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra. Y bắt buộc chính mình phải bình tĩnh, đứng ở tầng cây dưới nhà mà hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Tâm Thẩm Lưu Bạch càng ngày càng lạnh, ngay tại lúc y đã sắp tuyệt vọng, rốt cục nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc. Thẩm Lưu Bạch chạy nhanh đến ôm chầm lấy hắn “Anh đã đi đâu vậy? Anh có biết em rất lo lắng không hả?”

“Cậu buông ra trước đã, tôi bị cậu ôm đến sắp không thở được rồi.”

Thẩm Lưu Bạch ngượng ngùng mà buông hắn ra “Xin lỗi...”

Mạc Sinh Bạch nhìn một đồng tàn thuốc dưới gốc cây, dùng ánh mắt như đang hỏi nhìn về phía y.

“Em, em sợ anh sẽ không trở lại, nên chờ trước cửa nhà anh... Thật tốt là anh đã về.”

“Tôi chỉ tùy tiện đi loanh quanh thôi, thuận tiện tìm chỗ an táng tốt một chút. Cậu không cần đến.”

“Mạc Sinh Bạch, anh có còn nhớ bộ phim ngày trước chúng ta cùng xem không? Nam chính chết, nữ chính cuối cùng kết hôn với người khác, em không thích kết cục đó, tuyệt đối không thích!”

“Đây là thực tại.” Ánh mắt Mạc Sinh Bạch như muốn nhìn xoáy sâu vào trái tim y “Tôi không phải nam chính, cậu lại càng không phải nữ chính. Cậu đi đi, về sau đừng đến đây nữa.”

“Anh muốn cứ một mình yên lặng như vậy mà chết đi sao?”

Quay đầu không nhìn tới hai mắt đẫm lệ của Thẩm Lưu Bạch “Cậu đi đi, chúng ta vốn không phải người cùng một đường.”

Nhìn cánh cửa không chút lưu tình nào đóng lại, hét lớn “Cho dù anh chết em cũng không tìm người khác, em yêu anh, cả đời!”

“Anh có nghe thấy không, Mạc Sinh Bạch? Cả đời này em chỉ yêu anh!”

“Em, Thẩm Lưu Bạch, cả đời này chỉ yêu Mạc Sinh Bạch!”

Từng bông tuyết chậm rãi rơi xuống, theo gió bay phủ kín trời. Mùa xuân, khi nào mới có thể ghé thăm?

34. Quyển 3 - Chương 34: Ngược Tổng Tài Công Ty Giải Trí Cạn Bã 11

Thẩm Lưu Bạch nhẹ mở cửa, quen thuộc tiến vào căn phòng y vốn không được phép bước vào này. Người nọ càng ngày càng yếu, cả người gầy đến trơ xương, nằm ở trên giường đắp một tấm chăn mỏng. Y chỉ có thể đợi đến đêm rồi lặng lẽ tiến vào, đã gần một tháng, y thậm chí có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở của người kia đang càng ngày càng yếu đi.

Người nọ đột nhiên ho một tiếng, rồi lại liên tiếp ho không ngừng, Thẩm Lưu Bạch muốn lập tức bước đến ôm lấy hắn, sau đó nói với hắn rằng có em ở đây, không sao cả. Nhưng y chỉ có thể ở trong bóng tối nhìn hắn một mình đau đớn, y biết, người kiêu ngạo như Mạc Sinh Bạch sẽ không muốn để bộ dáng yếu ớt của mình lộ ra trước bất kỳ người nào.

Mạc Sinh Bạch từ trên giường ngồi dậy, cũng không bật đèn, uống ly nước đặt ở cạnh giường. Lại thấp giọng ho khan một trận, thanh âm khàn đến mức làm cho người ta đau lòng. “Em đến đây đi.”

Từ trong bóng tối bước ra, Thẩm Lưu Bạch chăm chú nhìn hắn, cũng không mở miệng nói chuyện.

“Đã đến lúc này rồi, anh cũng không muốn nói gì nữa. Anh có một trực giác, sẽ không qua khỏi đêm nay.” Mạc Sinh Bạch thoải mái cười. Thật ra không phải là trực giác gì cả, mà là hệ thống thông báo với hắn như vậy thôi.

Thẩm Lưu Bạch ôm lấy hắn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên cổ Mạc Sinh Bạch.

“Đừng khóc. Là người ai cũng sẽ phải chết, anh đã sớm nghĩ thông rồi.” Mạc Sinh Bạch nhẹ nhàng đẩy y ra, dùng đôi môi khô nứt hôn lên khóe mắt đầm nước mắt của y “MẶN.”

Bốn mắt chạm vào nhau, Thẩm Lưu Bạch thật cẩn thận dán môi lên, ôn nhu mà hôn, nhưng Mạc Sinh Bạch cũng không đáp lại. Đợi y hôn xong, mới nói “Em nằm cùng anh đi.”

“Được.”

Hai người sóng vai nhau nằm trên giường, Mạc Sinh Bạch mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Ba ngày sau, lễ tang.

“Xin chào, xin hỏi ngài là Tần Lực tiên sinh?”

Tần Lực nhìn vị trung niên tây trang giày da trước mắt “Đúng vậy. Xin hỏi ngài là?”

“Tôi là luật sư cá nhân của Mạc tiên sinh, gọi tôi Luật sư Lý là được. Bởi vì di chúc của ngài ấy có nhắc đến việc phân chia tài sản cho ngài, nên tôi...”

“Khoan đã.” Tần Lực cau mày cắt lời ông “Tài sản của Mạc ca không phải sẽ quyền hết cho cô nhi viện sao?”

“Đó chỉ là một phần. Trước khi Mạc tiên sinh mất đã để lại di chúc chia một nửa tài sản cho ngài, nói là sự đền bù của ngài ấy đối với ngài.”

“Hóa ra là như vậy.” Đôi mắt Tần Lực càng thêm âm đạm, anh ấy áy náy sao? Cho dù là nói dối, cũng là một giấc mộng đẹp, là một giấc mộng mà chính mình cũng không dám hy vọng xa vời. Chỉ là hiện tại, đã tỉnh mộng mà thôi. “Vậy Luật sư Lý đem phần tài sản này quyền góp cho cô nhi viện luôn đi, anh ấy vốn không thiếu tôi thứ gì cả.”

Luật sư Lý gật đầu tránh qua một bên.

Lễ truy điệu có rất nhiều người đến, những ngôi sao nổi danh nhất hiện nay đều có thể nhìn thấy ở lễ tang hôm nay. Một số người đến là để thu hút sự chú ý, nhưng phần còn lại là thật tâm thương tiếc vị ca thần truyền kỳ nhưng mệnh bạc này.

Tần Lực quét mắt một vòng, không nhìn thấy Thẩm Lưu Bạch.

Thẩm Lưu Bạch vẫn còn ở trong căn phòng tràn đầy khí tức của Mạc Sinh Bạch, tham luyến không muốn rời đi. Nằm trên giường, tìm kiếm dấu vết ở những vật xung quanh Mạc Sinh Bạch, thời điểm nhìn đến chiếc laptop kia, ánh mắt tạm dừng một chút. Mỗi đêm trước khi ngủ, y đều có thể nhìn thấy Mạc Sinh Bạch vẫn luôn gõ gõ gì đó, chẳng lẽ là nhật kí?

Mở nguồn lên, không có mật mã, desktop rất trống trải, nhưng hình nền dĩ nhiên lại là hình y! Thẩm Lưu Bạch chú ý tới một file word có tên ‘Bạch’, tay run rẩy nhấn vào.

2014.9.20

Thế nhưng thật sự cùng em ấy làm, bất quá cũng không hối hận. Vừa gặp đã nói muốn quy tắc ngầm mình, thật sự là kiêu ngạo, nhưng mà mình thích. Còn có chút cảm giác đáng yêu. Vóc người đẹp, bộ dạng đẹp, ở trên giường cũng rất tốt, có nên theo đuổi em ấy không đây? Nhưng mà mình lỡ làm mạnh như vậy, em ấy sẽ không giận chứ?

2014.10.1

*Có chút nhớ em ấy, ra tay tra xét một chút tư liệu về em ấy, thế nhưng tất cả đều là tin đồn tình cảm!!!
Cảm giác thật không tốt!!!!*

2014.10.10

Nhìn em ấy hướng mình đi tới, kiêu ngạo giống như một con khổng tước, lại nhìn em ấy cố ý làm rơi micro trên mặt đất, đáng yêu đến mức muốn hôn em ấy một cái! Lúc em ấy ôm mình sau khi buổi diễn kết thúc, nghe được nhịp đập trái tim mãnh liệt của em ấy. mình biết, y chạy không thoát khỏi mình đâu!

Thật ngốc, trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như thế chứ, chỉ cần thương lượng cùng nhân viên ánh sáng một chút là dàn xếp xong mọi chuyện. Em ấy chói mắt như vậy, lại ngồi ở hàng ghế thứ nhất, sao mình có thể không nhìn thấy chứ?

2014.10.3

Nhìn em ấy cẩn thận mà tìm có lưu lại, bộ dáng có chút xấu hổ lại có chút không biết làm sao thật muốn đem em ấy đặt ở dưới thân, hung hăng mà làm. Mình quả thật làm như vậy, cảm giác trong phòng tắm so trên giường tốt hơn nhiều, nghe em ấy một lần lại một lần gọi tên mình, chỉ muốn ở trên người em ấy triển miên đến chết. Mình nghĩ, mình yêu em ấy mất rồi.

2014.10.4

Hôm nay cùng ở nhà xem phim, em ấy nói không thích kết cục kia. Mình cũng không thích. Kết quả kiểm tra của mình bệnh viện đã gửi tới rồi, thời gian của mình sắp hết. Em ấy không biết, mình cũng không muốn cho em ấy biết. Lúc em ấy hỏi mình có yêu em ấy không, mình chỉ muốn đem em ấy hôn đến không thở nổi, sau đó nói với em ấy ‘Anh yêu em’.

Nhưng mà mình không thể, cuộc đời của em ấy còn rất dài, không thể bị hủy dưới tay mình.

2014.12.1

Em ấy theo chân mình suốt mười buổi buổi diễn, hôm nay là ngày tour diễn kết thúc.

2014.12.13

Hôm qua, mình rời khỏi giới giải trí, không đau buồn cũng không lưu luyến, ông trời vốn đã hậu đãi mình rất nhiều.

Người đưa mình đến bệnh viện tên là Tần Lực, mình biết đứa nhỏ này là em trai của Tần Vinh. Ánh mắt của cậu bé ấy khi nhìn mình rất dễ dàng đã có thể hiểu được. Mình đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

2014.12.4

Khi thổ lộ với Tần Lực, mình biết em ấy đang ở trong góc nhìn mình, mình không thể lộ ra chút khác thường nào được. < I love you > thật ra là muốn hát cho em ấy nghe.

Mình thấy em ấy say rượu, sự thống khổ trên mặt em ấy cũng không bỏ sót. Rốt cuộc vẫn không thể mặc kệ em ấy.

1. 12. 15

Nhớ em ấy! Nhớ em ấy! Nhớ em ấy!

2014.12.21

Mình biết em ấy đang ở dưới lầu, thật muốn bước xuống ôm em ấy vào lòng. Căn phòng thật trống vắng.

2014.12.28

Tối hôm qua được Tần Lực đưa đến bệnh viện, mình biết tình huống của mình không tốt. Người mình có lỗi nhất chính là Tần Lực, ăn xong quả xoài được gọt, mình quyết định nói hết tất cả mọi chuyện với cậu bé ấy.

Dạo quanh xem vài chỗ an táng, chỗ nào cũng không thích!

Em ấy ở cửa đợi mình cả một ngày, mình biết em ấy đã biết hết rồi. Đóng cửa lại, không muốn để em ấy thấy vẻ mặt không đành lòng của mình.

Mỗi một câu em ấy hét lớn mình đều nghe thấy, mình cũng muốn nói, anh yêu em!

2015.1.4

Mình biết mỗi đêm em ấy đều đến, mình rất vui!

2015.1.23

Đã làm xong di chúc rồi, cuối cùng cũng có thể cống hiến một chút cho xã hội.

2015.1.25

Gần đây cảm giác không tốt lắm, thị lực cũng bị ảnh hưởng, mình thật sự rất muốn gặp em ấy.

Thẩm Lưu Bạch đọc xong toàn bộ nhật kí, rốt cục khóc không thành tiếng “Em đã nói, cả đời này chỉ yêu mình anh.”

Lấy ra con dao nhỏ trong hòm thuốc y vẫn thường dùng, hung hăng rạch xuống động mạch nơi cổ tay, máu tươi lập tức không ngừng trào ra, y cười đến xán lạn “Sinh Bạch, em rất nhanh sẽ đến tìm anh!”

Mạc Sinh Bạch vẫn luôn ở trong trạng thái linh hồn dôi theo y. Quốc họa trung, lưu bạch xử tài tối hữu vận vị. Cái tên này của y vốn có ý nghĩa hy vọng tính tình của y đừng quá mức cực đoan, nếu quá thâm tình sẽ sống không thọ.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ! Mục tiêu ngược tra Thẩm Lưu Bạch, độ hảo cảm 100, độ ngược tâm 100. Lập tức truyền tổng kí chủ vào không gian chủ thần, phần thưởng là thời gian ba ngày nghỉ ngơi. Bây giờ bắt đầu truyền tổng. 3, 2, 1, truyền tổng thành công!

35. Quyển 4 - Chương 35: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 1

Nghỉ ngơi ba ngày, khó chịu trong lòng cũng đã giảm bớt.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, có thể tiến vào thế giới tiếp theo rồi. Nhưng mà, vẫn không cung cấp nội dung câu chuyện sao?

Hệ thống: Thế giới này hệ thống sẽ nhắc nhở thuộc tính của các nhân vật cho kí chủ, nhưng sẽ có nhiệm vụ chi nhánh.

Mạc Sinh Bạch: Bắt đầu đi.

Hệ thống: Kí chủ xin hãy chuẩn bị sẵn sàng tiến vào thế giới tiếp theo. Truyền tổng bắt đầu, 3, 2, 1, truyền tổng thành công!

Chỉ thấy trước mắt ‘Trọng diêm thúy ngõa xuyết thiên lăng, thể ngọc lâu lan tương thái long. Phượng khuyết vân long bàn ngọc trụ, kim kiều bích thủy nhiều cung đình’ [1], chính là hoàng cung.

[1] Tầng tầng đều là mái ngói lưu ly, thêm ngọc lâu cao khảm hoa văn rồng. Cột làm bằng ngọc chạm trở rồng phượng như mây bay, cầu dát vàng nước trong suốt ôm lấy chốn cung đình

Hệ thống: Thân phận của kí chủ chính là Hoàng đế Đông Doanh quốc, 25 tuổi, có hậu cung giai lệ ba nghìn, nhưng lại không gần nữ sắc. Trước mắt đã ngồi trên ngai vàng được bốn năm, hiện đang ở Ngự Thư Điện xử lý tấu chương, ở trong mắt đại thần cũng được coi là một Hoàng đế tốt, cần chính yêu nước.

Phất tay để cho đám người đang chờ hầu cận lui ra, nhìn long bào trên người thêu hình rồng vàng đang giương nanh múa vuốt, Mạc Sinh Bạch không khỏi ngẩn ngơ.

“Bệ hạ, An vương cầu kiến.”

“Cho truyền.”

“Dạ.”

Người tới một thân quan phục màu tím gọn gàng chỉnh tề, mi mục như họa, khoe mắt lộ ra nét phong tình vạn chủng trời sinh. Thật sự là một Vương gia phong lưu điển hình!

Hệ thống nhắc nhở: Mục tiêu ngược tra Mạc Ứng Đường xuất hiện, thuộc tính: phong lưu, phúc hắc, tra. Nhiệm vụ của kí chủ là đem độ hảo cảm kéo đầy 100, độ ngược tâm kéo đầy 100. Trước mắt, mục tiêu công lược có độ hảo cảm với ngài là -30. Thân thiện nhắc nhở, mục tiêu công lược vẫn luôn mơ ước ngôi vị Hoàng đế của kí chủ nha ~ Kí chủ phải cẩn thận nha ~

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu thật sự là càng ngày càng không có tiết tháo, nói thế nào thì đó cũng là em trai tôi mà.

Hệ thống: Kí chủ cứ tập trung hoàn thành nhiệm vụ là được rồi, khi cần thiết bản hệ thống sẽ cung cấp trợ giúp nhất định cho ngài.

Mạc Ứng Đường thấy Hoàng đế cứ nhìn chằm chằm vào y thì có chút khó hiểu “Hoàng thượng, trên mặt thần đệ có dính gì sao?”

“Ứng Đường không cần giữ lễ, ở đây chỉ có hai huynh đệ chúng ta, gọi trẫm Hoàng huynh là được.”

“Hoàng huynh.” Mạc Ứng Đường nhu thuận mà gọi một tiếng, trong lòng lại đang oán thầm tên Hoàng đế này sao lại đột nhiên nổi hứng chơi trò huynh hữu đệ cung đây, rốt cuộc là đang bày ra âm mưu quỷ kế gì?

“Ứng Đường, tìm trẫm có chuyện gì không?”

“Hoàng huynh, thần đệ nhìn trúng một nữ tử, muốn thú nàng về.”

“Ha?” Mạc Sinh Bạch giả vờ cảm thấy hứng thú, nói “Đến tốt cùng là cô nương nhà ai lại lọt được vào mắt xanh của Ứng Đường vậy?”

Mạc Ứng Đường nhếch môi nở nụ cười, quả nhiên là tao nhâ vô song. “Nàng tên là Hồng Ngạc.”

“Trẫm không nhớ là nhà đại thần nào lại có nữ nhi tên Hồng Ngạc.”

“Thần đệ biết chuyện này có chút đường đột, nàng là hoa khôi của Thiên Hương Lầu, thần đệ muốn thú nàng, đem nàng về phủ.”

Vừa nghe đến hai chữ hoa khôi, trong lòng Mạc Sinh Bạch có chút kinh ngạc, Hồng Ngạc này là một nữ tử thanh lâu sao? Mạc Ứng Đường cũng đủ thông minh, biết Hoàng đế vẫn luôn ngờ vực vô căn cứ với y, liền giả vờ lưu luyến nơi trắng hoa, tự đắp cho mình một cái danh phong lưu, lại vì hủy bỏ nghi ngờ của Hoàng đế với y, bước tiếp theo chính là đắp nên một hình tượng tình thánh.

Vì thế Mạc Sinh Bạch vô cùng phối hợp nói “Hoàng đệ, chuyện này quá mức đột ngột. Đệ là Vương gia của Đông Doanh quốc, vô cùng tôn quý, sao có thể xứng đôi cùng với nữ tử chốn phong trần kia?”

“Hoàng huynh, ta và Hồng Ngạc là thật lòng yêu nhau. Nếu thân phận là trở ngại cho tình yêu của chúng ta, thần đệ nguyện ý từ bỏ thân phận này!”

“Đệ!” Mạc Sinh Bạch vỗ lên bàn, mạnh đến mức tay cũng thấy đau ” Đệ đã nghĩ kỹ hay chưa, đệ hiện tại chính là hoàng đệ duy nhất của trẫm!”

“Thần đệ tuyệt đối không có nửa phần hối hận!” Ánh mắt Mạc Ứng Đường kiên định mà nhìn hấn. Còn giả vờ gì nữa chứ? Lý do y làm vậy hấn không phải là người rõ ràng nhất sao? Hiện tại bề ngoài thì giả vờ tức giận, thật ra trong lòng đã sớm đốt pháo ăn mừng rồi đúng không? Ha, thật đúng là bi ai của hoàng gia mà.

Mạc Sinh Bạch đỡ trán, thanh âm có chút bất đắc dĩ “Ứng Đường đệ ra ngoài trước đi, trẫm không muốn cãi nhau với đệ.”

Mạc Ứng Đường hành lễ “Thần đệ cáo lui.”

Mạc Sinh Bạch đem toàn bộ tấu chương trên bàn gạt hết xuống đất, tiếng vang rất lớn làm cho toàn bộ thái giám cung nữ đứng ngoài Ngự Thư Điện sợ tới mức run rẩy, cũng làm cho Mạc Ứng Đường còn chưa đi xa lộ ra một nụ cười trào phúng. Tên hoàng huynh này của y, diễn trò cũng thật hoàn hảo!

Thiếp thân thái giám Vương Thọ cẩn thận nhặt lấy những tấu chương tán loạn trên mặt đất, không dám phát ra dù chỉ một thanh âm. Thiên tử phần nộ vạn thân chôn cùng, đây không phải là chuyện một thái giám nhỏ nhoi như y có thể xen vào.

“Vương Thọ.”

“Có nô tài.”

“Người nói xem, tại sao Ứng Đường lại muốn thú nữ tử chốn phong trần kia? Đây không phải là cố tình làm khó trẫm sao?”

Câu hỏi vừa như hỏi y lại vừa như đang tự hỏi này làm Vương Thọ toát mồ hôi lạnh “Khởi bẩm Hoàng thượng, này, này...”

“Quên đi, người làm sao biết được mấy chuyện này chứ? Ta hồ đồ rồi.”

“Hoàng thượng...”

“Thôi.” Mạc Sinh Bạch bỗng nhiên cười “Trẫm thật muốn nhìn xem nữ nhân mà Ứng Đường mê mết đến mức muốn thú về rốt cuộc có tài cán đến mức nào. Vương Thọ, trẫm muốn bí mật xuất cung một chuyến, người ở lại trong cung, đừng để người khác phát hiện trẫm không có ở đây, đã rõ chưa?”

“Nô tài tuân chỉ, xin bệ hạ ngàn vạn lần cẩn thận.”

Trên phố nhỏ ánh đèn rực rỡ, hai bên đường đều là các loại thanh lâu kỹ viện tấp nập người ra vào, đây chính là chốn trăng hoa bậc nhất chốn kinh thành. Tùy ý xuất ra một thỏi bạc, đã được trực tiếp dẫn đến thanh lâu lớn nhất kinh thành – Thiên Hương Lầu, cái tên xuất phát từ câu quốc sắc thiên hương. Theo như lời An vương, vị hồng nhan tri kỷ Hồng Ngạc chính là cái tên đầu bảng của nơi này.

Hoa di liếc mắt một cái liền thấy một vị công tử mặc bạch y toàn thân quý khí, bộ dáng nhân trung long phượng vừa nhìn đã biết là có lai lịch bất phàm. Vị vàng tươi cười tiến lên nghênh đón “Vị công tử này, nhìn rất lạ nha, có phải là lần đầu tiên đến Thiên Hương Lầu của chúng ta không?”

Vị tú bà trước mắt này cũng không giống hình tượng ghê tởm mà mấy bộ phim cổ trang đáp nặn, ngược lại còn có một loại phong vị Từ nương bán lão [2], ở thời hiện đại cũng có thể coi là thành thực lão luyện, nhưng ở cổ đại đã là hoa tàn ít bướm.

[2] Một câu thành ngữ được sử dụng để mô tả một phụ nữ trung niên hay tuổi đã già mà vẫn đa tình

“Không biết Hồng Ngạc cô nương hiện đang ở đâu?”

“A, vị công tử này chẳng lẽ không biết Hồng Ngạc cô nương là hồng nhan tri kỷ của An vương gia sao?” Hoa di cố ý đề thấp giọng, mờ ám cười cười “Những cô nương khác ở đây cũng rất tốt đó, công tử có muốn nhìn thử một chút không?”

“Vậy Hồng Ngạc cô nương bây giờ đang có khách sao?”

“Chính là vị An vương gia vừa rồi nói với công tử ngài đó. An vương gia mỗi đêm đều đến tìm Hồng Ngạc cô nương!”

Mạc Sinh Bạch từ trong lòng ngực lấy ra một thỏi vàng cân nặng không nhẹ “Có thể đem ta lên đó không?”

Hoa di thềm thường mà nhìn thỏi vàng, vẻ mặt khó xử “Việc này, công tử, tuy rằng ta cũng rất muốn đưa ngài lên, nhưng mà An vương này ta thật sự đặc tội không nổi đâu!”

Dem thỏi vàng nhét vào trong tay Hoa di “An vương nổi giận thì cứ tính lên người ta là được, bà cứ nói là bà không cần được ta.”

Hoa di rút cuộc vẫn không cưỡng nổi sức hấp dẫn của vàng “Ta đưa ngài vào, nhưng mà công tử ngàn vạn lần xin đừng liên lụy đến tiểu điểm đó.”

“Yên tâm, nhất ngôn cửu đỉnh.”

Cửa gỗ nhẹ nhàng vang lên hai tiếng, Mạc Ứng Đường đang thưởng thức tiếng đàn của Hồng Ngạc lại bị cắt ngang, trong lòng có chút không thoải mái “Là ai? Không phải đã nói không có việc gì thì đừng quấy rầy bốn vương sao?”

“Là ta.”

Thanh âm quen thuộc ngoài cửa lập tức làm cho Mạc Ứng Đường sửng sốt, hơn nữa ngày mới kịp phản ứng, mở cửa ra quả nhiên nhìn thấy người vốn không có khả năng xuất hiện tại nơi này. Người nọ một thân bạch y, không dính lấy dù chỉ một hạt bụi, mi mục sắc bén không hề phù hợp với nơi tràn ngập hơi thở phong hoa tuyết nguyệt này.

36. Quyển 4 - Chương 36: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 2

Hồng Ngạc có một đôi mắt phượng dài, đuôi lông mày mỏng, môi đỏ như son, cười rộ lên rất có loại tư vị câu dẫn người khác. Nàng mặc một thân sa y đỏ tươi, bộ ngực sữa nửa lộ, thắt lưng yếu ớt, ôm đàn tỳ bà “Không biết vị công tử này muốn nghe khúc nào?”

“Chốn yên hoa này ta là lần đầu tiên tới. Không biết An vương gia bình thường thích nghe Hồng Ngạc cô nương đàn khúc gì nhất?”

Hồng Ngạc che miệng cười “Vị công tử này thật là vui tính, hồng nhan tri kỷ của An vương gia cũng không phải chỉ có mình Hồng Ngạc, có thể ngẫu nhiên đến thăm Hồng Ngạc đã là rất tốt rồi, thời gian Hồng Ngạc có thể đàn cho An vương gia nghe thật sự là đã ít lại càng thêm ít.” Dứt lời, lại ai oán mà liếc mắt nhìn Mạc Ứng Đường “Về phần Vương gia thích nghe khúc gì nhất, Hồng Ngạc cũng rất muốn biết đấy.”

Về mặt Mạc Sinh Bạch không hề có chút ý cười “An vương gia thích nhất khúc gì?”

Cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, dùng tay trái xoa xoa huyết thái dương, giả vờ như đã có chút men say “Đầu không hiểu sao có chút đau, có lẽ là uống nhiều rượu quá rồi. Hôm nay chỉ sợ là không có vinh hạnh thưởng thức tiếng đàn của Hồng Ngọc cô nương.”

Hồng Ngọc vô cùng thức thời “Thân thể Vương gia quan trọng hơn.”

“Vậy đa tạ Hồng Ngọc cô nương đêm nay đã thịnh tình khoản đãi.”

Hai người một trước một sau rời đi, sự im lặng cứ như vậy duy trì suốt quãng đường dài. Mạc Ứng Đường đi phía sau hẳn, ngạc nhiên mà nhìn hẳn rẽ nhằm hướng cũng không dám lên tiếng. Cho đến khi hai người đi đến cuối ngõ cụt.

“Đó là cô nương mà đệ nói muốn thú về?”

Mạc Ứng Đường chỉ có thể bảo trì im lặng.

“Không nói gì sao? Ứng Đường, đệ làm cho ta thật mệt mỏi.”

“Mệt mỏi? Hoàng huynh, người là Thánh Thượng tôn quý, một người nho nhỏ như ta làm sao gách vác nổi chuyện làm cho người mệt mỏi đây?”

Mạc Sinh Bạch nhìn tia trào phúng trong mắt Mạc Ứng Đường “Đệ không cần thăm dò nữa, trẫm sẽ không thương tổn đến đệ.”

Ngọn đèn có chút tối, Mạc Ứng Đường dường như nhìn thấy trong mắt người ngồi ở ngôi cửu ngũ chí tôn kia lộ ra một tia đau lòng cùng thương tiếc. Làm sao có thể? Người kia giết cha giết huynh bước lên ngôi vị hoàng đế, còn có thể vì một người nho nhỏ như y mà đau lòng sao?

“Đệ tin cũng được, không tin cũng được. Ứng Đường, đệ phải nhớ kỹ, đệ là đệ đệ duy nhất của trẫm. Vô luận đệ làm chuyện gì, trẫm cũng sẽ không trách đệ.” Con người Mạc Sinh Bạch tối lại, nhìn Mạc Ứng Đường về mặt kính hải.

Lời của hẳn là đang ám chỉ điều gì? Ý rằng y sẽ chạy không thoát khỏi vận mệnh trở thành món đồ chơi trong tay hẳn sao? Bàn tay đang buông lỏng không khỏi siết lại thành nắm đấm. Trong lúc thất thần, nắm tay lại bị một bàn tay ấm áp bao lấy, bàn tay như ngọc kia cẩn thận gỡ ra từng ngón tay đang siết chặt lại của y. Mạc Ứng Đường nhìn ánh mắt nghiêm túc của người nọ, đột nhiên nói không nên lời.

“Đi thôi.” Mạc Sinh Bạch vô cùng tự nhiên nắm lấy tay Mạc Ứng Đường vòng về con đường cũ “Lần này, đệ dẫn đường.”

Trên tay truyền đến độ ấm làm Mạc Ứng Đường cảm giác có chút quỷ dị, như vậy không phải rất kỳ quái

sao? Giật tay lại mấy lần cũng không buông được, ngược lại còn làm cho người kia còn siết tay chặt hơn, Mạc Ứng Đường cũng đơn giản không thèm quan tâm đến tên Hoàng đế càng ngày càng kỳ quái này, cúi đầu nói cho hắn biết phương hướng chính xác. Khi y lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy khoe môi người kia nhẹ nhàng nhếch lên một độ cung, dưới ánh trăng trở nên tuấn mỹ đến khó có thể kháng cự. Mạc Ứng Đường vội vàng cúi đầu, tất nhiên không phát hiện nụ cười của Mạc Sinh Bạch càng thêm sâu hơn.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu công lược đối với ngài tăng thêm 10. Trước mắt độ hảo cảm là -20. Kí chủ xin hãy cố gắng lên, mau đem độ hảo cảm kéo đến số dương nào!

Huân hươu lượn lơ cháy, Mạc Sinh Bạch có chút thất thần buông tấu chương xuống, quốc gia này mưa thuận gió hoà, quả thực là một quốc gia được trời cao chiếu cố. Chỉ là không có thiên tai, thì sẽ có nhân họa. Mọi thứ ẩn giấu đều đang cần một cơ hội mà thôi.

Nửa tháng này Mạc Sinh Bạch cũng không nhàn rồi, ngoại trừ xử lý chính sự và cố gắng dung nhập cuộc sống chốn cung đình, hắn còn phải ẩn vệ điều tra một chút bí mật tiền triều nhằm tìm ra vài manh mối trong thế giới này, sau khi nhúng tay vào, quả nhiên phát hiện một vở kịch cung đấu vô cùng đặc sắc.

Mẫu phi của Mạc Ứng Đường là nữ nhân mà Tiên đế yêu nhất, nhưng vì xuất thân của bà, Tiên đế hao hết tâm lực cũng chỉ có thể cho bà một chức vị Quý phi. Vị Quý phi này rất yêu hoa hải đường, mà người so với hoa còn đẹp hơn, nên được Tiên đế phong làm Đường phi. Một mình bà độc chiếm toàn bộ sủng ái của Tiên đế, tất nhiên làm cho những nữ tử trong hậu cung ghen tị đến đỏ mắt, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống bà. Nhưng vị Đường phi này ngoại trừ có một khuôn mặt gây họa, còn có một cái bụng không chịu thua kém, dưới tầng tầng lớp lớp bảo hộ mà thuận lợi mang thai rồi sinh ra Tứ hoàng tử, cũng chính là Mạc Ứng Đường. Tiên đế lúc đó cực kỳ cao hứng, không nghĩ nhiều liền nói muốn lập Tứ hoàng tử làm Thái tử, cũng khởi đầu một bi kịch. Hoàng hậu đương thời đã sinh ra Trưởng tử, tất nhiên là hao hết tâm tư nghĩ cách hại chết Đường phi cùng con trai của bà. Đường phi cả ngày trước sau lo lắng, lúc Tứ hoàng tử sáu tuổi thì buông tay mà đi, trước khi chết khóc lóc cầu xin Tiên đế nhất định phải bảo trụ một mạng của Tứ hoàng tử. Tiên đế đau lòng không nguôi, đem Tứ hoàng tử giao cho Hoàng hậu nuôi nấng, cũng ban ra một đạo mệnh lệnh: nếu Tứ hoàng tử gặp chuyện không may, đứa con của bà cũng đừng hòng mơ đến ngôi vị Hoàng đế, vì thế Hoàng hậu chỉ có thể cẩn thận nuôi Mạc Ứng Đường lớn lên. Thời điểm Mạc Ứng Đường mười sáu tuổi, nguyên chủ tạo nên một trận chính biến cung đình, giết cha giết huynh, bước lên ngôi vị Hoàng đế. Mà Tiên đế đồng ý viết chiếu thư nhường ngôi cho hắn, yêu cầu duy nhất chính là giữ lại một mạng của Mạc Ứng Đường, nguyên chủ đáp ứng, cho nên Mạc Ứng Đường mới có thể sống sót. Mà Hoàng hậu với nỗi đau mất con có chết cũng không ngờ đến ngôi vị Hoàng đế sẽ rơi xuống một phế vật không có gì nổi trội như Tam hoàng tử, cuối cùng lựa chọn gửi gắm quãng đời còn lại nơi thanh vắng cổ phạt. Cho nên, người thắng lớn nhất thật ra chính là nguyên chủ.

Vừa bội phục nguyên chủ vừa cảm thấy có một tia vô lực, hình tượng hung tàn đã là ấn tượng khắc sâu với mọi người, trách không được độ hảo cảm của Mạc Ứng Đường lại thấp như vậy. Đáng ăn mừng chính là, bốn năm này nguyên chủ đối với quốc gia thật sự là tận tâm tận lực, cũng không làm nên chuyện gì tàn bạo.

Mạc Sinh Bạch ngẫm nghĩ, người năm đó cùng hắn bức vua thoái vị chính là đương kim Tể tướng Trịnh Trung cùng hai người con – đôi huynh đệ Trịnh Văn, Trịnh Võ, hiện giờ hai người đều đang trấn thủ biên cương. Nguyên chủ vốn định sau khi triều đình hoàn toàn ổn định sẽ truyền hai người họ trở về, tạo ra một ước định năm năm. Hiện giờ thiên hạ thái bình, trời yên biển lặng, còn nửa năm nữa bọn họ mới có thể trở về. Bình thường Mạc Sinh Bạch làm xong nhiệm vụ chính tuyến chỉ mất thời gian nửa năm, có thể thấy được hai vị huynh đệ không phải là nhiệm vụ chi nhánh của hắn.

Vậy thì là ai đây? Chẳng lẽ còn có chuyện gì mà hắn chưa chú ý tới sao? Hay là nói, còn có một người đang được cố tình che giấu?

Hệ thống: Kí chủ, xin đừng đoán nữa.

Mạc Sinh Bạch: Tại sao?

Hệ thống: Chỉ số thông minh của kí chủ quá cao thật không phải là chuyện tốt!

Mạc Sinh Bạch: Nếu chỉ số thông minh của tôi thấp một chút, có lẽ nhiệm vụ sẽ không thể thuận lợi hoàn thành như vậy đâu.

Hệ thống: Kí chủ đã đoán gần đúng rồi.

Mạc Sinh Bạch: Ha? Nhiệm vụ chi nhánh thật sự là người có quan hệ huyết thống với mục tiêu công lược? Hệ thống, cậu cho tới bây giờ chưa từng nghe qua hai chữ tiết tháo phải không?

Hệ thống: Đây chỉ là tăng thêm một chút khó khăn thôi, ai bảo kí chủ mỗi nhiệm vụ đều hoàn thành hoàn mỹ như vậy chứ. Thật sự là người hoàn thành nhiệm vụ tốt nhất mà tôi từng thấy!

Mạc Sinh Bạch: Còn nhiều người nữa cũng làm nhiệm vụ giống tôi?

Hệ thống: Hệ thống hoạt động đã lâu, cần nhanh chóng nghỉ ngơi!

Mạc Sinh Bạch: Ha ha, hệ thống cậu lại dùng chiêu này rồi.

Mặc kệ là tình huống nào, hắn nhất định sẽ biết, đâu mới là mấu chốt giúp hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ.

37. Quyển 4 - Chương 37: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gió thổi dừng đột, thời gian không nhanh không chậm trôi qua, đảo mắt đã đến buổi sớm thú vào mùa thu.

Mạc Sinh Bạch cười thanh thông mã^[1], một thân kỳ trang, anh khí bức người. Giơ roi ngựa, thanh âm vang dội “Các huynh đệ Đông Doanh quốc, hôm nay hãy cho trẫm thấy bản lĩnh thật sự của mọi người! Ai sẵn được nhiều con mồi nhất, trẫm sẽ ban thanh Lưu Quang Kiếm này cho người đó.”

[1] Là bé này đây:

Vỗ tay ra hiệu, Vương Thọ nâng Lưu Quang Kiếm bước ra, kiếm dài ba thước, mơ hồ lóe lên ánh đỏ sậm. Ánh mặt trời vừa chiếu lên, mọi người dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng từng đoàn kỵ binh đang lâm trận, luồng không khí khát máu trên chiến trường như phủ thẳng vào mặt. Mọi người không khỏi cảm thán, quả nhiên không hổ là thần binh năm xưa đã cùng Tiên đế chém giết nơi chiến trường.

Được Hoàng đế khích lệ, các quan viên còn trẻ đều nóng lòng muốn thử, tinh thần hăng hái đều lộ rõ, chỉ chớp mắt đã giục ngựa chạy vào rừng.

“Sao Ứng Đường lại không đi?”

“Hoàng huynh có hứng thú cùng so tài với thần đệ không?”

“Trẫm không thích loại so tài không có phần thưởng.” Mạc Sinh Bạch ám chỉ.

“Vậy người thua phải đáp ứng người thắng một chuyện, hoàng huynh nghĩ thế nào?”

“Vậy Ứng Đường đến lúc đó đừng đổi ý đấy!”

“Khẩu khí của hoàng huynh hình như quá lớn rồi.” Mạc Ứng Đường cười hăng hái “Còn chưa ra tay, ai thắng ai thua vẫn chưa biết đâu. Thần đệ đi trước một bước. Đi!”

Những động tĩnh trong tối Mạc Sinh Bạch nắm trong tay vô cùng rõ ràng, dù sao ám vệ của Hoàng đế cũng không phải thứ có thể dễ dàng khinh thường. Vậy nên, hãy để cho hắn đây tận tình chơi đùa cùng vị hoàng đệ đã ẩn nhẫn lâu lắm rồi này một chút đi. Chỉ là, Mạc Ứng Đường, chính cậu tự rơi vào trong tay giặc cũng đừng trách tôi đấy!

Mạc Sinh Bạch cười ngựa chậm rãi theo sát phía sau Mạc Ứng Đường, nhìn y sau khi bắn trúng con mồi còn cười vô cùng vui vẻ. Thật là mê người, Mạc Sinh Bạch liếm đôi môi có chút khô khốc, không biết khi đặt dưới thân sẽ có mùi vị gì đây! Thật là có chút chờ mong đó, hoàng đệ thân mến của tôi!

Một mũi tên đột nhiên xé gió lao tới ngay trước mặt, nhẹ nhàng tránh thoát, Mạc Sinh Bạch thúc ngựa nhanh hơn, hét lớn “Ứng Đường, có thích khách, đi mau!”

Ánh mắt của hắn vô cùng nghiêm túc, quan tâm trong mắt ngay cả Mạc Ứng Đường ngày thường cố ý xem nhẹ cũng nhìn ra được “Hoàng huynh, chuyện gì vậy?”

Mạc Sinh Bạch nhanh chóng ghìm cương ngựa “Có thích khách, phía trước chắc chắn cũng có không ít. Đệ mau cùng trẫm quay về nơi đóng quân!”

“Vậy, hoàng huynh, đánh cuộc của chúng ta thì sao?” Mạc Ứng Đường cố ý kéo dài thời gian, cơ hội tốt như vậy làm sao y có thể dễ dàng bỏ qua!

“Ứng Đường, trước tiên đi cùng trẫm đã. Nơi này rất nguy hiểm!”

“Hoàng huynh, ta...”

Mạc Ứng Đường còn chưa nói xong, Mạc Sinh Bạch đã tung người nhảy lên ngựa của y, đoạt lấy dây cương. “Bây giờ không phải là thời gian nói chuyện, đi!”

Con ngựa lập tức tung vó chạy đi, không ngờ người bắn tên kỹ thuật vô cùng cao siêu, một mũi tên bắn trúng đùi ngựa. Phía trước lại là một sườn dốc, tình huống mười phần nguy cấp. Mạc Ứng Đường chỉ kịp nghe thấy một thanh âm trầm ổn “Nhảy!”, cả người liền được người phía sau ôm lấy nhảy xuống, một trận thiên toàn địa chuyển qua đi, Mạc Ứng Đường phát hiện bản thân ngoại trừ tóc tai rối loạn, còn lại đều hoàn hảo không sao. Nhưng tình huống của người che chở y lại không được may mắn như vậy, kỵ trang trên lưng rất nhiều chỗ đều bị mài rách, thậm chí từng đợt tơ máu, ngay cả trên mặt cũng xước một đường dài.

Về mặt của người nọ vẫn bình tĩnh như cũ “Ứng Đường, cho ta mượn tên của đệ dùng một lát.” Dem cung kéo căng, lấp tên nhọn vào, nhanh chóng kéo ba phát, Mạc Ứng Đường lập tức nghe thấy thanh âm vật nặng ngã xuống đất. Lúc này Mạc Ứng Đường mới phát hiện tay người nọ đang chảy máu đầm đìa, trong lòng không khỏi có chút phức tạp. Người muốn giết hắn là y, người nhìn thấy hắn bị thương liền khó chịu cũng là y, rốt cuộc là sao đây? Nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng người nọ dùng toàn lực che chở y, trong lòng lại có chút không nỡ. Tại sao lại không nỡ? Sự tàn nhẫn của hắn không phải y đã biết rất rõ sao, mùi máu tươi phủ kín hoàng cung bốn năm trước, đến bây giờ vẫn chưa từng phai nhạt trong tâm trí y.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược Mạc Ứng Đường, độ hảo cảm đối với ngài tăng thêm 40, trước mắt độ hảo cảm là 20.

Nghe được thanh âm nhắc nhở của hệ thống, Mạc Sinh Bạch lúc này mới lên tiếng “Ứng Đường, đệ có bị thương không?” Lại quét mắt nhìn toàn bộ người y từ trên xuống dưới một lần, giống như đang thật sự kiểm tra xem y có bị thương ở đâu không.

Bị hấn nhìn đến có chút xấu hổ, Mạc Ứng Đường lúc này mới đáp “Thần đệ không sao, nhưng mà hoàng huynh...”

“Không có chuyện gì.”

“Vậy hoàng huynh, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Tình huống phía trước trầm cũng không rõ lắm, ba sát thủ bên này đã bị trầm dùng cung tên giải quyết, tạm thời an toàn. Hoàng đệ bây giờ cứ cùng trầm ở đây chờ Ngự lâm quân đi.”

“Hoàng huynh, miệng vết thương của người?”

Mạc Sinh Bạch thấy cách đó không xa có dòng suối nhỏ “Vậy làm phiền thần đệ.”

Hai người đi đến bên dòng suối, Mạc Sinh Bạch khoanh chân ngồi xuống, Mạc Ứng Đường vô cùng cẩn thận cởi áo hấn ra. Kỵ trang bên ngoài đã sớm rách, tùy tiện kéo vào cái liền cởi xong. Khó nhất chính là áo trong, sắc vàng của áo loang lổ vết máu, còn dính chặt lên da thịt, khó khăn lắm mới cởi xong toàn bộ, Mạc Ứng Đường phát hiện mặt mình lúc này đã ướt đầm mồ hôi. Dùng nước suối đơn giản rửa mặt, sau đó cũng cởi kỵ trang, xé ra một đoạn tay áo của chính mình, dùng suối nước giặt sạch, nhẹ nhàng lau lên miệng vết thương của Mạc Sinh Bạch. Lại xé thêm một đoạn tay áo nữa, mới có thể đem toàn bộ lưng và tay của hấn chà lau sạch sẽ.

“Ứng Đường.”

“Hoàng huynh, sao vậy?” Nâng mắt nhìn lên, Mạc Ứng Đường mới phát hiện mình còn chưa lau đi vết máu trên mặt hấn. Lại xé thêm một đoạn trên cái áo đã không còn lành lặn, thấm chút nước suối, lau sạch cho hấn.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, thời điểm Mạc Ứng Đường lau mặt cho hấn chỉ dám nhìn chằm chằm vào miệng vết thương không sâu kia, lại ngoài ý muốn phát hiện vị hoàng huynh vẫn luôn nói năng thận trọng này của y có một làn da trắng nõn không chút tỳ vết. Không khỏi thầm cảm thán da của hấn so với phần lớn cô nương trong thành phí tâm bảo dưỡng còn hoàn hảo hơn! Nhưng cùng lúc, ánh mắt y lại vô tình đối diện với đôi mắt đen láy không nhìn thấu cảm xúc kia, bầu không khí giữa hai người nhất thời ngưng đọng.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược Mạc Ứng Đường, độ hảo cảm đối với ngài tăng 5, trước mắt độ hảo cảm là 25. Xin hãy tiếp tục cố gắng

~Mạc Sinh Bạch cố ý kéo khước môi đến độ cung hoàn mỹ nhất, với mị lực của bản thân mình, hấn luôn nắm rõ như lòng bàn tay.

Mạc Ứng Đường lập tức sững sốt, người nọ vừa hướng y nở nụ cười, khuôn mặt với những đường nét lạnh lùng cũng đột nhiên trở nên nhu hòa, phảng phất một thứ mị lực kinh tâm động phách. Chỉ cảm thấy trong một khắc kia, nụ cười của hấn như xuyên qua núi đá, phủ lên cỏ cây một tầng ôn nhu.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Độ hảo cảm của mục tiêu công lược Mạc Ứng Đường đối với ngài tăng 10, trước mắt độ hảo cảm là 35.

Thật đúng là sắc đẹp hại người mà, Mạc Sinh Bạch có chút khoái trá nghĩ, quả thật là một công cụ kéo độ hảo cảm cực tốt!

“Nhìn đủ chưa?”

“Ách.” Mạc Ứng Đường có chút xấu hổ siết chặt lấy mảnh vải vẫn đang cầm trong tay, không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Lúc này, Ngự lâm quân rốt cục cũng đuổi tới, tất cả đều nhanh chóng quỳ xuống “Chúng thần cứu giá chậm trễ, xin bệ hạ thứ tội!”

Chờ Vương Thọ mặc xong y phục mới cho hần, cất tiếng “Về nơi đóng quân trước, xử phạt nói sau.”

“Tuân lệnh.”

Đoàn người chậm rãi rời đi, dường như không ai chú ý tới hai mảnh tay áo dính đầy vết máu đang nằm dưới đất kia.

38. Quyển 4 - Chương 38: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 4

Ánh trăng lặng lẽ lộ ra một nửa, nhưng dường như bị thứ gì đó quấy nhiễu, lại một lần nữa trốn vào trong mây. Đã ba ngày trôi qua kể từ chuyện lần trước, trừng phạt của Hoàng đế đối với sự chậm trễ của Ngự lâm quân chỉ là tước bổng lộc một năm, nghĩ như thế nào cũng không phù hợp với tính cách của hần, người kia thật sự là ngày càng khó đoán. Hần thông minh như vậy, khó tránh khỏi việc có thể phát hiện được chút dấu vết gì đó, dù đã dọn dẹp mọi chuyện rất sạch sẽ, Mạc Ứng Đường vẫn có chút không yên lòng.

Tâm sự nặng nề mà trở lại An vương phủ, cảm thấy mệt mỏi dị thường. Nhưng vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong phòng y thấp nền sáng trưng, còn có một người đang ngồi trước án thư, y không khỏi nhủ mày “Sao ngươi lại tới đây?”

Người nọ quay sang, chỉ thấy một khuôn mặt như trăng rằm mùa thu, sắc như hoa xuân buổi sớm, hoàn toàn giống hệt Mạc Ứng Đường!

“Tại sao ta không thể tới?”

“Gần đây tình hình không tốt, ngươi đừng ra ngoài kéo bị người khác phát hiện.”

“Mạc Ứng Đường, người đang lo lắng cho ta sao? Hay là đang lo lắng cho bản thân người?” Khi nói chuyện âm cuối của y cao lên, tràn đầy sự khinh thường.

“Ứng Niên, người lúc nào cũng như vậy làm ta thật sự không chịu nổi.”

“Không, huynh trưởng thân mến của ta, người không chịu nổi là ta mới đúng. Người nghĩ ta sống trong bóng tối nhiều năm như vậy là vì cái gì?” Ngữ khí Mạc Ứng Niên có chút thờ ơ, vẻ mặt lại là không cam lòng “Rốt cuộc thì khi nào người mới bắt đầu thực hiện kế hoạch? Không chỉ có ta, các cậu cũng đang rất sốt ruột đấy.”

“Mạc Sinh Bạch tâm ngoan thủ lạt, lòng dạ quá sâu, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.” Mạc Ứng Đường không khỏi nhíu mày.

“Vậy sao?” Mạc Ứng Niên cười đến khóe mắt cũng nhếch lên, xinh đẹp đến mức không thể hình dung “Chúng ta hao tổn tâm cơ chiếm được một cơ hội thăm dò Mạc Sinh Bạch, nhưng người chỉ có thể rút ra kết luận này?”

Mạc Ứng Đường im lặng không nói.

“Ta không muốn là cái bóng của người cả đời, người hiểu không? Nếu người không thể đưa ra quyết định, vậy cứ để ta thay người hoàn thành mọi việc đi.”

“Người đừng làm vậy! Hoàng cung có cao thủ dày dặc, không phải nơi người muốn đến là đến!”

“Ha, ta cũng không phải người, Mạc Ứng Đường!”

Cửa sổ mở rộng, gió lạnh thuận thế ùa vào phòng, tựa như trong phòng chưa từng có người nào ghé qua.

Bóng đêm thâm trầm hắc ám, mà lòng người cũng hỗn loạn không ngừng.

Mạc Sinh Bạch vẫn đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, nhìn thế nào cũng thấy là một Hoàng đế cực cung tận tụy.

“Hoàng Thượng, đã gần canh ba, ngài nên nghỉ ngơi.” Vương Thọ cẩn thận khuyên nhủ.

Mạc Sinh Bạch xoa xoa đôi mắt cay xè, nhìn chồng tấu chương đã phê duyệt chất thành một ngọn núi nhỏ trên bàn, nhất thời có cảm giác vô cùng thành tựu. Không khỏi cảm thán độ chuyên nghiệp của chính mình thật là làm cho lòng người rơi lệ, một Hoàng đế cần chính yêu dân như hần biết tìm ở chỗ nào chứ!

Nhưng mà không thể không nói, làm Hoàng đế, phúc lợi đúng là cực tốt. Lấy tấm cung của Hoàng đế ra

làm ví dụ đi, sâu bên trong không ngờ lại có một ôn tuyền nho nhỏ, còn dùng cẩm thạch xây tường bao quanh, thật sự là tiêu tiền như nước. Phất tay cho lui cung nữ hầu hạ tắm rửa, không có cách nào, một đại lão gia như hắn đây thật sự không thể chịu nổi cảnh phải trần truồng trước một đám tiểu cô nương mới mười bốn mười lăm tuổi. Hệ thống vài ngày trước đột nhiên phát thiện tâm, vết thương trên người đã sớm biến mất, Mạc Sinh Bạch lúc này mới có thể không hề cố kỵ mà ngâm mình trong ôn tuyền của riêng hắn, thoải mái đến mức thở dài.

Chỗ không tốt của việc quá thoải mái chính là tiểu Sinh Bạch thế nhưng lại ngắc đầu. Mạc Sinh Bạch lần này là buồn bực đến mức thở dài, thứ duy nhất không có tình người của hệ thống chính là quy định chỉ có thể cùng mục tiêu công lược phát sinh quan hệ. Thở dài, thời điểm vừa định lấy tay giải quyết, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn hắn chằm chằm, không thể nói rõ là có thiện ý hay ác ý. Nhưng nếu đã có thể tránh thoát ám vệ của hắn, xem ra thực lực người tới cũng không phải dạng tầm thường. Chỉ là, cái loại cảm giác bị người khác nhìn lên này thật sự rất không tốt. Nhìn khay nhỏ bên cạnh ôn tuyền có đặt một bình rượu, nhất thời nảy ra một ý.

Mạc Sinh Bạch cố ý bày ra biểu tình biếng nhác, tóc đen như mực phủ lên tấm lưng ngọc trơn bóng, đầu hơi chút ngả về phía sau, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ dưới làn hơi nước, khóe môi nhếch lên độ cung hấp dẫn, những ngón tay thon dài như ngọc cầm lấy bình rượu ngọc thạch rót vào miệng, chút rượu trong suốt tràn ra nơi khóe môi, lăn qua đầu kết dị thường gợi cảm, lại lăn qua xương quai xanh tinh xảo, cuối cùng như có như không rơi vào trong ôn tuyền đang tản ra hơi nóng. Cảnh tượng hoạt sắc sinh hương trước mặt trực tiếp làm cho Mạc Ứng Niên đang ẩn nấp trên xà nhà nhìn không rời mắt, còn nhịn không được mà nuốt một ngụm nước bọt. Nam nhân này, thật sự là Hoàng đế?

Hắn giả vờ như đã có chút men say, gối đầu lên cạnh ôn tuyền nhắm mắt lại.

Mạc Ứng Niên đợi đã lâu nhưng không thấy Hoàng đế nhúc nhích, lúc này mới thật cẩn thận từ trên xà nhà nhảy xuống, nhẹ nhàng chậm rãi bước đến bên cạnh Mạc Sinh Bạch, đang muốn hành động, người vốn đang ngủ say kia lại đột nhiên mở mắt, tim Mạc Ứng Niên vừa thịch một tiếng, mạch môn [1] trên cổ tay đã bị khống chế.

[1] một trong những huyết lớn của cơ thể, nằm ở cổ tay, nơi có thể bắt được mạch

“Các hạ đêm khuya đến thăm không biết là có chuyện gì?”

Mạc Ứng Niên không dám nhúc nhích, im lặng không trả lời.

“À? Chắc hẳn các hạ che mặt là vì không muốn trầm nhận ra đúng không?” Mạc Sinh Bạch vừa nói xong, tay còn lại đã chạm lên mảnh vải đen che trên mặt y. Nhìn con người hắc y nhân kia đang mạnh mẽ co rút, hắn cũng sinh ra một chút hứng thú, dùng sức liềm đem mảnh vải che mặt kia kéo xuống “Ứng Đường?”

Mạc Ứng Niên không được tự nhiên mà ho khan.

Hệ thống nhắc nhở: Nhiệm vụ chi nhánh, kí chủ hãy đem độ hảo cảm của Mạc Ứng Niên kéo đến 100, lại đem độ ngược tâm kéo đến 100. Nhiệm vụ chi nhánh Mạc Ứng Niên, thuộc tính âm ngoan giả dối, ngoài ra

còn có võ công cao cường, chính là em trai sinh đôi của mục tiêu công lược chính Mạc Ứng Đường. Hiện tại độ hảo cảm là 30.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt kia thì dù hệ thống không nói Mạc Sinh Bạch cũng đoán ra được, nhưng mà độ hảo cảm ngay từ đầu đã cao như vậy thật sao? Mạc Sinh Bạch cẩn thận quan sát khuôn mặt của y, thật đúng là giống người kia như đúc, song sinh quả nhiên là một sự tồn tại vô cùng thần kỳ. Có điều, người em trai này xuất hiện cũng thật là đúng lúc, chỉ có thể nói buồn ngủ còn gặp được chiếu manh!

“Thiếu chút nữa ngay cả trẫm cũng nhầm lẫn, người không phải Ứng Đường.”

Trái tim Mạc Ứng Niên mạnh mẽ co rút, cả cơ thể căng cứng, trong ánh mắt tràn đầy sự phòng bị.

“Không cần khẩn trương, trẫm cũng sẽ không ăn người.”

Mạc Ứng Niên nhanh chóng trấn định “Hoàng Thượng định xử trí ta thế nào?”

“Xử trí?” Mạc Sinh Bạch bỗng nhiên nở nụ cười “Nếu vậy thì trẫm sẽ rất luyến tiếc. Trẫm hỏi người một vấn đề, người cảm thấy trẫm thế nào?”

Mạc Sinh Bạch ra một chiêu không hợp với lễ thường làm Mạc Ứng Niên có chút sững sốt, nhưng ngay sau đó đã nhún mày “Lời này của Hoàng Thượng là có ý gì?”

Mạc Sinh Bạch một tay nắm lấy y kéo xuống nước, nhanh chóng ép người vào vách ôn tuyền, kề môi đến sát lỗ tai y “Bộ dáng của trẫm rất hợp khẩu vị của người sao? Lúc này trên xà nhà còn nhìn trẫm lâu như thế.”

“Người!” Mạc Ứng Niên kinh hãi, hóa ra người này ngay từ đầu đã phát hiện ra y, còn xem y như khí mà đùa giỡn.

“Như vậy đi. Người cùng trẫm làm một lần, trẫm sẽ để người đi, không truy cứu chuyện này nữa, thế nào?”

Mạc Ứng Niên vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy sự xâm lược cùng lửa dục hiện lên rõ ràng trong mắt người nọ, chưa kịp cự tuyệt, trên môi đã nóng lên, đầu óc ầm một tiếng nổ tung. Một thân hắc y được tay Mạc Sinh Bạch linh hoạt cởi bỏ, hai người rất nhanh đã trần trụi như nhau, da thịt dán chặt. Mạc Ứng Niên cảm giác mặt mình nóng như thiêu đốt, nhiệt độ trên người cũng cao đến chưa từng có. Bị kỹ thuật cao siêu của Mạc Sinh Bạch khiêu khích, y căn bản không còn đường phản kháng. Một khắc kia khi bị chân chính tiến vào, Mạc Ứng Niên đột nhiên cảm thấy cả người đều được lấp đầy.

Lần này hai người làm đến vô cùng tận hứng, gấn chặt không rời.

Khi Mạc Sinh Bạch buông tha Mạc Ứng Niên, đã là canh năm. Tẩy rửa đơn giản cho y, sau đó đặt người

lên long sàng, dùng chăn đắp lại cho tốt. Xong xuôi mới mặc vào long bào, chuẩn bị lên triều.

39. Quyển 4 - Chương 39: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cạn Bã 5

Long tiên hương trong tấm cung lẵng lẽ cháy, Mạc Ứng Niên mở mắt ra, trước mặt là sắc vàng rực của tấm màn che. Hậu huyết đột ngột truyền tới cảm giác vừa đau lại vừa trướng, xương sống thất lưng cũng mềm nhũn vô lực, không thể nào đứng thẳng dậy. Xóc chấn lên, phát hiện bản thân không mảnh vải che thân, càng hồng bết hơn chính là trên người đầy vết xanh tím ái muội, rất rõ ràng thấy được tối hôm qua điên cuồng đến mức nào.

Sắc mặt Mạc Ứng Niên tái nhợt, tối hôm qua y bị ma quỷ ám sao? Cho dù y không nhận Hoàng đế là hoàng huynh, nhưng hai người thật sự có quan hệ huyết thống, cũng chính là loạn luân! Cầm hận mà đập xuống giường, đột nhiên lại có chút bối rối. Người kia tối hôm qua nếu có thể không kiêu ngạo gì mà xuống tay với y, mê luyện hiện ra trong mắt hẳn lúc lơ đãng cho dù là y khi đó đã mơ hồ cũng biết người hẳn nhìn không phải là mình, mà tựa như đang xuyên qua mình nhìn một người khác. Mà một người khác ngoại trừ Mạc Ứng Đường có khuôn mặt giống hệt y ra thì còn có thể là ai?

Trách không được, xét thủ đoạn năm đó hẳn dùng để huyết tẩy hoàng cung, sao lại lưu cho Mạc Ứng Đường một mạng chứ? Đáp án thật đúng là đơn giản không ngờ. Hóa ra, hẳn đã sớm có tâm tư khác với Mạc Ứng Đường mà không ai nhận ra! Chẳng trách, tối hôm qua hẳn liếc mắt một cái liền nhìn ra y không phải Mạc Ứng Đường, đáp án chắc chắn là như vậy! Mạc Ứng Niên càng nghĩ càng sâu, lần ám sát trước có thể thành công ngoài ý muốn như vậy là vì hẳn bận che chở cho Mạc Ứng Đường sao?

“Đang nghĩ gì đấy?” Sau khi lâm triều trở lại liền nhìn thấy Mạc Ứng Niên đang ở trên giường ngẩn người, mặt còn nhẵn lại như sắp chết.

Nhìn Hoàng đế một thân long bào uy nghiêm bất phàm trước mặt, Mạc Ứng Niên đột nhiên không nhớ nổi bộ dáng đêm qua của hẳn, có điều, biểu tình nhất định không phải xa lạ như bây giờ.

“Hoàng Thượng, có thể ban cho thần một bộ y phục để mặc không?”

“Người không phải là thần tử của trẫm, Ứng Niên.”

Mạc Ứng Niên biến sắc.

Khóe môi Mạc Sinh Bạch gợi lên nụ cười, thần sắc có chút nhu hòa “Không nên hỏi trẫm tại sao lại biết. Người chỉ cần biết rằng, không có chuyện trẫm không thể biết, chỉ có chuyện trẫm không muốn biết. Đã hiểu chưa?”

“Tất cả mọi chuyện?”

“Tất cả mọi chuyện.”

Mạc Ứng Niên vô cùng kinh hãi, giống như trực tiếp nhảy vọt từ mùa thu đến luôn mùa đông, làn da trần lộ ra ngoài chần cũng nổi gai ốc.

Mạc Sinh Bạch động tác dịu dàng mà thay y đắp chăn lại cho tốt, chỉ lộ ra đầu. Lại ấn lên trán y một nụ hôn mềm nhẹ “Tình trạng bây giờ của ngươi có lẽ không thể rời đi trong hôm nay, không bằng ở lại chỗ này bồi dưỡng hai ngày đi.”

Sau khi Mạc Ứng Niên xác định hẳn không phải là đang nói đùa, khóe môi nở một nụ cười trào phúng “Ta không phải Mạc Ứng Đường.”

“Trẫm biết.” Mạc Sinh Bạch nói xong lại thở dài “Ngươi không phải y, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi trẫm đã biết.”

Mạc Ứng Niên kinh ngạc mà nhìn hẳn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Suýt nữa thì quên.” Mạc Sinh Bạch lấy ra một lọ thuốc mỡ nhỏ “Trẫm tới để thoa thuốc cho ngươi.”

“Không cần, ta tự mình thoa là được.” Mạc Ứng Niên nhìn người nọ dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói muốn thoa thuốc cho y, trên mặt chậm rãi nổi lên một tầng ửng đỏ.

“Sao ngươi có thể tự thoa được?” Mạc Sinh Bạch nhướn mày “Thứ nên nhìn đã sớm nhìn hết rồi, mau nằm sấp xuống.”

Mạc Ứng Niên cắn răng, xoay người, chỉ là bộ dáng hiên ngang lẫm liệt của y làm Mạc Sinh Bạch nhớ đến các vị anh hùng dũng cảm xả thân nơi chiến trường, không khỏi cười thành tiếng.

“Thả lỏng một chút, cả người cứng ngắc như vậy thì làm sao thoa thuốc đây?”

Thật vất vả để cho y thả lỏng thân thể, Mạc Sinh Bạch nhìn hậu huyệt có chút sưng đỏ, dùng ngón tay dính thuốc chậm rãi tiến vào. Lại nghĩ tới bộ dáng phối hợp của y ở dưới thân mình tối qua, con người thoáng chút thâm trầm. Trong thoáng chốc, số ngón tay đã tăng lên hai, cho đến khi nghe được một tiếng rên rỉ thật nhỏ, Mạc Sinh Bạch mới rút ngón tay ra.

Mà Mạc Ứng Niên vì một tiếng rên rỉ kia, trực tiếp chui đầu vào trong chăn, không dám nhìn mặt người nọ. Chỉ là thoa thuốc mà y đã có phản ứng! Mà quanh người lại quanh quẩn hơi thở của người nọ, trong nháy mắt hô hấp cũng trở nên có chút khó khăn.

Sẽ không thật sự bởi vì bị đè một lần mà có cảm giác với hẳn chứ? Ý nghĩ này quá mức khủng bố. Nhưng lại nhớ đến dung mạo tuấn mỹ không giống phạm nhân của người nọ, cùng với ôn nhu tối qua, trái tim liền

đập nhanh đến không thể khống chế.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu chi nhánh Mạc Ứng Niên, độ hảo cảm đối với ngài tăng 20. Hiện tại độ hảo cảm là 50.

Từ đêm đó khi Mạc Ứng Niên bỏ đi, vài ngày trôi qua Mạc Ứng Đường cũng không nhìn thấy y, thời điểm kiên nhẫn gần như đã mất hết, y lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, vẫn là dưới ánh nến lập lờ ban đêm như cũ.

“Mấy ngày nay người đi đâu?”

Mạc Ứng Niên chỉ nhìn ánh nến, thật lâu sau mới thở dài “Ta chỉ đi kiểm chứng một việc.”

Nhìn gương mặt không có chút khác biệt nào với mình lộ ra biểu tình cô đơn, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời. Mấy ngày nay đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến trái tim y hỗn loạn đến mức mình cũng có thể cảm giác được? Nhịn không được nói thành tiếng “Tim của người đang hỗn loạn, Ứng Niên.”

“Người cảm giác được?”

Mạc Ứng Đường gật đầu.

Mạc Ứng Niên đứng lên, đi về phía Mạc Ứng Đường, tỉ mỉ mà nhìn y. Rõ ràng là khuôn mặt giống nhau như đúc, tại sao mọi người ai cũng lựa chọn Mạc Ứng Đường? Mà chính mình, chỉ có thể sống trong bóng tối?

“Người rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Mạc Ứng Đường vươn tay ra cầm lấy bàn tay đang sờ lên mặt mình.

“Ta? Ta không sao.”

“Người có chuyện.”

Mạc Ứng Niên nhếch khóe môi “Ta có chuyện? Có chuyện là người mới đúng. Ta hỏi người, người thật sự muốn làm Hoàng đế sao?”

“Lời này của người là có ý gì? Chúng ta cố gắng nhiều năm như vậy không phải là vì điều này sao!”

“Ha, rõ ràng chỉ là một câu chuyện cười mà thôi!” Mạc Ứng Niên cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Cửa sổ rộng mở, người nọ lại biến mất, gió đêm từng đợt thổi vào người Mạc Ứng Đường đến lạnh lẽo.

Một phong thư cấp báo từ biên quan đã hoàn toàn quấy rầy cuộc sống an tĩnh của Mạc Sinh Bạch. Lãnh thổ nơi Trịnh Văn – Trịnh Võ đóng quân ở biên cương vào ban đêm đột nhiên bị binh lính Tây Kỳ quốc đã ba năm hòa bình sống chung xâm phạm, hiệp định hòa bình lúc trước là do chính tay Mạc Sinh Bạch khi vừa đăng cơ không lâu ký kết. Xem ra một bản khế ước thật sự không có chút tác dụng ràng buộc nào, đối mặt với miếng thịt béo như Đông Doanh quốc, luôn có người nhịn không được hấp dẫn mà muốn đến cắn một miếng.

Trên Nghị Chính Điện, các vị đại thần đồng loạt quỳ xuống, Mạc Sinh Bạch vẫn như cũ không thay đổi quyết định “Ý trẫm đã quyết, các vị ái khanh không cần quỳ nữa.”

Bộ dáng bề ngễ thiên hạ kia, làm cho Mạc Ứng Đường có chút phức tạp, y thật sự có thể trở thành Hoàng đế mới của quốc gia này sao?

“An vương, trong khoảng thời gian trẫm không có ở đây, trên dưới Đông Doanh quốc đều giao cho người.”

“Thần nhất định sẽ không làm nhục thánh mệnh!”

Hệ thống nhắc nhở: Mục tiêu công lược Mạc Ứng Đường, độ hảo cảm đối với ngài tăng 5, hiện tại độ hảo cảm là 55. Gánh nặng đường xa, xin kí chủ hãy tiếp tục cố gắng!

Mạc Sinh Bạch thiếu chút nữa phun ra một búng máu, độ hảo cảm còn khó kéo như vậy, sau này phải kéo độ ngược tâm thế nào đây? Đột nhiên nghĩ đến Mạc Ứng Niên đã từng cùng hắn có một đêm ôn tồn, người này thật sự là một điểm mấu chốt không tồi đâu.

Còn về chuyện tại sao phải ngự giá thân chinh, Mạc Sinh Bạch chỉ có thể tỏ vẻ vô tội nói rằng, hắn chỉ muốn nhìn một chút cảnh chiến tranh thời cổ đại mà thôi, hoàn toàn là quyết định tùy hứng! Nhưng việc này không chỉ có thể lấy được lòng dân, nói không chừng sẽ dẫn tới một vài chuyện thú vị đây. Thật đúng là nhất cử lưỡng tiện, sao lại có thể không làm chứ?

40. Quyển 4 - Chương 40: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 6

Ngày xuất chinh, gió rất lớn, thổi đến chiến y của các tướng sĩ bay phất phới, thấp thoáng một tia bi tráng cùng thê lương. Mạc Sinh Bạch cười chiến mã tên Liệt Hỏa, tứ chi mạnh mẽ, tư thế oai hùng. Mạc Sinh Bạch vẽ mặt trang nghiêm, rút ra trường kiếm, nhắm thẳng trời xanh “Trẫm cùng tướng sĩ Đông Doanh quốc là một thể, không thu hồi được đất đai đã mất, tuyệt không quay về. Vì quốc thổ cùng quang vinh!”

Ba vạn tướng sĩ đội ngũ chỉnh tề, dưới sự chỉ huy của Hoàng đế cùng hô vang:

“Vì quốc thổ cùng quang vinh!”

“Vì quốc thổ cùng quang vinh!”

“Vì quốc thổ cùng quang vinh!”

Tiếng hô kinh thiên động địa, khí chấn núi sông.

Mạc Sinh Bạch quay đầu nhìn thoáng qua Mạc Ứng Đường cùng phần đông quan viên đang đứng trên tường thành, lại chuyển hướng nhìn sang dân chúng tiễn đưa cùng tướng sĩ “Trăm tuyệt đối sẽ chiến thắng trở về! Xuất phát!”

Tiếng vó ngựa cuộn cuộn vang lên, áo giáp các tướng sĩ dưới ánh mặt trời ánh lên ngân quang, giống như một đạo đao phong thẳng tiến, thế không thể chống. Mạc Ứng Đường vẫn đứng trên tường thành nhìn xuống, cho đến khi đại quân hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt. Mạc Sinh Bạch, lần này người rút cuộc là muốn thăm dò điều gì đây? Nếu lần này đi, người không quay lại thì thật tốt. Mạc Ứng Đường tâm tư nặng nề, ngay cả tóc bị gió thổi tán loạn cũng không để ý.

Ba vạn đại quân dùng tốc độ cao nhất mà đi, chỉ dùng thời gian nửa tháng đã đến biên cương, Lương Châu. Lương Châu hoàn toàn khác biệt với kinh thành, đập vào mắt đều là đất đai cằn cỗi khô nứt, còn có cát vàng bay đầy trời. Mạc Sinh Bạch đột nhiên nhớ tới một bài thơ có tên gọi ‘*Lương Châu từ*’ [1]:

Hoàng Hà viễn thượng bạch vân gian

Nhất phiến cô thành vạn nhận sơn

Khương địch hà tu oán dương liễu

Xuân phong bất độ Ngọc Môn quan.

[1] *Bản dịch thơ của Tương Như: ‘Khúc Lương Châu’ – Vương Chi Hoán*

Hoàng Hà, mây trắng liền nhau

Thành cô một mảnh, núi cao tiếp trời

Thổi chi Chiết Liễu sáo ơ

Gió xuân đâu lọt ra ngoài Ngọc Môn.

Nếu Lương Châu trong bài thơ và Lương Châu này là cùng một nơi, cũng không có gì kỳ lạ. Có điều đất đai dù cằn cỗi vẫn là đất đai của quốc gia, lãnh thổ chủ quyền là thứ thần thánh tuyệt đối không thể xâm phạm.

Phía trước chợt có một đội kỵ binh giục ngựa chạy đến, dung mạo cũng bị cát vàng mịt mù che lấp. Đợi đến gần mới phát hiện chính là Trịnh Văn – Trịnh Võ đã từ biệt bốn năm, cũng nhờ vào hệ thống đúng lúc nhắc nhở mới không lộ ra sơ hở. Đúng lúc ngăn lại hai người muốn xuống ngựa hành lễ, nụ cười Mạc Sinh Bạch mang theo vài phần chân thành “Quay về doanh trại rồi nói sau.”

Ban đêm, gió của biên cương đặc biệt thổi đến đau rát, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến tâm tình tốt của các tướng sĩ. Hoàng đế thân chinh, mở tiệc khao quân tướng, đàn sáo tấu vang khúc quân hành, sa trường điểm binh. Binh lính vừa đoạt lại được phần lãnh thổ bị mất, mỗi người đều tinh thần hăng hái, ngẩng đầu ưỡn ngực, trong mắt ai cũng mang theo tự tin.

“Mỗi người các vị đều là tướng sĩ tốt nhất của Đông Doanh quốc! Không chỉ là vì trăm, còn là vì thiên hạ, vì lê dân bách tính, chúng ta phải bảo vệ cho tốt giang sơn này! Mọi người đều là anh hùng, trăm kính mọi người một ly!” Mạc Sinh Bạch cầm bát rượu thô ráp giống hệt như của binh lính, giữa đầu đem rượu trong bát uống một hơi cạn sạch, uống xong, úp ngược bát xuống chứng minh.

“Ngô hoàng vạn tuế!” Được Hoàng đế khích lệ, nhóm binh lính thần sắc đều kích động, giơ bát rượu lên học theo bộ dáng của Hoàng đế uống một hơi cạn sạch, uống xong còn không ngừng cảm thán, rượu mang đến từ kinh thành quả nhiên không thể so sánh với những thứ rượu tầm thường khác.

Nhìn các tướng sĩ thật vất vả mới thả lỏng, Mạc Sinh Bạch đem ánh mắt chuyển lên người hai huynh đệ Trịnh Văn – Trịnh Võ. Hai người rất xứng với tên của mình, Trịnh Văn theo văn, Trịnh Võ theo võ, Trịnh Võ là Trấn Viễn tướng quân trấn giữ biên cương, Trịnh Văn là quân sư của hắn. Hai người một văn một võ, hợp lại cùng nhau mạnh càng thêm mạnh.

Huynh đệ hai người nhìn nhau cười “Hoàng thượng, mời theo chúng thần.”

Mạc Sinh Bạch liền đi cùng vào doanh trường của hai người, nhưng khi bước vào lại phát hiện trong trường chỉ có một cái giường, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Hoàng thượng.” Trịnh Văn lấy một tấm bản đồ mở ra, Mạc Sinh Bạch vừa nhìn thấy đã biết đây là bản đồ Tây Kỳ quốc, dù còn nhiều chỗ chưa đầy đủ, nhưng dù sao đây cũng là cổ đại, có thể vẽ ra được bản đồ của một quốc gia cũng không hề dễ dàng. Mạc Sinh Bạch không hỏi tấm bản đồ này là làm sao có được, chỉ nghiêm túc hướng hai người nói lời cảm tạ “Mấy năm nay vất vả cho các người.”

“Hoàng thượng đã hao tổn tâm tư rất nhiều vào huynh đệ thần. Có thể có được một minh quân như Hoàng thượng không chỉ là phúc phần của chúng ta, mà còn là phúc của dân chúng thiên hạ.”

Mạc Sinh Bạch mỉm cười, ánh mắt hiểu rõ nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Trịnh Văn sắc mặt đỏ lên, Trịnh Võ lại vô cùng thẳng thắn “Hoàng thượng thật sự là hoả nhãn kim tinh, ta cùng ca ca quả thật đã cùng một chỗ.”

“À? Là chuyện khi nào?”

Trịnh Võ cười có chút thật thà “Cũng nhờ có Hoàng thượng phái hai người chúng ta tới trấn giữ Lương Châu, nơi này không cần phải cố kỵ quá nhiều thứ, ta liền đem tâm tư của mình thổ lộ với ca ca. Không ngờ ca ca cũng có tình cảm như vậy với ta, cho nên liền thành.” Thời điểm nói xong câu cuối cùng, Trịnh Văn lập tức hung hăng nhéo lên cánh tay Trịnh Võ. Trịnh Võ đau đến nhe răng nhếch miệng, khóe mắt lại không che giấu được ý cười.

“Vậy trẫm chỉ có thể nói câu chúc mừng.” Mạc Sinh Bạch chuyển đề tài “Có điều nếu như vậy, năm năm ước hẹn của chúng ta có lẽ không thành rồi, trẫm biết bây giờ hai người chắc hẳn không muốn quay về. Về phần Tể tướng, trẫm sẽ giải quyết.”

Hai người quỳ xuống “Đại ân của Hoàng thượng, chúng thần suốt đời khó quên.”

Mạc Sinh Bạch bước nhanh đến nâng hai người dậy “Trẫm cùng hai người các người tình như huynh đệ, nếu không có hai người, người hôm nay ngồi trên long ỷ cũng không biết là ai đây.”

“Hoàng thượng quá lời.”

Mạc Sinh Bạch cười, từ chối cho ý kiến “Trẫm đến, chính là để cho bản đồ của trẫm có thể càng ngày càng mở rộng. Cái gọi là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu Tây Kỳ dám không kiêng nể gì mà đánh lên mặt trẫm, trẫm cũng không thể giả vờ như người câm mà ăn thiệt thòi này được.”

Hai người ý cười dạt dào “Hết thấy đều nghe Hoàng thượng phân phó.”

“Sắc trời cũng không còn sớm, trẫm không quấy rầy hai vị ái khanh nghỉ ngơi.”

Trịnh Võ bước nhanh lên trước “Hoàng thượng, thần tiễn ngài.”

Mạc Sinh Bạch không từ chối, chỉ là thời điểm rời khỏi doanh trường hướng Trịnh Võ nhỏ giọng nói một câu, mặt Trịnh Võ liền thoáng cái đỏ ửng. Trịnh Võ nhìn Hoàng đế tâm tình vô cùng tốt mà rời đi, chính mình lại khẩn trương đến rối loạn tay chân xoay trở vào.

Trịnh Văn nhìn Trịnh Võ sắc mặt đỏ bừng đi đến, không khỏi hỏi “Người làm sao vậy?”

Trịnh Võ lắc lắc đầu, lại lén liếc mắt nhìn Trịnh Văn một cái rồi gật gật đầu.

Trịnh Văn “Người vừa lắc đầu lại gật đầu là có ý gì?”

Trịnh Võ thổi tắt ngọn nến, lúc này mới đi đến bên người Trịnh Văn, đem miệng dán lên lỗ tai Trịnh Văn, thổi ra nhiệt khí làm cho lỗ tai Trịnh Văn ngứa ngáy “Ca, đêm nay chúng ta thử tư thế khác đi.”

Trịnh Văn gật mình “Tư thế gì?”

“Tư thế cười thì thế nào, ca?”

Trịnh Văn lập tức dục hỏa đốt người, trực tiếp đem Trịnh Võ đặt lên giường. Vì thế, xuân hiểu khổ đoán, một đêm triền miên.

Ba ngày sau, Mạc Sinh Bạch cùng hai người Trịnh Văn – Trịnh Võ lập ra một kế hoạch tác chiến vô cùng tỉ mỉ. Nhưng không ngờ khi đêm đến, trở về doanh trướng lại gặp được một người vốn không nên nhìn thấy, Mạc Ứng Niên.

“Sao ngươi lại đến đây?”

“Đến xem Hoàng đế bề hạ không gì không làm được tạo nên công trạng vĩ đại như thế nào.”

Nhìn Mạc Ứng Niên cố ý lộ ra vẻ mặt bình tĩnh thông dong, cười hướng đi y đi tới, một tay đem y kéo vào trong lòng, đem cằm đặt lên trán y “Ứng Niên, ngươi có thể đem suy nghĩ trong lòng ngươi nói ra mà.”

Nhiệt độ cơ thể ấm áp làm cho tim Mạc Ứng Niên đập mạnh “Ta chỉ là có chút nhàm chán.”

“Nhàm chán? Cho nên chạy đến nơi Lương Châu cách xa ngàn dặm này?”

Nghe ra ý cười trong giọng Mạc Sinh Bạch, Mạc Ứng Niên chỉ đơn giản vùi đầu vào trong ngực người kia, có chút tham lam mà hít vào hương vị chỉ hiện hữu trên người hắn.

“Ứng Niên.”

“Ừ.”

“Ta nhớ ngươi.”

Mạc Ứng Niên chú ý tới người nọ dùng từ ‘ta’ mà không phải ‘trẫm’, tâm khê rung động “Thật?”

Mạc Sinh Bạch nhẹ nhàng hôn lên môi Mạc Ứng Niên, xúc cảm mềm mại như đang trực tiếp chạm vào linh hồn y. Mạc Sinh Bạch dùng ánh mắt sâu không thấy đáy nhìn y “Thật.”

Mạc Ứng Niên lập tức cảm giác cả người trở nên nhẹ nhõm, trong tâm không hiểu sao mạnh mẽ trào lên cảm giác vui sướng.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu chi nhánh Mạc Ứng Niên, độ hảo cảm đối với ngài tăng 20, hiện tại độ hảo cảm là 75.

41. Quyển 4 - Chương 41: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 7

Dùng thời gian nửa tháng, Mạc Sinh Bạch dẫn theo đại quân san bằng ba tòa thành của Tây Kỳ quốc. Trong lúc này Mạc Ứng Niên cũng không bị người khác phát hiện, hai người rảnh rỗi liền bồi dưỡng tình cảm, đôi lúc lại lăn vài vòng trên giường, độ hảo cảm thuận lợi mà tăng đến 85.

Thời tiết nơi biên cảnh vẫn khắc nghiệt như cũ, bão cát cuộn cuộn, phủ mờ trời xanh, nhưng lòng trung nghĩa của những tướng sĩ nơi biên cương vẫn như trắng sáng. Áo choàng đỏ rực của Mạc Sinh Bạch được gió thổi tung bay, ghìm lại cương ngựa nhìn thẳng về phía trước. Nửa tháng này tuy rằng đã đoạt ba tòa thành trì của địch quốc, nhưng sau khi thắng lợi qua đi thì còn lại gì đây? Dân chúng than khóc? Binh lính chết trận? Dù cho nhất thời có thể đem tới cảm giác quang vinh, nhưng dưới những ánh mắt bi thương này đã sớm tiêu tán chẳng còn lại gì.

Vì thế để lại một vạn binh lính cho Trịnh Văn – Trịnh Võ thu xếp, những ngôi nhà bị hư hỏng cần được tu sửa, những thành trì đã chiếm đóng cần người canh giữ, những binh lính bị thương cũng cần có người chăm sóc. Mạc Sinh Bạch đột nhiên phát hiện chính mình thậm chí có chút trách trời thương dân, có câu ‘tại kỳ vị, mưu kỳ sự’ [1], có lẽ hẳn chỉ là nhập vai quá sâu mà thôi. Ngay từ đầu đây vốn chỉ là một nhiệm vụ, không phải sao?

[1] có thể tạm hiểu là: ở vị trí nào thì phải gánh vác được trách nhiệm của vị trí đó

Mạc Sinh Bạch quay người lại nhìn Trịnh Văn – Trịnh Võ cùng các tướng sĩ đến đưa tiễn, vung tay lên, mang theo binh lính của mình thúc ngựa rời đi. Lần này bọn họ có thể lấy tư thái chiến thắng vang dội mà quay trở lại kinh đô.

Nghị Chính Điện, không khí yên lặng đến mức đáng sợ.

Mạc Sinh Bạch ngồi ngay ngắn trên cao, nhìn xuống các đại thần đang quỳ la liệt “Các ái khanh động một chút liền quỳ xuống, chẳng lẽ không hề nghĩ ra cách nào khác để can gián sao?”

“Chúng thần biết tội.”

“Các người có tội gì? Các người chẳng qua là mặc kệ đại sự thiên hạ mà đi quản một chút chuyện nhà của trăm thôi.”

“Chúng thần không dám.” Lại là đồng thanh trả lời, giống như trước đó đã chuẩn bị hết thủy.

“Trẫm không hiểu, trẫm thật vất vả thắng trận trở về, các người không đi quan tâm vấn đề cầu hòa của Tây Kỳ quốc, lại đi quan tâm vấn đề con nôi dòng của trẫm. Đây là loại đạo lý gì?”

Ngữ điệu dường như có chút thờ ơ, nhưng lại khúc chiết rõ ràng, đánh thẳng vào trọng tâm.

“An vương?”

Mạc Ứng Đường bước ra khỏi hàng “Có thần.”

“Lần này trẫm xuất chinh, toàn bộ trên dưới Đông Doanh quốc đều giao cho đệ quản lý.” Mạc Sinh Bạch hạ mắt, biểu tình cười như không cười “Vậy, đệ có thể thay mặt những đại thần đây cho trẫm một lời giải thích không?” Thật ra Mạc Sinh Bạch nói ra lời này chỉ là muốn làm khó y một chút, chính mình không có con, y lại là đệ đệ duy nhất của Hoàng đế, cơ hội không phải sẽ lớn hơn chút nữa sao? Ngày sau cho dù đăng cơ lại càng danh chính ngôn thuận. Nếu mình là y, cũng sẽ không đi ngăn cản loại chuyện trăm lợi không hại này.

“Thần đệ sợ hãi. Các đại thần chỉ là muốn cùng Hoàng thượng phân ưu mà thôi.”

“Ưu? Trẫm làm sao lại ưu?” [2] Mạc Sinh Bạch nhìn chằm chằm Mạc Ứng Đường “Trẫm không phải còn có một hoàng đệ là An vương đây sao? Nếu là lo lắng trẫm không có con nối dòng, sẽ không ai nối nghiệp, vậy trẫm bây giờ liền phong đệ làm Hoàng thái đệ, chỉ cần trẫm chết, An vương chính là Hoàng đế kế tiếp. Thế nào?”

[2] *ưu trong ưu sâu*

“Thần đệ sợ hãi!”

Các đại thần cũng đều hô “Hoàng thượng trăm triệu lần không thể!”

Mạc Sinh Bạch nhếch khóe môi, nhưng trong mắt lại không hề nhìn ra ý cười “Tại sao không thể?” Thâm ý mà liếc mắt nhìn Mạc Ứng Đường “Ý trẫm đã quyết. Đại điển sắc phong mừng sáu tháng sau sẽ tiến hành, ngày đó vừa đúng là ngày hoàng đạo. Tất cả đều lui ra đi!”

Các vị đại thần người nhìn ta ta nhìn người, rốt cuộc không biết nói gì, đành phải đứng dậy, cung kính lui ra “Chúng thần cáo lui.”

Mạc Ứng Đường có chút rối rắm mà đứng tại chỗ, muốn nói rồi lại không biết phải mở miệng như thế nào.

“Ứng Đường, tại sao còn chưa lui xuống?”

“Hoàng thượng, thần đệ có một chuyện không rõ.”

“Gọi hoàng huynh.”

Mạc Ứng Đường sửng sốt một chút, y dường như chưa từng phát hiện thứ Hoàng đế chú ý rồi cuộc ở điểm nào. “Hoàng huynh, chuyện ngày hôm nay làm cho thần đệ sợ hãi. Ngài còn trẻ, về sau nhất định sẽ có con nối dòng, bây giờ lập thần làm Hoàng rất đệ, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ cái gì? Có người không phục? Hay là, đệ không muốn?”

Mạc Ứng Đường không dám ngẩng đầu nhìn vị huynh trưởng trên danh nghĩa kia, ánh mắt nhìn chăm chăm mũi chân chính mình, lòng bàn tay khấn trương đến mức chảy đầy mồ hôi “Thần...” Còn chưa kịp giải thích, một đôi giày vàng thêu hoa văn rồng bất ngờ xuất hiện trước mắt, Mạc Ứng Đường cả kinh ngẩng đầu, mặt người nọ đã kề sát.

“Ứng Đường.”

“Có thần.”

“Tại sao đệ lại khấn trương?” Mạc Sinh Bạch thực tự nhiên mà lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng thay Mạc Ứng Đường lau đi mồ hôi trong lòng bàn tay “Không cần sợ trẫm, trẫm đã từng nói, sẽ không thương tổn đến đệ.”

“Hoàng thượng, thần...”

Mạc Sinh Bạch không ngại phiền sửa lại thêm một lần nữa “Gọi trẫm hoàng huynh.”

“Hoàng huynh.”

“Ứng Đường, tại sao đệ không thể tin tưởng trẫm?” Mạc Sinh Bạch cách Mạc Ứng Đường chỉ khoảng một bàn tay, khi nói chuyện hơi thở cả hai đều quanh quẩn cùng một chỗ, hẳn có thể rõ ràng cảm giác được toàn bộ thân mình Mạc Ứng Đường cứng ngắc. Nhẹ nhàng cười, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, ngữ điệu có chút mát mát lại xen lẫn một tia đau thương khó nói “Ứng Đường, đệ muốn thứ gì trẫm đều có thể cho đệ, chỉ là đệ chưa bao giờ tin mà thôi.”

Mạc Ứng Đường nhìn Hoàng đế dường như đang thẳng thắn với mình, cảnh giác trong lòng càng sâu. Để

tâm khó dò, ai có thể thật sự đoán được tâm tư của một người đang đứng trên đỉnh cao quyền lực đây? Mà từ xưa đến nay, người thật sự đoán được tâm để vương lại có được mấy người có kết cục tốt chứ? Vì thế ánh mắt bình tĩnh nói “Thứ cho thần đệ không thể chấp nhận vị trí Hoàng thái đệ.”

“À?”

“Mong hoàng huynh thứ tội.”

“Ứng Đường, nếu trẫm nói cho đệ biết, cả đời này của trẫm cũng sẽ không có con nối dòng thì sao?”

Con người Mạc Ứng Đường mạnh mẽ co rút, trái tim cũng hoảng hốt “Lời này của hoàng huynh là có ý gì?”

“Trẫm mệt rồi, Ứng Đường lui xuống trước đi.”

Mạc Ứng Đường không dám ở lâu, y biết lời vừa rồi của mình đã phạm vào đại kỵ “Thần đệ cáo lui.”

Mạc Sinh Bạch đứng tại chỗ dõi theo bóng dáng Mạc Ứng Đường dần dần khuất khỏi tầm mắt, biểu tình nghiêm túc, giống như đã hiểu rõ việc gì đó, trong mắt lộ ra một tia bi thương.

“Người thích Mạc Ứng Đường đến vậy?”

Mạc Sinh Bạch xoay người, không lập tức trả lời câu hỏi của Mạc Ứng Niên, thần sắc thản nhiên “Sao người lại đến đây?”

“Nếu không phải vì ta lớn lên giống hần, người căn bản là sẽ không liếc mắt nhìn ta dù chỉ một lần, đúng không?”

“Đừng nháo, Ứng Niên.”

“Ta đã sớm biết người vẫn luôn đem ta trở thành thể thân của Mạc Ứng Đường. Ngoại trừ khuôn mặt này, ta cùng hần căn bản không hề giống nhau!”

“Trẫm mệt rồi.” Mạc Sinh Bạch không nhìn y, ngả người lên long ỷ, bộ dáng không muốn nói chuyện.

Mạc Ứng Niên nhìn người kia thần sắc lạnh nhạt, phản ứng của hần giống như một mũi dao sắc bén trực tiếp cắm vào ngực y, đúng là tự làm tự chịu mà “Được, ta không làm phiền người.”

Lắc mình một cái, đã không thấy bóng dáng.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu chi nhánh Mạc Ứng Niên, độ hảo cảm đối với ngài không đổi, là 85, độ ngược tâm tăng 30, hiện tại độ ngược tâm là 30.

Mạc Sinh Bạch có chút xuất thần, rõ ràng là song sinh, tại sao lại khác nhau đến như vậy? Nếu Mạc Ứng Đường cũng dễ dàng công lược như Mạc Ứng Niên thì sẽ có bao nhiêu tốt đây.

42. Quyển 4 - Chương 42: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 8

Đại điển sắc phong còn chưa kịp cử hành, sứ đoàn của Tây Kỳ đã đến kinh đô.

Giống như những vị Hoàng đế khác, Mạc Sinh Bạch cũng chuẩn bị yến hội ở hoàng cung, ngoài mặt chính là thể hiện một chút phong phạm của nước lớn, dù sao người ta cũng là tới nghị hòa, nhưng thực chất chính là để cho những nước khác nhìn xem kinh đô của Đông Doanh quốc giàu mạnh đến cỡ nào, không phải là nơi để lũ ngoại bang các ngươi có thể tùy tiện dòm ngó.

Mùa đông còn chưa bắt đầu, bầu trời kinh đô khó có được một lần trong xanh. Kinh đô ban ngày nhìn qua thần thánh trang nghiêm không thể xâm phạm, kinh đô ban đêm lại hoàn toàn tương phản, xa hoa truy lạc, khắp nơi đều là cảm dỗ.

“An vương, An vương xin dừng bước!”

Mạc Ứng Đường xoay người, chỉ thấy người tới một thân hồ phục xanh ngọc, mày kiếm mắt sắc, lộ ra một cổ anh khí “Hóa ra là Tứ hoàng tử à.”

Hách Liên Hoành cười “Đây là Đông Doanh quốc, cũng không phải Tây Kỳ, An vương gọi tại hạ một tiếng Hách Liên là được rồi.”

“Lẽ không thể bỏ.” Mạc Ứng Đường vẻ mặt nghiêm túc “Hách Liên hoàng tử cũng gọi bốn vương như vậy là được.”

“Hách Liên là lần đầu tiên đến kinh đô, không biết An vương có thể mang theo Hách Liên đi thăm thú một chuyến không? “

Mạc Ứng Đường nhíu mày “Hoàng thượng đã vì sứ đoàn cung cấp không ít quan viên tiếp đón, Tứ hoàng tử sao lại phải tìm bốn vương đi thăm thú?” Ý cự tuyệt trong lời nói vô cùng rõ ràng. Còn chưa thăm dò được tâm tư Mạc Sinh Bạch, Mạc Ứng Niên sẽ không tùy tiện gặp riêng người khác, nếu lúc này cùng hoàng tử địch quốc nhắc lên quan hệ gì đó, cái mũ thông đồng bán nước này y thật sự gánh không nổi đâu.

“Vương gia ngay cả cùng Hách Liên ăn một bữa cơm cũng không cho mặt mũi sao?” Con người Hách Liên Hoành thâm trầm hơn một ít, màu lam nơi đáy mắt cuộn cuộn thứ cảm xúc không biết tên.

“Thật không dám giấu, bổn vương còn có chuyện quan trọng cần làm, không quấy rầy nhả hứng của Tứ hoàng tử, mạn phép.”

Hách Liên Hoành nhìn theo bóng dáng Mạc Ứng Đường, cười có chút tà khí “An vương, tiệc tối đêm mai gặp sau.”

Quốc yến. Hết thấy ngay ngắn theo trình tự.

Mạc Sinh Bạch nhập tọa, tầm mắt của hắn vừa lúc có thể bao quát toàn bộ yến hội “Ban tọa.”

Vương Thợ đứng phía sau Mạc Sinh Bạch, lúc này thoảng bước lên trước vài bước, cao giọng hô “Ban tọa!” Thanh âm lạnh lãnh được cố ý kéo dài, đủ để cho mỗi người ở đây đều có thể nghe thấy.

Mỗi bàn tiệc đều có hình chữ nhật, rất dài, sứ đoàn ngồi phía dưới tay trái của Mạc Sinh Bạch, mà bên phải là dựa theo thứ tự chức quan của Đông Doanh quốc mà ngồi. Bên trái là Hách Liên Hoành, bên phải là Mạc Ứng Đường, hai người vừa lúc đối diện, Hách Liên Hoành hướng Mạc Ứng Đường nhếch miệng cười, giống như ngày hôm qua chưa từng phát sinh chuyện khó xử gì.

Mạc Sinh Bạch bắt động thanh sắc mà đem hết thấy nhìn trong mắt “Khai tiệc.”

Lời nói vừa dứt, cung nữ mặc cung trang hồng nhạt nối đuôi nhau bước vào, cái loại món ăn đa dạng bày kín từ đầu đến cuối mỗi bàn, bố trí xong xuôi, bên cạnh mỗi vị quan viên lẫn sứ đoàn đều để lại một cung nữ bộ dạng không tầm thường hầu hạ, bưng bình rượu ngon, tùy thời rót đầy rượu.

Nếu nói là quốc yến, vậy không thể chỉ có uống rượu ăn cơm thuần túy, nên ca múa biểu diễn cũng không hề ít. Tiếng đàn, vũ nữ, rượu ngon, mỗi một thứ đều hấp dẫn lòng người, nhưng người của sứ đoàn lại không ai lộ vẻ si mê, trái ngược với phần lớn quan viên Đông Doanh quốc, biểu tình kia cũng là say, chỉ là không biết say rượu, hay là say tình. Mạc Sinh Bạch có chút thất vọng với đám quan viên của Đông Doanh quốc, nhẹ nhấp một ngụm rượu, biểu diễn này với hắn thật quá ngu ngốc vô vị.

Ca múa biểu diễn rốt cuộc chấm dứt, vũ nữ nhạc công theo thứ tự lui ra.

“Hoàng thượng.” Hách Liên Hoành đột nhiên đứng lên “Ca múa biểu diễn vừa rồi thật sự rất phấn khích, có điều...”

“Hách Liên hoàng tử đường xa mà đến, nếu có điều gì muốn nói thì không cần ấp a ấp úng, cứ nói đừng ngại.”

“Chúng ta lần này đến đây, không chỉ mang theo thái độ nghị hòa, còn mang đến thành ý nghị hòa của chúng ta.” Hách Liên Hoành có chút tự đắc cười cười “Phụ hoàng đưa tặng viên minh châu ông yêu nhất cho ngài, Hoàng thượng. Xin mời Lạc Nhận công chúa của Tây Kỳ!” Hách Liên Hoành vỗ vỗ tay.

Ánh mắt người trong điện đều tập trung vào một thân ảnh hồng y đột nhiên xuất hiện, nữ tử kia dung mạo như phù dung vừa nở, mày như họa, eo nhỏ thon gầy không thể nắm giữ, dịu dàng bước tới, tuy không đến mức khuynh quốc khuynh thành, nhưng tuyệt đối có thể gọi là vưu vật.

Hách Liên Yên chậm rãi đi đến trong điện, tư thái uyển chuyển, có thể nói mỗi bước chân đều như nở ra một đóa hoa sen. Nhẹ nhàng thi lễ “Hoàng đế bệ hạ vạn phúc.”

Mạc Sinh Bạch thế nhưng lại không có cảm giác gì, trước đây ở hiện đại có dạng mỹ nhân nào hần chưa từng gặp qua chứ, có điều đây lại là mỹ nữ cổ đại hàng thật giá thật “Lạc Nhạn công chúa mời đứng lên. Trẫm đã sớm nghe nói dung mạo của Lạc Nhạn công chúa có thể làm rơi cả cánh chim nhạn trên bầu trời, nay được diện kiến người thật mới biết được, công chúa quả nhiên là tuyệt sắc! Thật sự là khuynh quốc khuynh thành.”

Cho dù đẹp, thân phận vô vàn cao quý thì sao chứ, vẫn tránh không khỏi vận mệnh bị xem như một công cụ hòa thân. Đã sớm nghe nói Hoàng đế Đông Doanh quốc lãnh huyết vô tình, tàn bạo bất kham, Hách Liên Yên vốn cho rằng mình nhất định sẽ rơi vào miệng hổ, không hề ngờ tới vị Hoàng đế Đông Doanh quốc này khi tận mắt nhìn thấy lại tuấn mỹ vô song đến vậy. Lại nghe được vị cửu ngũ chí tôn kia dùng thanh âm từ tính khen ngợi chính mình khuynh quốc khuynh thành, hai gò má Hách Liên Yên không khỏi nhuộm một mảng hồng như ráng chiều. Bộ dáng ngượng ngùng này không làm cho Mạc Sinh Bạch cảm thấy có bao nhiêu đẹp, nhưng lại làm cho đám quan viên xung quanh nuốt một ngụm nước bọt.

Mặt không đối sắc cũng chỉ có Mạc Sinh Bạch, Mạc Ứng Đường, còn có vị thân ca ca của Lạc Nhạn công chúa, Hách Liên Hoàn.

“Không biết Hoàng thượng có hài lòng với Lạc Nhạn không?”

“Lạc Nhạn công chúa là một mỹ nhân, trẫm tất nhiên là hài lòng, có điều...”

Nghe ra trong câu nói của Mạc Sinh Bạch có một tia uyển chuyển cực tuyệt, Hách Liên Hoàn không khỏi sốt ruột “Có điều chi? Hoàng thượng nếu cưới công chúa xinh đẹp nhất của Tây Kỳ quốc chúng ta, không chỉ khiến quan hệ hai nước giao hảo nhiều đời, còn có thể tạo nên một giai thoại đẹp. Có sao lại không làm đây?”

Mạc Sinh Bạch thần nhiên liếc mắt nhìn Hách Liên Hoàn một cái “Hoàng tử không cần sốt ruột, trẫm còn chưa nói xong mà? Trẫm có thể thú một người thuộc hoàng thất Tây Kỳ quốc, có điều người đó không phải Lạc Nhạn công chúa.”

“Cái gì?” Hách Liên Hoàn có chút giật mình.

Mà cùng lúc Hách Liên Yên cũng giật mình, ủy khuất trong lòng nàng càng nhiều, hốc mắt hồng hồng, giống như giấy tiếp theo có thể rơi lệ.

Đem cảm xúc của chính mình che dấu tốt, nhìn thoáng qua Mạc Ứng Đường bộ dáng thờ ơ khi nãy, phát

hiện vị An vương kia cũng là cũng là biểu tình hoang mang, Hách Liên Hoành dứt khoát hỏi “Hoàng thượng có điều không biết, Lạc Nhạn không chỉ là công chúa đẹp nhất của Tây Kỳ, cũng là công chúa Tây Kỳ duy nhất có độ tuổi phù hợp, còn lại hai vị công chúa, một ba tuổi, một mới một tuổi.”

“Trẫm biết.”

“Vậy, lời ấy của Hoàng thượng là có ý gì?” Đôi mày Hách Liên Hoành nhin không được chau lại, trong hồ lô của Hoàng đế này rốt cuộc giấu thứ gì đây? Nhưng mặc kệ thế nào, để có thể làm cho phụ hoàng vui vẻ, lần hòa thân này nhất định phải thành công, gã không hề dám quên những huynh đệ khác của gã lúc nào cũng như hổ rình mồi mà nhìn chăm chăm để vị.

“Hòa thân, cũng không phải chỉ có công chúa.” Mạc Sinh Bạch ngữ khí bình thản mà tung ra một câu sấm sét. Không chỉ có người của sứ đoàn rơi vào mơ hồ, ngay cả các đại thần của Đông Doanh quốc cũng bị lời này trực tiếp đánh cho hôn mê.

Hách Liên Hoành trăm triệu lần không ngờ Hoàng đế sẽ đưa ra yêu cầu khó tin như vậy, dự cảm xấu nháy mắt tập kích gã, chỉ có thể cứng ngắc hỏi “Không biết Hoàng thượng coi trọng vị hoàng tử nào của Tây Kỳ?”

Mạc Sinh Bạch mỉm cười “Trẫm chỉ từng gặp duy nhất một vị hoàng tử Tây Kỳ, chính là người.”

Mặt Hách Liên Hoành nháy mắt trắng bệch “Hoàng thượng là đang nói đùa sao?”

“Tứ hoàng tử có từng nghe qua câu này chưa? Quân vô hí ngôn.”

Gió đêm phần phật thổi đến, Hách Liên Hoành cảm thấy chính mình như rơi vào hầm băng, từ trong đến ngoài đều rét lạnh.

43. Quyển 4 - Chương 43: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 9

Hết thấy giống như Hách Liên Hoành đã lường trước, vị phụ hoàng trong đầu toàn là giang sơn kia của gã quả nhiên đồng ý. Một bên là giang sơn xã tắc, một bên chỉ là một trong những người kế vị, lão Hoàng đế Tây Kỳ không chút do dự lựa chọn về trước.

Mộng đẹp nhiều năm chỉ bởi vì một câu nói của người ngồi trên đế vị kia mà tan vỡ. Hách Liên Hoành biết Mạc Sinh Bạch không có khả năng thật sự coi trọng gã, nhưng phải làm sao đây? Kết quả đã không thể thay đổi. Hách Liên Hoành đau lòng khó chịu, thầm nghĩ muốn say một phen, tốt nhất là vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Vì thế vỗ bàn quát “Tiểu nhị, mang tiếp lên đây hai vò rượu!”

Tiểu nhị ca chạy đến trước mặt người rõ ràng đã say khướt “Vị khách quan này, trời cũng tối rồi, tiểu điểm

cũng đã đến lúc phải đóng cửa!”

“Đóng cửa? Người khác tới đều có thể uống, tại sao tới ta thì lại đóng cửa?”

Mặt tiểu nhị lộ vẻ khó xử “Tiểu điểm thật sự là phải đóng cửa. Khách quan ngài đã uống ba vò nữ nhi hồng, không thể uống nữa.”

“Uống một chút rượu mà cũng phiền phức! ” Hách Liên Hoàn không kiên nhẫn lấy ra một thỏi bạc, ước chừng khoảng mười hai lượng “Mang một vò rượu lên đây!”

Tiểu nhị ca bất đắc dĩ, đành phải chạy đến giá để rượu “Khách quan, nữ nhi hồng của ngài.”

Ánh nến rọi sáng đại sảnh, tiểu nhị hết nhìn thỏi bạc trên tay lại nhìn ba vò rượu rỗng trên bàn, có chút buồn bực. Chẳng lẽ giờ cứ vậy mà về nhà? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là thối tắt bớt vài ngọn nến, đóng kỹ cửa ngõ rồi mới rời đi.

Khi Hách Liên Hoàn mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, phát hiện mình thế nhưng đã về tới khách phòng ở trạm dịch, đang muốn ngủ tiếp, lại trong thoáng chốc thấy được gương mặt gã đến chết cũng không thể quên kia, lập tức cả kinh từ trên giường ngồi bật dậy. Hách Liên Hoàn không dám xác định bản thân có phải đang nằm mơ hay không, bởi vì người kia không mặc long bào mà là một trường bào thanh sắc, tóc chỉ dùng một sợi dây mỏng đơn giản buộc lại, vì thế thậm dò hỏi một câu “Hoàng thượng?”

“Ừ.”

Người nọ thế nhưng còn trả lời! Hách Liên Hoàn đành phải dùng sức nhéo đùi mình một cái, cơn đau ập đến nháy mắt làm gã tỉnh táo lại, vội vàng từ trên giường đứng lên, cung thanh nói “Hoàng thượng, tại sao ngài lại đến đây?”

“Trong lòng người bây giờ đang oán trầm phải không?” Biểu tình Mạc Sinh Bạch dường như thấp thoáng ý cười.

“Không dám.”

“Ngồi đi.” Mạc Sinh Bạch cũng không để ý “Nếu không nhờ có trầm, Tứ hoàng tử chỉ sợ bây giờ đang nằm trong tửu quán đấy.”

Hách Liên Hoàn theo lời ngồi xuống, không nói được lời nào.

“Được rồi, hôm nay trầm tới là muốn nhờ Tứ hoàng tử giúp trầm một việc.”

“Hách Liên có tài đức gì mà có thể giúp được Hoàng thượng?”

“Đừng vội từ chối.” Mạc Sinh Bạch dường như đã lường trước “Trẫm cam đoan chuyện này sẽ xảy ra trước đại hôn. Mà sau khi người giúp trẫm, trẫm không chỉ trả lại tự do cho người, còn giúp Tứ hoàng tử trở thành tân hoàng đế của Tây Kỳ, thế nào?”

Sức hấp dẫn quá lớn, Hách Liên Hoành có chút động tâm. Nói một cách khái quát, Hách Liên Hoành lúc này giống như người sắp chết khát đang lạc đường trên sa mạc, đột nhiên phát hiện cách không xa có một ốc đảo, lại nảy lên tia hy vọng sống sót. Ánh sáng của ngọn nến thấp thoáng lay động trên mặt gã, Hách Liên Hoành suy nghĩ kỹ càng, rốt cuộc gật đầu “Chỉ cần không gây nguy hiểm đến Tây Kỳ quốc, Hách Liên nguyện trung thành với Hoàng thượng.”

“Yên tâm.” Mạc Sinh Bạch lại cho gã thêm một viên thuốc an thần “Trẫm đã từng nói, quân vô hí ngôn.”

Mặt trời dần dần hiện lên trên nền trời, ánh sáng ngày mới đem từng tầng mây trắng nhuộm dần thành sắc hồng tươi đẹp.

Trên triều, Mạc Sinh Bạch nghe được nhiều nhất chính là các loại thanh âm ca tụng công đức, căn bản tìm không thấy một tia khác biệt. Mà người vốn đứng gần thiên tử nhất – An vương, lại không thấy bóng dáng. Mạc Sinh Bạch biểu tình nhàn nhạt, thanh âm không gợi nổi một tia sóng “An vương sao không có mặt?”

Các vị đại thần hai mặt nhìn nhau, không có ai biết được nguyên nhân.

“Hôm nay đến đây thôi, không có chuyện gì thì đều lui ra đi.”

Mạc Sinh Bạch ngồi trên long ỷ cao cao, nhìn bóng dáng các đại thần rời đi, thần sắc có chút khó đoán.

“Hoàng thượng, có thể là thân thể An vương không khỏe, hay để nô tài đi thăm dò một chút xem sao?” Vương Thọ không khỏi hỏi, loại chuyện vì Hoàng thượng phân ưu này là thứ đương nhiên phải làm của một nô tài trung thành.

“Không cần, người cũng lui ra đi.”

Vương Thọ theo lời lui ra, nhưng trong lòng lại luôn có cảm giác hôm nay Hoàng thượng hình như có chút khác lạ.

Mà Mạc Ứng Đường đang ở trong vương phủ không phải bởi vì thân thể không khỏe, mà là vì bị Mạc Ứng Niên đã lâu không gặp trời lại cả một đêm. Đêm qua Mạc Ứng Niên đột nhiên xuất hiện trong phòng y, một câu cũng không nói đã hướng y động thủ, y vì không phòng bị nên rất nhanh đã bị chế ngự, còn bị Mạc Ứng Niên dùng dây thừng trói lại. Mạc Ứng Đường nhìn đệ đệ song sinh của mình giả thành bộ dáng của y đuổi toàn bộ người hầu đi, bởi vì là sinh đôi, cho nên không có ai phát hiện.

Đã lâu không được uống nước, cổ họng Mạc Ứng Đường có chút khô khốc “Ứng Niên, người đem ta tưới ở trong này rất cuộc là muốn làm gì?”

Mạc Ứng Niên chấp hai tay sau lưng, ở trước mặt Mạc Ứng Đường dạo qua một vòng “Người xem, ta có khuôn mặt giống hệt người, sẽ không có ai phát hiện người đã bị đánh tráo cả!”

“Người muốn trở thành ta? Hay là người muốn cái danh An vương?”

“Không. Ta cũng không hiếm lạ những thứ phù du này!”

Mạc Ứng Đường nhìn chăm chú vào ánh mắt Mạc Ứng Niên đang đánh giá y, sâu thẳm như biển đêm, dù có nhìn đến thế nào cũng không nhìn ra được chút manh mối gì. Rõ ràng là bộ dáng vô cùng bình tĩnh, Mạc Ứng Đường theo bản năng lại ngửi được hương vị nguy hiểm “Người, rốt cuộc đã có chuyện gì mà ta không biết?”

“Rõ ràng là thân phận giống nhau, khuôn mặt giống nhau, nhưng người lại được đứng dưới ánh mặt trời, có được tình yêu của hắn. Nếu ta trở thành người, vậy người hắn yêu sẽ là ta.” Mạc Ứng Niên cười vô cùng xinh đẹp, một bộ dương dương tự đắc.

“Yêu? Người đã yêu nữ nhân nào?”

“Người thật sự là ngu ngốc không ai bằng. Tại sao người ta yêu nhất định phải là nữ nhân?”

Mạc Ứng Đường nhíu mày càng chặt, cũng không muốn cùng y nhiều lời vô nghĩa “Là ai?”

“Người không cần quan tâm.”

Trong lòng Mạc Ứng Đường dâng lên một cỗ cảm giác vô lực, rốt cuộc là đã có chuyện ngoài ý muốn gì xảy ra vào thời điểm y không hề hay biết? Ai có thể khiến cho Mạc Ứng Niên sinh ra ý nghĩ đóng giả mình? Bên cạnh mình lại có ai buộc y nhất định phải dùng thân phận An vương tiếp cận? Chỉ cần suy nghĩ một lát, Mạc Ứng Đường đã trực tiếp nghĩ ra một cái tên – Mạc Sinh Bạch. Sắc mặt Mạc Ứng Đường trắng bệch, phản ứng đầu tiên chính là người kia lại đang mưu tính thứ gì đây. Nhưng vừa rồi Mạc Ứng Niên nói người người kia yêu chính là mình, trong đầu không khỏi hiện ra cảnh tượng hắn toàn tâm bảo hộ mình khi nhảy khỏi lưng ngựa ngày đó, trái tim cũng đột nhiên trở nên rối loạn.

“Nếu người người yêu là Mạc Sinh Bạch, ta chỉ có thể khuyên người mau chóng rời khỏi hắn đi!”

“Ha?” Mạc Ứng Niên cẩn thận quan sát mỗi một biểu tình của Mạc Ứng Đường “Để đoán được như vậy sao?”

“Ứng Niên, hai người các người không có khả năng.”

“Không thử thì làm sao biết được?” Mạc Ứng Niên không hề để ý tới Mạc Ứng Đường khuyên nhủ “Người hiện tại không cần khuyên ta, ta đã sớm không thể thoát khỏi hắc. Lòng người thật sự rất kỳ lạ, ta chỉ vừa nhìn thấy hắc, trái tim sẽ đập mạnh đến mức muốn nhảy ra ngoài, trong mắt trong tâm tất cả đều là hắc, muốn vĩnh viễn cùng hắc một chỗ, chỉ có hai người chúng ta.” Biểu tình Mạc Ứng Niên đột nhiên trở nên có chút vận vẹo “Nhưng mà, người hắc yêu thế nhưng lại là người! Người biết không? Ta có đôi khi ghen tị, ghen tị đến mức muốn giết chết người!”

“Ứng Niên...”

“Người lại không yêu hắc! Vậy tại sao lại chiếm lấy tình yêu của hắc?”

“Ta...” Mạc Ứng Đường nhìn gương mặt giống hệt mình kia lộ ra vẻ thống khổ, trong lòng cũng không chịu nổi, càng hồng bét chính là khi Mạc Ứng Niên đột nhiên bùng nổ cảm giác căm hận cùng tình yêu mãnh liệt kia, y cũng bị ảnh hưởng.

“Người đừng nói nữa! Người căn bản chưa từng yêu bất cứ ai, cho tới bây giờ người người yêu nhất cũng chỉ có bản thân người!” Mạc Ứng Niên thần sắc bình tĩnh trở lại “Ngày mai sẽ là một khởi đầu mới, ta sẽ thay thế người. Trong khoảng thời gian này, tạm thời ủy khuất người vậy.”

Lời muốn nói cũng đã nói hết, Mạc Ứng Niên không hề quay đầu lại mà rời khỏi phòng. Sau khi gọi quản gia Vương phủ đến cố ý dặn dò căn phòng này ngoại trừ y ra ai cũng không thể vào, mới thả lỏng mà nở nụ cười.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu công lược Mạc Ứng Đường, độ hảo cảm đối với ngài tăng 10, hiện tại độ hảo cảm là 45, độ ngược tâm tăng 20, hiện tại độ ngược tâm là 20.

Mạc Sinh Bạch lúc này đang phê duyệt tấu chương, đột nhiên nghe được thanh âm nhắc nhở của hệ thống thật sự là vừa mừng vừa lo, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

44. Quyển 4 - Chương 44: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 10

Thời tiết đột nhiên chuyển lạnh, gió sớm mang theo hàn khí đến tận xương, mặt trời vừa mọc cũng mơ hồ bị che khuất.

Lại là một buổi lên triều nhàm chán, Mạc Sinh Bạch nghe đến có chút buồn ngủ, lại phải bày ra bộ dáng ta đang nghe vô cùng nghiêm túc “Các vị khanh gia còn có chuyện gì muốn bẩm tấu?”

“Thần có chuyện muốn bẩm tấu.”

Mạc Sinh Bạch nhìn quan viên nghiêm cẩn trước mặt, Lễ bộ Thượng thư Tiêu Càn. “Tiêu ái khanh muốn

nói chuyện gì?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, qua một tháng nữa sẽ là đại hôn của ngài cùng Tứ hoàng tử Tây Kỳ quốc, mà lễ sắc phong của An vương điện hạ cũng rơi vào thời gian này. Không biết...”

“Tiêu ái khanh không cần lo lắng, vậy đem hôn kỳ của trẫm dời lại một tháng đi.” Mạc Sinh Bạch như vô tình mà nhìn thoáng qua An vương “Trẫm sẽ không để cho đệ đệ của mình chịu bất cứ ủy khuất gì!”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu chi nhánh Mạc Ứng Niên, độ hảo cảm đối với ngài không đổi, hiện tại là 85, độ ngược tâm tăng 10, hiện tại độ ngược tâm là 40.

Mạc Sinh Bạch lại liếc mắt nhìn Mạc Ứng Niên, vô luận là tư thế đứng hay biểu tình đều không có một chút khác biệt với Mạc Ứng Đường, giả cũng thật giống! Mạc Sinh Bạch không khỏi cảm thán, nếu không có hệ thống, có lẽ chính mình cũng bị lừa rồi. Mạc Ứng Niên này thật đúng là thú vị, phỏng chừng việc ngày hôm qua Mạc Ứng Đường đột nhiên tăng độ hảo cảm cùng độ ngược tâm nhất định là có liên quan đến y.

Rốt cuộc bãi triều, các đại thần đều nhanh chóng tản đi.

Mạc Sinh Bạch gọi lại Mạc Ứng Niên “Hoàng đệ, người lưu lại đã.”

“Hoàng thượng không biết có chuyện gì cần phân phó cho thần đệ?” Mạc Ứng Niên sắc mặt trấn định, Mạc Sinh Bạch vốn muốn từ trên mặt y tìm ra một tia ôn nhu, kết quả đương nhiên là thất vọng, cũng đúng, nếu Mạc Ứng Đường ngay cả điểm này cũng không che dấu được, y đã sớm bị phát hiện.

“Trẫm đã từng nói, hoàng đệ gọi trẫm hoàng huynh là được.”

“Hoàng huynh gọi thần đệ lại là có chuyện gì cần phân phó sao?”

Mạc Sinh Bạch cười đầy thâm ý “Hoàng đệ, nhiều ngày như vậy người đã đi đâu?”

Mạc Ứng Niên chưa xót cười “Hoàng huynh quả nhiên đã nhìn thấu mọi việc.”

“Nơi này không có ai, người không cần giữ lễ tiết.” Mạc Sinh Bạch đi đến bên người Mạc Ứng Niên, kéo lấy tay y “Trở về là tốt rồi.”

“Người không muốn hỏi sao?”

“Hỏi cái gì? Hỏi người vì sao phải giả làm Ứng Đường xuất hiện trước mặt ta sao?” Thần sắc Mạc Sinh Bạch vẫn không hề thay đổi “Cho dù người khác không nhận ra người, nhưng trẫm sẽ không nhận lầm. Người chính là người, Mạc Ứng Niên, sao trẫm lại có thể nhìn sai chứ?”

“Chỉ là, người người yêu cho tới bây giờ cũng không phải ta.” Tâm tình Mạc Ứng Niên lại sa sút.

“Đừng nghĩ nhiều.” Mạc Sinh Bạch kéo y đi về phía trước, khi đến trước long ỷ mới dừng lại. Mặt ngoài long ỷ tinh mỹ vô song, đúc thành từ hoàng kim, chạm khắc chín con thần long, do mười thợ thủ công mất hơn ba năm mới có thể hoàn thành, từ đời vị Hoàng đế khai quốc đầu tiên truyền lại đến tận bây giờ, đã có bảy trăm năm lịch sử. Long ỷ quan trọng nhất không phải vì độ quý giá của nó, mà là vì nó đại biểu cho quyền lực tối cao trong thiên hạ.

“Hoàng huynh?”

“Ứng Niên, người thấy long ỷ này thế nào?”

Mạc Sinh Bạch cả kinh “Thần đệ tuyệt đối không hề tơ tưởng đến vị trí này!”

“Trẫm không có ý này.” Mạc Sinh Bạch toát ra vẻ uể oải “Ứng Niên, từ xưa đến nay có bao nhiêu người vì vị trí này tranh giành đến đầu rơi máu chảy, trẫm hôm nay may mắn có thể ngồi ở đây, cũng là được xây thành từ vô số xương cốt.”

Mạc Ứng Niên không nói gì, chỉ nắm chặt bàn tay của nam nhân đang trần trụi bày ra toàn bộ nội tâm của mình trước mặt y.

“Tâm nguyện của Ứng Đường vẫn luôn là vị trí này, trẫm biết. Trẫm từng nói với y, chỉ cần y muốn, trẫm nguyện ý cho y hết thảy.” Mạc Sinh Bạch thần sắc thản nhiên, ánh mắt lại sâu không thấy đáy “Chỉ là y không tin.”

Khóe mắt Mạc Ứng Niên đỏ lên “Chỉ là y không hiểu mà thôi. “

Hệ thống nhắc nhở: Mục tiêu chi nhánh Mạc Ứng Niên, độ hảo cảm đối với ngài không đổi, hiện tại là 85, độ ngược tâm tăng 10, hiện tại là 50.

Mạc Sinh Bạch đem Mạc Ứng Đường đặt lên long ỷ, không cho y đứng dậy “Cảm giác thế nào?”

Mạc Ứng Niên chỉ kinh ngạc mà nhìn hắn, giống như đang đợi hắn nói tiếp.

“Đã lâu không làm, chúng ta làm ở đây đi. Ngay trên long ỷ này, được không?”

Mạc Ứng Niên bị tình dục đột nhiên hiện lên trên mặt người nọ bắt lấy, liền thuận theo ôm lấy cổ người nọ, tùy ý để hắn kéo mình xuống vực sâu vạn trượng. Giờ khắc này y đem toàn bộ cảm xúc đều đặt sau đầu, cái gì cũng không quan tâm, theo luật động của người nọ mà chuyên tâm đắm chìm trong bể dục. Nếu như có thể cùng hắn cứ như vậy chết đi thì tốt rồi, như vậy hắn sẽ chỉ thuộc về một mình y, không phải sao?

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu chi nhánh Mạc Ứng Niên, độ hảo cảm đối với ngài tăng 15, hiện tại là 100, độ ngược tâm tăng 20, hiện tại là 60. Hệ thống thân thiện nhắc nhở kí chủ, độ hắc hóa của mục tiêu chi nhánh Mạc Ứng Niên đã đến mức không thể nhìn thẳng, kính mong kí chủ cẩn thận!

Mạc Ứng Đường lúc này mới vừa bị kẻ không biết từ đâu xuất hiện – Hách Liên Hoàn – nhìn chằm chằm từ trên xuống dưới.

“Tứ hoàng tử đã nhìn đủ chưa?” Cho dù bị trối, Mạc Ứng Đường cũng không hề lộ ra chút sợ hãi, thần sắc vẫn nghiêm nghị như cũ, chỉ là bị trối chặt trong thời gian dài đã làm vẻ mặt y có chút tái nhợt.

“An vương nói đùa, Hách Liên chỉ là mở trối cho ngài thôi.”

Không cự tuyệt giúp đỡ của Hách Liên Hoàn, Mạc Ứng Đường sau khi khôi phục tự do chợt thấy choáng váng trong nháy mắt. Hách Liên Hoàn cũng không đến dịu y, chỉ là cười nói “Vương gia cẩn thận.”

Mạc Ứng Đường ngồi xuống “Tứ hoàng tử sao không ở yên một chỗ đợi làm tân nương, lại chạy đến nơi này của bốn vương làm gì?”

Hách Liên Hoàn vừa nghe đến hai chữ tân nương thì khóe miệng cứng ngắc, kéo chiếc ghế ở bên cạnh y ra ngồi xuống “Hách Liên chỉ là được người khác nhờ vả mà thôi.”

“Ai?”

“Vương gia thông minh như vậy lại không đoán ra sao? Đến tốt cùng là ai mới có thể chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra Vương gia cùng người đang giả mạo ngài là khác nhau? Lại là ai mới có thể giữ người giả mạo kia ở lại hoàng cung trong khoảng thời gian vừa đủ lâu, để cho Hách Liên có thể thuận lợi mà đến cứu ngài đây?” Hách Liên Hoàn cười đến ý vị thâm trường.

“Tứ hoàng tử, có một số chuyện, không cần người nói, bốn vương cũng có thể hiểu được.”

“An vương sáng suốt.” Hách Liên Hoàn nhếch môi nở nụ cười “Nói vậy An vương điện hạ đã không cần Hách Liên nữa, Hách Liên xin cáo lui.”

Mạc Ứng Đường gật đầu, đến tận khi Hách Liên Hoàn hoàn toàn đi khuất, mới gục người nằm úp sấp trên bàn, tay gắt gao siết chặt lấy ngực. Y biết, nhất định là cảm xúc của Mạc Ứng Niên lại ảnh hưởng đến y, thứ tình cảm vừa nồng đậm lại vừa tuyệt vọng trực tiếp đè ép y đến mức không thở nổi, qua một hồi lâu, loại cảm giác này mới từ từ biến mất. Mạc Ứng Đường thở dài, có chút ngầy ngẩn mà nhìn nơi ngực trái mình, dù đây là tình cảm y không hề mong muốn cảm nhận được, nhưng tâm tình của Mạc Ứng Niên vẫn ảnh hưởng đến y, tình huống như vậy thật sự không hề tốt chút nào. Nhưng đệ đệ song sinh của y phải làm sao đây, phần tình cảm kia sâu đậm đến mức vì Mạc Sinh Bạch, Mạc Ứng Niên có chết cũng cam nguyện. Loại suy nghĩ liều mạng này làm Mạc Ứng Đường vô cùng giật mình, chẳng lẽ đây là thứ gọi là yêu sao?

Những chuyện trước kia chẳng lẽ là mình đã hiểu sai? Khi chính mình nói muốn thú Hồng Ngạc, rét lạnh thấu xương trong mắt người nọ là thật? Khi người nọ không quan tâm đến thân phận mà đến Thiên Hương Lô tìm mình, đó là thứ gọi là yêu? Cả khi trong đêm tối mịt mù người nọ nghiêm túc nói ‘Ta sẽ không thương tổn đến đệ’ cũng là thật? Cho dù bị ám sát cũng không để ý đến nguy hiểm mà muốn cứu mình cũng là thật?

Sẽ không, người kia thủ đoạn nhiều vô kể, lòng dạ lại sâu không lường được, máu lạnh đến mức vì ngôi vị hoàng đế mà giết chết cha ruột, sao lại có thể động tâm với mình? Vậy trăm phương ngàn kế hẳn bày ra rốt cuộc là vì mục đích gì? Mạc Ứng Đường một lần lại một lần không ngừng cố gắng tự thuyết phục bản thân đừng mắc mưu hắn, nhưng đầu lại càng đau đến muốn nứt ra. Rốt cuộc cái gì là giả, cái gì là thật? Mạc Ứng Đường đã không thể biết được. Tâm y lúc này đã rời thành một đoàn, từng ký ức chồng chéo lên nhau, không thể phân rõ.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, ngài tiến công chiếm đóng mục tiêu Mạc Ứng Đường với ngài độ hảo cảm thêm 15, trước mắt độ hảo cảm thành 60, độ ngược tâm thêm 20, trước mắt độ ngược tâm thành 40.

Mạc Sinh Bạch rốt cục yên tâm, xem ra Mạc Ứng Niên quả nhiên chính là mấu chốt đột phá nhiệm vụ. Lại nhin không được yêu thương mà hôn lên môi Mạc Ứng Niên, sau đó một phen triển miên.

45. Quyển 4 - Chương 45: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 11

Ngày sắc phong Mạc Ứng Đường thành Hoàng thái đệ nổi lên một trận tuyết lớn, nhẹ nhàng đáp lên lòng người. Mà y làm một An vương Hoàng đế nhất sủng ái, rốt cục cũng có thể cùng Mạc Sinh Bạch đứng ở nơi cao nhất. Đón gió tuyết, từng bước một bước về phía người đã cho y quyền lực vô thượng, sống lớn mãnh liệt trong lòng đều bị bóng tuyết vùi lấp.

“Chúc mừng.”

“Thần đệ đa tạ ân sủng của hoàng huynh.” Mạc Ứng Đường thần sắc kính cẩn, ánh mắt nhìn Mạc Sinh Bạch chỉ có xa cách giữa quân thần, không hề có nửa điểm quá phận.

“Ứng Đường, trăm chỉ là muốn người có thể vui vẻ một chút.”

Mạc Ứng Đường chỉ cảm thấy những bông tuyết bay đầy trời này cũng không có cách nào đông lại sự ấm áp trong mắt người nọ, ánh mắt nóng rực kia làm trái tim y có chút nóng lên. Mạc Ứng Đường không trả lời, chỉ ngửa đầu nhìn bầu trời một màu xám nhạt, bầu không khí nặng nề đến mức không cách nào thở nổi.

“Đệ đang nhìn gì?” Mạc Sinh Bạch nhận lấy ô trong tay Vương Thọ, tự mình cầm, vì y che đi bông tuyết không ngừng rơi xuống.

“Thần đệ sợ hãi.” Mạc Ứng Đường lui về sau hai bước, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, để mặc bông tuyết trong suốt rơi trên người mình, liếc mắt nhìn người đứng phía sau một cái, Vương Thọ đã sớm cúi đầu, bộ dáng cái gì cũng không biết.

“Vương Thọ, người lui xuống trước đi.” Mạc Sinh Bạch nở nụ cười nhạt “Bây giờ đã không còn ai.”

Mạc Ứng Đường rũ mắt không nhìn hắn “Hoàng huynh, xin hãy tự trọng.”

“Tự trọng?” Mạc Sinh Bạch ném xuống ô trong tay, ô bị vút trên mặt đất phát ra tiếng vang trầm thấp “Trẫm đã làm chuyện gì với Ứng Đường sao? Lại có thể khiến Ứng Đường đối với hoàng huynh của mình nói ra những lời như thế?” Con người Mạc Sinh Bạch tối đi, ngữ khí có chút nguy hiểm “Trẫm rốt cuộc đã làm ra chuyện gì khiến Ứng Đường cảm thấy trẫm không có tự trọng?”

Trong lúc nói, Mạc Sinh Bạch đã bước đến trước mặt Mạc Ứng Đường, Mạc Ứng Đường vừa nâng mắt liền có thể nhìn thấy từng làn khói trắng từ hơi thở người nọ phả ra đang dần dần tản đi trong không khí, vẻ mặt không thể nhìn thấu cảm xúc của hắn khiến y theo bản năng cảm thấy có chút nguy hiểm. Mạc Ứng Đường nhịn không được muốn lui về sau một bước, lại bị người nọ nắm chặt, còn chưa kịp phản ứng, khuôn mặt đầy tính xâm lược của người nọ đã đột nhiên tiến sát, trên môi nóng lên, dĩ nhiên là bị hôn.

“Là thế này phải không?” Mạc Sinh Bạch siết lấy cằm Mạc Ứng Đường “Thế này sẽ làm Ứng Đường cảm thấy trẫm không có tự trọng sao?”

“Người...” Một chữ ‘người’ vừa cất lên, môi lại bị che lại, đầu lưỡi người nọ còn nhân cơ hội chui vào, linh hoạt mà càn quét khoang miệng y. Dưới kỹ thuật hôn cao siêu của hắn, mặt Mạc Ứng Đường không khỏi đỏ lên, nhất là khi cả người lại bị Mạc Sinh Bạch gắt gao ôm lấy, lồng ngực dày rộng ầm ập kia trong thoáng chốc thể nhưng lại cho y một loại cảm giác an toàn cùng tin tưởng.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu công lược Mạc Ứng Đường, độ hảo cảm đối với ngài tăng 10, hiện tại độ hảo cảm là 70. Độ ngược tâm không đổi, hiện tại là 40.

Hệ thống nhắc nhở: Mục tiêu chi nhánh Mạc Ứng Niên, độ hảo cảm đối với ngài không đổi, hiện tại độ hảo cảm là 100, độ ngược tâm tăng 20, hiện tại độ ngược tâm là 80. Thắng lợi đã ở ngay trước mắt, kí chủ tiếp tục cố gắng nha ~

Mạc Sinh Bạch dùng dư quang nơi khóe mắt nhìn xung quanh, mới phát hiện một người đang đứng cạnh gốc hồng mai, hồng mai rực rỡ, sắc đỏ như máu, càng làm nổi lên khuôn mặt tái nhợt của Mạc Ứng Niên. Về mặt y vô cùng bình tĩnh, nhưng một bàn tay lại siết chặt thành nắm đấm, Mạc Sinh Bạch thậm chí có thể nhìn thấy máu tươi từ trên tay y từng giọt từng giọt nhỏ xuống nền tuyết trắng tinh, như một đóa hồng mai nở rộ, lộng lẫy dị thường.

Giả vờ như không nhìn thấy y, Mạc Sinh Bạch buông Mạc Ứng Đường đã bị hôn đến mức hít thở không thông ra, biểu tình nghiêm túc hỏi “Ứng Đường, sao lại không thở?”

Mạc Ứng Đường sững sốt, vành tai nhất thời đỏ như máu.

“Ứng Đường, người cũng có cảm giác.”

Cho dù là ngữ khí trần thuật, Mạc Ứng Đường vẫn cảm thấy lạnh buốt cả người. Hắn nói đúng, y thể nhưng thật sự có cảm giác, đối với người y ngày đêm nghĩ cách giết chết có cảm giác! Chẳng lẽ ảnh hưởng của Mạc Ứng Niên đối với mình thật sự lớn như vậy sao? Nếu sau này chính mình không xuống tay giết hắn được thì phải làm sao đây? Mạc Ứng Đường không dám nghĩ nữa, sắc mặt một mảnh trắng bệch.

“Ứng Đường, người không cần sợ hãi, không cần sợ hãi ta.”

Mạc Ứng Đường chú ý tới Mạc Sinh Bạch dùng từ ‘ta’ chứ không phải ‘trẫm’, lời này của hắn không phải dùng thân phận Hoàng đế nói ra, cho nên đó cũng không phải là một mệnh lệnh, mà là một thỉnh cầu. Phàm là người muốn làm chuyện lớn, tất không thể có nhi nữ tình trường, ai động tâm trước, người đó nhất định sẽ thất bại. Cho nên, người thua nhất định không phải là y!

“Ứng Đường, chỉ cần người nói, thứ người muốn tất cả ta đều cho người.” Mạc Sinh Bạch lại một lần nữa lặp lại lời hứa lúc trước, thấy độ hảo cảm của Mạc Ứng Đường không có dấu hiệu tăng lên, lại dùng ánh mắt thâm tình không ai có thể cưỡng nổi mà nhìn y, hạ thêm một câu “Kể cả ngôi vị hoàng đế.”

Mạc Ứng Đường nhìn vào ánh mắt Mạc Sinh Bạch, bên trong tất cả đều là hình bóng y, khiến y không thể hỏi nên lời rằng lời đó có phải là thật hay không, bởi vì trong đôi mắt kia tràn ngập chân thành, khiến Mạc Ứng Đường đối với những lời này không có chút hoài nghi. Cuối cùng, y vẫn đẩy lồng ngực ảm áp kia ra, xoay người nhẹ giọng nói “Chỉ hy vọng đến lúc đó, người đừng hối hận.”

Nói xong những lời này Mạc Ứng Đường liền nâng bước muốn đi, lại đột nhiên phát hiện Mạc Ứng Niên cả người phủ đầy tuyết, ngay cả môi cũng trở nên tái nhợt không chút huyết sắc, không biết đã đứng ở đó từ bao giờ. Trong lòng Mạc Ứng Đường đột nhiên xuất hiện cảm giác bi thương vô hạn, y nhìn bóng dáng thẳng tắp của Mạc Ứng Niên, chợt không thể phân rõ đây là cảm xúc của Mạc Ứng Niên, hay là của chính mình. Mạc Ứng Đường vào lúc Mạc Ứng Niên xoay người liền đột nhiên hiểu được, giữa bọn họ từ nay về sau đã có một vực sâu không thể vượt qua, và có lẽ cả đời này cũng không cách nào xóa bỏ. Y thật sự, thật sự phải mất đi người đệ đệ duy nhất này.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược Mạc Ứng Đường, độ hảo cảm đối với ngài không đổi, hiện tại là 70, độ ngược tâm tăng 20, hiện tại là 60.

Mạc Ứng Đường cũng lập tức xoay người rời đi, bóng dáng đơn bạc nhanh chóng biến mất trong gió tuyết.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, tôi đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

Hệ thống: Kí chủ đã sắp hoàn thành nhiệm vụ, không nên nổi giận.

Mạc Sinh Bạch: Bọn họ thật sự tồn tại sao? Mọi thứ đều vô cùng chân thật.

Hệ thống: Hệ thống không có quyền hạn trả lời vấn đề này của kí chủ.

Mạc Sinh Bạch: Tôi đã sớm biết cậu sẽ trả lời như vậy. Có điều, tôi vốn là một tên cận bã mà, loại chuyện để chính mình có thể sống sót mà đi thương tổn người khác này, cũng thật hợp lý phải không?

Hệ thống: Kí chủ, không phải ngài vẫn luôn muốn biết khi nào thì có thể quay về sao?

Mạc Sinh Bạch: Cậu thật sự muốn nói cho tôi biết?

Hệ thống: Chỉ cần kí chủ hoàn thành bảy nhiệm vụ, liền có thể trở lại thế giới hiện thực.

Mạc Sinh Bạch: Tôi có nên cảm thấy may mắn khi hệ thống cậu không bảo tôi phải thu thập đủ bảy viên long châu đi triệu hồi thần long không?

Hệ thống: Kí chủ thật hay nói đùa.

Mạc Sinh Bạch: Nếu tôi trở về thế giới hiện thực, hệ thống cậu có còn tiếp tục buộc định cùng tôi không?

Hệ thống: Hệ thống đến lúc đó sẽ tự động rời đi.

Rốt cuộc thấy được tia hy vọng, Mạc Sinh Bạch lẳng lặng nở nụ cười. Đây đã là nhiệm vụ thứ tư rồi, sẽ rất nhanh thôi.

46. Quyển 4 - Chương 46: Ngược Vương Gia Phúc Hắc Cận Bã 12

Lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là màu đỏ, nơi nơi đều là vết máu tung tóe, Mạc Ứng Đường không dám lên tiếng, che miệng thật chặt, mắt mở lớn mà nhìn tên lính cười gằn chém rơi đầu của những người khác. Hoàng cung đã không còn vẻ tĩnh mịch như cũ, Mạc Ứng Đường nhìn thấy ở giữa đoàn người có một người rõ ràng khác biệt so với những kẻ khác, trên mặt hắn không hề có chút biểu tình, chỉ chấp tay mà đứng. Khi ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt tuấn mỹ đến cực điểm của người nọ, Mạc Ứng Đường suýt nữa đã nghĩ rằng y đã gặp một vị thần tiên trong truyền thuyết. Thời điểm những huynh đệ tỷ muội trên danh nghĩa của y từng người một bị giết sạch, vị phụ hoàng cao cao tại thượng của y trong nháy mắt như già đi mười tuổi. Y có thể rất rõ ràng nghe thấy phụ hoàng hướng nam nhân giống như thần linh kia cúi đầu, cầu xin hắn buông tha cho mình. Khi đó y mới biết được người kia chính là kẻ chủ mưu hết thảy mọi chuyện, vì ngôi vị hoàng đế mà huyết tẩy toàn bộ hoàng cung. Mạc Ứng Đường không thể nhìn rõ mặt của hắn, nhưng lại có thể tinh tường cảm giác được ánh mắt của người nọ nhìn y khi phụ hoàng vừa dứt lời, sắc lạnh đến mức không có nửa phần tình cảm, Mạc Ứng Đường cảm giác chính mình trong nháy mắt như rơi vào hầm băng.

Ngon nết lớn như cánh tay trẻ con không nhanh không chậm mà cháy, trong không khí dường như phẳng phát một cỗ hương vị kỳ quái. Mạc Ứng Đường lau mồ hôi lạnh trên trán, lại phát hiện trong lòng bàn tay mình cũng ướt nhẹp, kinh ngạc mà nhìn hai tay mình, cảm giác khủng hoảng trong mộng vẫn chưa thể xua đi. Đã cách nhiều năm như vậy, thế nhưng vẫn còn có thể mơ thấy tình cảnh lúc đó, chẳng lẽ chuyện này đối với mình thật sự có ảnh hưởng lớn đến như vậy? Hay là nói, sắp tới sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra đây? Mạc Ứng Đường cười khổ, đứng dậy rót một chén trà đã lạnh ngắt, một hơi uống cạn. Cho dù là bây giờ nhớ lại tình cảnh lúc đó, Mạc Ứng Đường vẫn cảm thấy được người nọ sẽ không chút do dự mà hạ lệnh giết chết mình. Chẳng lẽ chính mình bày ra trăm phương ngàn kế nhiều năm qua như vậy chỉ vì sợ hãi sao? Mạc Ứng Đường ngậy ngẩn nghĩ, không hề chú ý tới trong phòng không biết từ khi nào đã nhiều thêm một người.

“An vương đêm khuya không ngủ, lại có tâm tình thưởng trà, thật sự là rất có nhã hứng!”

Mạc Ứng Đường cả kinh, đặt chén trà trở lại vị trí cũ “Tứ hoàng tử nửa đêm không ngủ, đến Vương phủ của ta đi dạo, cũng thật có nhã hứng.”

“Hách Liên cũng không phải đến để đi dạo.” Hách Liên Hoành mỉm cười “Có người nói cho ta biết, chỉ cần bắt được An vương, có thể đổi lấy hết thấy những thứ ta muốn.”

“À?” Mạc Ứng Đường nhướng mày “Người nói những lời này với Tứ hoàng tử thật đúng là làm cho bốn vương kinh ngạc đấy.”

“An vương không cần thăm dò. Hôn kỳ đã gần ngay trước mắt, Hách Liên cũng không thể tiếp tục lãng phí thời gian. Cho nên liền phiên An vương đi cùng Hách Liên một chuyến vậy.”

“Sao Tứ hoàng tử lại nghĩ bốn vương sẽ ngoan ngoãn nghe lời người?”

Hách Liên Hoành cười có chút xảo quyết “Nếu An vương không ngại thì có thể thử vận công một chút xem sao.”

“Tứ hoàng tử tính kế rất tốt.” Mạc Ứng Đường biểu tình không đổi “Là thập hương nhuyễn cân tán sao? Mùi vị hình như cũng không giống lắm.”

“An vương so với trong tưởng tượng của ta còn thú vị hơn. Hách Liên có thể nói cho An vương, đây là độc được bí truyền của hoàng thất Tây Kỳ, cho nên chuyện giải được An vương cũng đừng nghĩ đến. Được rồi, An vương, nói nhiều cũng vô nghĩa, chỉ có thể ủy khuất ngài cùng Hách Liên đi một chuyến.” Hách Liên Hoành ra tay nhanh như chớp, hai ngón tay chỉ vừa nhoáng lên, đã cách không điểm huyệt ngũ của Mạc Ứng Đường.

Thân thể Mạc Ứng Đường vừa ngã xuống đã được một người khác vãn nấp ở trong phòng tiếp được, người nọ đem Mạc Ứng Đường cẩn thận ôm vào lòng, động tác mềm nhẹ giống như người trong ngực là trân bảo quý giá nhất trên đời. Người nọ chăm chú ngắm nhìn người đang ngủ say kia một lát, mới mở miệng “Người làm tốt lắm.”

“VẬY TIẾP THEO...”

“LÀM CHUYỆN NGƯỜI NÊN LÀM, CHUYỆN TRẦM ĐÃ ĐÁP ỨNG VỚI NGƯỜI SẼ KHÔNG ĐỔI Ý.”

“ĐA TẠ.” Hách Liên Hoàn biết cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn, sau khi nói một tiếng cảm ơn liền nhanh chóng rời đi.

Pháo hoa từng đợt nối tiếp nhau nổ rộ trên nền trời đêm, tuyệt mỹ giống như quỳnh hoa, ngấn ngủi nhưng lại hấp dẫn ánh mắt người khác.

Trong mơ màng tỉnh lại, thời điểm Mạc Ứng Đường mở mắt ra, phát hiện chính mình đang nằm trên giường, đập vào mắt chính là sắc đỏ rực rỡ ở khắp nơi. Nghĩ rằng mình đang nằm mơ, Mạc Ứng Đường lại lần nữa nhắm hai mắt lại, nhưng khi mở ra, sắc đỏ vẫn rực rỡ chói mắt như cũ. Xóc chấn lên, Mạc Ứng Đường mới phát hiện, chăn cũng là màu đỏ, mặt trên còn thêu một đôi uyên ương. Nền đỏ đang cháy trên bàn, chữ hỉ dán trên cửa sổ, mọi thứ trong phòng đều dựa theo cách bày trí của đại hôn trong hoàng thất. Trong phòng rất im ắng, Mạc Ứng Đường bắt buộc chính mình bình tĩnh, vừa cúi đầu nhìn xuống liền phát hiện chính mình quả nhiên mặc một thân hỉ phục đỏ thắm, trên tơ lụa còn thêu một con phượng hoàng đang bay lượn trên chín tầng mây vô cùng tinh xảo. Mạc Ứng Đường rốt cuộc cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, y chỉ không ngờ đến một Mạc Sinh Bạch cao cao tại thượng lại có thể làm ra loại chuyện này.

Cửa phòng được nhẹ nhàng đẩy ra, Mạc Sinh Bạch một thân hỉ phục xuất hiện trước mắt Mạc Ứng Đường. Trời cao dường như rất phá lệ mà thiên vị Mạc Sinh Bạch, sắc đỏ thắm trần tục khi được hắt mặc vào lại toát ra một cổ hương vị cao quý cùng thần bí, hắt đột nhiên nở nụ cười, khoe miệng khê nhếch lên, phối cùng ánh mắt chất chứa ẩn tình dào dạt, lại sinh ra một loại mỹ cảm mê hoặc không nói nên lời, đẹp đến kinh tâm động phách.

Mạc Sinh Bạch cố ý hạ thấp giọng, thanh âm như chứa đựng một tia cảm dỗ “Ứng Đường, người tỉnh rồi.”

Mạc Ứng Đường bị một Mạc Sinh Bạch ôn nhu hoàn toàn trái ngược với một Mạc Sinh Bạch trước giờ vẫn luôn lạnh lùng uy nghiêm làm cho vô cùng kinh ngạc, những lời chất vấn trong miệng cũng không thể cất thành tiếng.

Mạc Sinh Bạch nhìn thấy trong mắt Mạc Ứng Đường một tia thất thần, vì thế nụ cười càng thêm sâu hơn, hắt mở ra hai khuy gài áo trên hỉ phục, lộ ra chiếc cổ tinh tế trắng nõn. Mạc Ứng Đường vừa nhìn thấy, nhất thời cảm thấy miệng lưỡi khô nóng.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Ngài tiến công chiếm đóng mục tiêu Mạc Ứng Đường với ngài độ hảo cảm thêm 10, trước mắt độ hảo cảm thành 80, độ ngược tâm không thay đổi, vẫn thành 60.

“Ứng Đường, thật xin lỗi vì phải dùng đến biện pháp này để ta và người có thể thành thân, nhưng mà, ta là thật sự yêu người.” Mạc Sinh Bạch nắm lấy tay y “Ta lúc còn rất nhỏ từng đọc qua một bài thơ. Từ sinh khê khoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.[1]” Nhẹ nhàng hôn lên lòng bàn tay y “Ta muốn cùng người trải qua một cuộc sống như thế, cho dù ta biết sâu trong lòng người không muốn. Nhưng vậy thì sao chứ?”

[1] Đây là bài Kịch cổ 4 trong Kinh Thi. Bản dịch của Lucas Jones: ‘Sinh tử xa cách, cùng người thê nguyên. Năm tay đã hẹn, sánh bước đến già’

Mạc Ứng Đường lặng lẽ mà nhìn hẩn “Người hiểu ta rất rõ.”

“Ta hiểu. Người có biết trong cuộc đời ta, thời điểm vui vẻ nhất là khi nào không?” Không đợi Mạc Ứng Đường trả lời, Mạc Sinh Bạch liền tự trả lời cho câu hỏi của chính mình “Cả đời này, khoảnh khắc ta vui sướng nhất, không phải là khi ta ngồi lên ngai vàng nắm quyền lực cao nhất thiên hạ. Mà là, giờ phút này.”

Mạc Ứng Đường không biết phải nói gì, cánh cửa lại đột nhiên bị đẩy ra. Người tới cũng một thân hỉ phục đỏ thẫm, dù là kiểu dáng hay hoa văn đều giống hệt như của Mạc Ứng Đường, mà ngay cả khuôn mặt cũng giống nhau như đúc, chính là Mạc Ứng Niên.

Mạc Sinh Bạch nhìn Mạc Ứng Niên không mời mà đến, thần sắc không hề thay đổi “Người không nên tới đây.”

“Đúng vậy, đã quấy rầy chuyện tốt của người.” Mạc Ứng Niên cười trào phúng “Chỉ là, ta tuyệt đối không thể để người thành thân cùng y.”

“Trở về đi, người cũng nên có cuộc sống của chính mình.”

“Mạc Sinh Bạch! Ta rốt cuộc thua y ở điểm nào? Người nói đi! Ta từ đầu đến cuối đều là thể thân của y đúng không?” Mạc Ứng Niên thần sắc trở nên kích động, hàn quang chợt lóe, trong tay y từ lúc nào đã xuất hiện một thanh trường kiếm.

Mạc Sinh Bạch dưới ánh mắt mang theo hận ý của y không hề kiêng dè mà gạt đầu “Người có thể hiểu được là tốt, sau này, không cần đến tìm ta nữa.”

Mạc Ứng Niên chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, cảm giác vô lực cùng thống khổ vì lời nói của người nọ mà mạnh mẽ ập đến, y đau đến mức không thở nổi, nước mắt vừa cố nén lập tức trào ra, từng giọt trong suốt lấp lánh. Mạc Ứng Đường cũng che ngực, cố chống chọi lại nỗi tuyệt vọng đau đớn Mạc Ứng Niên truyền cho y.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu chi nhánh Mạc Ứng Niên, độ hảo cảm đối với ngài không đổi, hiện tại độ hảo cảm là 100, độ ngược tâm tăng 20, hiện tại độ ngược tâm là 100. Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh!

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược Mạc Ứng Đường, độ hảo cảm đối với ngài tăng 5, hiện tại độ hảo cảm là 85, độ ngược tâm tăng 10, hiện tại độ ngược tâm là 70.

“Người có tin không, Mạc Sinh Bạch, ta sẽ giết người! “

“Tin thì sao, mà không tin thì thế nào?” Mạc Sinh Bạch thần sắc thản nhiên, dường như không hề để tâm đến.

“Người thật sự rất thông minh. Đúng vậy, ta không xuống tay được, nhưng ca ca thân mến của ta, Mạc Ứng Đường, vẫn luôn muốn mạng của người đấy. Người đoán xem, hắn có thể vì yêu người mà dao động nửa phần hay không?”

“Người không cần dùng phép khích tướng.” Mạc Sinh Bạch từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ, nhét vào trong tay Mạc Ứng Đường “Đây là vũ khí phòng thân ta vẫn luôn muốn tặng cho người, nó gọi là Ngự Trường [2], chém sắt như chém bùn. Hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội tặng cho người. Người muốn đem nó dùng ở trên người ta sao?”

[2] Ngự Trường Kiếm là một thanh kiếm nổi tiếng, trong truyền thuyết nó ngắn như một thanh chủy thủ

Chủy thủ trong tay còn mang theo nhiệt độ cơ thể từ Mạc Sinh Bạch, trái tim Mạc Ứng Đường lặng lẽ trật một nhịp.

“Ta sẽ không phản kháng. Ta đã từng nói, chỉ cần người muốn, ta sẽ đem tất cả đều cho người. Chỉ là người chưa từng tin ta.” Mạc Sinh Bạch chỉ vào vị trí trái tim của mình, hướng dẫn từng bước một “Đâm xuống đi, vào ngay thứ này, người có thể có được mọi thứ người muốn.”

Hai tay Mạc Ứng Đường có chút run rẩy, không cần phải bày mưu tính kế nữa, chỉ cần nhẹ nhàng đâm về phía trước, giấc mộng nhiều năm của y sẽ được thực hiện. Đúng vậy, chỉ cần, chỉ cần giết chết người đang đứng trước mặt mình này!

Mạc Sinh Bạch lộ ra ý cười, nhìn Mạc Ứng Niên khóe mắt vẫn còn ảm Ứt “Ứng Niên, người thắng.”

Nói xong liền ôm lấy Mạc Ứng Đường, chủy thủ liền dễ dàng đâm vào da thịt mềm mại nơi ngực trái “Người nếu muốn, ta sao có thể không cho chứ, Ứng Đường.”

Mạc Ứng Đường lập tức ngậy ngấn cả người, nhìn thân thể người nọ chậm rãi ngã xuống, dường như vẫn còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra.

Mạc Sinh Bạch học ra một ngụm máu tươi “Ứng Đường, người đừng sợ. Giường cưới của chúng ta có một ngăn ầm. Khụ khụ, người mở nó ra, bên trong có lễ vật ta tặng người. Chỉ tiếc, ta không thể nhìn thấy bộ dáng cao hứng của người.”

“Người quả nhiên là người lãnh huyết vô tình nhất trên đời này, Mạc Sinh Bạch.” Mạc Ứng Niên lau đi nước mắt còn lưu lại trên mặt mình, cười vô cùng ôn nhu “Người có thể vì y mà chết, ta cũng có thể vì người mà chết!” Mạc Ứng Niên rút thanh chủy thủ đang cắm trên ngực Mạc Sinh Bạch, hung hăng mà đâm vào trái tim mình “Ta dù có chết, cũng phải chết cùng một thanh đao với người!”

Mạc Sinh Bạch lộ ra nụ cười khổ, sau đó hai mắt nhắm nghiền.

Đợi đến thời điểm Mạc Ứng Đường phản ứng kịp, ánh nắng ngày mới đã dần xuất hiện nơi chân trời. Y rất dễ dàng tìm được ngăn ẩn trên giường, cũng dễ dàng lấy được những thứ được đặt bên trong, đồ vật bên trong rất ít, chỉ có một chiếc thư nhường ngôi, một ngọc tử, còn có một lệnh bài màu đen có thể triệu tập ám vệ. Lúc Mạc Ứng Đường nhìn thấy những thứ này, lý trí rốt cuộc sụp đổ, khóc không thành tiếng.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược Mạc Ứng Đường, độ hảo cảm đối với ngài tăng 15, hiện tại độ hảo cảm là 100, độ ngược tâm tăng 30, tổng là 100. Nhiệm vụ chính tuyến hoàn thành. Nhiệm vụ chính cùng nhiệm vụ chi nhánh đều đã hoàn thành, lập tức rời khỏi thế giới này, truyền tống kí chủ trở lại không gian hệ thống. Truyền tống sắp bắt đầu, xin kí chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng, 3, 2, 1... Truyền tống thành công.”

47. Quyển 5 - Chương 47: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh [1] Cạn Bã 1

[1] Nguyên văn là (nhân sinh doanh gia), trong đó nghĩa là đời người, là người thắng cuộc. Theo mình tra được, cụm từ này thường dùng để chỉ người vô cùng thành đạt, thành công trong cuộc sống, khiến những người khác phải ganh ghét, ghen tị

Hệ thống: Kí chủ, ngài đã chuẩn bị tốt để tiến vào thế giới tiếp theo chưa?

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, ở thế giới tiếp theo cậu sẽ cung cấp nội dung câu chuyện cho tôi chứ?

Hệ thống: Hệ thống chỉ có thể nói với kí chủ, nhiệm vụ tiếp theo có thời gian hạn chế.

Mạc Sinh Bạch: Tôi cứ nghĩ tốc độ hoàn thành nhiệm vụ của tôi là đã rất nhanh rồi.

Hệ thống: Nhiệm vụ tiếp theo không chỉ có ngược tra, còn có dưỡng thành, kí chủ phải nuôi lớn mục tiêu ngược tra của ngài, sau đó mới tiến hành ngược cả thể xác lẫn tinh thần. Thời gian của nhiệm vụ là tám năm.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu nhất định là đang hãm hại tôi.

Hệ thống: Xin kí chủ hãy bình tĩnh, bởi vì thời gian nhiệm vụ quá dài, trong quá trình làm nhiệm vụ, bản hệ thống sẽ vì kí chủ hủy bỏ các bước định liên quan đến nhiệm vụ. Kí chủ không cần quá cảm kích tôi đâu. Sắp tiến hành truyền tống, xin kí chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng. Truyền tống sắp bắt đầu, 3, 2, 1... Truyền tống thành công!

Lần này Mạc Sinh Bạch mở mắt ra liền phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường king size, chăn bông trắng nõn mềm mại vô cùng thoải mái. Thì ra là trở về hiện đại. Mạc Sinh Bạch đánh giá xung

quanh, ngay cả đèn treo cũng là của Swarovski [2], xem ra thân phận không tệ, ít nhất là rất có tiền.

[2] *Hãng sản xuất đồ pha lê nổi tiếng thế giới, có trụ sở tại Áo*

Thanh âm gõ cửa vang lên, ngoài cửa truyền đến giọng trẻ con vừa ủy khuất vừa đáng thương “Baba, baba, ba ở đâu? Con sợ. Baba.”

Mạc Sinh Bạch xuống giường ra mở cửa, nhìn thấy một bạn nhỏ mắt to tròn đang không ngừng chớp chớp mắt, mặc áo ngủ gấu con, trong ngực còn ôm một chú gấu bông nhỏ, vừa nhìn thấy Mạc Sinh Bạch xuất hiện liền mềm mại mà gọi một tiếng “Baba.” Mạc Sinh Bạch thiếu chút nữa bị moe khóc, đây rõ ràng là con trai của nguyên chủ, nhưng bộ dạng moe như vậy thì làm sao mà công lược đây? Mạc Sinh Bạch đột nhiên phát hiện một vấn đề, hệ thống, cậu mau lăn ra đây cho tôi, tôi cam đoan sẽ không đánh chết cậu! Bất tài ra tay với đứa con ruột mềm mại dễ thương thế này, cậu quả thật chính là cầm thú!

“Baba?” Mạc Chung Thâm nghiêng cái đầu nhỏ đáng yêu “Baba, đêm nay con có thể ngủ cùng ba không?”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Phát hiện mục tiêu công lược Mạc Chung Thâm, 10 tuổi, độ hảo cảm đối với kí chủ là 90, định nghĩa dành cho kí chủ là ‘baba mình yêu nhất’. Kí chủ sau thời gian tám năm phải đem Tiểu Chung Thâm ăn sạch sẽ, hơn nữa phải làm cho định nghĩa Tiểu Chung Thâm dành cho ngài biến thành ‘người tôi yêu nhất’, cuối cùng lại tiến hành ngược thân ngược tâm ~ Hệ thống thân thiện nhắc nhở kí chủ, kẻ đóng vai cầm thú không phải bản hệ thống, mà là kí chủ nha ~

Mạc Sinh Bạch hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng đối với sự cầm thú của hệ thống cũng không còn cách nào. Nhìn sang ánh mắt chờ mong của Tiểu Chung Thâm, căn bản không thể cự tuyệt “Được rồi.” Nhưng mà đứa nhỏ này cũng đã mười tuổi, sao vóc dáng vẫn nhỏ như những đứa trẻ mới năm sáu tuổi vậy?

Mạc Chung Thâm nở nụ cười, môi hồng răng trắng, ánh mắt cũng cong cong thành hai vầng trăng non nhỏ nhỏ “Baba, ba thật tốt. “

Mạc Sinh Bạch làm người có một khuyết điểm trí mạng, chính là không hề có sức chống cự với những thứ quá mức moe, không hề khác gì những nữ sinh vừa nhìn thấy mấy thứ moe moe liền không thể khống chế mà gào khóc, có điều hẳn có thể đem loại cảm xúc này giấu kín trong lòng nên căn bản là không ai biết mà thôi.

Mạc Sinh Bạch ôm Tiểu Chung Thâm lên giường, cẩn thận đắp lại chăn cho bé rồi mới nằm xuống bên cạnh.

Tiểu Chung Thâm trắng trắng mềm mềm nghiêng người hôn lên mặt Mạc Sinh Bạch ‘bẹp’ một cái “Baba ngủ ngon.”

Mạc Sinh Bạch cũng cười vô cùng dịu dàng “Con trai ngủ ngon.”

Tiểu Chung Thâm nhắm mắt lại, không lâu sau liền tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu cần phải giải thích rõ ràng mấy thứ này cho tôi.

Hệ thống: Được rồi. Kí chủ bây giờ chính là người điều hành của Tập đoàn Mạc thị, 26 tuổi, là ba ruột của Tiểu Chung Thâm. Tiểu Chung Thâm là kết quả một đêm phong lưu của nguyên chủ vào năm mười sáu tuổi, mà mẹ bé sau khi sinh xong đã được nguyên chủ vứt cho một tờ chi phiếu rồi tống cổ ra nước ngoài.

Mạc Sinh Bạch: Còn một vấn đề, tại sao phải ngược đưa bé này?

Hệ thống: Mạc Chung Thâm sau này sẽ là một kẻ thắng cuộc nhân sinh chọc giận rất nhiều người, chỉ cần là sinh vật giống cái thì đều sẽ vì y mà điên cuồng, mị lực không thể ngăn cản, nên bị vô số trạch nam hận đến thấu xương. Y kế thừa Tập đoàn Mạc thị lớn nhất trong nước, còn có trụ cột vững chắc ở cả bạch đạo lẫn hắc đạo làm hậu thuẫn, kết cục chính là y cùng những nữ thần trong mắt đám trạch nam kia sống một cuộc đời ngựa đực tính phúc, NP không hồi kết. Cho nên, bản hệ thống nhận được yêu cầu phải kí chủ đến ngược y.

Mạc Sinh Bạch lúc này mới hiểu được, nhìn bánh bao nhỏ trong lúc ngủ mơ vẫn còn khê cười, tâm tình có chút phức tạp.

Đối với loại chuyện làm Tổng tài này, Mạc Sinh Bạch đã sớm vô cùng quen thuộc, cho nên hắn tỏ vẻ bản thân không hề có chút áp lực nào. Cuộc sống của hắn cũng rất quy luật, ban ngày đi làm, duy trì hình tượng Tổng tài lạnh lùng khó gần, buổi tối lại về nhà cùng con trai bồi dưỡng tình cảm. Khi thấy Tiểu Chung Thâm mỗi đêm đều đến gõ cửa vô cùng tội nghiệp, Mạc Sinh Bạch hình thành luôn thói quen để cửa phòng luôn mở, để bé có thể tùy thời bước vào. Thứ duy nhất không tiện chính là không có biện pháp dẫn người về nhà qua đêm, có điều đây cũng không phải vấn đề gì lớn, với sức hấp dẫn của mình, Mạc Sinh Bạch không biết có bao nhiêu cả trai lẫn gái vây quanh, thời điểm đã chán Mạc Sinh Bạch chỉ cần dùng một tờ chi phiếu liền đuổi được người đi, hắn ra tay hào phóng, trong vòng luẩn quẩn này cũng được công nhận là một kim chủ tốt [3].

[3]Mình nhắc một chút, như các bạn đã biết thì ở các thế giới trước đây có quy định là ngoài các mục tiêu công lược, Mạc Sinh Bạch không thể phát sinh quan hệ với người khác. Tuy nhiên ở đầu chương này, bạn hệ thống có nói vì thời gian nhiệm vụ ở thế giới này quá dài nên sẽ hủy bỏ các buộc định liên quan để bạn công thoải mái hơn, cho nên ở thế giới này bạn công mới có thể tùy thích như vậy.

Ngày tháng không nhanh không chậm mà trôi, chớp mắt Mạc Chung Thâm đã 15 tuổi, chuẩn bị vào lớp 10.

“Baba, hôm nay là lễ khai giảng, con sẽ đại diện tân sinh lên đài phát biểu, ba có thể tới xem con không?”

Mạc Sinh Bạch nhìn Mạc Chung Thâm trước mặt, nét trẻ con mềm mềm năm nào đã sớm không còn thấy bóng dáng, dung mạo cũng lộ ra nét giống mình đến ba phần, mặt mũi mặc dù còn chút ngây ngô, nhưng đi ra ngoài đã có thể mê chết một đám tiểu cô nương. Đứa trẻ này đã mười lăm rồi, thân hình cũng cao đến bả vai mình.

Thấy Mạc Sinh Bạch không nói lời nào, Mạc Chung Thâm có chút mất mát “Baba, không được sao?”

Mạc Sinh Bạch hoàn hồn “Con trai, baba nói không được khi nào?”

Mạc Chung Thâm một lần nữa trở nên cao hứng, môi hồng răng trắng, đôi mắt xinh đẹp lại cong cong thành hình trăng non.

Mạc Sinh Bạch bất giác bị nụ cười của cậu cuốn hút, nhìn đi, đứa trẻ này vẫn giống hệt như trước đây.

Trung học Hoàn Viễn, là trường trung học tốt nhất tỉnh C, cũng là trường công lập. Học sinh của trường đều là tinh anh trong tinh anh, chỉ cần vào được Trung học Hoàn Viễn, chẳng khác nào đã bước được một chân vào cánh cửa của các trường Đại học hàng đầu. Cho nên Mạc Chung Thâm có thể đại diện cho các tân sinh phát biểu trong lễ khai giảng, thật sự là vô cùng ưu tú.

Trung học Hoàn Viễn là một ngôi trường có lịch sử hơn trăm năm, cây cối trong trường đều xanh um tươi tốt, làm cho người ta một loại cảm giác thanh tĩnh. Mà hội trường lại được xây thấp thoáng sau hàng cây, nước sơn đỏ phía ngoài cũng đã có vài chỗ tróc ra, loang lổ, tạo nên cảm giác năm tháng trôi qua vô cùng mãnh liệt.

Mạc Sinh Bạch ngồi ở hàng ghế thứ nhất dành cho các bậc phụ huynh, nhìn thiếu niên hăng hái trên đài cao, không khỏi mỉm cười tự hào, đó chính là đứa con trai mà hắn đã vất vả nuôi lớn. Giờ khắc này, hào quang của cậu thật sự là không ai có thể kháng cự.

Mạc Sinh Bạch lại nghĩ đến nhiệm vụ kia, thật sự phải hủy đi thiếu niên này sao? Dù sao cũng là đứa con mà hắn thật lòng yêu thương nhiều năm như vậy.

Hệ thống: Xin kí chủ dừng nên dao động, mục tiêu của ngài không phải vẫn là hoàn thành tất cả nhiệm vụ, trở lại thế giới hiện thực sao?

Mạc Sinh Bạch dõi theo thiếu niên hào hoa phong nhã trên đài cao, lộ ra nụ cười khổ. Đây không phải là thế giới thật mà mình tồn tại, dù rằng con đường phía còn rất xa, nhưng hắn nhất định sẽ không quên ước nguyện ban đầu.

48. Quyển 5 - Chương 48: Ngược Kẽ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 2

“Vị bạn học này, cậu có chuyện gì không?” Mạc Chung Thâm nhìn nữ sinh mặc váy màu hồng nhạt trước mặt, ánh mắt to tròn long lanh nước, tóc đen xõa dài đến hông. Chính là hoa khôi khối lớp 10 của cậu, Lâm Thiển Thiển.

“Mình, mình.” Gò má cô gái chậm rãi đỏ ửng “Mình, mình thích cậu. Cậu có thể làm bạn trai của mình

không?”

Giống như cậu đã lường trước, quả nhiên lại có thêm một người tới thổ lộ với cậu. Mạc Chung Thâm đối với những chuyện này chỉ cảm thấy vô cùng nhạt nhẽo, mới khai giảng chưa được một tháng, thư tình cậu thu được cũng không biết đã có mấy trăm lá, có một lần có người còn lớn gan kẹp thư tình vào sách của cậu, còn bị ba cậu thấy được. Vừa nghĩ đến đây, Mạc Chung Thâm liền cảm thấy có chút xấu hổ “Thật xin lỗi, bây giờ mình chỉ muốn lấy việc học làm trọng.”

Lâm Thiển Thiển nghe được lời từ chối của cậu, cười vô cùng miễn cưỡng “Thật xin lỗi, chúng ta, vẫn có thể làm bạn bè chứ?”

Mạc Chung Thâm gật đầu “Đương nhiên.” Đều chung một ban, không làm bạn bè, chẳng lẽ phải làm kẻ thù?

“Cám ơn cậu.” Lâm Thiển Thiển xoay người rời đi, chỉ là bóng dáng kia thấy thế nào cũng có chút lảo đảo.

Mạc Chung Thâm cảm thấy có chút nhàm chán, balô cũng không thèm cầm, đi một mình đến quán cà phê có cái tên khá lạ, ‘Đảo’, rồi tìm một góc bí mật ngồi xuống. Cậu chán nản quan sát từng người một đến quán cà phê, nhưng lại phát hiện dù là trai hay gái thì đều có người đi cùng ôm ôm ấp ấp, toàn bộ quán đều là tình nhân, chỉ có mình cậu là một mình cô độc. Mạc Chung Thâm đột nhiên cảm thấy chính mình có chút cô đơn, không biết giờ này baba đang làm gì nhỉ.

“Tiểu soái ca, sao lại ngồi thẩn thờ một mình vậy?”

Mạc Chung Thâm cảnh giác mà nhìn nữ sinh đột nhiên xuất hiện trước mắt, tóc dài nhuộm màu đỏ đô, khuôn mặt được trang điểm rất dày, không thể nhìn ra tuổi thật. Trên người nữ sinh nồng nặc mùi rượu làm Mạc Chung Thâm nhin không được nhíu mày, đây rõ ràng là quán cà phê, sao lại có một người giống như vừa từ quán bar xông ra xuất hiện trước mặt mình? “Ngại quá, tôi uống xong rồi, bây giờ phải đi.”

“À.” Nữ sinh nở nụ cười có chút nghiền ngẫm “Tiểu soái ca lần sau lại đến nha.”

Mạc Chung Thâm không trả lời cô, bước nhanh ra khỏi quán cà phê, trầm nghĩ lần sau không bao giờ đến đây nữa.

Thời điểm sắc trời tối đen, Mạc Chung Thâm mới trở về nhà. Một mình ăn xong bữa tối dì Lưu làm, chơi game một chút, tắm rửa xong liền đi ngủ. Trong mơ cậu dường như có chút không thoải mái, hương thân thể ấm áp bên cạnh cọ cọ. Mạc Sinh Bạch cứ như vậy bị Mạc Chung Thâm cọ tỉnh, cảm giác trên đùi có một Tiểu Chung Thâm cứng ngắc đang cọ tới cọ lui, không khỏi cảm khái con trai của mình quả thật đã trưởng thành rồi.

“Con trai. Con trai. Tỉnh tỉnh.”

Mạc Chung Thâm nửa mê nửa tỉnh, chỉ biết mình có chút khó chịu, nhưng vẫn không muốn mở mắt, mơ hồ hồ hồ mà gọi hai tiếng baba.

Mạc Sinh Bạch cười khỏ, đứa con trai này của hắn vẫn ngủ mơ, hoàn toàn không biết trên người mình đang xảy ra biến hóa gì, còn ôm hắn chậm rãi cạo, miệng phát ra tiếng rên rỉ không thỏa mãn. Thật sự là làm khó hắn mà, còn tiếp tục như vậy, Mạc Sinh Bạch cũng bị cậu cạo ra cảm giác. Mạc Sinh Bạch bắt đầu thở dài, vươn tay cầm lấy tiểu huynh đệ của Mạc Chung Thâm, dùng kỹ xảo cực cao mà xoa nắn.

Mạc Chung Thâm cảm giác được khoái cảm tràn ngập rồi cuộc cũng tỉnh, thời điểm ý thức được chuyện gì đang xảy ra, mặt lập tức đỏ rực như lửa đốt.

“Cuối cùng cũng tỉnh.” Mạc Sinh Bạch có chút trêu đùa “Vừa rồi gọi thế nào con cũng không chịu tỉnh.”

“Baba.” Mạc Chung Thâm mềm nhẹ mà gọi một tiếng, trong thanh âm tựa hồ có chút rụt rè, lại có chút bất mãn.

Tốc độ tay của Mạc Sinh Bạch không nhanh không chậm, Mạc Chung Thâm chỉ có thể cảm giác được từ đầu đỉnh nơi đó không ngừng truyền đến từng đợt sóng khoái cảm, không khỏi nhắm hai mắt lại, hai chân cũng vô thức kẹp chặt.

“Thả lỏng, đừng sợ, con trai, baba ở đây. Buông lỏng chân ra.”

Mạc Chung Thâm nghe lời mà đem hai chân tách ra, hai tay ôm lấy cổ Mạc Sinh Bạch, thanh âm có chút run rẩy “Baba, nhanh lên.”

Mạc Sinh Bạch ác ý mà gậy lên tiểu huynh đệ của cậu, tốc độ tay cũng nhanh hơn, Mạc Chung Thâm nhẹn không được mà rên rỉ, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở “Baba!”, một luồng tinh dịch trắng đục phun ra.

Sau khi phóng thích, Mạc Chung Thâm có chút thất thần, thì thào gọi “Baba.”

“Sao vậy, con trai?”

“Baba, con...”

“Không có việc gì, con trai. Con cũng đã được học về sinh lý cơ thể rồi, cũng biết là chuyện gì xảy ra mà, không sao cả.” Mạc Sinh Bạch rời giường, từ trong phòng tắm cầm ra một chiếc khăn sạch, động tác mềm nhẹ lau sạch sẽ hạ thể dính nhớp của cậu.

“Không sao cả, ngủ một giấc là sẽ không có chuyện gì. Ngoan.”

Mạc Chung Thâm nhu thuận gật đầu, giống như năm năm trước đem toàn bộ thân mình chui vào trong ngực Mạc Sinh Bạch, ôm lấy thắt lưng mạnh mẽ của baba, chỉ chốc lát liền ngủ say. Mạc Sinh Bạch đặt một nụ hôn lên trán cậu, không khỏi cảm thán bản thân thật đúng là Liễu Hạ Huệ [1] mà.

[1] ý chỉ nam nhân đoan chính, dù trong hoàn cảnh nào cũng không nảy sinh ý đồ xấu

Bóng đêm lại trở nên im ắng, tựa hồ mọi thứ đều giống như trước đây, chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Sáng hôm sau Mạc Chung Thâm lén lút rời giường, sợ đánh thức Mạc Sinh Bạch, nhớ tới chuyện tối hôm qua, mặt lập tức không nhin được đỏ lên.

Chữ trên bảng đen cứ bay tới bay lui ở trước mặt, có làm cách nào cũng không chui được vào đầu cậu. Cứ mơ mơ hồ hồ như vậy cho tới tận trưa, bất tri bất giác đã tan lớp.

“Này, cậu làm sao vậy? Cả buổi sáng đều mất hồn mất vía.” Hà Gia Hào ngồi cùng bàn dùng ánh mắt mờ ám đánh giá Mạc Chung Thâm “Tớ nghe nói hôm qua Lâm Thiển Thiển thổ lộ với cậu?”

Mạc Chung Thâm nhìn thoáng qua Lâm Thiển Thiển hôm nay một thân váy trắng, không khỏi nhú mày “Không có chuyện đó, cậu đừng nói lung tung, đối với thanh danh của con gái người ta sẽ không tốt.”

Hà Gia Hào nhếch khóe môi “Biết rồi. Quan tâm người ta như vậy còn nói không có chuyện gì.”

Mạc Chung Thâm cầm balô của mình lên bước đi, cũng không thèm quan tâm đến ánh mắt tự cho là hiểu hết mọi chuyện của Hà Gia Hào.

“Này, cậu giận thật hả?” Hà Gia Hào vội vàng cầm balô chạy theo “Hai chúng ta giao tình nhiều năm như vậy, cậu thật sự giận sao?”

Mạc Chung Thâm vẫn không để ý tới ý, tiếp tục bước về phía trước.

“Chung Thâm, tớ mời cậu ăn một bữa, coi như bồi tội đi mà, được không?”

Dù sao về nhà sớm như vậy cũng không có chuyện gì làm, Mạc Chung Thâm suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý.

Hai người đều là dạng học sinh vừa cao lớn vừa đẹp trai, thoát nhìn vô cùng chói mắt. Hai người sóng vai nhau bước đi, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt của người qua đường.

Hà Gia Hào mang Mạc Chung Thâm tới nhà hàng cơm Tây mà chú của y làm chủ, cũng là nhà hàng nổi tiếng nhất tỉnh C, ‘MEET’, tức là gặp gỡ. Mạc Chung Thâm có chút cảm nín “Tuy rằng tớ biết đồ ăn của

nhà hàng cơm Tây này đều là hạng nhất, nhưng tớ cũng biết đây là nhà hàng dành riêng cho tình nhân, chúng ta cứ như vậy đi vào hình như không tốt lắm?”

“Chúng ta đều là người trong nhà, sợ cái gì? Nếu thật sự không được, tớ bảo chú tớ cho chúng ta một phòng riêng để ngồi, vậy được rồi chứ? Người tạm tha cho tiểu nhân này một mạng đi mà.”

Mạc Chung Thâm nhún nhún vai “Được rồi.”

Hà Gia Hào ân cần mở cửa cho cậu “Mạc thiếu gia, mời ngài.”

Mạc Chung Thâm cho y một cái liếc mắt, nhưng vừa bước vào liền nhìn thấy một người cậu không cách nào nghĩ rằng sẽ xuất hiện ở nơi này, nhất thời sửng sốt đứng tại chỗ.

“Sao vậy?” Hà Gia Hào có chút kỳ quái.

“Ba của mình.”

Hà Gia Hào theo ánh mắt Mạc Chung Thâm nhìn qua, quả nhiên phát hiện Mạc Sinh Bạch đang dùng cơm, đối diện còn có một nam nhân nhã nhặn tuấn tú đang ngồi. “Không nghĩ tới chú Mạc cũng ở đây, chúng ta có cần qua đó chào hỏi không?”

“Không cần. Chúng ta ngồi ở chỗ phía sau bọn họ đi.”

Hà Gia Hào sờ sờ mũi, bất đắc dĩ nói “Được rồi.”

Ngồi phía sau như vậy vừa lúc có thể quang minh chính đại mà nghe lén hai người họ nói chuyện.

“Mạc tổng, nếu tôi có chuyện gì làm chưa tốt, ngài cứ nói, tôi nhất định sẽ thay đổi.”

“Lâm Duyên, cậu không phải loại người sẽ quần lấy người khác không buông.”

“Tôi, tôi cũng từng cho là mình như vậy.” Thanh âm Lâm Duyên có chút không lưu loát “Chỉ là, đó là trước khi tôi gặp ngài.”

“Đừng nói chuyện này nữa, ăn xong bữa cơm này, chúng ta cũng sẽ không gặp lại.”

“Mạc tổng, tôi không phải vì tiền của ngài! Chỉ cần để tôi đợi ở bên cạnh ngài là tôi đã thỏa mãn rồi!”

“Cần gì phải như vậy? Cậu cũng biết, tôi là người không nói chuyện tình cảm.”

“Mạc tổng, tôi...”

“Đừng khóc, Lâm Duyên, sau này cậu nhất định sẽ tìm được một người tốt hơn tôi. Cứ như vậy đi, tạm biệt.” Mạc Sinh Bạch thật sự là không có tâm tình nhìn một đại nam nhân ở trước mặt mình rơi nước mắt, huống chi đây chỉ là một tiểu tình nhân.

“Mạc tổng, dù ngài có không quan tâm đi nữa, tôi vẫn muốn nói, tôi yêu ngài!”

Mạc Sinh Bạch đứng lên “Cứ như vậy đi, tôi đi trước.”

Lâm Duyên nhìn món beefsteak đã lạnh ngắt trên bàn, xoa xoa khoe mắt, cắt ra từng miếng từng miếng ăn hết, giống như làm như vậy có thể lấp đầy trái tim vỡ nát của mình.

“Này, Chung Thâm, cậu không sao chứ?” Hà Gia Hào cẩn thận hỏi.

“Không có việc gì.” Mạc Chung Thâm buông ra bàn tay đã siết chặt thành quyền, biểu tình bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn.

49. Quyển 5 - Chương 49: Ngược Kẽ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 3

Trên chiếc giường rộng lớn vô cùng bằng phẳng, không hề có một khối gỗ lên như thường ngày. Mạc Sinh Bạch vốn đã quen với việc trên giường luôn có một người trốn ở trong chăn chờ hán đột nhiên có chút mất mát, sức mạnh của thói quen thật sự là quá đáng sợ.

Nhẹ chân nhẹ tay đi về phía phòng của Mạc Chung Thâm, xoay chốt mở cửa, hoàn hảo là không có khóa trái. Về mặt khi ngủ của Mạc Chung Thâm vô cùng an bình, đôi mày giãn ra, ngay cả hô hấp cũng nhẹ nhàng. Mạc Sinh Bạch đứng ở trước giường ngắm cậu một lát, vươn tay dịch tốt góc chăn rồi mới xoay người rời đi.

Chờ cửa phòng được nhẹ nhàng đóng lại, Mạc Chung Thâm mới mở mắt. Thật ra cậu cũng không biết tại sao mình lại không được tự nhiên như vậy, có thể là vì đột nhiên phát hiện baba mình luôn kính yêu có thể là một người đồng tính luyến ái, hay là vì lí do gì khác cậu cũng không rõ, chỉ là tâm tình rất phiền muộn. Bên cạnh đã không còn hơi ấm quen thuộc của một người, như thế nào cũng không ngủ được.

Thời gian vẫn tàn nhẫn đến gần như vô tình, không thể vì ai nhanh hơn một giây, cũng không chịu vì ai mà chậm đi một giây. Chỉ chớp mắt một học kỳ đã trôi qua, cuối năm cũng đã gần đến.

“Chung Thâm, hôm nay baba đưa con đi mua quần áo mới, được không?” Mạc Sinh Bạch nói ra lời này cũng không phải chỉ vì tranh thủ thời điểm năm mới gần đến mà bồi dưỡng tình cảm với đứa con trai đã cùng hấn xa cách gần nửa năm nhưng vẫn không chịu nói ra lý do này, mà là bởi vì hôm nay hấn đột nhiên phát hiện, đứa con trai mà hấn luôn đặt trong lòng bàn tay yêu thương đã cao đến tận tai hấn rồi!

“Vâng.”

Mạc Sinh Bạch lúc này mới kín đáo mà nở nụ cười, quả nhiên con trai nhà mình khi ngoan ngoãn là tốt nhất.

“Tiên sinh, ngài muốn chọn kiểu quần áo gì ạ?” Nữ nhân viên cửa hàng vừa thấy anh đẹp trai liền mắt tỏa sáng chạy tới, ân cần hỏi han.

“Mua cho người này.” Mạc Sinh Bạch chỉ Mạc Chung Thâm bên cạnh.

Nữ nhân viên khó khăn mà nuốt một ngụm nước bọt, hôm nay thật sự là siêu cấp may mắn, thế nhưng có thể nhìn thấy một cặp nam nam đẹp trai như vậy. Nhìn nam nhân một thân cẩm dục kia đi, chắc chắn là lạnh lùng cẩm dục công, lại nhìn mỹ thiếu niên có chút ngây ngô bên cạnh, chắc chắn là, ừm? Nàng lại trộm nhìn Mạc Chung Thâm đang chọn quần áo mà suy nghĩ, rốt cuộc là thuộc tính gì mới hợp đây?

“Chọn xong liền vào trong thử xem.”

Mạc Chung Thâm gật đầu, thời điểm bước ra lập tức làm cho nữ nhân viên nước miếng chảy ròng ròng, đôi chân dài kia, cái eo nhỏ kia, đôi môi thoáng phiếm hồng kia, còn có ánh mắt nhìn tiểu công mang ngượng ngùng không yên kia, nữ nhân viên cửa hàng nháy mắt đã bị moe khóc, đây chắc chắn là dụ thụ! Nhất định là như vậy!

Mạc Sinh Bạch cũng vừa lòng gật gật đầu, lại chọn cho cậu một bộ đồ theo phong cách Anh quốc “Thử cái này xem.”

Mạc Chung Thâm nhận lấy quần áo, ngoan ngoãn quay lại phòng thử đồ. Lúc bước ra trực tiếp làm cho nữ nhân viên phun ra một đống máu mũi, đây tuyệt đối chính là mỹ thiếu niên bước ra từ trong truyện tranh. Cảm giác couple khi đứng cùng tiểu công mãnh liệt đến mức không ai có thể nhìn thẳng!!!!

Nữ nhân viên lau đi máu mũi vốn không hề tồn tại, lộ ra nụ cười vô cùng chuyên nghiệp cùng chân thành nhất, khen từ tận đáy lòng “Tiên sinh, bạn trai ngài thật sự rất đẹp trai!”

“Bạn trai?” Mạc Sinh Bạch cười khẽ “Đây là con trai tôi.”

Nữ nhân viên trong nháy mắt có loại xúc động muốn hóa thân thành Godzilla, mẹ nó! Phụ tử gì gì đó quả thật là moe đến muốn khóc luôn huhu!!!!

“Baba, mua xong thì đi thôi.”

“Ừ. Vậy phiền cô đem hai bộ quần áo vừa thử xong đều gói lại đi.”

“Vâng, xin chờ một lát.”

Đem quần áo đã gói kỹ giao cho Mạc Sinh Bạch, nữ nhân viên đã sắp chạy ra nước mắt xúc động, ánh mắt từ đầu đến cuối đều bám sát không tha hai người bọn họ “Hoan nghênh quý khách lần sau lại ghé!!”

Hai người mua xong quần áo, lại ghé một nhà hàng ăn cơm, lúc này mới về đến nhà. Đã gần cuối năm, người hầu cũng đã nghỉ phép về nhà, biệt thự to như vậy cũng chỉ còn lại cha con hai người.

“Baba, con về phòng trước.”

“Ừ.” Mạc Sinh Bạch gạt đầu, mở TV “Ba xem tin tức một lát.”

Mạc Chung Thâm tắm rửa xong liền xem bài tập một chút rồi mới lên giường ngủ, nhưng lẩn qua lẩn lại mãi mà vẫn không ngủ được. Từ sau khi từ trong phòng baba dọn ra, đã có gần nửa năm không ngủ cùng baba, chất lượng giấc ngủ của cậu cũng ngày một kém. Không biết baba bây giờ đang làm gì nhỉ, vẫn xem tin tức? Xử lý văn kiện? Hay đã ngủ rồi?

Mạc Chung Thâm cuối cùng vẫn nhịn không được mà đi đến phòng Mạc Sinh Bạch nhìn thoáng qua, cửa phòng vẫn như trước luôn để mở cho cậu tùy thời bước vào, bài trí trong phòng một chút cũng không hề thay đổi, trên tủ đầu giường đặt một bức ảnh năm cậu 10 tuổi chụp cùng Mạc Sinh Bạch. Khi đó cậu vẫn là một bánh bao mềm mại được Mạc Sinh Bạch ôm trong lòng, nhu thuận mà ăn một cây kem siêu lớn, khóe miệng cũng dính một vòng kem trắng, càng có vẻ mềm mại đáng yêu.

“Baba.”

“Ừ?” Mạc Sinh Bạch dường như đang ngủ, trong bầu không khí dường như phảng phất mùi cồn.

Mạc Chung Thâm quét mắt nhìn xung quanh một vòng, quả nhiên phát hiện trên bàn đặt một chai rượu rỗng “Baba, ba uống rượu?” Cậu kê sát vào người Mạc Sinh Bạch, muốn nhìn xem có phải hẳn uống rượu xong còn chưa tắm rửa đã lên giường ngủ hay không, kết quả lại bị giam cầm trong một lồng ngực ấm áp.

“Baba, tỉnh tỉnh.” Mạc Chung Thâm bị gắt gao ôm chặt, vừa muốn đẩy ra, lại phát hiện sức mạnh của người uống rượu rất lớn, đành phải từ bỏ.

Cậu nhàm chán mà quan sát khuôn mặt Mạc Sinh Bạch, thời gian dường như đối với hắn phá lệ ưu đãi, chưa từng lưu lại bất cứ dấu vết gì trên gương mặt hắn. Qua năm mới, nam nhân mà cậu gọi là baba này sẽ 32 tuổi, nhưng thoát nhìn lại không khác gì người mới 23 24 tuổi, chỉ cần đổi một bộ quần áo khác, nói

hắn là sinh viên cũng không có ai hoài nghi. Nhưng hắn đã có một đứa con trai lớn đến như vậy rồi.

Mạc Chung Thâm giật giật, muốn đổi sang một tư thế thoải mái hơn, nhưng vừa cúi đầu đã đụng phải phải một đôi môi mỏng có chút lạnh lạnh, nhất thời tim đập nhanh như trống bỏi.

“Dừng ồn.” Mạc Sinh Bạch vẫn không hề mở mắt ra, chỉ mơ mơ màng màng mà nói hai chữ, còn dùng tay mà xoa xoa đầu cậu, rồi đột nhiên ôm lấy đầu cậu kéo xuống, hai đôi môi lại lần nữa chạm vào nhau. Mạc Chung Thâm còn chưa kịp phản ứng, môi đã người nọ ảm áp liếm lên, sau đó cả đầu lưỡi cũng bị quấn lấy, khoang miệng bị một nụ hôn ôn nhu bá đạo mà chiếm lĩnh. Mạc Chung Thâm chỉ cảm thấy dường như có một dòng điện đang chạy tán loạn trong cơ thể cậu, cả người đều trở nên tê dại. Mạc Chung Thâm cho tới bây giờ cũng chưa từng hôn qua bất cứ ai, cho nên một nụ hôn triền miên nồng nhiệt rất dễ dàng đã đem cậu hôn đến hít thở không thông. Mạc Chung Thâm vội vàng đẩy Mạc Sinh Bạch ra, ồ ồ mà thở dốc mấy hơi, lúc này mới chậm chạp hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. Cậu ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Mạc Sinh Bạch đã vội vàng tông cửa phòng chạy trốn. Tâm tình bối rối cùng thân thể xao động đã chiếm cứ hết tâm trí cậu, cho nên cậu không hề phát hiện vào thời điểm mình xoay người, người đang nằm trên giường lập tức mở ra đôi mắt thanh minh đen láy.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, mục tiêu công lược Mạc Chung Thâm đã bắt đầu ý thức được vấn đề tình cảm thời kỳ trưởng thành, bây giờ đang đối với tình cảm dành cho baba giấy dựa. Kí chủ xin hãy không ngừng cố gắng, mau chóng để cho mục tiêu công lược nảy sinh tình yêu với ngài nha ~ Cố lên ~

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, cậu có thể câm miệng không?

Hệ thống: Kí chủ là kẻ cầm thú xuống tay với cả con ruột mình, không thể ra lệnh cho bản hệ thống, cho nên mệnh lệnh không có hiệu lực.

Khóe miệng Mạc Sinh Bạch co rút, thật là một hệ thống siêu cấp mang thù, mấy năm trước chỉ nói nó một câu cầm thú thể mà lại ghi hận đến tận bây giờ! Làm ơn ai đó mau nói cho hắn biết, lỡ dính vào một hệ thống mang thù thì phải làm sao để thoát khỏi đây?

50. Quyển 5 - Chương 50: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 4

“Baba, chào buổi sáng.” Biểu tình Mạc Chung Thâm có chút không được tự nhiên, dưới mắt là một mảng thâm quầng nên không dám ngẩng đầu nhìn Mạc Sinh Bạch.

“Chào buổi sáng.” Mạc Sinh Bạch thuận tay đưa cho Mạc Chung Thâm một ly sữa bò “Sao vậy? Tối qua ngủ không ngon?”

Mạc Chung Thâm từng ngủ nhỏ bắt đầu uống sữa bò, đây là thói quen Mạc Sinh Bạch cứng rắn bắt cậu tuân theo, trước đây cậu rất nhỏ gầy, baba lo lắng sau này lớn lên cậu sẽ không cao nổi, cho nên mỗi buổi sáng đều bắt cậu phải uống một ly sữa bò. Dù mùi vị của sữa bò không ngon lắm, nhưng uống nhiều năm như vậy cũng đã sớm thành thói quen, mà cậu bây giờ cũng đã cao đến 1m80, xem ra uống sữa bò vẫn rất

có tác dụng.

“Đang nghĩ gì đấy? Baba đang nói chuyện với con cũng không nghe thấy.” Mạc Sinh Bạch cầm khăn tay, động tác mềm nhẹ mà lau đi vệt sữa dính nơi khoe môi cậu, trong mắt là sự cưng chiều nồng đậm “Vẫn hết như hồi nhỏ.”

Mặt Mạc Chung Thâm không thể khổng chế mà đỏ lên.

“Con có muốn đi chỗ nào chơi không, baba khó lắm mới có được thời gian ở nhà. Đi công viên trò chơi được không? Trước đây ngày nào con cũng quần quýt lấy ba đòi phải đi công viên trò chơi đấy.”

Nghe ra ý cười trong câu nói của Mạc Sinh Bạch, Mạc Chung Thâm bất mãn nói “Baba, con sắp 16 tuổi rồi, không phải trẻ con nữa!”

“Nhưng trong lòng baba, con vĩnh viễn đều là bảo bối nhỏ của baba.”

“Baba!” Ngoài mặt Mạc Chung Thâm có chút trách cứ, trong lòng lại trào ra một cỗ vui sướng khó tả, còn có chút chua xót khó hiểu.

“Được rồi, baba không nói nữa. Nhưng mà Chung Thâm, con phải nhớ kỹ, trên thế gian này người baba yêu nhất chính là con, con biết không?”

Mạc Chung Thâm bị ánh mắt nghiêm túc cùng chăm chú của hắn nhìn đến ngẩn ra, không hiểu sao liền buột miệng “Baba, nếu con không phải con trai của ba thì sao?”

“Ngốc.” Mạc Sinh Bạch xoa xoa mái tóc mềm mại của Mạc Chung Thâm “Nào có nhiều chữ ‘nếu’ như vậy. Bây giờ con chính là con trai của ba, điều này không thể nghi ngờ.”

Tim Mạc Chung Thâm bắt đầu đập thành thịch không ngừng, cậu bắt đầu ý thức được mọi chuyện có chút không thích hợp, khi cậu đối mặt với baba thì mặt sẽ đỏ ửng, tim đập gia tốc, chỉ cần nghĩ một chút cũng biết tình trạng của cậu bây giờ không bình thường. Dường như là từ sau nụ hôn vô ý kia, mọi chuyện đã bắt đầu trở nên kỳ lạ. Dù chưa từng yêu đương, cậu cũng có thể hiểu được một thứ, cậu, cậu rất có khả năng đã đem lòng yêu người cha ruột đã nuôi cậu lớn lên. Làm sao đây, chẳng lẽ mình là một tên biến thái sao? Còn đối với baba của mình có suy nghĩ kỳ quái biến thái nữa? Sắc mặt Mạc Chung Thâm lập tức trắng bệch “Baba, hôm nay con có chút không khỏe, không muốn ra ngoài.”

“Vậy có cần gọi điện nhờ bác sĩ Trương đến khám một chút không?”

Mạc Chung Thâm nhìn quan tâm trong mắt Mạc Sinh Bạch hoàn toàn là xuất phát từ tình yêu thương của một người cha đối với con trai, không pha lẫn bất cứ thứ gì khác, lắc lắc đầu “Chắc là vì đêm qua ngủ không ngon, đầu có chút choáng, con ngủ bù một giấc là tốt rồi.”

“Ừ, nếu như con cảm giác không thoải mái thì phải nói ngay với baba.”

“Con biết rồi ba ba, vậy con đi ngủ đây.”

Mạc Sinh Bạch nhìn theo bóng dáng đứa trẻ của mình nay đã lớn lên thành một cây Bạch Dương nhỏ [1] cho đến tận khi cậu về phòng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nhiệm vụ này sẽ có thể hoàn thành trước thời hạn, thời gian hẩn dành cho thế giới này đã nhiều lắm rồi.

[1] *một loài cây có sức sống mạnh mẽ và quật cường, sống ở nơi biên giới cần côi, vượt qua gió rét cắt da thịt*

“Chung Thâm.”

Mạc Chung Thâm nghe được một thanh âm vô cùng quen thuộc, vừa quay đầu quả nhiên nhìn thấy Mạc Sinh Bạch đang nhìn cậu mỉm cười.

“Baba.” Mạc Chung Thâm muốn đi về phía hẩn, đột nhiên phát hiện cơ thể mình đã bị biến nhỏ, bàn tay bàn chân đều ngắn ngủn nộn thịt, thanh âm lại mềm mại non nớt như trẻ con. Cậu ngậy ngẩn nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ xíu của mình, còn chưa kịp phản ứng, đã bị ôm vào một lồng ngực ấm áp. Người kia hôn lên hai má phần nộn của cậu “Bảo bối sao lại chạy đến đây, baba suýt nữa không tìm được con.”

“Baba?” Mạc Chung Thâm hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cảnh tượng đột nhiên thay đổi, Mạc Chung Thâm chú ý tới đây là phòng ngủ của Mạc Sinh Bạch, giường ngủ trắng tinh không một hạt bụi, rèm cửa màu vàng nhạt, vị trí đặt ảnh chụp cũng giống nhau như đúc. Mạc Chung Thâm muốn nhìn xem baba cậu đang ở đâu, liền nhìn thấy cửa bỗng nhiên bị đẩy ra. Mạc Sinh Bạch quần một cái khăn tắm màu trắng, chỉ che khuất hạ thể, lộ ra nửa người trên trắng nõn như ngọc. Mạc Chung Thâm nhìn tám khối cơ bụng như ẩn chứa vô số sức mạnh của hẩn đến có chút thất thần.

Người kia không hề do dự đi đến trước mặt Mạc Chung Thâm, chỉ dùng một cái ôm công chúa đã đặt cậu lên giường.

“Baba?” Mạc Chung tràn đầy bất an, đột nhiên phát hiện cơ thể mình đã khôi phục bộ dáng như cũ, cả người bị Mạc Sinh Bạch đè ở dưới thân.

“Ừ?” Thanh âm trầm thấp của Mạc Sinh Bạch làm cổ họng Mạc Chung Thâm căng thẳng.

“Baba.”

“Đừng sợ.” Mạc Sinh Bạch dịu dàng hôn lên mắt cậu, một bàn tay trấn an mà vuốt ve lọn tóc mềm mại của cậu, tay kia cởi ra từng nút áo sơ mi trên người cậu. Chỉ chốc lát, Mạc Chung Thâm đã bị cởi sạch chỉ chừa lại một cái quần lót màu trắng. Mạc Chung vừa khấn trương lại có chút chờ mong, yếu ớt gọi “Baba.”

“Bảo bối, ngoan.” Mạc Sinh Bạch kéo xuống thứ cuối cùng còn sót lại trên người Mạc Chung Thâm, cơ thể trần trụi của cậu liền hiện ra trước mắt hắn.

Ánh mắt Mạc Chung Thâm trở nên mê luyến, không dám nhìn thẳng người đang đè trên người mình kia, cảm giác xấu hổ cùng hưng phấn làm cả người cậu có chút run rẩy, cậu biết rõ chuyện gì sắp sửa xảy ra, nhưng dưới mệnh lệnh của người kia, Mạc Chung Thâm vẫn nhu thuận mở ra thân thể chính mình, toàn tâm toàn ý mà đón nhận va chạm mạnh mẽ của người kia.

Mạc Chung Thâm chỉ cảm thấy một cổ khoái cảm không thể thốt nên lời, chỉ có thể thì thào một tiếng lại một tiếng “Baba, baba.”, giống như hai chữ này là sự cứu rỗi duy nhất của cậu. Đột nhiên trước mắt trở nên trắng xóa, cậu bắn.

“Chung Thâm.”

Nghe được thanh âm người kia, Mạc Chung Thâm mở mắt, cảm giác đầu tiên chính là sự dính ứ không thoải mái dưới thân, tiếp theo liền nhìn thấy khuôn mặt Mạc Sinh Bạch. Mạc Chung Thâm hoảng sợ “Baba, sao người lại ở đây?” Mặt Mạc Chung Thâm đỏ lên, lúc này còn nằm mơ thấy cậu cùng baba làm chuyện xấu hổ kia, vừa mở mắt lại thấy được nhân vật chính trong mơ, nhất thời khấn trương co người lại trốn.

“Đến thời gian cơm chiều rồi, ba vào kêu con dậy ăn cơm.”

“Baba.” Mạc Chung Thâm đem khuôn mặt nóng rực vùi vào trong chăn, không nhìn tới hắn “Baba, ba ra ngoài trước được không?”

“Được. Nhưng mà, ” Mạc Sinh Bạch cười có chút trêu tức “Chung Thâm nằm mơ thấy cái gì vậy?”

Mạc Chung Thâm đem đầu lộ ra, biểu tình có chút ngốc, cổ họng phát ra một âm tiết tối nghĩa “A?”

“Không biết là con nằm mơ thấy gì, nhưng Chung Thâm không ngừng gọi baba baba đấy.”

Mạc Chung Thâm như bị sét đánh, cả người đều không khỏe, thanh âm cũng có chút lắp bắp “Con, con không có nói cái gì khác nữa chứ?”

“Vậy thì không có.” Mạc Sinh Bạch đi đến cạnh cửa “Có phải Chung Thâm sợ ngủ một mình nên mới gọi baba không?”

“Không, không phải.”

Mạc Sinh Bạch nhướn mày, không đùa cậu nữa “Mau rời giường xuống ăn cơm, baba đã hầm canh xương sườn con thích ăn nhất đấy.” Nói xong, liền cửa đóng cửa lại bước ra ngoài.

Mạc Chung Thâm buồn bực mà nện một quyền xuống giường, gãi gãi tóc, tâm phiền ý loạn nghĩ cách phải tiêu diệt tội chứng ga giường như thế nào.

51. Quyển 5 - Chương 51: Ngược Kẽ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 5

Năm mới rất nhanh đã trôi qua, Mạc Chung Thâm cũng chính thức tròn 16 tuổi. Mỗi ngày lại khôi phục hình thức như trước kia, Mạc Sinh Bạch ban ngày đi làm, buổi tối trở về bồi con trai. Tóm lại, cuộc sống đã trở thành một khúc nhạc nhẹ chậm rãi, thích ý thoải mái.

“Chung Thâm, lại hạng nhất nha.” Hà Gia Hào hướng Mạc Chung Thâm nháy mắt.

“Có gì ngạc nhiên.”

“Đúng ha, từ nhỏ đến lớn cậu vẫn đều là hạng nhất, nhưng tớ thì thảm rồi, luôn bị ba tớ đánh.”

Mạc Chung Thâm cũng không thêm để ý “Nếu cậu dùng một nửa thời gian tán gái để học tập, cậu nhất định sẽ lọt top 10.”

“Cái này không thể được!” Hà Gia Hào làm ra vẻ rất đau lòng “Nếu không có mỹ nữ, một ngày của tớ liền không có gì thú vị hết!”

Mạc Chung Thâm sắp xếp lại sách vở, không để ý đến y.

“Này, tớ giới thiệu cho cậu một mỹ nữ nhé? Nói yêu đương thì không cần, cứ coi như thuốc điều hòa cuộc sống thôi, thế nào?”

Mạc Chung Thâm nhíu mày “Gia Hào, tớ đã có người mình thích.”

“Fuck! Tớ đã nói cậu gần đây rất kỳ quái mà! Mỗi ngày đi học ánh mắt đều bay theo gió.” Hà Gia Hào vẻ mặt tò mò “Ai vậy? Đừng nói là Lâm Thiển Thiển nhé?”

“Không phải cô ấy.” Mạc Chung Thâm có chút uể oải, thanh âm cũng hạ thấp.

“Vậy là ai? Cậu không nói làm sao tớ biết chứ.”

“Nói cho cậu cũng vô dụng, tớ cùng người đó không có khả năng.”

“Mẹ nó! Rốt cuộc là cô nương nhà ai?” Về mặt Hà Gia Hào đột nhiên đứng đắn “Chúng ta làm bạn bè nhiều năm như vậy, mặc kệ là ai, chỉ cần cậu nói, bạn tốt tớ đây nếu có thể hỗ trợ thì nhất định sẽ giúp, được không?”

“Cậu không giúp được tớ.” Mạc Chung Thâm đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, đột nhiên có chút hâm mộ những bạn học vẫn luôn vô ưu vô lự, có thể cãi nhau ầm ĩ.

“Cậu không nói thì làm sao biết tớ không giúp được chứ!” Hà Gia Hào nôn nóng, đây chính là lần đầu tiên người anh em nối khố này của y [1] nói thích ai đó, dù có thể nào cũng phải giúp cậu ấy đem người bắt đến tay. Hà Gia Hào tràn đầy tự tin.

[1] *Nguyên gốc là [phát tiểu] – một từ địa phương ở Bắc Kinh, ý chỉ những bạn bè quen biết và chơi với nhau từ nhỏ đến lớn*

Mạc Chung Thâm thu hồi ánh mắt, biểu tình nghiêm túc “Tớ, thích một nam nhân.”

Hà Gia Hào trong nháy mắt cứng ngắc, qua một hồi lâu mới tìm về được thanh âm của chính mình “Nam nhân? Cậu đang nói đùa đúng không?”

“Cậu cảm thấy tớ sẽ lấy loại chuyện này ra đùa sao?”

“Được rồi.” Hà Gia Hào cũng không biết nói gì cho phải, suy nghĩ nửa ngày mới thật cẩn thận hỏi “Không phải là tớ chứ?”

Mạc Chung Thâm liếc y trắng mắt “Nghĩ nhiều rồi, cậu bé à.”

“Vậy là tốt rồi.” Hà Gia Hào xấu hổ cười cười “Bình thường cũng không thấy cậu để ý tới ai cả, sao lại đột nhiên...” Y cũng tìm biết phải dùng từ gì để hình dung.

“Cũng không phải đột nhiên.” Ánh mắt Mạc Chung Thâm có chút phiền muộn “Có lẽ tớ đã thích hắn từ lâu lắm rồi, chỉ là gần đây mới đột nhiên phát hiện ra.”

“Không thể nào! Vậy cậu định làm sao?”

“Thuận theo tự nhiên đi, tớ cũng không định nói cho hắn biết.”

“Ày!” Hà Gia Hào thở dài “Sao cũng được, tớ đều ủng hộ cậu.”

“Cám ơn.” Tâm tình Mạc Chung Thâm tốt hơn một chút, có một người bạn thẳng thắn như y cũng là chuyện tốt, ít nhất vẫn có một người có thể tâm sự.

“Đừng nói mấy chuyện này nữa, đi thôi, tan học cũng lâu rồi.”

Mạc Chung Thâm gật đầu, mới vừa bước ra khỏi cửa phòng học, liền phát hiện một nam nhân đang hướng phía này đi tới. Nắng chiều đang chiếu lên gương mặt ôn nhu của hắn, cả người như rơi lên một tầng ánh sáng, không ngừng tỏa ra ánh hào quang, tuấn mỹ đến mức khó tin. Mạc Tâm tình Chung Thâm lập tức vui sướng đến không nói nên lời, vẻ bi thương vừa rồi đã hóa thành hư không “Baba, sao ba lại tới đây?”

Hà Gia Hào vốn đứng bên cạnh, nhìn thấy Mạc Sinh Bạch liền lễ phép chào hỏi “Chào chú Mạc.”

Mạc Sinh Bạch hướng Hà Gia Hào gật đầu, lại đem ánh mắt chuyển sang Mạc Chung Thâm “Hôm nay không nhiều việc lắm, nghĩ đến cũng lâu rồi không đón con tan học nên ba tới đây. Chung Thâm sẽ không ghét bỏ baba nhiều chuyện chứ?”

“Tuyệt đối không có!” Trên mặt Mạc Chung Thâm nổi lên tầng ửng đỏ, ánh mắt như sóng nước lưu chuyển, quay đầu nói với Hà Gia Hào “Gia Hào, tớ cùng baba đi trước, ngày mai gặp.”

Hà Gia Hào cũng cười “Ngày mai gặp.”

Y đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn theo Mạc Sinh Bạch vô cùng thân thiết xoa xoa đầu Mạc Chung Thâm, mà Mạc Chung Thâm ôm lấy cánh tay của hắn, trong mắt đều là nồng đậm ý lại cùng mê luyến. Ý cười của Hà Gia Hào biến mất, Chung Thâm nói cậu ấy thích một nam nhân, không hề nói là thích một nam sinh, vì thế trong lòng y có một suy đoán lớn mật, nhưng nó lại quá mức kinh thế hãi tục! Mà y nhũu chặt lại, ánh mắt nặng nề nhìn theo phương hướng hai người kia vừa rồi đi.

“Baba, có một chuyện con muốn nói với ba.”

“Nói đi.” Mạc Sinh Bạch ánh mắt nhìn thẳng phía trước, hai tay đặt lên tay lái.

“Năm nay con muốn tham gia thi Đại học.”

“Con chắc chắn?” Mạc Sinh Bạch không hỏi Mạc Chung Thâm tại sao, đứa trẻ này luôn có suy nghĩ của riêng mình.

“Chắc chắn.”

“Đã nghĩ ra con muốn Đại học nào chưa?”

“Chưa có.” Mạc Chung Thâm lắc đầu, dưới đáy mắt là sự mờ mịt không thể xác định.

“Con muốn học trường nào thì cứ học trường đó. Thành tích của con, ba không lo lắng.”

“Vâng.” Mạc Chung Thâm rầu rĩ đáp lại.

“Đến nhà rồi, xuống xe đi.”

Mạc Chung Thâm xuống xe, cùng Mạc Sinh Bạch sóng vai đi vào nhà, cậu chậm chạp treo balô lên móc, cố gom hết dũng khí nói “Baba, nếu con xin ra nước ngoài du học, ba có đồng ý không?”

“Sao?” Mạc Sinh Bạch trầm nghĩ không ổn, đứa nhỏ này nếu đi mất thì hẳn công lược kiểu gì đây? Vươn tay ra cầm lấy balô của Mạc Chung Thâm, thần sắc bình tĩnh hỏi “Ngồi xuống trước đã. Sao con lại đột nhiên có ý nghĩ này? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Mạc Chung Thâm ngồi trên ghế salon, môi mở ra rồi lại khép lại, cái gì cũng không nói.

“Sao vậy? Có chuyện gì mà ngay cả baba cũng không thể nói?” Mạc Sinh Bạch thở dài, lại chuyển sang cách hỏi khác “Chung Thâm có phải muốn rời khỏi baba hay không?”

“Không phải như thế, baba.” Mạc Chung Thâm cuống quýt giải thích.

“Vậy thì tại sao? Chung Thâm không thể nói cho baba sao?”

Mạc Chung Thâm lại không nói.

“Quên đi. Chung Thâm không muốn nói baba cũng không ép con. Con về phòng làm bài tập trước đi.” Về mặt Mạc Sinh Bạch có chút mệt mỏi, bộ dáng không muốn nói nữa.

Trong lòng Mạc Chung Thâm rất khó chịu, nhưng cũng không còn cách nào khác, cậu không thể để cho loại tình cảm như độc dược này tiếp tục phát triển. Nếu baba biết cậu đối với hắn có loại tình cảm khác với lẽ thường, nhất định sẽ cảm thấy rất ghê tởm, nhất định sẽ dùng ánh mắt chán ghét mà nhìn cậu. Cậu không dám đánh cược, làm con trai Mạc Sinh Bạch, cậu đã có đủ yêu thương, nhưng một khi loại tình cảm này bại lộ dưới ánh sáng, sự cưng chiều baba dành cho cậu nhất định sẽ biến mất không sót lại gì. Mang theo tâm tình nặng nề, Mạc Chung Thâm gật đầu trở về phòng, chuyện duy nhất cậu có thể làm bây giờ chính là tiếp tục duy trì hình tượng một đứa con trai ngoan ngoãn của hắn.

Mạc Sinh Bạch không biết phải nói gì, đứa con này của hắn vốn quá mức dè dặt, nhất định là không qua vượt qua được chương ngại trong lòng, cũng đúng, ai lại có thể thần nhiên đối mặt với loại chuyện yêu chính cha ruột của mình chứ? Năm nay cậu chỉ mới tròn 16, vẫn còn là một đứa trẻ. Chỉ là, cũng không thể để cho cậu tiếp tục trốn tránh, nhiệm vụ của hắn còn phải dựa vào cậu để hoàn thành, không phải sao? Mạc Sinh Bạch thở dài, vẫn là tìm cơ hội dụ dỗ một chút vậy.

52. Quyển 5 - Chương 52: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 6

Ngày 8 tháng 6, kỳ thi vào Đại học – Cao đẳng chính thức kết thúc.

“Chung Thâm, hai ngày nữa là sinh nhật con rồi, có muốn quà tặng gì không?”

Mạc Chung Thâm nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu “Không có thứ gì đặc biệt muốn.”

“Vậy hôm sinh nhật có muốn ra ngoài chơi cùng Gia Hào không?”

“Baba, hôm đó cậu ấy còn phải lên lớp. Hơn nữa, cậu ấy cũng đã đưa quà sinh nhật cho con rồi.”

Mạc Sinh Bạch nhìn đứa con trai vẻ mặt nhu thuận trước mắt, vài năm này hắn vẫn hướng Mạc Chung Thâm theo hướng dụ ngoạn, còn bồi dưỡng tính ỷ lại của con trai đối với mình, bây giờ con trai vẫn vô cùng nhu thuận, thanh âm khi nói chuyện cũng nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, cả người ôn hòa lại thoải mái. Tóm lại thành một câu chính là, đứa trẻ này đã bị hắn nuôi thành một tiểu dụ thụ ôn nhu, thật là đòi mạng!

“Ba ba, sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là phát hiện Chung Thâm càng ngày càng đẹp trai, thật không hổ là con trai của ba.” Trong mắt Mạc Chung Thâm trong mắt tràn đầy ý cười, trong lòng lại tính toán làm sao để ăn được tiểu dụ thụ trước mắt này.

Mạc Chung Thâm dưới ánh mắt chuyên chú của Mạc Sinh Bạch, độ ấm trên mặt lại càng tăng cao.

“Mặt sao lại đỏ rồi, giống như con gái vậy.”

“Baba!” Mạc Chung có chút thẹn quá thành giận.

“Được rồi, baba nhất định sẽ chuẩn bị một món quà tặng làm con thỏa mãn.”

“Cám ơn baba.” Mạc Chung Thâm cười, hai mắt lại cong cong thành hình trăng non.

Ngày 12 tháng 6, sinh nhật Mạc Chung Thâm.

Vào khoảnh khắc Mạc Sinh Bạch cùng một mỹ nữ váy đỏ sóng vai nhau bước đến, tươi cười trên mặt Mạc Chung Thâm lập tức cương cứng.

Mạc Sinh Bạch hướng Mạc Chung Thâm giới thiệu “Đây là dì Hà.”

Mạc Chung Thanh nhìn người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ trước mặt, trong lòng không hiểu sao nổi lên cảm giác chán ghét, câu ‘Chào dì’ làm sao cũng không thốt nên lời.

Hà Tinh không để ý cười “Tiểu soái ca, lại gặp nhau rồi. Dì là bạn tốt của baba con nha, nhưng mà con không gọi dì cũng không sao.”

Tâm lý Mạc Chung Thâm lập tức trở nên căng thẳng, nụ cười của người phụ nữ kia dường như tràn ngập khinh thường cùng trào phúng, căn bản không hề để cậu vào mắt, mặc kệ có nhìn như thế nào cũng đều là khiêu khích và ác ý. Mạc Chung Thâm không muốn nhìn thấy người phụ nữ khiến lòng cậu không thoải mái này nữa, lần đầu tiên nhìn thấy người này bộ dáng còn hết như một nữ tiếp viên quán bar vô cùng buồn nôn, bây giờ còn nghênh ngang bước vào nhà cậu là chuyện gì xảy ra! Cậu siết chặt nắm tay đến nỗi khớp xương trở nên trắng bệch “Baba, sao bà ta lại xuất hiện ở nhà chúng ta?”

“Tiểu soái ca hình như không chào đón em lắm nha, Sinh Bạch.”

Về mặt Mạc Sinh Bạch không chút thay đổi “Hôm nay là sinh nhật con, ba mang cô ấy đến gặp con một chút, coi như là làm quen.”

“Baba, con không thích bà ta, ba bảo bà ta đi đi.” Mạc Chung Thâm nhìn chằm chằm ánh mắt Mạc Sinh Bạch, biểu tình cực kỳ nghiêm túc.

Hà Tinh nhìn Mạc Chung Thâm đang tức giận, cười có chút nghiền ngẫm “Quên đi, tiểu soái ca không chào đón em, em đi trước là được.”

Mạc Sinh Bạch không cự tuyệt lời đề nghị rất am hiểu lòng người của Hà Tinh “Trời tối, em về một mình không an toàn, để tôi gọi taxi đưa em về.”

“Được thôi.” Hà Tinh không sao cả nhún vai “Anh cứ cùng tiểu soái ca nói chuyện đi.”

Mạc Sinh Bạch không nói lời nào, nhìn chiếc xe rất nhanh đã biến mất trong màn đêm, mới xoay người trở về tìm Mạc Chung Thâm. Mạc Sinh Bạch nhìn khuôn mặt tái nhợt thất thần của Mạc Chung Thâm, thâm nghĩ phép khích tướng này quả nhiên rất hữu dụng.

“Baba.”

“Ừ?”

“Ba đừng giận con.” Thanh âm Mạc Chung Thâm mang theo chút cầu xin.

Mạc Sinh Bạch ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí còn trống trên salon “Lại đây ngồi.”

Mạc Chung Thâm lập tức ngồi xuống bên cạnh Mạc Sinh Bạch “Baba, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Mạc Sinh Bạch xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu “Chung Thâm không thích cô ấy thì baba sẽ không cùng cô ấy một chỗ. Nhưng mà Chung Thâm à, con phải nhớ kỹ, người baba yêu nhất vĩnh viễn đều là con. Con hiểu không?”

Mạc Chung Thâm kinh ngạc gật gật đầu.

“Được rồi, Chung Thâm, sinh nhật vui vẻ.” Mạc Sinh Bạch hôn lên trán cậu.

Xúc cảm ấm áp làm cho trái tim Mạc Chung Thâm lại bắt đầu rục rịch “Baba, con cũng yêu ba.” Không đợi Mạc Sinh Bạch trả lời, cậu đã cầm lấy ly rượu vang đỏ trên bàn uống một hơi cạn sạch, lập lại thêm một lần nữa “Baba, con yêu ba.”

Ánh mắt cậu rất sáng, thời điểm nói chuyện trong đáy mắt dường như chứa đựng ngàn vì sao sáng. Mạc Sinh Bạch nhìn Mạc Chung Thâm, cười càng ôn nhu hơn “Baba cũng yêu con.”

Mạc Chung Thanh lại cầm lên thêm một ly rượu, vẫn là uống một hơi cạn sạch, muốn dùng men rượu tăng thêm can đảm cho chính mình “Baba, yêu trong lời nói của con không giống với của ba.”

“Không giống thế nào?”

Mạc Chung Thâm nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, giống như đang hạ một quyết tâm thật lớn, động tác vô cùng nhanh chóng hôn lên môi Mạc Sinh Bạch một cái. Dù đã lập tức lui về, mặt cậu vẫn đỏ ửng “Baba, bây giờ ba đã hiểu chưa?”

Mạc Sinh Bạch cố ý giả ngu “Hiểu cái gì?”

Mạc Chung Thâm nghĩ dù sao hôn cũng là hôn, mới vừa uống rượu xong cậu liền đơn giản nói ra hết suy nghĩ trong lòng mình “Con yêu ba là loại tình yêu giữa nam với nữ, không đúng, là loại yêu giữa tình nhân với nhau! Con không muốn bên cạnh ba có những người khác! Con không muốn làm con trai của ba, con muốn làm bạn trai của ba, con muốn cùng một chỗ với ba cả đời này!” Một hơi nói xong nhiều lời như thế, Mạc Chung Thâm đã có chút thở dốc, cậu nhắm mắt lại, chờ đợi Mạc Sinh Bạch đưa ra phán quyết cuối cùng dành cho cậu.

“Đây là nguyên nhân khiến con gấp gáp thi Đại học như vậy? Cũng là nguyên nhân khiến con muốn rời khỏi baba?”

Mạc Chung Thâm rất nhỏ gật đầu thừa nhận.

Mạc Sinh Bạch nở nụ cười, ôm chầm lấy Mạc Sinh Bạch, ở bên tai cậu nhẹ giọng nói “Con trai, sao con lại

đáng yêu như vậy chứ!”

Mạc Chung Thâm lúc này mới dám mở to hai mắt “Baba, ba không chán ghét con sao?”

“Sao lại chán ghét con chứ?” Mạc Sinh Bạch hôn lên vành tai trắng nõn tinh xảo của cậu “Người baba yêu nhất vẫn luôn là con mà.”

“Baba?”

“Chỉ cần là chuyện có thể khiến Chung Thâm cảm thấy vui vẻ, baba sẽ làm tất cả.” Mạc Sinh Bạch dùng ánh mắt cưng chiều nhìn thiếu niên trong lòng mình.

“Baba, vậy là ba đáp ứng con rồi?” Ánh mắt Mạc Chung Thâm như phát ra những tia sáng rực rỡ.

Mạc Sinh Bạch hôn lên đôi môi mềm mại của Mạc Chung Thâm “Như vậy đủ rõ ràng rồi chứ.”

“Baba.” Mạc Chung Thâm nín gót áo hần.

“Sao vậy?”

Hai má Mạc Chung Thâm đột nhiên trở nên đỏ rực “Hôm nay là sinh nhật con, baba có thể thực hiện một điều ước cho con không?”

“Con nói đi.”

“Con, con, chúng ta làm đi.”

“Con trai, bây giờ con chỉ mới 16!” Mạc Sinh Bạch nhướn mày, hầu kết cũng dịch chuyển.

“Con, con từng mơ thấy, cho nên, con muốn... Ừm. Đây là điều ước sinh nhật của con.” Thanh âm Mạc Chung Thâm càng ngày càng nhỏ, chôn đầu vào lồng ngực ấm áp của Mạc Sinh Bạch.

Mạc Sinh Bạch giả vờ như suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới gật đầu đồng ý “Được rồi. Nhưng mà, Chung Thâm con phải đi tắm rửa trước.”

Vừa nghe hần nói xong Mạc Chung Thâm lập tức đứng lên, nhanh chóng chạy đến phòng của mình nhanh chóng tắm rửa.

Mọi thứ đều hết như giấc mơ đêm đó, Mạc Chung Thâm vì được Mạc Sinh Bạch khuếch trương rất tốt, cho nên thời điểm bị tiến vào cũng không cảm thấy đau lắm, chỉ là cơ thể có chút trướng trướng, cả người trở nên vô lực không thể điều khiển. Cậu nhìn chăm chú vào khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Mạc Sinh Bạch, ánh mắt si mê “Baba, ba đừng cần ai khác ngoài con, được không?”

Hạ thân Mạc Sinh Bạch đột nhiên dùng sức, Mạc Chung Thâm dưới thân hấn giống như một con thú non mà nức nở rên rỉ, ánh mắt cũng ướt sũng.

“Được, baba chỉ cần một mình con.”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược Mạc Chung Thâm, độ hảo cảm đối với ngài tăng 10, hiện tại tròn 100, thân phận của ngài cũng đã từ baba mình yêu nhất trở thành người tôi yêu nhất. Kí chủ xin hãy tiếp tục cố lên, mau chóng bắt đầu kéo độ ngược tâm, thời gian kết thúc nhiệm vụ chỉ còn chưa đến hai năm thôi nha!

Lúc này Mạc Sinh Bạch mới yên tâm nở nụ cười, một đêm triển miên.

53. Quyển 5 - Chương 53: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 7

Mọi thứ đều phát triển theo hướng Mạc Sinh Bạch mong muốn, cho nên hắn vui vẻ đến mức chỉ muốn nằm ì trên giường.

Đặc điểm lớn nhất của những nhiệm vụ trong hệ thống chính là trước tiên phải có được một tình yêu toàn tâm toàn ý của mục tiêu công lược, sau đó lại vứt nó đi như một chiếc giày rách, nhưng đối với hắn, Mạc Chung Thâm không giống vậy. Hắn đã tự tay nuôi dưỡng cậu từ ngày còn là một bánh bao nhỏ mềm mại đến khi lớn lên thành một thiếu niên phong nhã, giờ đây lại bảo hắn phải chính tay hủy cậu, tận sâu trong đáy lòng Mạc Sinh Bạch vẫn có chút không nỡ.

Khuôn mặt an tĩnh khi ngủ của thiếu niên như đắm chìm trong ánh sáng, xinh đẹp nhưng vẫn ngây ngô. Trên thân thể vốn trắng nõn như ngọc lại chứa đầy vết xanh xanh tím tím, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra tình hình chiến đấu tối qua có bao nhiêu kịch liệt. Lông mi thật dài của thiếu niên run run, sau đó mở ra, biểu tình còn có chút mơ hồ chưa tỉnh, nhìn thấy Mạc Sinh Bạch đang ở sát bên, đôi mắt thiếu niên nhanh chóng phủ thêm một tầng e lệ “Ba.”

Mạc Sinh Bạch hôn lên cánh môi hồng phấn của thiếu niên, trong mắt đều là cưng chiều cùng ôn nhu “Chào buổi sáng.”

“Baba.” Mạc Chung Thâm dùng mái đầu lông xù cọ cọ lồng ngực Mạc Sinh Bạch, ngữ khí có chút thỏa mãn “Không phải mơ.”

“Đương nhiên không phải mơ, Chung Thâm.” Mạc Sinh Bạch ôm cậu vào lòng “Ngủ thêm một chút đi, còn

sớm.”

“Baba, hôm nay ba có thể ở nhà với con không?”

Mạc Sinh Bạch nhìn sự chờ mong không chút nào che dấu trong mắt Mạc Chung Thâm, không thể từ chối “Baba hôm nay sẽ ở nhà với con, mau ngủ đi.”

“Vâng.” Mạc Chung Thâm gật gật đầu, cuộn tròn trong lòng Mạc Sinh Bạch nhắm mắt ngủ.

Hai người dường như đã thật sự trở thành người yêu, Mạc Chung Thâm thi vào Đại học xong liền rảnh rỗi làm ỏ ở nhà đọc sách, lại nghiên cứu thêm chút kỹ năng nấu nướng, rất nhanh đã từ một đại thiếu gia ngay cả muối và bột ngọt cũng không phân biệt được trở thành một tay nấu ăn thiện nghệ, có đôi khi canh cậu nấu ngay cả Mạc Sinh Bạch cũng không nhận được phải tán thưởng một phen.

Kết quả kỳ thi Đại học rất nhanh đã được công bố, Mạc Chung Thâm không ngoài dự kiến trở thành Thủ khoa đầu vào Đại học, đêm đó Mạc Sinh Bạch liền ở trên giường hảo hảo mà khen thưởng cậu, cho đến khi Mạc Chung Thâm khóc nức không ngừng, cổ họng khàn khàn liên tục bảo không được nữa.

Trong nháy mắt, kỳ nghỉ hè đã chính thức bắt đầu. Mặt trời nóng rất, những chú ve không biết trốn ở đâu trong suốt mùa xuân bắt đầu xuất hiện kêu vang ầm ĩ.

“Chung Thâm, ra ngoài chơi không?”

Mạc Chung Thâm mở điều hòa, đầu gối lên đùi Mạc Sinh Bạch, miệng ăn nho Mạc Sinh Bạch đã cẩn thận lột vỏ cho cậu, nói với điện thoại “Gia Hào, bên ngoài nóng như vậy, tớ muốn ở nhà thôi.”

Gia Hào ở đầu dây bên kia trầm mặc một lát “Đã hơn một tháng không gặp, cậu ra đi mà. Tớ có việc muốn tìm cậu.”

Mạc Chung Thâm do dự một chút, dùng ánh mắt nhìn về phía Mạc Sinh Bạch, thấy hắn gật đầu, mới nói “Vậy được rồi, gặp ở chỗ cũ.”

Chỗ cũ trong lời nói của cậu là một nơi có tên là ‘Chỗ cũ’, là một cửa hàng bingsu, bởi vì cách trường bọn họ rất gần, mùi vị lại ngon, nên hấp dẫn vô số học sinh đến ăn.

Hà Gia Hào gọi một bingsu xoài, nhìn về phía Mạc Chung Thâm “Cậu muốn ăn gì? Bingsu xoài như cũ luôn nhé?”

Mạc Chung Thâm hơi nhú mào “Thôi đi, thân thể tớ không thoải mái, không thể ăn lạnh được.”

Ánh mắt Hà Gia Hào tối đi một chút “Cậu nộp hồ sơ vào Đại học nào?”

“Đại học Q.”

“Tại sao? Vì gần nhà?”

Mạc Chung Thâm một bộ dáng cậu biết rõ còn cố hỏi.

“Chung Thâm, cậu đã không còn là một đứa trẻ thiếu baba thì sẽ không sống được, cậu đã trưởng thành.” Hà Gia Hào như ám chỉ.

“Gia Hào, lời cậu nói tớ không hiểu đâu lắm.” Ý cười trên mặt Mạc Chung Thâm biến mất không sạch sẽ.

“Cậu thật sự không hiểu?” Hà Gia Hào nhìn chăm chăm vào dấu hôn Mạc Chung Thâm không cẩn thận lộ ra nơi cổ áo, đỏ đến chói mắt, hết như mới vừa được cắn lên không lâu.

Mạc Chung Thâm nắm chặt cổ áo, cài nút nút áo trên cùng của áo sơ mi “Gia Hào, việc này cậu đừng xen vào.”

“Hắn là baba của cậu! Là baba ruột!”

“Cậu đừng nói nữa!”

“Ngay cả con trai ruột của mình mà cũng có thể xuống tay, hắn có khác gì cầm thú chứ?!”

“Hà Gia Hào!” Ánh mắt Mạc Chung Thâm sắc bén nhìn y “Đây là chuyện riêng của tôi!”

“Tớ là bạn của cậu, cậu thật sự cảm thấy tớ sẽ trở mặt đứng nhìn cậu tự hủy hoại bản thân mình sao? Loạn luân là thứ trái với luân thường đạo lý!”

“Cậu nói đủ chưa?” Sắc mặt Mạc Chung Thâm bình tĩnh đến đáng sợ “Hà Gia Hào, cậu nói rất đúng, tôi đã không còn là một đứa trẻ, cho nên tôi biết rất rõ bản thân đang làm gì, tôi cũng có thể chịu trách nhiệm đối với những việc làm của mình. Cậu đừng xen vào chuyện riêng của tôi. Còn nữa, nếu như cậu cảm thấy chúng ta không thích hợp để tiếp tục làm bạn, hôm nay liền đoạn tuyệt tại đây đi.”

“Mạc Chung Thâm!” Hà Gia Hào lộ ra nụ cười khổ “Tớ mới chỉ nói hai câu, cậu liền muốn đoạn tuyệt tình bạn mười mấy năm của chúng ta?”

Mạc Chung Thâm bình tĩnh nhìn y “Đúng vậy.”

“Được, cậu được lắm! Rất được!”

Mạc Chung Thâm xoay người, không nhìn đến vẻ mặt bi thương của Hà Gia Hào “Cứ như vậy đi.”

Hà Gia Hào nhìn bóng lưng không chút lưu luyến của Mạc Chung Thâm, con người tối tăm không thấy ánh sáng “Cậu sẽ hối hận. Nhất định. Tôi sẽ chứng minh cho cậu xem, Mạc Chung Thâm!”

Mạc Chung Thâm vừa về đến nhà, liền nhào vào người Mạc Sinh Bạch đang ngồi trên sofa, thần sắc mệt mỏi. Mạc Sinh Bạch cầm ly nước soda đưa tới bên môi cậu, Mạc Chung Thâm mới hé môi uống một ngụm.

“Sao vậy? Cãi nhau với Hà Gia Hào?”

Mạc Chung Thâm lấy tay che đi ánh mắt “Baba, Gia Hào biết chuyện của ba và con.”

“Cậu ấy có thể nhìn ra thì thật sự rất lợi hại.”

“Baba.” Mạc Chung Thâm thở dài “Con có chút sợ.”

“Sợ cái gì chứ.” Mạc Sinh Bạch đặt lên môi cậu một nụ hôn an ủi, không mang theo chút tình dục nào “Có câu ‘Tử bất giáo, phụ chi quá’ [1], xảy ra chuyện gì cũng sẽ có baba chống đỡ.”

[1]*Nuôi con mà chẳng dạy dỗ, ấy là lỗi của người cha*

“Baba, con biết chúng ta như vậy là không đúng, nếu không phải con, ba cũng sẽ không...”

“Nói cái gì vậy. Đây không phải là lỗi của một mình con, đạo lý ‘một cây làm chẳng nên non’ con còn chưa hiểu sao? Baba yêu con, không chỉ là tình yêu của một người làm ba đối với con mình, mà còn có tình yêu giữa tình nhân.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Vậy sau này ba đừng không cần con đó!” Mạc Chung Thâm ôm lấy cổ hân, cọ cọ làm nũng, biểu tình lại cực kì nghiêm túc “Baba, nếu ba không cần con, con sẽ chết. Thật đó. Baba, không có ba, con sẽ không sống nổi.”

“Cái gì mà chết hay không chết chứ, con còn trẻ như vậy mà.” Mạc Sinh Bạch giả vờ như có điều suy nghĩ mà trầm tư “Con trai, con còn rất trẻ, sau này nếu gặp được một người trẻ hơn baba, đẹp trai hơn baba,

có phải sẽ một cước đá văng baba không đây?”

“Baba, ba là người đẹp trai nhất, cũng là người đối với con tốt nhất mà đời này con từng gặp qua!” Lại sợ Mạc Sinh Bạch không tin, còn giơ lên tay trái làm tư thế xin thề.

“Nhưng mà, sau này baba sẽ già đi, cũng sẽ chết, không thể nào sống cùng Chung Thâm cả đời được.”

“Baba, nếu ba già đi, con sẽ già đi cùng ba, nếu ba chết, con cũng sẽ chết cùng ba.”

“Đừng, baba nói đùa thôi. Có những lời này của con, baba đã thỏa mãn rồi.”

“Baba. Con nói thật mà.”

“Ừ.” Mạc Sinh Bạch cười chuyển đề tài “Để thưởng cho Chung Thâm, chúng ta nên dùng tư thế gì đây nhỉ? Chung Thâm, con chọn cái nào mình thích nhất đi, mặc kệ là tư thế gì, hôm nay baba đều thỏa mãn con.”

Mạch não Mạc Chung Thâm lập tức, nuốt nuốt nước miếng.

“Bảo bối, hôm nay làm trong phòng tắm nhé, dùng cả tư thế cưới con thích nhất được không? Sẽ có thể tiến vào càng sâu hơn.”

Mạc Chung Thâm đỏ mặt gật gật đầu, không hề nghĩ tới việc quãng thời gian hạnh phúc đến vậy rồi sẽ có một ngày kết thúc.

54. Quyển 5 - Chương 54: Ngược Kẽ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 8

“Alo? Là Mạc Sinh Bạch sao?”

Cho dù cách di động, Mạc Sinh Bạch cũng có thể dễ dàng nhận ra người gọi điện thoại đến đã say mèm “Em sao vậy?”

“Anh mau đến đây bồi em! Bồi em!”

“Hà Tinh, em đừng thừa dịp uống say mà nháo loạn nữa.”

“Em nháo loạn?” Hà Tinh cười lớn “Anh rốt cuộc có đến không, anh không đến em sẽ băng ra giữa đường để xe đâm chết!”

“Em muốn làm gì?”

Hà Tinh cầm di động trong tay, mở rộng hai tay, thanh âm lớp xe ma sát trên đường lớn cùng với tiếng huyên náo rõ ràng truyền vào di động “Này, Mạc Sinh Bạch, anh mau đến đây! Em nói được thì sẽ làm được!”

“Em đang ở đâu?”

“Haha, em ở ‘Nhân gian huy hoàng’.”

Mạc Sinh Bạch cúp máy, nhanh chóng mặc quần áo, lái xe thẳng hướng bóng đêm vô tận.

Đem xe đậu đúng vị trí, vừa xuống xe liền nhìn thấy Hà Tinh đang đứng ven đường lớn, mắt đánh màu khói cùng đôi môi đỏ mọng, mái tóc uốn xoắn bị gió thổi toát loạn, cho dù uống say vẫn là một nữ nhân phong tình “Đi thôi, em muốn đi đâu?”

“Mạc Sinh Bạch.” Ánh mắt Hà Tinh đã trở nên mơ hồ “Anh đến rồi?”

“Không phải em bảo tôi đến sao?”

“Anh vĩnh viễn đều là vẻ mặt không quan tâm đến mọi thứ như vậy! Anh biết không, em chán ghét nhất chính là điểm này của anh.”

“Em say rồi.” Sắc mặt Mạc Sinh Bạch không hề thay đổi.

“Em không say!”

“Ai say rượu cũng nói bản thân không hề say.”

“Được lắm.”

“Đi đâu?”

Hà Tinh lộ ra một nụ cười thê lương “Nghĩa trang liệt sĩ Bắc Hải.”

“Đã trễ thế này, chắc chắn đã đóng cửa.”

“Anh lấy cớ! Hôm nay là ngày giỗ của anh ấy, anh cũng không thèm nhớ tới!” Hà Tinh cười trào phúng.

“Tùy em nghĩ, tôi cũng không thể thay đổi suy nghĩ của em.”

Hà Tinh tiến đến gần người nam nhân đang đứng trước mặt mình “Anh là một tên khốn.”

“Đây là mục đích em bảo tôi đến?”

Hà Tinh đột nhiên ôm chầm lấy hắn “Anh nhìn em đi, em rất giống anh của em đúng không?”

“Hà Tinh, tôi nghiêm túc nói với em một lần nữa, tôi và anh của em thật sự không có gì cả. Nó không phức tạp như em đã nghĩ. Nếu em không có chuyện gì, vậy tôi đi trước.”

“Mạc Sinh Bạch, anh của em là vì anh mới chết!”

Mạc Sinh Bạch nhẹ nhàng gỡ cánh tay cô ra “Nói những chuyện này thì có ý nghĩa gì sao?”

“Có! Có ý nghĩa!” Nước mắt Hà Tinh đột nhiên rơi xuống “Em biết anh là vì nguyên nhân này mới đối xử tốt với em! Nhưng mà em, em yêu anh! Em ngu ngốc như vậy đấy! Em mẹ nó đúng là một đứa kỹ nữ mà!!!”

Mạc Sinh Bạch thở dài, cuối cùng vẫn không đẩy cô ra, để cô tùy ý tựa vào ngực mình. Lấy ra khăn tay lau đi khuôn mặt cô, lớp trang điểm cũng bị nước mắt làm cho nhoe nhoét, giống như một chú hề vẽ bậy lên mặt “Đừng khóc, rất xấu.”

“Mạc Sinh Bạch, anh có thể thử cùng em một lần không?”

“Em vốn biết câu trả lời là không thể.”

“Anh đi đi!” Hà Tinh đẩy người nam nhân mà cô từng giây đều tưởng niệm ra khỏi người mình.

“Được.” Mạc Sinh Bạch nhìn Hà Tinh một lần cuối cùng, không hề quay đầu lại rồi đi.

Hà Tinh đứng ở nơi đó nhìn theo hắn, nước mắt lại bắt đầu rơi xuống.

Lúc này Hà Gia Hào chứng kiến từ đầu tới cuối mới từ trong góc tối bước ra, đưa cho Hà Tinh một chiếc khăn tay “Cô nhỏ à, đừng khóc.”

“Là con à, Gia Hào. Khiến con chê cười rồi.”

Hà Gia Hào liếc nhìn hướng Mạc Sinh Bạch vừa mới rời đi “Cô nhỏ, năm đó chú mất không phải là do hi sinh vì nhiệm vụ sao? Sao cô lại nói có liên quan đến hấn ta?”

“Suýt nữa đã quên, con và Chung Thâm là bạn học đúng không. Đây là chuyện của người lớn, không phải là chuyện mấy đứa nhỏ trẻ tui con nên hỏi. Về nhà đi.”

“Dạ.” Hà Gia Hào gật đầu, tâm tư lại càng bay xa hơn, có lẽ mọi chuyện so với tưởng tượng của y càng phức tạp hơn.

Đợi đến khi Mạc Sinh Bạch trở về nhà, đã là gần một giờ sáng. Vừa vào phòng, lại phát hiện Mạc Chung Thâm đang ôm chần ngẩn người, vẻ mặt yên tĩnh.

“Sao lại tỉnh rồi?”

“Baba.” Mạc Chung Thâm kinh ngạc đem ánh mắt chuyển đến trên người Mạc Sinh Bạch “Baba, ba đã đi đâu vậy?”

“Một người bạn uống say.”

Mạc Chung Thâm cực kỳ miễn cảm nghĩ được mùi nước hoa nhàn nhạt “Là nữ?”

“Là nữ. Chung Thâm đừng nghĩ nhiều, baba cùng cô ấy không có gì đâu.”

“Vâng.” Mạc Chung Thâm nhẹ giọng đáp “Baba, mau tới đây ngủ đi.”

Mạc Sinh Bạch cởi quần áo lên giường, đem Mạc Chung Thâm ôm vào lòng, thân thể sít sao kề sát, dường như không có chút kẽ hở.

Mạc Chung Thâm lại không buồn ngủ chút nào, ngực cậu lúc này như một tảng băng lạnh lẽo, cảm giác bất an mãnh liệt từ sâu trong nội tâm cũng đang lũ lượt tràn ra ngoài. Chẳng lẽ baba đã có người khác? Chỉ vì mình là con trai của ba nên ba không muốn nói sự thật cho mình biết sao? Baba nói chỉ là bạn bè, nhưng có loại bạn bè nào nửa đêm lại có thể chạy ra ngoài chỉ vì một cú điện thoại chứ? Còn người phụ nữ có mùi nước hoa kia rốt cuộc là ai? Mình thật sự đã bị chán ghét sao?

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược Mạc Chung Thâm, độ hảo cảm đối với ngài không đổi, tròn 100, độ ngược tâm tăng 30, hiện tại độ ngược tâm là 30.

Mạc Sinh Bạch nhú mày, không nghĩ tới đứa nhỏ này lại khuyết thiếu cảm giác an toàn đến như vậy. Hấn không khỏi siết chặt thiếu niên trong lòng hơn nữa “Đừng miên man suy nghĩ nữa, ngủ đi.”

Bóng đêm thâm trầm đến đáng sợ, Mạc Chung Thâm cũng không biết chính mình đã thiếp đi như thế nào, nhưng khi tỉnh lại đã phát hiện bên cạnh không còn độ ẩm quen thuộc. Về mặt ngơ ngẩn xuống lầu uống một chén cháo tôm, cũng không có khẩu vị. Mở di động lên, phát hiện có một tin nhắn đến từ Hà Gia Hào, vừa nhấn mở liền nhìn thấy trên màn hình là một đôi nam nữ đang đứng ôm nhau, suýt chút nữa đã làm cho Mạc Chung Thâm tuột di động khỏi tay. Ngực Mạc Chung Thâm như bị một tảng đá lớn đè lên, lập tức gọi đến số điện thoại của Hà Gia Hào “Gia Hào, là tôi.”

“Sớm như vậy đã gọi điện thoại cho tớ, có việc gì sao?”

“Tấm ảnh cậu gửi cho tôi có ý nghĩa gì?”

“Như cậu nhìn thấy thôi.”

“Hà Gia Hào, cậu mau giải thích rõ ràng cho tôi!”

“Giải thích?” Hà Gia Hào cười nhạo “Cậu không đi tìm baba thân yêu của cậu kêu hắn giải thích, lại bảo tớ giải thích là sao đây?”

Bàn tay đang cầm điện thoại của Mạc Chung Thâm lập tức trở nên run rẩy.

“Này, sao cậu không nói tiếp?”

“Làm phiền rồi, tôi cúp.”

“Này! Cậu có thể dừng tiếp tục xử sự như vậy hay không? Trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề!”

“Cậu nói rất đúng, tôi nên trực tiếp tìm baba mình hỏi cho rõ ràng, không nên bởi vì sợ hãi mà trốn tránh.”

“Được rồi, Chung Thâm. Cậu nghe tớ nói, người đang ôm baba cậu là cô nhỏ của tớ.”

“Cậu đang muốn làm gì? Cười nhạo tôi?”

“Không phải như vậy, Chung Thâm.” Hà Gia Hào dừng một chút, lại thở dài “Đêm qua tớ nghe được bọn họ nói chuyện, cô nhỏ của tớ đã yêu đơn phương ba cậu từ rất lâu.”

“Yêu đơn phương? Cậu đang ngăm bảo tôi yên tâm sao?”

“Cũng không phải. Chung Thâm, cậu có còn nhớ người chú của tớ không?”

“Là người chú đã hi sinh vì nhiệm vụ?”

“Đúng vậy. Người thật sự có liên quan đến baba cậu chính là người chú đã chết kia của tớ, nếu như tớ không nghe lầm, cái chết của chú ấy cũng không phải đơn giản như bề ngoài, mà là vì ba của cậu.”

Mạc Chung Thâm nhất thời không phản ứng kịp “Có ý gì?”

“Dựa theo lời nói của cô nhỏ, có khả năng ba cậu bây giờ vẫn còn yêu chú của tớ.”

Mạc Chung Thâm bắt buộc chính mình phải trở nên bình tĩnh “Cám ơn cậu đã nói cho tôi biết chuyện này.”

“Chung Thâm, cậu cũng biết tớ muốn nghe không phải những lời này. Tớ vẫn đang tra thêm tư liệu về chú của tớ, có phát hiện mới sẽ lập tức nói cho cậu biết.”

“Cám ơn.” Mạc Chung Thâm cúp điện thoại, trong nháy mắt cả người như bị rút hết khí lực, tâm tình trở nên âm u, giống như trời sắp đổ cơn mưa.

Mạc Sinh Bạch còn đang làm việc, đột nhiên nghe được thanh âm hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Độ hảo cảm của mục tiêu công lược đối với ngài không đổi, tròn 100. Độ ngược tâm tăng 10, hiện tại độ ngược tâm là 40.

55. Quyển 5 - Chương 55: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 9

Mạc Chung Thâm cuối cùng vẫn không hỏi Mạc Sinh Bạch vấn đề kia, cậu sợ chính miệng người kia sẽ nói ra đáp án mình không muốn nghe, nên chỉ có thể tự lừa gạt bản thân rằng vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cả, mọi chuyện vẫn giống như trước đây. Nhưng đến khi Hà Gia Hào báo cho cậu một tin, đã hoàn toàn đánh vỡ mộng đẹp hoàn hảo của cậu.

Vẫn là cửa hàng bingsu có tên ‘Chỗ cũ’ kia.

Hà Gia Hào gọi một phần bingsu xoài giống như lần trước “Cậu thì sao? Hôm nay có thể ăn bingsu xoài chứ?”

“Một phần bingsu xoài.”

“Sắc mặt cậu thoát nhìn không tốt lắm, còn gầy đi.” Hà Gia Hào nhìn chiếc cằm cậu so với lần trước càng nhọn thêm không ít, có chút đau lòng.

“Tạm tạm.”

Trong lúc hai người nói chuyện, bingsu đã được mang lên, tô thủy tinh trong suốt, đá bào được rưới sốt màu vàng nhạt, phía trên là những miếng xoài nhỏ được cắt thành hình vuông vức vô cùng bắt mắt. Mạc Chung Thâm ăn một ngụm “Hương vị vẫn ngon như trước đây.”

“Đúng vậy.” Tâm tình Hà Gia Hào cũng trở nên thoải mái “Tớ còn tưởng rằng cậu không thích bingsu xoài nữa chứ.”

“Vậy sao?” Mạc Chung Thâm từ chối cho ý kiến “Tư liệu cậu nói, có mang đến chứ?”

“Không phụ nhờ vả.” Hà Gia Hào đặt túi hồ sơ trước mặt Mạc Chung Thâm “Tớ cũng không tra được nhiều lắm, có vài thứ đã được che dấu rất tốt, khả năng cao là chỉ có những người trong cuộc mới biết.”

“Cảm ơn cậu.”

“Muốn mở ra luôn không?”

Mạc Chung Thâm nhìn túi hồ sơ kia thật lâu, lại ăn thêm một ngụm bingsu, mới mở nút buộc túi ra, thời điểm nhìn thấy khuôn mặt của người trẻ tuổi mặc quân trang đang nở nụ cười sáng lạn trong ảnh chụp, tâm Mạc Chung Thâm lập tức chìm đến đáy cốc.

“Cậu cũng cảm thấy rất giống sao?”

Khuôn mặt Mạc Chung Thâm dần tái nhợt, không thể nói nổi một lời.

“Cậu đã từng gặp qua mẹ ruột chưa?” Tuy rằng cảm thấy có chút tàn nhẫn, Hà Gia Hào vẫn đem này vấn đề khó có thể mở miệng này hỏi ra.

Mạc Chung Thâm lắc đầu, lồng ngực đau đớn như bị xé rách “Baba chưa từng nhắc tới bà ấy trước mặt tôi, từ khi tôi bắt đầu nhớ được mọi chuyện, cũng chỉ có một mình baba.”

“Vậy cậu...”

“Cậu đang muốn nói, tôi chẳng qua chỉ là một vật thay thế thôi đúng không?” Khóe môi châm chọc của Mạc Chung Thâm đã không thể che dấu.

“Chung Thâm, ngoại trừ việc này ra, chẳng lẽ cậu không nghi ngờ những vấn đề khác sao?” Hà Gia Hào không nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu “Ví dụ như tại sao hai người các cậu lại giống nhau đến thế? Ví dụ như tại sao chú Mạc lại có thể thần nhiên tiếp nhận tình cảm của cậu, đồng ý cùng cậu một chỗ như vậy?”

Có thể nào thì cậu cũng là con trai của hắn, nếu đổi thành những người khác, ít nhất cũng phải đấu tranh tư tưởng một chút chứ?”

Mạc Chung Thâm trầm mặc ăn hết phần bingsu xoài còn lại, tâm cũng trở nên lạnh lẽo giống như những mảnh đá bào cậu vừa nuốt xuống “Cậu có phải muốn nói rằng, thật ra tôi và baba rất có khả năng không phải là cha con ruột?”

“Tôi chỉ đoán thôi.”

“Quên đi.”

“Sự thật chỉ có một.”

“Dạo này cậu xem phim hoạt hình nhiều lắm à?”

“Chỉ cần cậu đồng ý, tớ có thể giúp cậu tìm ra đáp án.”

“Gia Hào, có một chuyện tôi vốn không định nói ra, nhưng mà, cậu không cảm thấy cậu đang nhúng tay quá nhiều vào chuyện này sao?”

“Cậu thông minh đến vậy, sao có thể không biết nguyên nhân?”

Mạc Chung Thâm dời tầm mắt, không nhìn đến y “Tôi không biết, cậu cũng không cần nói với tôi.”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu một chuyện, Chung Thâm, chú của tớ tên là Hà Thâm.”

Chung Thâm, chung tình với Hà Thâm, chẳng lẽ ý nghĩa tên của mình là thế sao? Tất cả đều chỉ để tưởng nhớ một người đã mất nhiều năm như vậy? Đối với hắn mà nói, rốt cuộc thì mình là cái gì?

“Vậy, cậu sẽ đồng ý cho tớ một cơ hội chứ?”

“Gia Hào, tôi phải đi.”

“Mạc Chung Thâm, tớ vốn không muốn động đến cậu. Trước kia tớ vẫn nghĩ giới tính là vấn đề duy nhất, nhưng nếu cậu đã có thể cùng hắn một chỗ, tại sao lại không thể cân nhắc đến tớ?”

“Tôi đi trước.” Mạc Chung Thâm bước ra khỏi cửa hàng bingsu, ánh nắng chói chang ngày hè ập vào người làm cậu choáng váng, đột nhiên trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Thời điểm Mạc Sinh Bạch chạy tới bệnh viện đã là một giờ sau, Mạc Chung Thâm vẫn đang cấp cứu trong phòng phẫu thuật. Hình như mỗi một lần làm nhiệm vụ ở hiện đại, hắn đều phải tiếp xúc với bệnh viện là sao đây chứ? Mạc Sinh Bạch im lặng ngồi trên băng ghế dài, kiểm tra một chút độ ngược tâm, thật không ngờ đã lên đến con số 75!

Cũng không biết đã chờ trong bao lâu, đèn phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng tắt. Mạc Sinh Bạch bước lên đón “Bác sĩ, tình huống của con trai tôi thế nào?”

Hàn Mộc mới vừa làm xong phẫu thuật, sắc mặt vô cùng mệt mỏi “Tình huống rất xấu, bệnh tim đột nhiên phát tác.”

“Sao lại có bệnh tim?!”

“Bởi vì người bệnh đột nhiên nhận được một kích thích tinh thần quá lớn, dẫn đến việc bệnh tình đột nhiên phát tác.”

“Có thể chữa trị không? Nó còn quá trẻ.”

Hàn Mộc cau mày “Tình trạng bệnh nhân rất nghiêm trọng, tim của cậu ấy hiện giờ không thể chịu được bất kỳ kích thích nào nữa, cho dù có bảo trì tâm tình bình tĩnh thì bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

Mạc Sinh Bạch thần sắc nghiêm túc “Bác sĩ, ngài chỉ cần nói với tôi có hi vọng chữa khỏi hay không là được. Tiền bạc không thành vấn đề.”

“Theo lẽ thường mà nói thì không có hi vọng.”

“Trừ khi?”

“Có thể tìm được một quả tim thích hợp, tiến hành phẫu thuật thay tim.”

“Vậy lập tức phẫu thuật.”

“Mạc tổng, tôi thường xuyên nhìn thấy tin tức về ngài trên kênh kinh tế tài chính, biết ngài có rất nhiều tiền. Nhưng mà, lần phẫu thuật này cũng không phải có tiền là có thể làm được. Thứ mấu chốt nhất, chính là tìm được một quả tim thích hợp.”

Mạc Sinh Bạch cũng đại khái hiểu được ở thế giới này mình phải chết đi như thế nào, nhưng hắn vẫn nguyện ý đem trái tim của mình đổi cho Mạc Chung Thâm, xem như là bồi thường cho việc hắn đã hủy hoại cuộc đời cậu đi.

“Mạc tổng, chúng tôi đã liên hệ với các trung tâm lưu trữ tim trong cả nước, kể cả bên nước ngoài, cho nên vẫn còn hi vọng. Tôi còn một cuộc phẫu thuật cần phải hoàn thành, không thể bồi ngài.”

Mạc Sinh Bạch nhìn thoáng qua bảng tên của Hàn Mộc, gật đầu.

Mạc Sinh Bạch mặc trang phục vô khuẩn bệnh viện cung cấp, bước vào căn phòng nơi Mạc Chung Thâm đang được theo dõi. Thân thể thiếu niên đơn bạc nằm trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt không chút sinh khí, bàn tay lộ ra ngoài chăn đang được đâm kim truyền nước biển, mạch máu xanh tím cùng mu bàn tay trắng nõn tương phản đến chói mắt, có nhìn thế nào thì cũng là bộ dáng yếu ớt không thể phản kháng.

Dường như cảm giác được bên cạnh có hơi thở quen thuộc, Mạc Chung Thâm chậm rãi mở mắt, mùi thuốc sát trùng nồng đậm khiến khuôn mặt cậu càng thêm tái nhợt “Baba.”

“Ba ở đây. Con khó chịu không?”

“Baba, sao con lại ở trong này?”

“Chung Thâm ngất xỉu trên đường, là người đi đường gọi 120 đem con đến bệnh viện.”

“Vâng.” Mạc Chung Thâm cũng nhớ được chuyện mình ngất xỉu “Baba, khi nào chúng ta mới có thể về nhà? Con không thích bệnh viện.”

“Khỏi bệnh thì sẽ về ngay.”

“Bệnh gì? Không phải chỉ là cảm nắng thôi sao?”

Mạc Sinh Bạch cười cười “Sốc nhiệt nghiêm trọng. Cho nên còn phải ở lại bệnh viện theo dõi hai ngày.”

Mạc Chung Thâm thần sắc mệt mỏi “Con hiểu rồi.”

“Hôm nay lại cùng Gia Hào ra ngoài chơi?”

“Baba, con mệt.”

“Vậy con ngủ đi. Baba không quấy rầy con.” Mạc Sinh Bạch lộ ra nụ cười ôn nhu, bước lên dịch lại góc chăn cho cậu “Ngủ đi. Baba ở ngay đây, sẽ không đi đâu cả.”

Mạc Chung Thâm nhắm mắt lại, trong lòng lại có cảm giác rất muốn khóc. Có phải thần kinh của con người khi bị bệnh đều sẽ trở nên mẫn cảm hơn bình thường không? Rõ ràng vẫn là cưng chiều hết như

trước kia cơ mà?

“Ngủ đi.”

Khi một lần nữa nghe được thanh âm ôn nhu kia, Mạc Chung Thâm đột nhiên nhớ tới ký ức trước đây khi Mạc Sinh Bạch đọc sách cho cậu nghe. Đó là khi cậu còn nhỏ, chỉ biết ngây ngốc ngắm nhìn ánh đèn phủ lên gương mặt hần một tầng nhu hòa ấm áp, suy nghĩ của cậu khi đó thật sự rất đơn giản, chỉ hy vọng quyển sách này sẽ đọc mãi không hết, giọng nói của baba cũng vĩnh viễn không dừng lại. Nhưng cậu đã trưởng thành, quãng thời gian đó cũng không cách nào quay trở lại. Chìm đắm trong suy nghĩ, Mạc Chung Thâm dần thiếp đi.

56. Quyển 5 - Chương 56: Ngược Kẻ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 10

Hà Gia Hào không nghĩ tới sẽ có một ngày Mạc Chung Thâm phải nằm trong ICU [1], thân thể gầy yếu của cậu đang quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng sáng sớm chiếu vào trên người khiến cậu thoát nhìn hết như một thiên sứ, yếu ớt lại xinh đẹp.

[1] *Intensive Care Unit*, có thể tạm dịch là Khoa Hồi sức cấp cứu, Khoa Điều trị tích cực hoặc Khoa Chăm sóc đặc biệt

“Chung Thâm.”

“Sao cậu lại đến đây?”

Hà Gia Hào đi đến bên giường bệnh “Chú Mạc nói cho tớ biết, hi vọng tớ đến ở cùng cậu.”

“Dù cậu đã làm chuyện gì, Gia Hào, cũng không cần lộ ra biểu tình xin lỗi tôi như vậy đâu.”

“Thật xin lỗi. Tớ chỉ muốn tốt cho cậu.”

“Cậu chưa từng có lỗi với tôi.” Mạc Chung Thâm thần sắc mệt mỏi, bộ dáng không muốn nói tiếp.

Hà Gia Hào đặt giỏ quà trong tay lên bàn “Tất cả đều là xoài cậu thích ăn nhất, có muốn tớ gọt cho cậu ăn liền không?”

“Không cần, tôi cũng không có khẩu vị, vừa mới ăn xong bữa sáng.”

“Thôi vậy.” Hà Gia Hào cũng không biết nên nói gì, bầu không khí nhất thời có chút lúng túng.

Mạc Chung Thâm đột nhiên thở dài “Tôi có thể nhờ cậu một việc không?”

“Cậu cứ nói.”

“Tôi có cảm giác lần bệnh này không đơn giản như vậy, cậu có thể giúp tôi hỏi thăm một chút không?”

“Có thể. Cậu đừng nghĩ nhiều, không có chuyện gì đâu.”

Hai người cũng không nói gì nữa, phòng bệnh nhất thời im lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của cả hai.

Cửa phòng đột nhiên vang lên hai tiếng, Mạc Sinh Bạch bước vào, cũng nhìn thấy bầu không khí lúng túng giữa hai người “Gia Hào đến rồi à.”

“Chào chú Mạc.” Cho dù trong lòng có oán thâm cỡ nào, ngoài mặt Hà Gia Hào vẫn rất quy củ, không để cho người khác tóm được bất cứ sai lầm nào.

“Chung Thâm đã cảm thấy khỏe hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi baba, hôm nay con có thể xuất viện sao?”

Mạc Sinh Bạch trả lời không hề do dự “Không thể.”

Vì thế tâm tình Mạc Chung Thâm càng thêm sa sút “Con biết.”

Hà Gia Hào cảm thấy bản thân ở lại đây nữa thì có chút lúng túng, đành phải mở miệng cáo từ “Chú Mạc, Chung Thâm, vậy con đi trước.”

“Chú đưa con đi.” Không đợi Hà Gia Hào cự tuyệt, Mạc Sinh Bạch đã dẫn đầu ra khỏi phòng bệnh, Hà Gia Hào đành phải đuổi kịp. Mạc Sinh Bạch dừng lại ở góc hành lang, xung quanh không có người, yên tĩnh đến mức đáng sợ, Hà Gia Hào cũng dừng lại theo “Chú Mạc, chú tìm con có chuyện gì sao?”

“Chung Thâm mắc bệnh tim, tinh thần cũng không thể chịu thêm bất kỳ kích thích nào nữa. Làm một người ba, chú hi vọng con không nói với Chung Thâm những chuyện có thể ảnh hưởng xấu đến bệnh tình của em ấy, con hiểu không?”

Hà Gia Hào bị tin tức bất ngờ nghe được đánh đến ngẩn ngơ “Chú nói thật?”

“Lừa con thì có ích lợi gì sao?”

“VẬY Chung Thâm, cậu ấy...”

“Chú nhất định sẽ để em ấy sống sót. Còn nữa, chú biết con thích em ấy, nhưng cũng đừng nhúng tay vào. Mặc kệ là chuyện của chú con, hay là của Chung Thâm, đều không phải là thứ con nên quan, đã hiểu chưa?”

Biểu tình trên mặt hắn quá mức nghiêm trọng, còn chứa đựng uy áp của kẻ bề trên, Hà Gia Hào nhất thời bị ánh mắt của hắn đóng đinh tại chỗ, không nói được lời nào nhìn Mạc Sinh Bạch quay trở lại phòng bệnh, chỉ có đôi tay không ngừng run rẩy đã bán đứng cảm xúc thật của chính mình. Y đứng một mình trong góc, giống như một kẻ bị vứt bỏ, tựa như bản thân đang ở trên một cánh đồng hoang vu, chỉ cần một trận gió lớn đã có thể thổi bay.

Mà Mạc Chung Thâm lúc này đang xuất thần nhìn chằm chằm vào đôi tay Mạc Sinh Bạch đang gọt xoài cho cậu, ngón tay của hắn tinh tế thon dài, khớp xương rõ ràng, dưới ánh mặt trời như tản mát ra ánh sáng lấp lánh, cậu đột nhiên nghĩ đến bộ dáng khi đôi tay này di chuyển trên thân thể chính mình, ôn nhu mà ma lực.

“Nghĩ gì mà lại xuất thần như vậy?” Mạc Sinh Bạch đem xoài gọt thành từng miếng nhỏ, dùng nĩa ghim một miếng đưa đến bên môi Mạc Chung Thâm “Con muốn ăn không?”

Mạc Chung Thâm hé miệng nhận lấy, cẩn thận nhai nuốt rồi mới nói “Rất ngọt.”

Cứ như vậy một người đút một người ăn, bầu không khí vô cùng hòa thuận ấm áp, một đĩa xoài nhỏ rất nhanh đã được ăn xong. Mạc Sinh Bạch lau khước miệng cậu “Muốn ăn nữa không?”

Mạc Chung Thâm lắc đầu “Ăn không nổi.”

“Chung Thâm, con có thể cần phải làm một cuộc phẫu thuật.”

“Phẫu thuật?”

“Ừ. Một phẫu thuật rất nhỏ. Làm xong là có thể về nhà.”

“Nhưng mà baba, không phải ba nói con chỉ bị sốt nhiệt thôi sao?”

Mạc Chung Thâm xoa đầu cậu, mặt không đổi sắc nói dối “Vốn là như vậy, nhưng khi bác sĩ kiểm tra toàn diện cho con thì phát hiện trong thận con có một viên sỏi nhỏ.”

“Nhưng mà...” Mạc Chung Thâm muốn nói lại thôi, cậu luôn có cảm giác có chuyện gì đó không đúng, nhưng lại không thể nói rõ.

“Không có nhưng mà gì hết, baba ở ngay đây. Chẳng lẽ Chung Thâm sợ phẫu thuật sao?”

“Không phải.”

“Vậy là được rồi. Baba còn có chuyện phải bàn bạc với bác sĩ, con cứ ngoan ngoãn nghỉ ngơi trong phòng bệnh, được không?”

Mạc Chung Thâm cố gắng bỏ qua bất an trong lòng, gật gật đầu.

Mạc Sinh Bạch lưu lại một nụ hôn lên trán cậu, mới xoay người rời đi.

Hàn Mộc đang cùng một đám chuyên gia thảo luận về phương án tiến hành phẫu thuật cho Mạc Chung Thâm, nhìn thấy Mạc Sinh Bạch bước vào, liền chủ động hướng hắn giải thích về tính khả thi của ca phẫu thuật.

Mạc Sinh Bạch cũng không quan tâm tỷ lệ thành công mà đám bác sĩ chuyên nghiệp này đưa ra, hắn biết nếu hệ thống đã ra tay thì tuyệt đối không có vấn đề. Hắn chỉ hỏi chuyện mình quan tâm nhất “Khi nào thì có thể tiến hành phẫu thuật?”

Các chuyên gia hai mặt nhìn nhau, chỉ có Hàn Mộc đứng ra trả lời vấn đề của hắn “Mạc tiên sinh, bệnh nhân, cũng chính là con trai của ngài có nhóm máu Rh(-) cực kì hiếm gặp, cho nên ngày phẫu thuật tạm thời chưa thể quyết định.”

“Vậy bây giờ các người ngồi đây thảo luận chuyện này thì có ý nghĩa gì? Chỉ cần không tìm thấy quả tim thích hợp, một tháng sau Chung Thâm vẫn phải chết.”

“Mạc tiên sinh, ngài...”

Mạc Sinh Bạch khoát tay “Tôi biết máu Rh(-) rất hiếm gặp, tỷ lệ là một phần triệu đúng không?”

“Cho dù hiếm gặp cũng không có nghĩa là không thể tìm thấy, chỉ cần còn thời gian thì không thể buông tha dù chỉ một tia hi vọng.”

Mạc Sinh Bạch nở nụ cười “Bác sĩ Hàn, tôi chưa hề nói là sẽ bỏ cuộc.”

“Vậy ý của ngài là?”

“Em ấy nhất định sẽ sống sót.”

“Này...” Hàn Mộc có chút khó xử, y căn bản không thể cam đoan loại chuyện này, nếu không tìm thấy quả tim thích hợp thì cho dù có y thuật cao siêu đến đâu cũng chỉ uống phí.

“Làm cha của em ấy, tôi cũng có máu Rh(-). Không phải nói độ phù hợp của những người có quan hệ huyết thống là cao nhất sao? Vậy làm phiền bác sĩ Hàn thay tôi kiểm tra độ phù hợp tim của tôi và Chung Thâm đi.

“Mạc tiên sinh, nếu ngài đem trái tim đổi cho bệnh nhân, vậy ngài sẽ...” Hàn Mộc há miệng, nhưng từ ‘chết’ lại không thể nào thốt nên lời.

“Bác sĩ Hàn không cần lo lắng. Tôi đã nói, tôi nhất định sẽ để em ấy sống sót.”

Hàn Mộc hết cách, đành phải mang Mạc Sinh Bạch đi làm kiểm tra. Chờ mọi thứ đều được kiểm tra xong thì đã là ba giờ sau, Hàn Mộc xoa xoa đôi mắt chua xót “Mạc tiên sinh, ngài có thể về trước. Kết quả kiểm tra hai ngày nữa sẽ có, đến lúc đó tôi sẽ báo cho ngài.”

“Cám ơn.”

Hàn Mộc nhìn bóng lưng kiên định của Mạc Sinh Bạch, yên lặng xuất thần. Một người cha lại có thể vì con mình mà làm được đến mức độ này, ngay cả tính mạng cũng không cần, thật sự là một người cha rất vĩ đại. Vậy còn người kia thì sao, cũng có thể vì mình mà làm được đến vậy không?

“Làm sao vậy? Nhớ ai đấy?”

Thanh âm quen thuộc làm Hàn Mộc bừng tỉnh, vội quay đầu lại ôm lấy người kia.

“Sao vậy? Hôm nay sao lại đột nhiên không tránh ta?”

“Hàn Yến.” Hàn Mộc nhìn nam nhân trước mặt, đôi mắt sắc bén như ưng, gương mặt có tính xâm lược rất mạnh, còn có nụ cười không chút trối buộc kia “Con đáp ứng.”

Hàn Yến hí mắt nhìn Hàn Mộc, tựa như đang nhìn một con mèo vô cùng ngon miệng “Hôm nay làm sao vậy?”

“Chỉ là cảm thấy không nên để lỡ mất.”

“À? Ta vừa mới thấy Mạc Sinh Bạch từ trong phòng con đi ra ngoài, là hắn giúp con hạ quyết tâm?”

“Xem như vậy đi. Là bị sự hi sinh của hắn dành cho Mạc Chung Thâm làm cho có chút cảm động.”

“Ngốc.” Hàn Yến vừa đặt Hàn Mộc lên tường liền hôn tới, trực tiếp đem Hàn Mộc hôn đến thân thể mềm nhũn. Tay lưu loát cởi bỏ áo blouse trắng trên người y “Giữa bọn họ cũng không phải quan hệ cha con thuần khiết đâu, cục cưng à.”

Ánh mắt Hàn Mộc trừng lớn “Bọn họ là...”

“Không sai.” Hàn Yến ôm cơ thể Hàn Mộc đặt lên bàn làm việc, cả người lập tức đè lên “Đã làm nhiều lần như vậy rồi, sao con vẫn còn mãi cảm như cũ thế?”

“Hàn Yến, nhẹ một chút.”

Hàn Yến ác ý liếm lên hai điểm trước ngực Hàn Mộc, khiến cho y một trận run rẩy. Hắn cười đến tà nịnh “Tiểu Mộc, gọi baba.”

Hàn Mộc quay đầu đi không để ý đến hắn, phóng túng chính mình, tùy ý thân thể ở dưới thân Hàn Yến một lần lại một lần đạt đến cao trào, đầu óc trống rỗng, chuyện gì cũng không thể nhớ nổi.

57. Quyển 5 - Chương 57: Ngược Kẽ Thắng Cuộc Nhân Sinh Cạn Bã 11

Thời điểm được đẩy vào phòng phẫu thuật, tâm lý bất an của Mạc Chung Thâm đột nhiên bùng lên mãnh liệt, ánh mắt dừng lại trên người Mạc Sinh Bạch “Baba.”

Nhìn ra Mạc Chung Thâm bất an, Mạc Sinh Bạch trấn an cười cười “Đừng sợ, baba ở đây.”

Mạc Chung Thâm miễn cưỡng kéo ra nụ cười “Baba, ba phải ở bên ngoài chờ con.” Nhìn thấy Mạc Sinh Bạch gạt đầu, cậu mới buông lỏng bàn tay đang nắm chặt ống tay áo của Mạc Sinh Bạch.

Bị đẩy mạnh vào phòng phẫu thuật, tiêm thuốc mê xong, Mạc Chung Thâm rất nhanh đã mất đi ý thức, trong cơn mê mang cậu chợt mơ thấy một giấc mộng. Cảnh tượng trong mộng được ánh sáng rực rỡ bao phủ, khắp nơi đều là hoa tường vi nở rộ. Mạc Sinh Bạch mặc áo sơmi trắng đứng bên cạnh một khóm tường vi lớn, nhìn cậu nở nụ cười ôn nhu.

“Baba.”

“Chung Thâm.”

“Baba.” Mạc Chung Thâm phát hiện bản thân lại biến thành hình dạng bánh bao nhỏ, đôi chân ngắn chỉ có thể từng bước hướng Mạc Sinh Bạch chạy tới. Nhưng lại phát hiện cho dù cậu có cố gắng chạy thế nào thì khoảng cách giữa hai người vẫn càng ngày càng xa, Mạc Chung Thâm nóng nảy hô to “Baba!”

“Chung Thâm, baba phải đi.”

“Ba đi đâu? Chung Thâm cùng ba đi nhé?”

“Chung Thâm không thể cùng ba đi được, tạm biệt.”

“Baba!” Mạc Chung Thâm nhìn bóng người trước mắt càng ngày càng mờ đi, trong lòng sinh ra khủng hoảng to lớn, cậu có cảm giác một khi Mạc Sinh Bạch rời đi thì sẽ không bao giờ trở lại nữa “Baba! Baba chờ con!”

“Baba!” Mạc Chung Thâm rốt cục từ trong mộng tỉnh lại, khước mắt thế nhưng còn vương lệ, cảm giác hoảng hốt trong mộng vẫn làm cậu vô cùng sợ hãi.

“Chung Thâm, cậu rút cuộc cũng tỉnh.”

“Bác sĩ Hàn, baba của tôi đâu?”

“Hợp đồng ký kết với đối tác nước ngoài đột nhiên xảy ra chuyện, ngài ấy đã ra nước ngoài công tác.”

Mạc Chung Thâm nhìn chằm chằm ánh mắt có chút mất tự nhiên của Hàn Mộc “Ngài gạt tôi.” Ngữ khí như đinh đóng cột.

“Cậu nghĩ nhiều rồi.”

“Thứ nhất, baba đã đáp ứng sẽ ở bên cạnh tôi. Thứ hai, cho dù không đáp ứng tôi, hắn cũng sẽ không ở thời điểm tôi cần hắn nhất rời đi. Thứ ba, tiền bạc đối với hắn vốn không hề có ý nghĩa. Thứ tư, bác sĩ Hàn, ánh mắt của ngài nói với tôi rằng ngài đang nói dối.”

Hàn Mộc thở dài “Được rồi, cậu rất lợi hại.”

“Vậy baba của tôi đâu?”

Hàn Mộc nhún vai “Ngài ấy bây giờ đang gấp gáp xử lý một vài chuyện quan trọng, nhưng cụ thể là chuyện gì thì tôi cũng không rõ lắm.”

Ánh mắt Mạc Chung Thâm trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng phun ra hai chữ “Nói dối.”

“Nếu cậu không tin thì tôi cũng hết cách. Được rồi, bây giờ cậu đã tỉnh, tôi cũng phải đi.”

“Khoan đã.” Mạc Chung Thâm thần sắc khổ sở lại có chút kiềm nén “Baba, hẳn có phải đã xảy ra chuyện hay không?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi.” Rất nhanh trả lời xong một câu này, Hàn Mộc vội vàng bước ra khỏi phòng bệnh, độ cảnh giác của đứa trẻ này thật sự quá cao.

Mạc Chung Thâm càng thêm chắc chắn Mạc Sinh Bạch nhất định đã xảy ra chuyện, chỉ là cậu vừa mới làm xong phẫu thuật, điều kiện cơ thể không cho phép lộn xộn.

“Chung Thâm.”

“Gia Hào, cậu đã đến rồi.” Ánh mắt Mạc Chung Thâm sáng ngời, rốt cục cũng có thể hỏi thăm chút tin tức.

“Cậu đã hôn mê ba ngày.”

“Ba ngày?”

“Tác dụng phụ của ca phẫu thuật.”

“Chỉ là một viên sỏi thận nhỏ mà thôi, di chứng của ca phẫu thuật lại tới ba ngày?”

“Chung Thâm, chú Mạc nói với cậu là làm loại phẫu thuật này?”

“Không phải sao?”

“Chung Thâm, tớ không có cách nào gạt cậu, bởi vì tớ sợ sau này cậu sẽ hận tớ.”

Về mặt quá mức nghiêm túc của Hà Gia Hào khiến tâm lý bất an của Mạc Chung Thâm càng ngày càng tăng “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chung Thâm, cậu có chú ý tới vết mổ ở đâu không?”

Mạc Chung Thâm cuống quýt đưa tay với vào trong đồng phục bệnh nhân rộng rãi “Tim, trái tim?”

“Không sai. Hiện tại đi vẫn còn kịp.”

Tim Mạc Chung Thâm nhảy dựng “Kịp cái gì?”

Hà Gia Hào chậm rãi nói “Lễ tang chú Mạc, cũng chính là lễ tang của ba cậu.”

“Cậu nói cái gì?”

Hà Gia Hào không để ý sắc mặt thoáng cái trắng bệch của Mạc Chung Thâm, từng chữ một lặp lại “Lễ tang của baba cậu.”

“Cậu nói bậy!!!”

“Chung Thâm, đây là sự thật.”

“Không có khả năng!!! Hắn không thể đột nhiên chết được!!! Cậu đừng lấy chuyện này ra gạt tôi!!!”

Nhìn Mạc Chung Thâm như một con thú bị thương điên cuồng, trong lòng Hà Gia Hào không biết là tư vị gì “Bởi vì cậu.” Hà Gia Hào chỉ vào ngực mình “Bởi vì cậu cần một quả tim mới.”

“Cho nên, cho nên hắn liền đem trái tim của mình cho tôi???” Mạc Chung Thâm không thể tin chỉ vào chính mình.

Hà Gia Hào gật đầu.

“Không đúng, không đúng.” Mạc Chung Thâm dường như đang muốn thuyết phục chính mình “Không phải cậu từng nói hắn không phải cha ruột của tôi sao? Bộ dáng của tôi và chú cậu còn giống nhau đến như vậy!”

“Chung Thâm, tớ đã điều tra ra mọi chuyện.” Hà Gia Hào thở dài “Năm đó là chú tớ thăm mền chú Mạc nhưng không có kết quả, liền tìm một người phụ nữ có khuôn mặt giống mình như đúc rồi gài bẫy để chú Mạc cùng cô ta lên giường, cho nên mới có cậu. Tất cả đều là vì chú tớ muốn có một đứa trẻ giống cả y và chú Mạc mà thôi.”

“Đối trá!!! Cậu cút đi!!!!”

“Thật xin lỗi.”

“Cậu cút!!! Khụ khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...”

“Chung Thâm, cậu sao vậy?” Nhìn sắc mặt Mạc Chung Thâm đau đớn giống như không thở nổi, Hà Gia Hào hoảng loạn tay chân “Bác sĩ! Bác sĩ!!! Người đâu mau tới! Bác sĩ!!!”

Hàn Mộc lập tức chạy tới “Nhanh! Đưa vào phòng cấp cứu! Bệnh biến chứng rất nghiêm trọng! Nhanh!!!”

Nhìn Mạc Chung Thâm được đẩy mạnh vào phòng cấp cứu, Hà Gia Hào rút cuộc không thể chống đỡ nổi nữa, ngã ngồi xuống đất. Chính mình, có phải đã làm sai rồi không?

Lúc Mạc Chung Thâm tỉnh lại lần nữa đã là một ngày sau, lễ tang đã sớm chấm dứt. Không để ý Hàn Mộc khuyên can, Hà Gia Hào cùng cậu đến nơi yên nghỉ của Mạc Sinh Bạch, nghĩa trang Thái Túc [1].

[1] *Thái Túc ở đây cũng có nghĩa là tiếng thở dài*

Mạc Chung Thâm mặc một thân đồ đen, càng làm nổi bật sắc mặt trắng như tuyết của cậu. Mạc Chung Thâm si ngốc nhìn chằm chằm mộ bia, cho dù là tấm ảnh trắng đen, nam nhân trên mộ bia vẫn mang theo mị lực câu hồn đoạt phách.

“Baba, con đến thăm người.”

Hà Gia Hào đưa cho cậu một phong thư “Đây là thứ chú Mạc nhờ tớ giao cho cậu.”

Mạc Chung Thâm ở trước mộ mở ra phong thư, nội dung cũng không dài:

Chung Thâm yêu quý, tháng ngày sau này baba không thể cùng con bước tiếp, xin hãy tha thứ cho baba không từ mà biệt. Cũng đừng vì baba rời đi mà khóc đến thương tâm, ngày mai rồi cũng sẽ đến, hết thấy hồi ức đau thương đều phải quên đi.

Đừng khóc, lễ vật dành cho sinh nhật 18 tuổi của con, baba đã nhờ luật sư Trương mang đến, tài phú này có thể giúp bảo bối của ba vô ưu vô lự sống hết một đời.

Ngàn vạn lần đừng quên, trái tim của baba vẫn đang cùng con sống trên thế giới này, đó cũng là lời hứa cùng một chỗ cả đời mà baba dành cho con. Phải sống thật tốt, hi vọng bảo bối của ba cả đời này đều hạnh phúc an yên. Sau cùng, Chung Thâm, baba yêu con. Chỉ yêu mình con.

Mạc Chung Thâm khóc không thành tiếng, từng dòng nước mắt không ngừng lăn trên gương mặt cậu. Trong lòng chỉ có một suy nghĩ, vì baba, nhất định phải sống thật tốt!

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược Mạc Chung Thâm, độ hảo cảm đối với ngài không đổi, tròn 100, độ ngược tâm cũng tròn 100, chúc mừng kí chủ viên mãn hoàn thành nhiệm vụ! Xin hỏi kí chủ muốn trực tiếp tiến vào thế giới tiếp theo hay trở về không gian hệ thống nghỉ ngơi?

Đem ánh mắt dời khỏi gương mặt đầm lệ của Mạc Chung Thâm, Mạc Sinh Bạch cất tiếng “Tiến vào không gian hệ thống.”

Hệ thống: Xin kí chủ chuẩn bị sẵn sàng, truyền tống không gian sắp bắt đầu, 3, 2, 1... Truyền tống thành công!

58. Quyển 6 - Chương 58: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cạn Bã 1

Còn chưa mở mắt ra, Mạc Sinh Bạch đã cảm thấy cả người rét lạnh, còn là loại lạnh thấu xương giống như từ sâu trong thân thể truyền ra, kích thích mạnh mẽ các giác quan của hắn. Mạc Sinh Bạch giật mình mở mắt, phát hiện chính mình thế nhưng đang nằm trong một quan tài làm từ hàn băng. Vội vàng từ trong quan tài nhảy ra, Mạc Sinh Bạch chà xát tay, hệ thống, cậu tốt nhất phải cho tôi một giải thích hợp lý.

Hệ thống: Kí chủ, mời ngài trước tiên bước ra khỏi sơn động.

Mạc Sinh Bạch theo lời bước ra khỏi sơn động, nhưng cảnh tượng bên ngoài thiếu chút nữa chọc mù mắt hắn, cả trời đất đều chìm trong sắc tuyết trắng tinh, một dãy núi tuyết uốn lượn kéo dài đến tận chân trời, chỉ độc một màu xám trắng lạnh lẽo, trừ bỏ tiếng gió gào thét, không thể nghe thấy bất kỳ thanh âm gì nữa, toàn bộ thế giới như không tồn tại một chút sự sống.

Hệ thống: Kí chủ có thể chưa rõ ràng tình huống bây giờ lắm, có cần hệ thống giới thiệu sơ qua cho ngài không?

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, ngài cảm thấy tôi cường hãn đến mức không cần giải thích sao? Người bình thường nếu đột nhiên nhìn thấy trước mắt một ngọn núi tuyết cực lớn thế này chắc cũng ngất luôn rồi!

Hệ thống: Ngài không cần lo lắng, hệ thống sẽ lập tức giải thích nghi hoặc cho ngài. Đây là thế giới thần thoại, tồn tại ba chủng tộc Thần – Ma – Nhân, tất cả những chuyện không hợp lý thì ở thế giới này đều là tồn tại hợp lý.

Mạc Sinh Bạch: Được rồi, tôi bây giờ còn đang kẹt ở nơi chim không thềm ị này, không cẩn thận liền có thể bị đông chết. Cậu nói mấy thứ này cũng chỉ là bối cảnh bên ngoài, đối với tình cảnh lẻ loi của một kẻ mới từ trong quan tài bò ra như tôi thì giúp ích được gì sao?

Hệ thống: Kí chủ không cần hoài nghi giải thích của hệ thống.

Mạc Sinh Bạch bất đắc dĩ: Cầu xin hệ thống vĩ đại cẩn thận giải thích một chút đi mà, tiểu nhân sợ chưa thấy được mục tiêu công lược thì đã bị thế giới này đông chết hoặc đói chết rồi!!

Hệ thống: Kí chủ không cần lo lắng. Nơi này là chốn cực Bắc, Thần Ma Nhân bình thường đều sẽ không xuất hiện ở đây. Thân phận hiện tại của ngài là Ma vương kinh tài tuyệt diệu, cũng chính là đệ nhất thiên tài đã mất tích của Ma tộc, chẳng qua thời gian ngài rời khỏi Ma giới đã gần một ngàn năm, Ma giới cũng đã xuất hiện một Ma vương mới. Ma lực và phương pháp sử dụng, hệ thống đã tri kỷ giúp kí chủ mở ra rồi, cho nên rời khỏi nơi này chỉ là chút chuyện nhỏ thôi.

Mạc Sinh Bạch: Cám ơn hệ thống. Nhưng mà, cậu cũng nói nguyên chủ là một người kinh tài tuyệt đỉnh, tại sao lại bị nhốt trong quan tài đặt ở đây? Rất không hợp lý!

Hệ thống: Là do chính nguyên chủ phong ấn bản thân tại nơi này, chỉ vì hàn băng ở đây có thể ngăn chặn ma tính của hắn.

Mạc Sinh Bạch: Tại sao phải làm thế?

Hệ thống: Hệ thống không thể tiết lộ quá nhiều, chỉ có thể nói cho kí chủ biết rằng chuyện này cùng nhiệm vụ của ngài có liên quan. Kí chủ trước tiên vẫn là nên thử sử dụng ma lực đi.

Thấy hệ thống không muốn nói chuyện thêm nữa, Mạc Sinh Bạch cũng không hỏi lại, thời điểm nên biết thì sẽ biết là được rồi. Vì thế trở vào trong sơn động, bắt đầu thử tìm hiểu cách sử dụng của ma lực trong cơ thể. Đợi đến khi Mạc Sinh Bạch hoàn toàn tiêu hóa hết mấy thứ này, hệ thống trực tiếp nói với hắn độ khó của nhiệm vụ lần này sẽ cao hơn mọi khi, sau đó bảo hắn cứ ra về như một tán tiên bình thường mà đi về hướng Thiên giới.

Chỉ có ở lại một nơi mới có thể thật sự hiểu rõ nơi đó. Thiên giới chân chính đã đánh vỡ nhận thức nguyên bản của Mạc Sinh Bạch đối với nó, Thiên giới trong mắt Mạc Sinh Bạch phải là một nơi mây mù lượn lờ, các dãy cung điện đều được xây cao cao trên những tầng sao, yên tĩnh tràn đầy ánh sáng. Kết quả Thiên giới thật lại hoàn toàn khác biệt với tưởng tượng của hắn, không có chín mươi chín tầng trời như trong tưởng tượng, chỉ có hăng hà đa số các cung điện đủ mọi kiểu dáng, người đến người đi trên đường tấp nập, cảnh tượng vô cùng ồn ào huyền ảo, không hề khác biệt quá lớn với nhân gian, chẳng qua trong cơ thể những người này đều có pháp lực mà thôi.

Hệ thống: Thân thiện nhắc nhở kí chủ, trước tiên hãy làm quen với hoàn cảnh Thiên giới hiện tại một chút, kí chủ sẽ có thu hoạch không ngờ tới nha ~

Mạc Sinh Bạch đành phải dựa theo nhắc nhở của hệ thống mà quẹo tới quẹo lui, không ngờ cũng thuận lý thành chương gặp được một cơ hội có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân: một nữ tử nhìn qua vô cùng nhu nhược đang bị vài tên nam tử như có ý đồ xấu dồn vào góc tường.

Mạc Sinh Bạch chỉ muốn liếc mắt khinh thường nhìn hệ thống, đây mà gọi là thu hoạch không ngờ tới hả?

“Buông nàng ra.” Mạc Sinh Bạch bày ra biểu tình chính nghĩa lẫm liệt.

“Tên thiếu đánh này từ đâu đến vậy? Nhìn y phục của người đi, một tán tiên á?” Một tên người qua đường Giáp mặt gầy gầy khinh thường nhìn qua, nhưng thấy khuôn mặt của Mạc Sinh Bạch đã bị mũ che khuất, lại nhin không được cười nhạo “Thừa dịp bản tiên còn chưa thấy mặt người, cút đi.”

Mạc Sinh Bạch thật sự không biết phải nói gì, miệng của tên người qua đường Giáp này thật đúng là thối. Vì thế biểu tình của người qua đường Giáp dần dần trở nên vụn vặt “Người, người đã làm gì ta?”

“Chỉ là tạm thời phong bế pháp lực của người thôi.”

“Người, người có biết chúng ta là ai không?” Tên tiểu lâu la phía sau người qua đường Giáp cũng có chút sợ hãi, nhưng vẫn nói ra một câu khiến Mạc Sinh Bạch không biết nên khóc hay nên cười.

“À? Vậy các người là ai?” Gặp được phân đoạn cầu huyết thường xuất hiện trên TV, Mạc Sinh Bạch cũng rất vui vẻ phối hợp một chút.

Người qua đường Giáp dường như đã tìm lại được tự tin “Ta là cháu của Thành chủ thành Thanh Long, Thanh Hồng. Thế nào, bây giờ đã biết sợ chưa?”

Nói đến Thiên giới, Mạc Sinh Bạch tuy rằng biết rất ít, nhưng hệ thống vẫn cung cấp cho hắn những khái niệm cơ bản và thông dụng nơi Thiên giới. Ví dụ như Thiên giới chia thành bốn tòa thành lớn, tên gọi lần lượt là thành Thanh Long, thành Bạch Hổ, thành Chu Tước và thành Huyền Vũ, cai trị bốn tòa thành lớn này là tứ đại thần thú thượng cổ, mà vượt trên cả bốn người bọn họ chính là Thần vương Vô Cương. Mạc Sinh Bạch trực tiếp cho Thanh Hồng thăng thêm một cấp, nếu làm cháu của Thành chủ thành Thanh Long, vậy chắc chắn không phải là loại người qua đường Giáp bình thường.

Mạc Sinh Bạch cảm thấy có chút buồn cười “Người chỉ là cháu của Thành chủ thành Thanh Long, tại sao ta phải sợ người?”

Thanh Hồng tròn to mắt, mấy tên tiểu đệ phía sau cũng tròn tròn mắt.

“Thế này đi, ta cũng không muốn làm gì các người cả, thả tiên tử kia ra là các người có thể đi.”

Thanh Hồng trừng mắt liếc nhìn hắn, vừa giận việc pháp lực của mình không cao bằng người ta, còn bị một tên tán tiên ngay cả mặt cũng không thấy phong bế pháp lực, ngấm lại thật quá mất mặt, cảm giận nói “Chúng ta đi!” Đi hai bước rồi mà vẫn không cam lòng quay đầu lại nói thêm một câu “Lần sau đừng để cho ta nhìn thấy người!” Nói xong mới dẫn theo mấy tên tiểu lâu la thẳng lưng rời đi.

Mạc Sinh Bạch không để tâm cười cười, người trẻ tuổi nha, lúc nào cũng sĩ diện.

“Đa tạ đại tiên ra tay cứu giúp, Tử Hà vô cùng cảm kích.”

Tử Hà? Mạc Sinh Bạch cảm nín, sẽ không đột nhiên lòi ra thêm một tên Chí Tôn Bảo [1] chứ? “Tử Hà tiên tử không cần đa lễ, nếu đã không có việc gì, vậy tại hạ cáo từ.”

[1] cặp đôi Chí Tôn Bảo (hậu thân của Tôn Ngộ Không) x Tử Hà tiên tử trong bộ phim nổi tiếng Đại thoại Tây du: Tiên lý kỳ duyên, do Châu Tinh Trì thủ vai

“Đại tiên xin dừng bước.”

“Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Tử Hà vô tình mạo phạm, chỉ là Tử Hà không cẩn thận nhìn thấy bên má trái của đại tiên có ma văn, hẳn là ngài đến Thiên giới để xin nước thánh?”

“Đúng vậy. Thật không dám dấu diếm, không lâu trước đây từng không cẩn thận nên bị ma vật ám toán, trúng ma độc.”

Tử Hà cười vô cùng dịu dàng “Tử Hà tuy chỉ là một thị thiếp không được sủng ái của Thành chủ Thanh Long, nhưng vẫn có thể giúp đại tiên cùng Thành chủ gặp mặt một lần.”

Hóa ra đây mới là thu hoạch không ngờ tới à? Hệ thống đi một vòng lớn như vậy chỉ để hắn có thể hợp lý mà gặp mặt Thành chủ Thanh Long thôi sao? Có điều nếu Tử Hà là tiểu thiếp của Thành chủ Thanh Long, vậy tên Thanh Hồng này thật đúng là lớn mật, mà nói không chừng y vốn không hề biết điều này.

Mạc Sinh Bạch cũng không từ chối “Nếu đã như vậy, đành tạ ơn Tử Hà tiên tử.”

“Đại tiên không cần đa lễ, Tử Hà bây giờ cần phải trở về. Xin đại tiên hãy ở lại thành Thanh Long nghỉ ngơi thêm hai ngày, Tử Hà nếu có tin tức, sẽ lập tức báo cho đại tiên.”

“Tiên tử đi thông thả.”

Hệ thống: Thân thiện nhắc nhở kí chủ, thành Thanh Long có một suối tiên, nơi này căn bản không có người biết. Bản hệ thống lại vì kí chủ mà cung cấp phúc lợi, kí chủ có vui vẻ hay không?

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, tôi có cảm giác cậu đang mưu đồ việc xấu.

Hệ thống: Bản hệ thống là chính không sợ tà, xin kí chủ đừng nghĩ nhiều.

Mạc Sinh Bạch thật muốn nhìn xem hệ thống rốt cuộc lại đang tính toán điều gì, nhưng vẫn dựa theo nhắc nhở của hệ thống mà đi tìm nơi gọi là ‘suối tiên’ kia. Không biết ở đây sẽ có ‘kinh hi’ gì chờ hắn đây nhỉ?

59. Quyển 6 - Chương 59: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cạn Bã 2

Ánh trắng Thiên giới to lớn sáng rọi, nhu hòa lại thần bí. Suối tiên dưới ánh trắng như tỏa ra từng tầng ngân quang, đẹp đến khó tin.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống, đừng nói là cậu muốn tôi vào trong suối tắm một cái nhé?

Hệ thống: Đúng vậy đó, thứ này có thể rửa trôi sạch sẽ ma khí trên người ngài, sau này cho dù có đứng trước mặt Thần vương, y cũng sẽ không thể nhận ra ngài là Ma.

Mạc Sinh Bạch: Ý của cậu là nói nguyên chủ phong ấn một ngàn năm, so ra vẫn kém một lần ngâm mình ở nơi này?

Hệ thống: đương nhiên không phải. Nguyên chủ lúc đó nuốt phải thánh vật, vạn bất đắc dĩ mới phải đóng băng bản thân, nhờ đó mới có được trạng thái như khi ngài tỉnh lại.

Nhận được thêm một tin tức có ích, Mạc Sinh Bạch cũng lười cùng hệ thống so đo, cởi quần áo xong liền chìm vào trong nước.

Thanh Tiêu lại cùng Bạch Nghiễn âm ỉ một trận, nguyên nhân vì sao hắn cũng đã sớm quên, chỉ là từ thuở đất trời hồng hoang, bốn thần thú được sinh ra, hắn và con cọp kia đã nhìn nhau không vừa mắt, nếu không phải bọn họ đánh nhau sẽ khiến cho nhân gian gặp đại họa, Thanh Tiêu tin chắc chính mình một khi hiện ra nguyên thân, chỉ cần vẫy đuôi một cái là có thể đánh bay con hổ già ngu ngốc kia xa vạn dặm.

“Thanh Tiêu, Bạch Nghiễn hai người không thể yên tĩnh một chút sao?” Chu Tước thật sự chịu không nổi hai tên này, mỗi lần gặp mặt đều phải cãi nhau một trận túi bụi “Đã bao nhiêu năm rồi hả?”

“Bản tôn mới khinh thường cùng tên giun xanh nhỏ này so đo.”

“Hừ. Bản tôn cũng không thèm cùng con mèo trắng nhỏ này so đo.”

“Người nói ai là mèo trắng nhỏ?”

“Người nói ai là giun xanh nhỏ?”

“Có tin ta đánh người không hả?”

“Ta đã sớm muốn đánh người!”

Nhìn tình trạng hùng hổ giương cung bạt kiếm của hai người, Huyền Minh cũng bất đắc dĩ “Đừng ồn nữa, hai người các người thật sự là không nên gặp nhau mà.”

Chu Tước bị bọn họ làm cho bực bội “Được rồi, Ma tộc gần đây có chút động tĩnh, cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, các người chú ý một chút là được. Ta đi trước.” Nói xong liền không thấy bóng dáng.

Hai người Thanh Tiêu và Bạch Nghiễn nhìn nhau hừ lạnh một tiếng, cũng rời đi. Huyền Minh nhìn đại diện trống rỗng, bất đắc dĩ cười cười, hai tên kia không biết phải mất bao nhiêu năm nữa mới nhận ra tâm

ý của nhau đây chứ. Còn Chu Tước, khi nào thì y mới phát hiện ra tâm ý của mình dành cho y đây?

Chu Tước hóa thành một con thanh điều, không phân phương hướng mà bay loạn, cũng không biết bay bao lâu, cho đến khi nhìn thấy Lưu ly Thần tuyền mới dừng lại. Vốn định hóa thành hình người vào ngâm mình trong suối, lại phát hiện bên trong thể nhưng đã có người, mà khi Chu Tước vừa bước vào Lưu ly Thần tuyền, người nọ như cảm ứng được mà xoay người qua.

Mái tóc bạc của người nọ thuần mượt như suối, mày như núi xa, lông mi đen tuyền, môi như hoa đào vừa nở, khi khoe môi người nọ nhếch lên, dù là thần tuyền hay ánh trăng, xinh đẹp đến mức nào cũng chỉ có thể làm phong nền cho nụ cười kia. Chu Tước trong một khắc đó tim đập như trống, đôi chân vốn đứng yên cũng vô thức cử động, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn thân thể mình không thể khống chế bay về phía người nọ, không thể phản kháng.

Thời điểm cảm giác được có vật sống tới gần, Mạc Sinh Bạch đã ẩn đi ma văn hắc vốn cố ý tạo ra trên mặt. Cầm lấy bé chim nhỏ đang dùng đôi mắt to tròn siêu moe nhìn mình đặt lên lòng bàn tay, lại trái sở phải sở nhìn thử một chút. Nhưng hắc thật sự không thể nào đem bé thanh điều gốc nghiệt này liên hệ cùng một chỗ với một trong bốn Đại thần thú, Chu Tước đại danh鼎鼎 được! Mạc Sinh Bạch cố ý nở nụ cười tà mị, ngay cả khoe mắt cũng ẩn chứa một tia mê hoặc, đem tiểu thanh điều đặt lên môi hôn một cái “Xin chào nha, chim nhỏ.”

Chu Tước lập tức tiến vào trạng thái ngay đơ, trong đầu cái gì cũng không biết, chỉ có thể cảm giác vừa rồi lông vũ của mình lướt qua một nơi vô cùng ấm áp vô cùng mềm mại, suýt chút nữa bản thân mình là ai cũng quên mất! Chu Tước cảm giác bản thân mình xong đời rồi, y thể nhưng đối với một người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt ngay cả tên cũng không biết nổi lên loại tâm tư này, đây nhất định là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết rồi!! Nhưng mà, chính mình bây giờ đang ở dạng chim, làm sao để hỏi tên người ta đây, chẳng lẽ phải hóa thành hình người? Như vậy cũng không được, lỡ như người ta cho rằng mình cố ý nhìn lén người ta tắm rửa thì sao? Tiên tử này nhất định sẽ nghĩ mình là đồ phong lưu không đàng hoàng đấy! Tiêu rồi, làm sao bây giờ?!

Không đợi Chu Tước rồi rắm xong, Mạc Sinh Bạch đã đặt y lên bờ, sau đó chính mình cũng lên bờ. Thời điểm Chu Tước nhìn thấy tám khối cơ bụng hoàn mỹ kia, nhất thời cảm thấy bản thân nhất định đã bị cây búa của Lôi Thần đánh cho một phát trong chày ngoài khét. Tại sao, tại sao lại là nam nhân!!! Chu Tước cảm giác cả người cực kỳ không ổn. Nhưng mà, mặc xong quần áo cũng mẹ nó quá đẹp đi, trường bào màu đen được thêu chim hoa văn vàng kim, mái tóc dài vừa này còn rối tung đã được một cây trâm ngọc búi lên, cả người lộ ra một loại tuấn mỹ tà mị, còn ẩn chứa khí khái quân lâm thiên hạ. Tròng mắt của Chu Tước lập tức dính sát lên người kia, tại sao một nam nhân lại có bộ dạng tốt như vậy hả!!! Nhưng mà dù là một nam nhân, y cũng thật thích hắc nha!

“Tiểu thanh điều, tạm biệt.” Mạc Sinh Bạch xoa xoa cái đầu tròn tròn của Chu Tước, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Chu Tước đứng tại chỗ sững sốt hồi lâu, mới kịp phản ứng người kia đã đi mất, nhưng mà y còn chưa biết tên hắc là gì mà, sau này làm sao tìm được hắc chứ?!

Đến ngày thứ ba, Tử Hà mới đến tìm hắc, trực tiếp mang Mạc Sinh Bạch đi gặp Thành chủ thành Thanh Long, Thanh Tiêu. Mạc Sinh Bạch cũng không hỏi nàng tại sao một thị thiếp không được sủng lại làm

được chuyện này, dù sao ai cũng có bí mật của riêng mình, mà hắn cũng chỉ mới giúp Tử Hà chút chuyện nhỏ. Hắn tin lúc đó cho dù không có ai giúp đỡ, nàng cũng có thể thuận lợi thoát thân.

“Người có thể đem khăn che mặt kéo xuống không?”

Mạc Sinh Bạch theo lời tháo xuống khăn che mặt.

Thanh Tiêu lộ ra vẻ mặt hứng thú “Người đã đụng trúng ai trong Ma tộc vậy?”

“Không biết.”

“Không biết?”

“Công phu ẩn nấp của Ma tộc rất mạnh, tiểu tiên không thể nhận ra được. “

“Người cũng thăng thần đấy, có điều trình độ của loại ma văn này, bản tôn cũng hết cách.”

“Vậy tiểu tiên đành cáo từ.” Mạc Sinh Bạch chấp tay, xoay người định đi.

“Này, người gấp cái gì chứ, bản tôn còn chưa nói xong mà! Bản tôn không thể tiêu trừ ma độc trong thân thể người, cũng không có nghĩa là không ai có thể làm được!”

“Vậy, người có thể giúp thân thể tiểu tiên trừ ma độc sẽ đồng ý giúp đỡ chứ?”

Thanh Tiêu lộ ra nụ cười trấn an “Người nếu là người được Tử Hà mang đến, bản tôn nói sao đi nữa cũng sẽ chữa khỏi cho người. Về phần người có thể giúp đỡ kia, người cứ yên tâm, người là Thần vương, nhất định sẽ đồng ý giúp người.”

“Vậy đa tạ Thành chủ.” Mạc Sinh Bạch biết mình rốt cuộc đã có thể nhìn thấy Thần vương Vô Cương, mà thân phận của Tử Hà tiên tử kia có nhìn thế nào cũng không đơn giản như nàng đã nói.

Mạc Sinh Bạch cùng Thanh Tiêu đi đến cung điện mà Thần vương cư ngụ, Quỳnh Hoa Điện.

“Thanh Long, người đã gần trăm năm không mang theo người khác đến đây, hôm nay còn mang theo một người lạ?”

Mạc Sinh Bạch không dấu vết mà đánh giá người đang đứng ở giữa điện, trường bào còn trắng hơn cả tuyết ở cực Bắc, mái tóc đen dài buông thẳng đến mắt cá chân, đồng tử ánh lên sắc vàng nhàn nhạt, gương mặt cũng không được coi là quá tuần mỹ, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác thánh khiết lạnh lùng.

Mạc Sinh Bạch có trực giác vị Thần vương này rất khó công lược, vừa thấy đã biết đây là loại người chưa từng khám phá hồng trần, cũng không thể bị những thứ bên ngoài tác động, giống như một cao tăng đắc đạo không có thất tình lục dục, tuy rằng so sánh này cũng không quá thích hợp.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, lần đầu tiên gặp gỡ mục tiêu công lược của ngài, Thần vương Vô Cương. Đầu mỗi nhiệm vụ lần này là có được một giọt nước mắt của Thần vương Vô Cương.

Mạc Sinh Bạch:??

Hệ thống: Đây là nhiệm vụ duy nhất không cần kéo độ hảo cảm cùng độ ngược tâm nha, chỉ cần có được một giọt nước mắt của Thần vương Vô Cương thôi ~

Mạc Sinh Bạch thật muốn khóc, rốt cuộc đây là cái nhiệm vụ quỷ quái gì chứ?!

60. Quyển 6 - Chương 60: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cạn Bã 3

Thanh Tiêu lui ra ngoài, Quỳnh Hoa Điện cũng chỉ còn lại Mạc Sinh Bạch và Vô Cương. giữa hai người như lâm vào trầm mặc, bầu không khí có chút áp lực.

“Người tên gì?” Thanh âm Vô Cương vô cùng lạnh nhạt, tựa như không có chuyện gì có thể khiến tâm tình của y dao động.

“Mạc Sinh Bạch.”

“Người cứ ở Quỳnh Hoa Điện chờ, ta sẽ đi lấy nước thánh cho người.”

“Đa tạ Thần vương.” Thấy Vô Cương xoay người, Mạc Sinh Bạch lại hỏi “Có cần hỗ trợ gì không?”

“Không cần.”

Mạc Sinh Bạch nhìn thân ảnh Vô Cương đã đi khuất, bắt đầu đánh giá Quỳnh Hoa Điện. Là thần điện cư ngụ của Thần vương, Quỳnh Hoa Điện tất nhiên là một nơi vô cùng nguy nga lộng lẫy, toàn bộ nơi này chỉ do bốn cột trụ chống đỡ, mà trên mỗi cột trụ lại lần lượt chạm trổ bằng vàng hình ảnh tứ Đại thần thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, trông rất sống động, ngay cả up áp trên người thần thú cũng có thể lộ ra một phần. Trên vách điện cũng được khắc đầy tranh vẽ, từ nội dung tranh nhìn ra, là miêu tả cuộc chiến từ thời thượng cổ của các chư thần.

“Rất hứng thú?”

Mạc Sinh Bạch quay đầu nhìn về phía Vô Cương, không hề mất tự nhiên “Ngài đã trở lại.”

Vô Cương vươn tay đưa cho Mạc Sinh Bạch một bình ngọc “Người có thể đi rồi.”

Mạc Sinh Bạch nhận lấy chiếc bình thoát nhìn đã biết có giá trị vô cùng xa xỉ kia “Đa tạ Thần vương, nếu có gì cần tiểu tiên giúp đỡ, xin ngài cứ nói.”

Vô Cương cũng không nói mấy lời đại loại như ta đường đường là một Thần vương, sao lại cần dùng đến một thần tiên nho nhỏ như ngươi, mà chỉ đáp lại Mạc Sinh Bạch một chữ “Được.”

Mạc Sinh Bạch cười cười “Đa tạ Thần vương đã ban cho tiểu tiên nước thánh.”, nói xong liền rời khỏi Quỳnh Hoa Điện.

Quỳnh Hoa Điện một lần nữa chỉ còn lại mình Vô Cương, ánh mắt của y như lộ ra tịch mịch của băng tuyết ngàn vạn năm, lại tựa như cái gì cũng không có, đầy mắt thản nhiên, không nhiễm bất cứ cảm xúc gì.

Chu Tước Điện.

Huyền Minh nhìn bé chim Chu Tước thần sắc mệt mỏi nằm trong tay mình, không khỏi hỏi “Ngươi làm sao vậy?”

“Huyền Minh, ngươi thấy ta hóa thành hình dáng này có đẹp không?”

Huyền Minh cảm thấy có chút kì quái, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời “Đẹp.”

“Thật không?” Chu Tước hưng phấn mở to đôi mắt như hai hạt đậu nhỏ, nhưng như nghĩ đến chuyện gì đó mà lại tiếp tục ử rử “Dù đẹp thì cũng chỉ là một con chim.”

Huyền Minh nhìn ra Chu Tước rõ ràng không bình thường, có chút lo lắng “Có phải ngươi đã gặp chuyện gì không?” Thật ra hẳn càng muốn hỏi là có phải y đã gặp trúng đả kích gì không.

“Ừm.” Chu Tước càng chôn sâu thân thể dạng chim be bé của mình vào lòng bàn tay Huyền Minh.

“Có thể nói với ta không?”

“Chỉ là, chỉ là ta coi trọng một người.”

Huyền Minh trầm mặc trong chốc lát, cố gắng không để bản thân lộ ra bất cứ sơ hở gì “Coi trọng ai?”

“Ta không biết.”

“Không biết?”

“Lúc đó ta đang ở hình dạng này, nên không thể hỏi hấn tên gì.”

“À.”

Chu Tước mỗ một cái vào tay Huyền Minh “Ta nhất kiến chung tình với hấn rồi, trong đầu chỉ toàn là hấn thôi!”

“Người mới chỉ thấy mặt người kia?”

“Ừ. Ta cũng chưa từng nghĩ tới trên người Chu Tước ta sẽ phát sinh loại chuyện này! Quan trọng nhất là không ngờ ta lại hoảng loạn đến mức ngay cả tên người ta cũng quên hỏi, trong mắt hấn, ta chỉ là một con linh điều bình thường, cho dù có thể có duyên lần sau gặp lại, hấn cũng không thể nhận ra ta.”

“Không sao.” Huyền Minh ôn nhu vuốt ve lông vũ trên người y, thoải mái đến mức Chu Tước nhịn không được mà cọ cọ vào lòng bàn tay hấn. Ánh mắt Huyền Minh nhìn Chu Tước cất giấu thứ tình cảm khó nói, hấn vẫn luôn biết Chu Tước chỉ coi hấn như huynh đệ, một khi nói ra, cả hai đều phải lâm vào tình cảnh khó xử. “Vậy người định đi tìm hấn sao?”

“Tìm chứ, nhưng vẫn chưa tìm được hấn, hấn có thể là một tán tiên.” Suy nghĩ của Chu Tước không khỏi bay xa, cũng không biết bây giờ người kia đang làm gì nhỉ? Chu Tước đột nhiên nhớ tới hình như bản thân đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng, hấn chắc là chưa có bạn đời đâu nhỉ? Mà nếu như người nọ không thích nam nhân thì làm sao đây? Nếu không lần sau gặp hấn, mình biến thành hình dáng một mỹ nữ luôn?

Mà Mạc Sinh Bạch đang được Chu Tước nhớ thương lúc này lại đang ở Ma giới. Hết cách rồi, hệ thống yêu cầu hấn phải về Ma giới, còn nói nhất định phải đi một chuyến đến Ma Cung, nghe bảo là sẽ có thu hoạch ngoài dự kiến. Ma Cung và Thiên Cung thật sự là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, cung điện nơi đây được xây dựng chỉ một màu đen tuyền, mang đến loại cảm giác trang nghiêm hắc ám, toàn bộ cung điện đều có ma khí lượn lờ, như tản ra một loại hơi thở u ám tuyệt vọng. Mạc Sinh Bạch ẩn đi thân hình, dù sao ma công của hấn là đệ nhất thiên hạ, sẽ không ai có thể phát hiện ra hấn.

Hệ thống: Kí chủ đừng có đi lòng vòng không mục đích nữa mà! Xin kí chủ hãy nhanh chóng đi tìm người đứng đầu Ma giới, Tu La!

Thời điểm Mạc Sinh Bạch tìm được Tu La, y đang ngồi trên giường, thân sắc ẩn chứa tia tàn nhẫn cùng không kiên nhẫn, thứ giữa hai chân y đang được một nữ tử ma mị ngậm trong miệng, thân thể ả ta có chút run rẩy, giống như đang sợ hãi vị Ma vương này. Mà cho dù nữ tử kia có cố gắng khiêu khích và mút vào đến thể nào, Tu La vẫn không bắn được. Y rốt cuộc cảm thấy phiền, một chương đẩy ả ra “Cút!”

Nữ tử sợ tới mức luống cuống té ngã trên mặt đất, nhưng vẫn nhanh chóng đứng dậy, trước khi đi còn không quên run rẩy cúi đầu “Đa tạ ơn tôn chủ không giết.”

Mạc Sinh Bạch cảm thấy có chút xấu hổ, cũng may hắn đã ẩn thân.

“Ai?” Đôi mày sắc bén của Tu La nhíu lại, thấy không có ai trả lời, Tu La cười lạnh “Nếu không xuất hiện, cũng đừng trách bản tôn ra tay vô tình, thương tổn đến tính mạng của các hạ.”

Xem ra là hắn quá xem thường vị Ma vương này rồi, nếu đã bị phát hiện, Mạc Sinh Bạch cũng không cần phải tiếp tục che giấu, bèn giải trừ ẩn thân “Chỉ là trở về nhìn Ma cung một lát, không ngờ đã quấy nhiễu đến tôn chủ.”

Tu La kinh hãi, y thể nhưng không thể nhìn được ma lực của người này nông hay sâu, tình huống này chỉ có hai loại, hoặc là người trước mặt này căn bản không có ma lực, hoặc là người này có ma lực cao hơn y rất nhiều. Nghĩ đến loại tình huống thứ hai, cả người Tu La lập tức căng thẳng, nhanh chóng đem thân thể điều chỉnh thành trạng thái tùy thời có thể chiến đấu.

“Đừng khẩn trương, ta sẽ không làm hại ngươi.” Mạc Sinh Bạch lộ ra nụ cười tự nhận là ôn hòa vô hại.

“Ngươi là ai?” Ánh mắt Tu La không chút nào thả lỏng.

“Tu La.” Mạc Sinh Bạch ngăn lại thế công của Tu La, mỗi một chiêu đều nhắm vào yếu điểm trong chiêu thức của Tu La mà áp chế “Nếu đã như vậy, có bao nhiêu chiêu thức thì cứ dùng hết đi, để cho ta chiêm ngưỡng một chút bản lĩnh thật sự của tôn chủ.”

Tu La thần sắc bình tĩnh, đôi mắt lại lộ ra tia hung tàn khát máu, một chiêu so với một chiêu càng nhanh hơn, một chiêu so với một chiêu càng ngoan độc hơn, nhưng mỗi một chiêu thức của y đều bị người kia nhẹ nhàng phá giải, giống như y đang bị đè ra đánh, nhưng lại không thể đánh trả dù chỉ một đòn. Tu La cũng nhận ra người nọ dường như thật sự không muốn phân cao thấp, khi thấy đủ liềm lui về, chưa từng làm ra hành động thật sự làm y bị thương. Tu La biết mình không phải đối thủ của người trước mặt, vì thế ngừng tay “Ta thua.”

“Không sao cả, tôn chủ còn trẻ.”

Tu La nhìn thẳng vào hắn, trong mắt mang theo sự sùng kính đối với kẻ mạnh “Bây giờ có thể nói cho ta biết thân phận của ngài rồi chứ?”

“Mạc Sinh Bạch.”

“Tôn chủ trước đây của Ma giới, Mạc Sinh Bạch?”

“Đúng vậy. Có điều thân phận này đã là chuyên cũ rồi, không cần nhắc đến nữa.”

Đối với Tu La mà nói, cái tên Mạc Sinh Bạch này không hề xa lạ. Khi y còn nhỏ, tên của Mạc Sinh Bạch thật sự là một truyền kỳ, hắn được khen ngợi là Ma vương vĩ đại nhất mà Ma giới từng có, cũng được kỳ vọng là người duy nhất có thể dẫn dắt Ma tộc đánh tan Thiên giới, nhưng vị Ma vương kinh tài tuyệt diệu này vào một ngàn năm trước lại đột nhiên mất tích. Ma tộc sau khi hắn rời đi đã hỗn loạn đến mấy trăm năm, cuối cùng là do chính y tiếp nhận vị trí của hắn.

“Hóa ra thật là ngài.” Tu La cảm thán, nếu y thua dưới tay người mà mình sùng bái nhất, vậy cũng không oan uổng “Tu La nguyện ý đem chức vị tôn chủ trả lại cho ngài, ngài mới là người có tư cách ngồi ở vị trí này nhất.”

Mạc Sinh Bạch có chút kinh ngạc “Ta chỉ muốn trở về nhìn Ma giới một lát, không hề có ý định sẽ tiếp quản một lần nữa.”

“Vậy, ngài sẽ tiếp tục ở lại Ma giới chứ? Ma giới cần ngài.”

“Ma giới không cần ta, Tu La.” Mạc Sinh Bạch vỗ vỗ bả vai y “Ta đã rời đi một ngàn năm. Ma giới dưới sự cai trị của ngươi rất tốt, ngươi là một người có đủ tư cách đứng đầu nơi đây. Cho nên bây giờ, người Ma giới thật sự cần nhất chính là ngươi, không phải ta.”

“Vậy còn ngài?”

“Ta có việc của mình. Có điều, nếu sau này có thời gian, ta sẽ còn quay lại đây thăm thú.”

“Ngài phải đi?”

Mạc Sinh Bạch nghĩ bản thân hắn cũng đã gặp Tu La rồi, chắc là đã có thể rời đi, vừa mở miệng định nói, hệ thống lại ngay lúc này nhắc nhở: Nhiệm vụ ngẫu nhiên, xin mời kí chủ ở lại Ma Cung, bởi Tu La vài ngày.

Mạc Sinh Bạch thật muốn đánh hệ thống một trận, nhiệm vụ ngẫu nhiên là thứ quý gì? Cái gì gọi là bởi Tu La vài ngày, không lẽ muốn chính mình ở lại cùng Tu La chơi gay hả? Mà tại sao thứ nhiệm vụ ngẫu nhiên này lại đột nhiên xuất hiện, những thế giới trước không có cũng không phải rất tốt sao?

Mạc Sinh Bạch sắc mặt bình tĩnh “Nếu Tu La không chê, vậy ta đành ở lại Ma cung đợi thêm vài ngày vậy.

Khóe môi Tu La cong lên “Vô cùng vinh hạnh.”

61. Quyển 6 - Chương 61: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cặn Bã 4

Những ngày này Mạc Sinh Bạch ở Ma Cung vô cùng thích ý, rảnh rỗi thì chỉ bảo Tu La một vài thứ, dạy y làm thế nào để đem ma lực cùng ma công dung hợp cho tốt, cảm giác nhận được sự sùng bái trong mắt Tu La khiến hắn vô cùng thỏa mãn. Không có việc gì lại cùng Tu La dạo quanh đế đô của Ma giới, thấu hiểu dân tình, trạng thái giữa hai người vừa là thầy vừa là bạn, ở chung vô cùng hòa hợp.

“Tu La, ta phải đi.”

“Đi đâu?”

Mạc Sinh Bạch không muốn gạt y “Thiên giới.”

“Thiên giới?”

“Thiên giới.”

Màu máu trong mắt Tu La nặng thêm một tầng “Tuy rằng ta không biết ngài đang chuẩn bị làm gì, nhưng thời điểm cần đến Tu La ngài nhất định phải nói, toàn bộ Ma giới đều có thể tùy thời tấn công lên Thiên giới!”

Mạc Sinh Bạch lắc đầu “Ý tốt này ta nhận. Chỉ là, sát khí của ngươi quá nặng. Như vậy không hề có lợi cho việc công lực của ngươi tăng lên.”

“Ta là Ma.” Tu La vì chính mình giải thích một câu.

“Được rồi. Ta đi đây.”

“Bảo trọng.”

Mạc Sinh Bạch gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua Tu La luôn một lòng muốn chấn hưng Ma tộc, thuận di [1] ra khỏi Ma giới. Để lại một Tu La thần sắc rét lạnh đứng nguyên tại chỗ, sắc đỏ trong mắt cuộn tăng lên.

[1] *thuần di = dịch chuyển tức thời*

“Chu Tước?” Huyền Minh không thể tin nổi mà nhìn người trước mặt “Ngươi biến thành hình dạng này làm gì?”

Chu Tước đánh giá chính mình trong gương, mũi nhọn như tơ, mềm mại như tuyết “Sao vậy? Không xinh

đẹp sao?”

Huyền Minh càng ngày càng không hiểu trong đầu Chu Tước rốt cuộc đang nghĩ thứ gì “Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng sao người lại rảnh rỗi đến mức biến mình thành nữ nhân?”

“Ta sợ hấn không thích nam nhân.” Thanh âm Chu Tước vô cùng rầu rĩ.

Huyền Minh có chút kinh ngạc “Ý của người là nói, người người nhất kiến chung tình là một nam nhân?”

“Đúng vậy.” Chu Tước thản nhiên trả lời.

“Nhưng, nhưng người không phải thích nữ nhân sao?”

Chu Tước cũng rất bất đắc dĩ “Ta vẫn cho là mình thích nữ nhân, nhưng khi gặp được hấn, tim ta liền đập nhanh đến không thể khống chế! Loại chuyện nhất kiến chung tình với một nam nhân này, ta cũng không có biện pháp mà!”

Trong mắt Huyền Minh phủ đầy sương mù, hấn đột nhiên cảm thấy bản thân cứ cẩn thận từng li từng tí, sợ hãi nhiều năm như vậy thật quá mức nực cười!

“Huyền Minh?”

“Ừ?”

“Người về trước đi, ta tiếp tục tìm hấn.”

“Đi đâu tìm?”

“Bắt đầu tìm từ thành Thanh Long đi.”

“Cần ta đi cùng người không?”

“Không cần.”

“Ừ, vậy người tìm được thì nhớ nói cho ta biết.”

“Được!” Chu Tước hướng Huyền Minh khoát tay, nâng váy bước đi. Chu Tước vô cùng vui vẻ, tối hôm qua y đã bói một quẻ, hôm nay ở thành Thanh Long nhất định có thể gặp được người mà mình muốn gặp!

Mạc Sinh Bạch vừa đến thành Thanh Long liền cảm giác được có người đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt như lửa đốt kia quá mức mãnh liệt, nhưng lại không giống như có ác ý, mà càng giống loại cảm giác trầm mê đến điên cuồng hơn. Nghĩ đến mấy tên biến thái thường được cảnh báo trên TV trước đây, Mạc Sinh Bạch lập tức rung mình.

Đi chưa được hai bước, Mạc Sinh Bạch lại gặp được tình cảnh ác bá đùa giỡn thiếu nữ xinh đẹp, giúp mình có được cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân vô cùng quen thuộc, mà ngay cả tên ác bá cũng không hề thay đổi. Mạc Sinh Bạch vốn không muốn quản, nhưng từ trên người cô gái kia cảm giác được hơi thở của Chu Tước, liền cứu nàng ta.

Mấy người kia lần này cũng không còn la hét ta là gì gì đó của Thành chủ Thanh Long, Mạc Sinh Bạch chỉ vừa ra tay phong bế tiên lực của bọn họ, bọn họ liền mặt mày xám xịt rời đi. Trước khi đi Thanh Hồng còn vút lại cho Mạc Sinh Bạch một câu “Lần sau đừng để cho ta gặp lại người!”

Mạc Sinh Bạch không khỏi cảm thán bạn nhỏ tên Thanh Hồng này cũng thật đáng yêu. Dem ánh mắt dời đến hồng y nữ tử có dung mạo khuynh thành, dáng vẻ lại lung lay như sắp đổ trước mặt “Tiên tử không có việc gì chứ?”

Chu Tước vội vàng lắc đầu, màn kịch lúc này thật sự rất đáng giá, vui mừng trong mắt cũng không thể che giấu nổi.

“Tiên tử nếu không có việc gì, vậy tại hạ xin cáo từ.”

“Chờ đã!”

“Tiên tử còn có việc?”

“Không biết tiểu tiên có thể may mắn biết được tục danh của ân nhân không?” Chu Tước nhìn chăm chăm Mạc Sinh Bạch, lòng bàn tay khẩn trương đến mức đổ đầy mồ hôi, sợ Mạc Sinh Bạch chỉ cho ý một chữ ‘Không’.

“Mạc Sinh Bạch. Vậy đành tạm biệt tiên tử ở đây vậy.”

“Khoan, chờ một chút!”

“Tiên tử còn có chuyện gì?”

“Nhân gian có một câu gọi là ‘Ôn cứu mạng nếu muốn hồi báo thì chỉ có thể lấy thân báo đáp’, Mạc tiên trưởng cảm thấy tiểu tiên thế nào?” Mặt Chu Tước đỏ đến sắp bốc cháy, tim đập nhanh đến mức găm như nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Chuyện này, ” Mạc Sinh Bạch cố ý dừng một chút, hẳn đã nhìn ra người trước mặt này chính là Chu Tước, chẳng qua là dùng pháp thuật biến thành con gái mà thôi “Tại hạ chỉ là giúp tiên tử đuổi đi một vài tên vô lại, cũng không thể tính là ân cứu mạng nhỉ?”

Chu Tước cũng bị độ ngốc của mình làm tức phát khóc, khẩn trương đến mức vặn xoắn cả hai tay cũng không biết, hai mắt mở to đầy ủy khuất nhìn Mạc Sinh Bạch, không dám mở miệng nói chuyện.

Mạc Sinh Bạch thật muốn trêu đùa y một câu ‘Bán manh rất đáng xấu hổ nha’, nhưng chỉ thản nhiên trả lời “Tiên tử, vậy cáo từ.”

“Từ từ!”

“Tiên tử lại có chuyện gì?”

“Ta, ta có thể hỏi người một chuyện không? “

“Tiên tử xin hỏi.”

“Người, người đã có ý trung nhân chưa?”

“Tạm thời chưa có.”

“Vậy người thấy ta có đẹp không? “

Mạc Sinh Bạch không có nửa phần do dự “Đẹp.”

“Vậy, vậy Mạc tiên trưởng có thể suy xét đến ta một chút không?”

“Không thể.” Mạc Sinh Bạch nhanh chóng trả lời.

“Tại sao?” Chu Tước cảm giác trái tim mình vỡ nát hết rồi, không lẽ cứ như vậy mà bị cự tuyệt?

Mạc Sinh Bạch mang theo một tia áy náy nhìn y “Mạc mỗ là đoạn tụ[2], cho nên chỉ có thể nói với tiên tử ba tiếng thật có lỗi.”

[2] dùng để chỉ đồng tính luyến ái nam – nam, được bắt nguồn từ câu chuyện cắt ống tay áo (đoạn tụ) của Hán Ai Đế và Đồng Hiền

Chu Tước vì quá kinh ngạc, môi hơi hé ra, sắc mặt quái dị, khó chịu giống hệt như ăn phải hoàng liên [3].

[3] *một vị thuốc rất đắng*

“Vây lần này thật sự là cáo từ.”

Chu Tước nhìn theo bóng lưng của y, nội tâm lại đang lặn lội gào thét không ngừng! Hẳn thể nhưng cũng thích nam nhân?! Vây chính mình cần gì phải vui vẻ giả ngu mà bày mưu biến thành nữ nhân chứ?!!

Mạc Sinh Bạch sau khi từ biệt Chu Tước liền đi đến nơi ở của Vô Cương, Quỳnh Hoa Điện, Quỳnh Hoa Điện cho tới bây giờ đều chỉ có một mình Thần vương sinh sống, Mạc Sinh Bạch dễ dàng phá giải kết giới, tiến vào Quỳnh Hoa Điện đã từng đến một lần.

“Không mời mà tới, có chuyện gì sao?”

“Hôm nay đến là để cảm tạ Thần vương lần trước đã ban cho nước thánh, tiểu tiên đã khôi phục lại bình thường.”

“Là người à.” Vô Cương nhướng mày liếc mắt nhìn thoáng qua Mạc Sinh Bạch, giống như đẹp xấu trong mắt y không hề có sự khác nhau “Nếu cảm ơn đã xong, người có thể đi.”

“Chịu một đại ơn như thế, tiểu tiên sao có thể chỉ nói một tiếng cảm ơn là xong được.”

“À?”

“Lần này tiểu tiên đến là vì muốn được ở lại Quỳnh Hoa Điện, trở thành tùy tùng bên người Thần vương.”

“Không cần.”

“Thần vương không suy nghĩ lại chút sao? “

Vô Cương thật đúng là có chút suy tư, người tên Mạc Sinh Bạch này ngay cả y cũng không thể nhìn thấu, nếu hẳn đã tổn tâm tư muốn ở lại Quỳnh Hoa Điện, y cũng không ngại đáp ứng hẳn, thật muốn nhìn xem người này rốt cuộc có thể bày ra trò gì.

“Thần vương, xin ngài hãy cho tiểu tiên một cơ hội báo đáp ngài.”

Vô Cương rốt cuộc gật đầu “Được.”

Mạc Sinh Bạch lộ ra nụ cười nhạt, chỉ có biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Bước đầu tiên này, coi như hoàn thành.

62. Quyển 6 - Chương 62: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cặn Bã 5

Khi Huyền Minh một lần nữa bước vào Chu Tước Điện, Chu Tước đã biến trở về hình dáng bình thường, trường bào đỏ rực, vẻ mặt thản nhiên tùy ý, ánh mắt không thể che giấu nổi anh khí, chói lọi rực rỡ.

“Người không giả nữ nhân nữa?”

Chu Tước liếc mắt nhìn hắn “Ta gặp hắn rồi, hắn nói hắn không thích nữ nhân.”

“À? Vậy người biết tên của hắn chưa?”

“Tất nhiên là rồi! Tên rất êm tai đó, là Mạc Sinh Bạch.”

“Mạc Sinh Bạch?”

“Ừ, là Mạc Sinh Bạch, tên này có vấn đề gì sao?”

Huyền Minh nhíu mày “Cái tên này hình như đã từng nghe qua ở đâu đó.”

“Người từng nghe qua?”

“Bề ngoài của hắn trông như thế nào?”

“Rất dễ nhìn, toàn bộ thần tiên ta từng gặp cũng không có ai đẹp hơn hắn.”

“Tóc của hắn màu bạc?!”

“Người biết hắn?”

Sắc mặt Huyền Minh trở nên nghiêm trọng “Hắn không phải người người có thể trêu chọc, sau này người đừng đi tìm hắn nữa.”

Chu Tước không vui “Người giải thích rõ ràng cho ta, tại sao ta không thể đi tìm hắn? Ta tìm hắn nhiều

ngày như vậy, thật vất vả hôm nay mới có thể gặp được hân, bây giờ lại chỉ vì một câu của người mà muốn ta buông tay? Người nghĩ đơn giản quá rồi!”

“Người đừng nóng giận, Chu Tước.” Huyền Minh thở dài “Ta chỉ muốn tốt cho người.”

“Hân rốt cuộc là ai?”

“Xin lỗi, trước khi biết rõ ràng nguyên nhân hân xuất hiện, ta không thể nói cho người biết. Ta chỉ có thể nói, hân với chúng ta là kẻ địch, tuyệt đối không phải bạn bè, người chỉ cần biết điểm ấy là đủ rồi.”

Chu Tước vung ống tay áo “Huyền Minh, người đừng tự cho mình là đúng.”

“Ta chỉ muốn tốt cho người. Chu Tước, người đừng đi tìm hân nữa.” Nhìn bộ dáng tức giận của Chu Tước, Huyền Minh cũng không biết phải nói gì mới tốt, đành cáo từ “Vậy Chu Tước, ta đi trước.”

Thời điểm Huyền Minh tìm được Mạc Sinh Bạch, Mạc Sinh Bạch đang đứng cạnh Lưu ly Thần tuyến, mái tóc bạc tung bay, dù chỉ là một bóng lưng dưới trăng trắng nhưng cũng đẹp đến mức khiến cho lòng người kinh hãi. Huyền Minh thần sắc nghiêm túc “Người không nên xuất hiện ở nơi này.”

Mạc Sinh Bạch xoay người “Lão bằng hữu, đã lâu không gặp.”

Huyền Minh nhìn nụ cười có thể làm đất trời lay động của Mạc Sinh Bạch, thần sắc rét lạnh “Không nghĩ tới ma công của người đã luyện được đến trình độ này, khó trách Chu Tước lại bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo.”

“Vậy sao? Nhưng mà ta thật sự không biết gì cả nha.”

“Người như vậy là có ý gì? Vô Cương đã quên hết tất cả mọi chuyện, người cũng nên quên đi.”

Mạc Sinh Bạch thật sự không nghĩ tới còn có loại chuyện này, hóa ra nguyên chủ cùng Thần vương Vô Cương là người quen cũ sao? Nghe khẩu khí của Huyền Minh thì trước kia hai người còn có một chân, vì thế cười gả gón “Làm sao người biết ta chưa quên?”

“Người không biết cứ như vậy sẽ rất mệt mỏi sao? Mặc kệ thế nào, Chu Tước vô tội, người đừng đem y kéo vào chuyện này.”

“Có phải người cảm thấy rất tủi thân không? Y chỉ vì một người xa lạ mới gặp mặt hai lần là ta mà vô lễ với người, còn không thèm để ý đến tâm ý của người. Ở trong lòng y, rốt cuộc người nằm ở vị trí nào đây?”

“Chu Tước vốn không biết!”

“Nhiều năm như vậy, y chỉ biết tăng giá trị võ lực của mình mà quên mất việc rèn luyện đầu óc sao? Hay là nói các người vốn luôn như vậy, không thể tiến bộ thêm?”

Ánh mắt Huyền Minh bắt đầu trở nên nguy hiểm “Vậy còn người đã tiến bộ thành cái dạng gì?”

Mạc Sinh Bạch lơ đãng cười, dời hình đổi ảnh, trực tiếp hôn lên môi Huyền Minh, không đợi Huyền Minh kịp phản ứng, Mạc Sinh Bạch đã nhanh chóng buông hẳn ra “Bây giờ người thử quay đầu nhìn xem.”

Huyền Minh cứng ngắc quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ không thể tin nổi của Chu Tước.

“Chu Tước, ta, ta không phải như người nghĩ!”

Chu Tước cảm giác trong tim như có thứ gì đó tan vỡ “Huyền Minh, người giỏi lắm! Đây là nguyên nhân người không muốn nói cho ta biết đúng không?”

Chu Tước trăm triệu lần không ngờ tới, chính mình chỉ muốn đến nơi lần đầu gặp gỡ Mạc Sinh Bạch tưởng niệm một chút, kết quả lại thấy được người mà mình luôn tâm tâm niệm niệm cùng huynh đệ tốt của mình hôn nhau!

“Không phải! Chu Tước người hiểu lầm rồi!”

Chu Tước nhìn Huyền Minh đang kích động, lại nhìn thoáng qua người từ đầu tới cuối vẻ mặt vẫn không hề thay đổi – Mạc Sinh Bạch, cảm thấy một cổ mệt mỏi trước nay chưa từng có “Chúc các người hạnh phúc.”

Huyền Minh nhìn bóng lưng lẻ loi gầy yếu của Chu Tước, ánh mắt nhìn Mạc Sinh Bạch như phun ra lửa “Mạc Sinh Bạch, đây là mục đích thật sự của người? Người đang trả thù ta sao? Ta thật không ngờ tới người đường đường là một Ma tôn mà lại làm ra loại chuyện không biết xấu hổ như vậy. “

“Thật ngại quá, ta bây giờ đã không còn là Ma tôn.”

“Người biết chuyện năm đó cũng chỉ có ta và Vô Cương, Vô Cương đã uống ‘Túy sinh mộng tử’ [1], bây giờ cũng chỉ còn lại mình ta. Người muốn trả thù hay muốn làm gì cũng được, chỉ cần nhắm vào một mình ta là đủ!”

[1] *sống mơ mơ màng màng*

Thì ra là thế. Mạc Sinh Bạch tổng hợp lại tin tức gom được từ các nơi, cũng đại khái có thể đoán được chân tướng câu chuyện đến bảy tám phần “Nếu năm đó các người có thể làm ra loại chuyện kia, thì đây đã tính là gì.”

“Người nên quay về Ma giới.”

“Tại sao ta phải quay về Ma giới? ” Mạc Sinh Bạch lộ ra nụ cười ma mị mê hoặc chứng sinh, ánh mắt cũng biến thành màu đỏ như máu “Thứ Vô Cương thiếu ta, ta nhất định sẽ đòi lại!”

Huyền Minh bị nụ cười của hắn đóng đinh tại chỗ, thất hồn lạc phách mà nhìn thân ảnh Mạc Sinh Bạch biến mất trước mặt mình.

Trong Quỳnh Hoa Điện, Vô Cương nhìn Mạc Sinh Bạch tư thái tao nhã đang bước về phía mình, cũng không mở miệng hỏi.

Mạc Sinh Bạch lại chủ động nói ra “Tiểu tiên vừa nãy đi gặp một lão bằng hữu.”

“Người không cần nói mấy thứ này với ta.”

Mạc Sinh Bạch cười cười, vẻ mặt ôn nhu “Chơi cờ chứ?”

Vô Cương không nói gì, hai người ăn ý ngồi xuống, Vô Cương dùng quân trắng, Mạc Sinh Bạch dùng quân đen. Nước cờ của Vô Cương giống như mạng nhện, rậm rạp chi chít, nơi nơi đều là bẫy rập, mà nước cờ của Mạc Sinh Bạch lại là mãnh liệt tiến công về trước, một đường chém giết, thế không thể đỡ. Hai người đều là loại người tinh tế tỉ mỉ, qua mấy ván đều chỉ hoà nhau.

Tiếng vang khi quân cờ lướt trên bàn cờ thật khiến lòng người kích động, thần sắc hai người lại bình tĩnh, một chút cũng không thể nhìn ra tình huống tàn sát kịch liệt trên bàn cờ. Trong tâm Vô Cương đột nhiên sinh ra một cảm giác quen thuộc với người này, giống như thật lâu trước kia đã từng quen biết, nhưng chỉ trong thoáng chốc, loại cảm giác quen thuộc này lại biến mất vô tung vô ảnh.

“Người, rất tốt.”

Mạc Sinh Bạch thu hồi quân cờ “Không biết ngài đang nói đến phương diện nào?”

Ánh mắt Vô Cương không hề để tâm, tựa như chưa từng nói qua câu nói kia.

“Cờ cũng đã đánh xong, tiểu tiên kể cho ngài nghe một câu chuyện được không?”

“Sẵn lòng lắng nghe.”

“Mở đầu cũng giống như những câu chuyện khác, tiểu tiên muốn kể là một câu chuyện thật lâu thật lâu trước kia.” Mạc Sinh Bạch thoáng nhìn qua Vô Cương, bắt đầu “Có một vị thần tiên cùng một tên Ma tộc yêu nhau. Ma tộc kia có một món chí bảo, vị thần tiên kia vì có được món chí bảo này mà khiến tên Ma

tộc trọng thương, trong lúc Ma tộc hấp hối, vị thần tiên này lại quay về Thiên giới, còn quên đi tất cả mọi thứ có liên quan đến người kia.”

“Hết rồi?”

“Hết rồi. Ngài nghĩ vị thần tiên đó làm đúng không?”

“Thần Ma yêu nhau vốn là một sai lầm.”

“Đây là câu trả lời của ngài?”

“Ma tộc kia cuối cùng thế nào?”

“Thần vương, đây chỉ là một câu chuyện trong miệng tiểu tiên mà thôi. Không có thật.” Mạc Sinh Bạch hướng y nở nụ cười nhạt “Ngài không phải đã nói sao, Thần Ma yêu nhau vốn là một sai lầm.”

Trong lòng Mạc Sinh Bạch dâng lên một cổ cảm giác buồn đau tê lương, có lẽ là ý thức nguyên chủ lưu lại. Vô Cương chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói ra một câu đã làm cho nguyên chủ đau đớn đến như vậy, có thể thấy được lúc trước hắn đã đào tâm đào phế ra yêu Vô Cương đến nhường nào, mà Vô Cương lại đập đổ tất cả mọi thứ phản bội hắn.

Vô Cương nếu có thể dựa vào một chén ‘Túy sinh mộng tử’ mà quên đi hết thấy, vậy hắn nhất định sẽ làm cho Vô Cương cảm thụ một chút nỗi đau tê tâm liệt phế từ sâu trong tim của nguyên chủ! Vô Cương, đến đây mà cùng nhau đấu một trận sảng khoái nào. Giọt nước mắt của Thần vương? Mạc Sinh Bạch cảm thấy mình nhất định phải có cho bằng được.

63. Quyển 6 - Chương 63: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cạn Bã 6

Không khí Ma Cung vẫn hệt như thường ngày, chờ các Trưởng lão của Ma tộc rời khỏi điện, Tu La lại bắt đầu chà lau thanh Tu La Dao của mình, động tác dịu dàng giống như đang đối đãi với người mình yêu thương nhất, không hề nhìn thấy một tia giết chóc máu tanh cùng tàn nhẫn.

Mị Cơ trang điểm tỉ mỉ, ý đồ đem bộ dáng đẹp nhất của mình bày ra trước mắt nam nhân lạnh lùng này. Ả khẽ hé đôi môi đỏ thắm, thanh âm chất chứa một tia mỉa mai hoặc “Mị Cơ tham kiến tôn chủ.”

Tu La vẫn chú tâm vuốt ve thanh đao yêu thích của mình, đối với lời nói cố ý hiển thân của Mị Cơ mắt diếc tại ngơ.

Mị Cơ cũng không dám tiếp tục mở miệng, đôi mắt lộ ra si mê dõi theo nam nhân cường đại nhất Ma giới,

mỗi một đường cong trên người y, mỗi một động tác, đều có thể khiến cho tâm ả rung động. ả yêu nam nhân này, dù y chỉ coi ả như một công cụ tiết dục, ả vẫn đối với y không thể nào ngừng lại. Mị Cơ thấy Tu La rút cuộc đã lau xong thanh đao, lộ ra nụ cười hoàn mỹ đã luyện tập qua vô số lần, hi vọng có thể đạt được một chút yêu thích của nam nhân trước mặt, lại nghe y lạnh như băng phun ra một chữ “Cút!” Tươi cười của Mị Cơ cứng lại, nhưng ả rất nhanh đã giấu đi vẻ thất vọng trên mặt mình, tất cung tất kính lui ra ngoài.

Tu La nhìn nữ nhân vừa rời đi, lộ ra vẻ mặt phiền chán. Nhắc đến thì, cũng không biết cùng người cao cao tại thượng kia làm một hồi thì sẽ có tư vị gì đây nhỉ? Tu La vừa nghĩ đến hần, Mạc Sinh Bạch liền xuất hiện ngay trước mắt y! Tu La chớp chớp hai mắt, ngỡ rằng mình đang gặp ảo giác.

“Tu La, lần này ta đến là có việc muốn nhờ.”

Nghe được người trước mắt mở miệng, Tu La mới phát hiện hần là người thật, cũng may y vừa rồi chưa kích động đến mức đưa tay ra sờ thử “Ngài cứ nói.”

“Trong bảo khố của Ma Cung có một gốc Tình nhân thảo, có thể đem nó cho ta không?”

Tình nhân thảo, tên như ý nghĩa, là một vị thuốc có liên quan đến tình nhân, chỉ cần hai người cùng ăn một gốc Tình nhân thảo, dù cho hai bên có là loại kẻ địch không chết không ngừng cũng có thể trong nháy mắt trở nên yêu nhau, còn nguyên ý vì đối phương trả giá hết thảy, cho dù đó là tính mạng của chính mình. Loại cỏ này sinh trưởng ở nơi cực kỳ khắc nghiệt, gốc Tình nhân thảo duy nhất kia là do Ma vương đời trước, cũng chính là nguyên chủ, cơ duyên xảo hợp mà tìm được. Tu La mặt không chút thay đổi hỏi “Ngài lấy nó làm gì? Là muốn dùng trên người ai?”

“Chuyện này ngươi không cần hỏi đến.”

“Gốc Tình nhân thảo này, Tu La không muốn cho ngài.” Tu La nhìn chằm chằm vào mắt Mạc Sinh Bạch, không chút do dự nói ra câu từ chối.

“À? Tại sao?” Mạc Sinh Bạch thật sự không nghĩ tới sẽ ăn phải bẽ môn canh của Tu La, dù sao sự sùng bái của Tu La đối với hần vô cùng rõ ràng.

“Bởi vì, ta muốn cùng ngài một chỗ.”

Mạc Sinh Bạch nhìn vẻ mặt Tu La trấn định nhưng bên tai lại phiếm hồng, không biết phải làm sao “Chuyện này không được. Ta chỉ có thể xem ngươi như vãn bối mà đối đãi, ngươi cũng giống như đồ đệ của ta vậy.”

“Ta biết, nhưng ta thích ngài.” Sau khi cùng Mạc Sinh Bạch ngã bài, Tu La cũng đơn giản nói ra hết thảy “Sau khi ngươi rời đi, dù ta có làm gì cũng sẽ nhớ tới ngươi. Còn nữa, ta cũng không thể lên giường với người khác, ta chỉ muốn ngươi. Mạc Sinh Bạch, ta cho tới bây giờ chưa từng xem ngươi là sư phụ, dù ngươi quả thật đã dạy cho ta không ít thứ.”

Mạc Sinh Bạch đối với sự thô lỗ trắng trợn của Tu La có chút lúng túng “Tu La, người có từng nghĩ tới, tình cảm của người đối với của ta có thể chỉ là sự sùng bái đối với kẻ mạnh, chứ không phải là ý kia?”

“Người không cần khuyên ta nữa, ta không có khả năng sẽ lẫn lộn hai loại tình cảm này.”

“Tu La, chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không? Người có thể đem Tình nhân thảo cho ta chứ?”

Tu La hừ lạnh một tiếng “Rốt cuộc là ai đã làm cho ngài phải hạ mặt mũi đến chỗ ta cầu Tình nhân thảo? Chỉ sợ là hoa rơi hữu tình, nước chảy vô ý.”

“Người nói nhầm hai vế rồi. [1]” Mạc Sinh Bạch bất đắc dĩ cười cười “Được rồi, người nói đi, ta phải làm sao thì người mới đem Tình nhân thảo cho ta?”

[1] câu của Tu La phải là ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’ mới đúng

Cảm xúc trong đáy mắt Tu La bị kiềm nén đến đáng sợ “Nếu ngài không có gốc Tình nhân thảo này thì sao?”

“Không thể không có.”

“Được thôi.” Tu La cười tà khí, tình dục nơi đáy mắt từng chút một lan tràn ra ngoài “Ngài hôm nay chỉ cần cùng ta lên giường một lần, ta sẽ đem Tình nhân thảo cho ngài, thế nào?”

Mạc Sinh Bạch nhìn Tu La thật sâu, trầm mặc một lúc, cuối cùng đáp “Được.”

Cơ thể Tu La là một cơ thể rất có sức bật, đường cong hoàn mỹ, cơ bắp cân xứng xinh đẹp, lúc Mạc Sinh Bạch xoa nhẹ lên lưng y an ủi, có thể cảm giác được thân thể y đang vô cùng căng thẳng “Thả lỏng.” Hết thấy đều rất yên tĩnh, thời điểm thứ của Mạc Sinh Bạch tiến thẳng vào dững đạo chật hẹp của y, y liền hung hăng cắn lên vai Mạc Sinh Bạch một cái. Về mặt Mạc Sinh Bạch không hề thay đổi, ôm lấy đầu Tu La, dùng môi hôn lên đôi môi có chút khô khốc của y, nụ hôn này mềm nhẹ mà triền miên, Tu La không khỏi đắm chìm vào đôi mắt mỹ lệ vô song kia, lực đạo hai chân quán quýt lấy thắt lưng đối phương cũng nhẹ đi, Mạc Sinh Bạch giúp y điều chỉnh tốt tư thế, từng chút một dùng sức. Tu La bị hấn va chạm đến quân lính tan rã, cả người bủn rủn vô lực, tùy ý người kia đối với y muốn làm gì thì làm.

Mạc Sinh Bạch vừa định dùng một thuật chữa trị cho những dấu vết xanh tím phủ kín người Tu La, lại bị y ngăn lại “Đừng xóa nó, đây đều do người làm ra, ta thích để như vậy.”

Mạc Sinh Bạch chỉ có thể ôm y kéo vào trong ngực mình “Ngủ đi, ngày mai ta mới đi.”

Ánh mắt Tu La sáng lên “Được.”

Mạc Sinh Bạch hôn lên đôi mắt y “Mau ngủ đi.”

“Ta không ngủ được, Ma vốn không cần nghỉ ngơi.”

“Được rồi.” Nụ cười của Mạc Sinh Bạch cứng ngắc.

Tu La vòng hai tay siết chặt lấy eo Mạc Sinh Bạch “Ta chưa bao giờ trải qua cảm giác thích đến như vậy. Thật đấy!” Mạc Sinh Bạch còn chưa biết phải nói gì, Tu La lại nói thêm “Cảm giác làm với người, so với cảm giác khi ta giết người còn thích hơn.”

Mạc Sinh Bạch nhin không được mà đáp lại một câu “Những kẻ người giết vốn cũng không phải người.”

Tu La chớp mắt, biểu tình vô cùng nghiêm túc, đang lúc Mạc Sinh Bạch nghĩ y có chuyện quan trọng gì muốn nói, Tu La lại quăng cho hắn ba chữ “Người thích không?”

“... Thích.” Kỳ thật dựa theo tâm tình lúc này của Mạc Sinh Bạch, hắn càng muốn trả lời y một câu ‘Ha ha’.

“Vậy người hiện tại có chút nào thích ta không?”

Mạc Sinh Bạch đối với vấn đề này của Tu La chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Tu La cũng không nản lòng “Vậy thân thể của ta, người có thích chút nào không?”

Mạc Sinh Bạch vẫn im lặng như trước.

Tu La tự cho là đúng nói “Người thích thân thể của ta.”

“Tu La.” Mạc Sinh Bạch thở dài một hơi rất nhẹ “Chúng ta không thích hợp.”

Mạc Sinh Bạch vừa dứt lời, hệ thống liền xông ra!

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ đã tạo ra nhiệm vụ chi nhánh! Nhiệm vụ chi nhánh, có được tình yêu của Ma vương đương nhiệm, cũng chính là Tu La, làm cho y đối với ngài thề chết không đổi!

Nếu như hệ thống có thực thể, Mạc Sinh Bạch không chút nghi ngờ bản thân sẽ lập tức đánh chết nó! Thứ nhiệm vụ loạn thất bát tao gì đây chứ, cũng may là còn chưa bảo hắn phải kéo đầy độ ngược tâm của Tu La. Như vậy xem ra, hệ thống vẫn còn có chút tiết tháo nhỉ? Tiết tháo cái rắm! Không phải sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, hắn sẽ rời khỏi thế giới này à? Vậy độ ngược tâm sẽ thẳng tắp một đường mà tự kéo đầy thôi! Càng làm cho Mạc Sinh Bạch không chịu nổi là, bây giờ hệ thống lại không cho hắn xem

độ hảo cảm của nhân vật! Rốt cuộc thì thế nào mới được tính là nhiệm vụ chi nhánh hoàn thành chứ?!

“Người không thử thì làm sao biết là không thích hợp?”

Lời nói của Tu La trực tiếp đánh gãy cảm giác vô lực của Mạc Sinh Bạch, Mạc Sinh Bạch nhìn Tu La nằm trong lòng mình, ánh mắt thâm thúy “Nếu như, ta là nói nếu như, ta có thể hoàn thành chuyện mà ta vẫn chưa thể hoàn thành, có lẽ ta sẽ trở về Ma giới.”

“Người đang đáp ứng ta?” Tu La nhướn cao đôi mày.

“Phải.”

Màn đêm yên tĩnh, hết thấy đều chìm trong im lặng, Mạc Sinh Bạch cùng Tu La tứ chi gắt gao quần quít, trong đêm tối tiếp tục trầm luân.

64. Quyển 6 - Chương 64: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cặn Bã 7

Mạc Sinh Bạch sở dĩ có thể nghĩ ra chiêu này, là vì nhầm vào lỗ hổng của thiết lập hệ thống. Mạc Sinh Bạch không phải nguyên chủ, linh hồn của hắn và thân thể là hai người khác nhau, cho nên Tinh nhân thảo đối với hắn không hề có tác dụng. Chẳng qua, tác dụng của Tinh nhân thảo đối với Vô Cương chắc chắn sẽ rất lớn.

Rất rõ ràng, Mạc Sinh Bạch có thể phát hiện ánh mắt Vô Cương luôn cố ý vô tình mà dính trên người hắn, nhưng chỉ cần hắn nhìn qua, Vô Cương sẽ vờ như không có việc gì quay đầu đi. Mặc kệ vẻ mặt Vô Cương có bao nhiêu bình tĩnh không chút sơ hở, Mạc Sinh Bạch vẫn biết, vị Thần vương cao cao tại thượng này, một Vô Cương thanh lãnh nhưng lạnh lùng như tuyết, trong lòng đang rối loạn.

Mạc Sinh Bạch vươn tay dọn dẹp bàn cờ hỗn loạn “Tâm của ngài vốn không đặt trên ván cờ này, tiểu tiên tuy rằng thắng, cũng là thắng không vẻ vang.”

Tay phải Vô Cương còn cầm một quân cờ trắng, vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt không có chút gợn sóng.

Mạc Sinh Bạch cũng nhìn y, không hề lộ ra nửa phần cảm xúc.

Hai người cứ trầm mặc như vậy, bầu không khí an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở lẫn nhau.

Huyền Minh đã suy nghĩ vài ngày, vẫn quyết định đến thăm dò ý tứ của Vô Cương một chút, nhưng không ngờ tới khi vừa bước vào Quỳnh Hoa Điện, lại nhìn thấy tình cảnh hai người này đang ngồi im lặng nhìn nhau.

“Huyền Minh, ngươi tới Quỳnh Hoa Điện có chuyện gì sao?”

Huyền Minh nhìn chăm chăm Mạc Sinh Bạch, không đáp lời.

Mạc Sinh Bạch lại dẫn đầu bước lên tiếp đón “Bái kiến Huyền Vũ đại nhân.”

Huyền Minh cũng không để ý đến hắn, trực tiếp đem ánh mắt nghi hoặc ném qua Vô Cương.

Vô Cương cũng không nhanh không chậm giải thích “Hắn là tiên sĩ ta đã giúp đỡ vài ngày trước, hắn nói có ân thì phải báo đáp, nên ở lại Quỳnh Hoa Điện.”

“Vương, để vị tiên sĩ không rõ lai lịch này ở lại Quỳnh Hoa Điện chỉ sợ không hợp lễ.” Lúc Huyền Minh nói đến bốn chữ ‘không rõ lai lịch’ còn cố ý tăng thêm ngữ khí, hy vọng có thể khiến Vô Cương cảnh giác.

“Quỳnh Hoa Điện này từ trước đến nay chỉ có một mình bản tôn, hắn ở lại, bản tôn sẽ có thêm một người có thể cùng chơi cờ, có chỗ nào không hợp lễ?” Hàm ý chính là Thần vương ta đây nguyện ý để cho người ta ở lại nhà mình, liên quan gì đến Huyền Minh người?

Huyền Minh tất nhiên cũng nghe ra hàm ý trong câu nói của Vô Cương, sắc mặt nhất thời có chút lúng túng. Chuyện ân ân oán oán yêu hận tình thù của Mạc Sinh Bạch và Vô Cương, hắn biết vô cùng rõ ràng, chỉ là Vô Cương đã quên đi hết thảy, nhưng có Mạc Sinh Bạch ở một bên nghe, hắn muốn nhắc nhở cũng không thể nhắc nhở được!

Mạc Sinh Bạch biết có mình ở đây Huyền Minh sẽ không thể nói gì với Vô Cương, vì thế liền vờ như vô cùng thức thời “Tiểu tiên còn có chuyện gấp, xin được cáo lui trước.”

Huyền Minh nhìn bóng dáng Mạc Sinh Bạch hoàn toàn rời khỏi đại điện mới nhẹ nhõm thở ra một hơi. Mạc Sinh Bạch này không biết đã dùng phương pháp gì che đi ma khí trên người, thân phận Ma tộc của hắn thế nhưng có thể qua mắt được cả Vô Cương! Nhưng khiến Huyền Minh kinh hãi chính là với thần lực của bản thân, hắn lại không thể nhìn ra độ nông sâu của Mạc Sinh Bạch! Chỉ mới một ngàn năm, Mạc Sinh Bạch so với năm đó lại càng sâu không lường được. Hắn ta thế nhưng có thể trực tiếp khiến cho Vương để hắn lưu lại Quỳnh Hoa Điện, hành động này rất cuộc là có ý gì đây?

“Huyền Minh, ngươi đến đây chỉ để bản tôn nhìn ngươi ngẩn người?”

Huyền Minh này lúc mới khôi phục tinh thần “Không biết vị tiên sĩ này phải ở lại Quỳnh Hoa Điện trong bao lâu?”

Vô Cương chỉ đạm mạc trả về một câu “Huyền Minh, ngươi quá phận.”

Huyền Minh kiên trì tiếp tục nói “Vị tiên sĩ này thân phận không rõ, tùy tiện ở lại bên người ngài, chỉ sợ

là muốn ráp tâm hại người.”

“Từ khi nào thì người lại cẩn thận từng chút một như vậy? Huyền Minh, người có việc gạt bản tôn?”

“Huyền Minh không dám.” Từ câu trả lời của Vô Cương, Huyền Minh đã hiểu được Vô Cương có ý che chở cho Mạc Sinh Bạch, thậm chí ngay cả tên của Mạc Sinh Bạch cũng không định nói với mình. Chẳng qua loại tình huống này cũng thật khéo.

“Được rồi, người đến rồi cuộc là vì chuyện gì?”

“Gần đây Huyền Minh đọc được một câu chuyện, nhưng câu chuyện này lại có một chỗ khuyết thiếu, nên muốn nhờ ngài giúp Huyền Minh giải thích nghi hoặc.”

“Nói đi.”

“Câu chuyện này kể về một đôi tình nhân. Người nam mang mục đích tiếp cận một người nữ mang theo bảo vật, người nữ yêu người nam, nhưng hắn lại thừa dịp nàng không đề phòng mà cướp đi món bảo vật kia, còn suýt chút nữa giết chết nàng. Rất nhiều năm sau, người nam đã quên đi mọi thứ về nữ nhân này, nhưng nàng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn, vậy rốt cuộc nàng ta sẽ đối với hắn làm chuyện gì đây?”

Vô Cương cảm thấy Huyền Minh dường như ám chỉ chuyện gì đó “Chuyện người muốn hỏi là vấn đề này?”

“Đúng vậy.”

“Câu chuyện kia không có kết cục sao?”

“Không thấy phần kết thúc, Huyền Minh chỉ tìm được như thế, nhưng lại thật sự muốn biết sau đó sẽ có chuyện gì xảy ra, cho nên mới đến tìm ngài.”

Vô Cương liếc mắt nhìn Huyền Minh, con người thoáng thâm trầm “Tên nam nhân kia nếu đã lừa gạt tình cảm của nàng, còn đoạt đi bảo vật quý giá, nàng chắc chắn sẽ bày mưu đặt kế nam nhân hết như hắn đối với nàng năm xưa. Dù sao, để cho hắn cảm nhận được tất cả thống khổ của nàng năm đó, mới là cách trả thù tốt nhất, đúng không?”

Huyền Minh khó khăn lắm mới có thể khiến bản thân bình tĩnh trở lại “Vậy, nam nhân kia đã từng yêu nàng chứ?”

“Chuyện tình cảm, mấy ai có thể biết được đây?”

“Vương, nếu ngài đã giải thích nghi hoặc cho Huyền Minh, Huyền Minh liền cáo từ.”

Vô Cương nhìn theo Huyền Minh tâm sự nặng nề rời đi, luôn có cảm giác phản ứng của Huyền Minh rất không đúng, câu chuyện trong lời của hắn cũng tuyệt đối không chỉ là một câu chuyện đơn giản như vậy. Huyền Minh này, bộ dáng muốn nói lại không nói nên lời rốt cuộc là tại sao đây?

Huyền Minh vừa mới bước ra khỏi Quỳnh Hoa Điện liền nhìn thấy Mạc Sinh Bạch đang đứng một bên như đang chờ hắn.

“Nhanh như vậy đã ra?”

Huyền Minh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn “Cũng không liên quan đến ngươi.”

“À, đúng là không có liên quan gì quá lớn. Vậy đổi câu đi, Chu Tước thế nào rồi?”

“Ta không muốn so đo với ngươi, chuyện của Vương và ngươi, ta không định quản, mà cũng không thể quản.” Huyền Minh nhìn Mạc Sinh Bạch thật sâu “Ta chỉ hy vọng, ngươi đừng đem ân oán năm đó của hai người liên lụy đến hai giới Thần Ma.”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, Huyền Minh. Ta là người ân oán phân minh, một ngày ta còn ở đây, ta sẽ không để hai giới Thần Ma khai chiến.”

“Hy vọng ngươi nói được làm được.” Huyền Minh hướng ánh mắt về phía xa xa “Có muốn lấy lại món đồ năm đó của ngươi không? Ta có thể nói cho ngươi biết.”

“Huyền Minh, rốt cuộc là ngươi ngốc hay ta khờ?” Mạc Sinh Bạch cũng phóng tầm mắt về nơi Huyền Minh đang nhìn “Ngươi bây giờ trả lại cho ta thì còn có ý nghĩa gì? Chuyện năm đó đã xảy ra, dù có thế nào cũng không thể che giấu được.”

“Nhưng mà, dù sao ngươi cũng không sao cả, đúng không?” Khi nói những lời này, Huyền Minh cũng có chút chột dạ.

“Cho dù ta bây giờ không sao, nhưng mà món nợ y thiếu ta, ta nhất định sẽ bắt y phải trả lại hết toàn bộ.”

Giọng điệu Mạc Sinh Bạch cũng không quá kịch liệt, thậm chí còn có một loại cảm xúc vân đạm phong khinh, giống như đang nói về chuyện của một người nào đó, nhưng Huyền Minh vẫn cảm giác được một cỗ áp lực khó hiểu, đè ép hắn đến mức không thể thở nổi.

“Huyền Minh, ngươi là người duy nhất biết rõ mọi chuyện. Cho nên ta sẽ để cho ngươi, trở thành người chứng kiến kết cục cuối cùng của ta và Vô Cương.”

Mái tóc dài của Mạc Sinh Bạch được gió thổi tung bay, ánh mắt rét lạnh không chút cảm tình, cả người tản mát loại khí thế bề ngạnh thiên hạ, giống như vạn vật chúng sinh đều không để vào mắt. Huyền Minh

nhìn một Mạc Sinh Bạch như vậy, giống như lại nhìn thấy vị Ma vương năm đó, dự cảm bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

65. Quyển 6 - Chương 65: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cặn Bã 8

Lại đến thời gian Tứ đại thần thú tụ hội, lần này địa điểm là ở Thanh Long Điện của Thanh Tiêu. Hôm nay Thanh Tiêu và Bạch Nghiễn vô cùng thân kỳ mà không cãi nhau ầm ĩ, ngược lại cùng ngồi nhìn hai người từ này đến giờ vẫn không chịu nói lời nào, Huyền Minh và Chu Tước.

“Hai người các người, cãi nhau?” Thanh Tiêu thăm dò hỏi một câu.

“Không có.”

“Không có.”

Đáp lại Thanh Tiêu là hai đáp án giống hệt nhau.

Thanh Tiêu cũng không hỏi lại, dùng ánh mắt liếc nhìn Bạch Nghiễn. Bạch Nghiễn rất nể mặt mà phối hợp cùng y “Hai người các người đừng căng thẳng như vậy, này giờ một câu cũng chưa chịu nói, ta và giun xanh nhỏ cũng không phải kẻ mù, sao lại không nhìn ra hai người có chuyện?”

Thanh Tiêu mới vì Bạch Nghiễn chịu phối hợp mà cảm thấy vui mừng, kết quả lại nghe thấy ba chữ ‘giun xanh nhỏ’, khuôn mặt lập tức trầm xuống.

Chu Tước bảo trì im lặng, chỉ là sắc mặt có nhìn thế nào cũng không tốt nổi.

Thanh Tiêu không thể nhìn Chu Tước như vậy “Hai người các người thẳng thắn với nhau không phải tốt hơn à? Sao lại đột nhiên nháo loạn? Chu Tước, còn cái bộ dáng này của ngươi nữa, đừng nói là Huyền Minh cướp vợ của ngươi nhé?” Nói xong Thanh Tiêu lại vui vẻ mà cười to hai tiếng “Chu Tước, ngươi làm gì có vợ để cho hắn đoạt chứ, đúng không? Chuyện gì cũng được, ầm ĩ không vui làm gì hả?”

Thanh Tiêu vừa dứt lời, bầu không khí giữa Huyền Minh và Chu Tước càng trở nên cứng ngắt.

Bạch Nghiễn cho Thanh Tiêu một ánh mắt xem thường, ý giống như đang nói, cái con rồng ngốc này!

Thanh Tiêu cũng nhận ra bầu không khí đã bắt đầu kỳ quái “Ta, ta chỉ là nói đại thôi, sẽ không phải nói trúng rồi chứ? Ha ha.”

Bạch Nghiễn không thể nhìn nổi “Đề tài này dừng lại ở đây.”

“Đúng đúng.” Thanh Tiêu cực lực nói sang chuyện khác “Kể cho các người một chuyện có liên quan đến Vương nhé. Cách đây vài ngày, Tử Hà nhờ ta giải trừ ma độc cho một người, nhưng mà người này nha, độc của hắn ta không giải được, nên ta liền dẫn hắn đi gặp Vương. Các người đoán xem kết quả thế nào?”

Nghe đến đây, sắc mặt Huyền Minh đã cực kém, thế nhưng trên mặt Chu Tước và Bạch Nghiễn lại nhiều thêm một tia hứng thú.

Thanh Tiêu vừa lòng cười cười, cũng không thừa nước đục thả câu nữa “Tiên sĩ này sau khi được Vương chữa khỏi, liền trực tiếp ở lại Quỳnh Hoa Điện!”

Về mặt Chu Tước và Bạch Nghiễn đã bắt đầu nghiêm túc. Hai người liếc nhìn nhau, đều thấy được cảnh giác trong mắt đối phương. Bạch Nghiễn mở miệng hỏi “Tiên sĩ này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Không chỉ có thể khiến Tử Hà mở miệng, còn có thể làm cho Vương lưu hắn lại Quỳnh Hoa Điện! Chắc chắc là lai giả bất thiện. Thanh Tiêu, ngươi có biết thân phận của tiên sĩ này không?”

Thanh Tiêu có chút không quen với một Bạch Nghiễn nghiêm túc như vậy, xấu hổ sờ sờ mũi mình “Tử Hà nói người nọ có ơn với nàng, nên khi nàng ấy dẫn người đến ta cũng không nghĩ nhiều. Thân phận người nọ ta thật sự không biết, thoát nhìn cũng giống một Tán tiên, ta chỉ biết tên của người kia thôi.”

Chu Tước cau mày hỏi “Vậy tên của hắn là gì?”

Thanh Tiêu không cần nghĩ mà trả lời “Mạc Sinh Bạch.”

Sắc mặt Chu Tước tái nhợt “Là hắn?”

“Người biết hắn?” Thanh Tiêu có chút ngạc nhiên.

Chu Tước không lập tức trả lời vấn đề của Thanh Tiêu, mà đem ánh mắt nghi vấn chuyển về phía Huyền Minh đang không nói được lời nào.

Huyền Minh cười khổ “Người hỏi ta, ta cũng không biết phải giải thích thế nào.”

Trong mắt Chu Tước lộ ra trào phúng “Các người không phải yêu nhau sao? Tại sao lại có liên quan đến Vương?”

“Mặc kệ người tin hay không, Chu Tước, ta giải thích với người một lần nữa, ta và Mạc Sinh Bạch tuyệt đối không phải là loại quan hệ như người nghĩ.”

“À? Vậy các người là loại quan hệ gì?”

Huyền Minh lại im lặng, hẳn không muốn nói dối Chu Tước, nhưng chuyện năm đó hẳn cũng không thể nói cho Chu Tước biết. Điều hẳn có thể làm, cũng chỉ có im lặng.

Chu Tước cười lạnh “Đây là câu trả lời của người? Ta đã hiểu.” Dứt lời, phất tay áo bỏ đi.

Huyền Minh cũng không muốn tiếp tục ngồi ở Thanh Long Điện, cũng chấp tay rời đi.

Thanh Tiêu ngây ngốc nhìn mọi thứ vừa xảy ra trước mắt, cả người còn chưa kịp phản ứng “Tại sao thành như vậy? Sao lại có quan hệ hỗn loạn quá vậy?”

Bạch Nghiễn nở nụ cười xấu xa “Ta có biết một ít chuyện.”

“Thật? Nói nghe xem.”

“Đầu tiên, ta sẽ nói cho mọi người biết một chuyện. Huyền Minh đã thích Chu Tước rất rất nhiều năm, Chu Tước vẫn chưa hề phát hiện.”

“Cái gì? Sao người lại biết?”

“Nhìn không ra có lẽ cũng chỉ có Chu Tước và người.” Bạch Nghiễn như ám chỉ mà cười cười.

“Vậy Mạc Sinh Bạch và bọn họ lại là chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện này hay là thôi đi.”

“Gì chứ?”

“Tại sao chúng ta phải xen vào chuyện của người khác? Trước tiên nói chút chuyện của chúng ta không tốt hơn sao?”

Thanh Tiêu thấy đôi mắt đào hoa của Bạch Nghiễn híp lại, nhất thời cảm giác không tốt, ngay cả mi mắt cũng giật giật “Giữa, giữa chúng ta thì có chuyện gì để nói chứ!”

“Người cảm thấy không có à?” Bạch Nghiễn cười càng thêm nguy hiểm, từng bước một đến gần Thanh Tiêu, trực tiếp hôn lên đôi môi hẳn đã khát khao từ lâu, hương vị so với trong tưởng tượng còn thơm ngọt hơn. Bạch Nghiễn buông Thanh Tiêu ra “Người bây giờ còn cảm thấy giữa chúng ta không có gì để nói nữa không?”

Thanh Tiêu bị nụ hôn của hắn làm cho ngây dại, kinh ngạc mà vươn tay sờ lên môi mình “Người, người, người có ý gì?!”

“Ta vẫn luôn muốn làm vậy với người. Ta có ý gì, người còn chưa nhìn ra sao?”

“Ta, ta có chút rồi!” Thanh Tiêu cảm thấy đầu óc của mình tuyệt đối không đủ dùng! Lúc này rõ ràng còn đang nói về chuyện giữa Huyền Minh và Chu Tước, sao giờ Bạch Nghiễn lại đột nhiên hôn y rồi?

Bạch Nghiễn lại thừa dịp y chưa hồi thần mà tiếp tục hôn lên, lưu loát cạy mở khớp hàm y, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào khoang miệng Thanh Tiêu, cho đến khi đem Thanh Tiêu hôn đến sắc mặt ửng hồng “Vậy giờ, người đã hiểu chưa?”

“Người, người đừng làm vậy, Bạch Nghiễn!”

“Giả vờ gì chứ?” Bạch Nghiễn cười khê “Người cũng có cảm giác, đúng không?”

“Người, người...” Thanh Tiêu bị Bạch Nghiễn làm tức đến không nói nên lời.

“Được rồi, ta biết người muốn nói gì mà. Người muốn hỏi tại sao ta lại đột nhiên đối với người như vậy đúng không?”

Thanh Tiêu gật gật đầu.

“Người hôm nay cũng nhìn thấy Huyền Minh và Chu Tước rồi, ta sợ chúng ta sẽ giống như bọn họ. Ta trước kia cũng giống như Huyền Minh, đều không dám nói ra, nhưng nhìn Huyền Minh bây giờ, ta cảm thấy mặc kệ thế nào vẫn phải cố gắng một chút.”

Đột nhiên được Bạch Nghiễn thổ lộ, Thanh Tiêu ngoại trừ kinh ngạc bên ngoài, còn có một tia kinh hãi ngay cả chính y cũng không thể nhận ra “Vậy người, vậy người tại sao lúc bình thường không có việc gì liên can nhau với ta? Ta vẫn nghĩ người ghét ta...”

“Sao lại vậy được? Ta chỉ muốn trêu đùa người thôi, bởi vì bộ dáng tức giận của người rất đáng yêu.”

“Người...” Thanh Tiêu xấu hổ.

“Được rồi, rỗng nhỏ ngực.” Bạch Nghiễn lại hôn lên hai má y “Chúng ta về sau cứ như thế này đi.”

Thanh Tiêu bị hắn hôn đến đỏ mặt “Ta, ta còn chưa đáp ứng người!”

Bạch Nghiễn như suy nghĩ mà gật gật đầu, trực tiếp đem Thanh Tiêu đang ngồi ôm lấy “Chúng ta cứ lên giường rồi bàn tiếp đi.”

“Á! Bạch Nghiễn, không được! Ta, ta đáp ứng người!”

Bạch Nghiễn cười xấu xa “Đáp ứng rồi?”

Thanh Tiêu bị bắt ép nói ra “Đáp ứng rồi.”

“Vậy tiếp theo làm việc chúng ta nên làm thôi.”

“Á! Bạch Nghiễn! Không được mà!”

Tình dục trong mắt Bạch Nghiễn quay cuồng đến đáng sợ “Tại sao không được? Ta đã nhìn rất lâu rồi.”

Thanh Tiêu có phần bị bộ dạng này của Bạch Nghiễn dọa sợ, cũng không dám dùng sức, thanh âm mềm đi “Vậy, ta đây phải ở trên.”

Bạch Nghiễn cười vô cùng thoải mái “Không được!”

Trong nháy mắt cả người Thanh Tiêu lập tức không khỏe “Dựa vào đâu chứ? Ta mới là người đứng đầu Tứ đại thần thú! Người, á! Ta, ta là rồng, sao có thể bị một con hổ già như người đè dưới thân chứ!”

Trong lúc Thanh Tiêu nói chuyện, Bạch Nghiễn đã cởi sạch y phục của Thanh Tiêu, hơn nữa còn đem cả người y chặt chẻ áp dưới thân “Người không biết bây giờ nói những lời này là quá muộn à?”

Vì thế dưới sự ồm ờ của Thanh Tiêu, Bạch Nghiễn đem Thanh Tiêu lăn qua lộn lại làm đến vài lần, nhìn thấy mỗi một tấc da thịt trên người Thanh Tiêu đều để lại dấu vết thuộc về một mình hắn, mới vừa lòng nở nụ cười. Nhưng miệng vẫn uy hiếp nói ra một câu “Rồng nhỏ ngốc à, người nếu cùng ta một chỗ, tốt nhất mau đem mấy thị thiếp của người đuổi đi hết đi!”

“Không, không nghe!”

“Còn cãi được à?” Bạch Nghiễn đỉnh một cái thật sâu “Nếu người không đuổi họ đi, vậy ta sẽ khiến người ba ngày ba đêm không thể xuống giường. Sao hả? Ta nói được là làm được nha.”

Thanh Tiêu bị hắn đỉnh đến mức sắp khóc “Quá, quá sâu.”

“Có đồng ý không? Hả?”

“Đồng ý, ta đều đồng ý. Ừm, a...”

“Vây là tốt.” Bạch Nghiễn nói xong lại tiếp tục động. Hai người đắm chìm vào nhau, cũng không quan tâm đây là đêm hay ngày.

66. Quyển 6 - Chương 66: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cặn Bã 9

Quỳnh Hoa Điện vẫn luôn là một nơi lạnh lẽo vắng vẻ, cho đến khi Mạc Sinh Bạch đến mới khiến y cảm giác được một chút ấm áp. Vô Cương đem ánh mắt chuyển qua người vẫn luôn khiến y tâm động không thôi, y không biết rốt cuộc là từ khi nào phần cảm tình đối với người này đã bắt đầu thay đổi, hết thấy giống như tự nhiên, cũng như loại cảm giác nước chảy thành sông, tầm mắt đã sớm không thể rời khỏi hắn. Quan trọng nhất chính là người này luôn lơ đãng cho y một loại cảm giác quen thuộc không thể nói nên lời, giống như cổ nhân đã quen biết nhiều năm.

“Đang nghĩ gì đấy?”

Vô Cương một lần nữa đánh giá Mạc Sinh Bạch trước mặt, mi mục như họa, mỗi một chỗ đều hoàn mỹ không chút tì vết “Người lớn lên rất khá.”

“Chỉ vì bộ dáng của ta tốt nên mới hấp dẫn ngài sao?”

“Người cảm giác được?”

“Tâm một người động, sao có thể không cảm giác được?” Mạc Sinh Bạch trả lời bằng một nụ cười.

Cảm giác tâm động của Vô Cương quá mức mãnh liệt, mãnh liệt đến mức y cảm thấy rất không đúng “Chúng ta, có phải trước kia đã từng gặp qua không?”

“Vây sao? Ta đối với ngài cũng có một loại cảm giác rất quen thuộc đấy.”

Vô Cương nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng hỏi “Khi nào thì người rời đi?”

“À? Ngài đây là không muốn để tiểu tiên xuất hiện trước mặt ngài nữa sao?”

“Sao có thể chứ? Chỉ là thể này không tốt.”

“Thể này là chỉ chuyện nào? Không tốt là tại sao không tốt?” Mạc Sinh Bạch cố ý kể sát Vô Cương, mi mục ẩn tình nhìn y.

Vô Cương nhìn khuôn mặt Mạc Sinh Bạch gần trong gang tấc, không nói gì, cũng không làm ra động tác gì, ngay cả vẻ mặt cũng không nhìn ra chút manh mối.

Mạc Sinh Bạch thầm cảm thấy kinh hãi với định lực của Vô Cương, y đã ăn Tình nhân thảo nhưng lúc này vẻ mặt vẫn có thể không đổi sắc, quả nhiên Thần vương chính là Thần vương! Mạc Sinh Bạch đưa tay duỗi đến trước ngực Vô Cương “Nơi này, rõ ràng đang đập rất nhanh.”

Vô Cương cầm lấy bàn tay Mạc Sinh Bạch đang vuốt ve trên ngực y, yên lặng nhìn hẩn một lúc lâu, mới thăm dò đem môi mình chạm vào môi Mạc Sinh Bạch. Mạc Sinh Bạch hơi hé miệng, hai người cứ như thế mà nhẹ nhàng chậm chậm hôn môi.

Chu Tước vừa bước vào Quỳnh Hoa Điện liền nhìn thấy cảnh tượng duy mỹ mà kích thích người khác này, y cố gắng nắm chặt lấy hai tay đang run rẩy không ngừng của mình “Vương.”

Biểu tình Vô Cương vẫn bình tĩnh trước sau như một “Có chuyện gì?”

“Vương, Chu Tước nghe nói, Quỳnh Hoa Điện của ngài lưu lại một tiên sĩ.”

“Như người đã thấy.”

“Vương, ngài đây là?”

“Chu Tước, tâm của người, rối loạn.”

Chu Tước cười khổ một tiếng “Chu Tước vĩnh viễn không thể làm ra vẻ mặt hồ hững như ngài, tâm tất nhiên sẽ loạn.”

“Vì sao?”

Chu Tước thản nhiên trả lời “Bởi vì người lúc này đang đứng bên cạnh Vương.”

Vô Cương nhìn về phía Mạc Sinh Bạch, Mạc Sinh Bạch lộ ra biểu tình nghi hoặc “Tuy rằng không biết Chu Tước đại nhân vì sao lại nói như vậy, nhưng mà, hôm nay mới là lần đầu tiên gặp được Chu Tước đại nhân đây.”

“Đúng, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.” Trong lòng Chu Tước nồng đậm mất mát “Vương, vậy Chu Tước cáo lui.” Tận mắt nhìn thấy hai người tình nồng mật ý, Chu Tước rốt cuộc cũng đã chết tâm, chỉ là cảm giác ở nơi nào đó trong trái tim y rộng tuếch, như đã thiếu đi mất thứ gì.

Huyền Minh nhìn Chu Tước thất hồn lạc phách bước ra, cũng không nói gì, chỉ yên lặng theo sau y.

“Huyền Minh, người đừng đi theo ta nữa.”

“Ta chỉ muốn bên cạnh người.”

“Ta không cần người bên cạnh.”

“Ta đã ở bên cạnh người mấy vạn năm, sau này cũng muốn tiếp tục bên người.”

Lúc này Chu Tước mới nâng mắt nhìn thẳng vào hắn “Huyền Minh, người đang an ủi ta sao?”

“Không, ta chỉ là muốn vĩnh viễn cùng người một chỗ.”

“Ta chỉ xem người như huynh đệ, nếu giữa chúng ta có thể xảy ra chuyện gì, vậy cũng đã sớm xảy ra.”

“Người, thật sự không thể cùng ta thử một lần?”

“Chúng ta không thích hợp.”

“Vậy, người nên quên Mạc Sinh Bạch đi.”

“Ta biết, ta và hắn cũng không thích hợp. Hắn thậm chí còn không biết ta là ai.” Chu Tước thở dài “Ta bây giờ chỉ hy vọng hắn và Vương sẽ tốt đẹp.”

Huyền Minh nhìn Chu Tước cố gắng hé ra nụ cười khổ, lòng đau đến lợi hại, hắn đối với thứ tình yêu kia của Chu Tước ghen tị không thôi. Tại sao phần tình yêu kia lại không thể chia cho hắn dù chỉ một chút chứ?

“Huyền Minh, ta đi trước. Người cũng trở về Huyền Vũ Điện đi.”

Cảm giác vô lực trong nháy mắt tập kích Huyền Minh, theo giọng điệu của Chu Tước, hai người kia nhất định đã cùng một chỗ, bây giờ thứ duy nhất hắn có thể làm chính là cầu nguyện chuyện giữa Vương và Mạc Sinh Bạch sẽ có thể nhanh chóng kết thúc.

Tử Hà đang ở Bách Thảo Viên sửa sang lại dược liệu, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt mất tự nhiên của Thanh Tiêu “Có chuyện gì sao?”

“Tử Hà, ta và Bạch Hổ cùng một chỗ.”

“Tử Hà đã sớm đoán được.”

“Vậy, còn thân phận của người?”

Tử Hà liếc mắt nhìn Thanh Tiêu “Thân phận của ta vẫn không bại lộ là được.”

“Người, người có phải đã sớm đoán được Mạc Sinh Bạch và Vương sẽ xảy ra chuyện gì đó không?”

“Tại sao người lại nghĩ như vậy?”

“Tử Hà, mặc dù ta không biết một ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta biết ở Thiên giới này, người có thể làm ra ‘Túy sinh mộng tử’ chỉ có một mình người.”

Tử Hà nhếch môi cười “Thanh Tiêu, hóa ra người luôn giả vờ hồ đồ để thăm dò ta sao? Ta đúng là quá coi thường người rồi. Chẳng qua, người đến chỗ ta cũng không tìm hiểu được chuyện gì đâu.”

“Có thể tìm hiểu hay không, vậy phải xem người có nguyện ý nói ra không.”

“Mặc dù ta có thể nhìn thấy một chút chuyện tương lai, nhưng nó cũng không đồng nghĩa với việc ta có thể biết được quá khứ. Những nhân nhân quả quả này, đều đã được định sẵn, người cần gì phải lo sợ không đâu.”

Ánh mắt Thanh Tiêu nặng nề nhìn Tử Hà “Trong lòng ta có một dự cảm, dù không rõ nhưng rất mãnh liệt, có phải Vương sẽ xảy ra chuyện không?”

Tử Hà cũng không nhìn hắn nữa, chỉ tiếp tục sửa sang lại thảo dược “Thiên cơ bất khả lộ.”

“Vậy người cứ tiếp tục chăm sóc đám thảo dược rách nát của người đi! Tâm tư của người đối với Vương đừng tưởng rằng không có ai biết, nếu ngài ấy thật sự gặp chuyện không may, ta không tin người có thể khoanh tay đứng nhìn!”

Tử Hà dừng động tác trong tay, nhìn bóng dáng Thanh Tiêu càng lúc càng xa, nghĩ đến kết cục cuối cùng của Vô Cương, nàng không khỏi thở dài, một chữ tình này, thật là hại người vô cùng. Cho dù là Thần Ma Nhân, ai cũng không thể thoát khỏi chiếc bẫy rập mang tên tình yêu. Còn nàng, thì có thể làm được chuyện gì chứ?

Ở Thiên giới dù là ánh trăng hay bóng đêm vẫn luôn mang đến một cảm giác mát lạnh như nước. Mạc Sinh Bạch và Vô Cương cùng đi tới Lưu ly Thần tuyến, lẳng lặng thưởng thức cảnh tượng duy mỹ này.

“Nghe nói Lưu ly Thần tuyến từng suýt chút nữa khô cạn?”

“Không sai.” Vô Cương nhìn Mạc Sinh Bạch đang đứng bên cạnh thần tuyền, hoàn mỹ đến mức khiến người kinh hãi.

“Vậy sau khi khô cạn thì sẽ thế nào?”

“Thần giới và Nhân giới sẽ gặp đại nạn.”

“Vậy Ma giới sẽ không sao?”

“Nếu thần tuyền thật sự khô cạn, tam giới cũng có thể gọi chung là Ma giới.”

Mạc Sinh Bạch gật đầu “Thần tuyền có thể khôi phục nhất định là do công lao của ngài.”

Vô Cương cũng có chút giật mình “Đó đã là chuyện hơn một ngàn năm trước, ta đã không còn nhớ rõ.”

“Tiểu tiên thật ra đã từng nghe kể lại rằng. Thiên giới có một vị tiên tri, người này không có việc gì không biết, nói không chừng chính là vị tiên tri kia năm đó đã giúp đỡ ngài đấy.”

“Tiên tri? Hình như đúng là có một người.”

Mạc Sinh Bạch mỉm cười “Nghe nói Ma giới lúc trước có một kỳ tài ngút trời, ma hào là Phong Nhận, không biết ngài đã từng gặp qua hắn chưa?”

“Sao lại đột nhiên hỏi câu này?”

“Chỉ là tò mò. Nghe nói một ngàn năm trước hắn đột nhiên biến mất, tiểu tiên lại nghe qua tên của người này vô số lần, nên có chút hiếu kỳ thôi. Không biết hắn và ngài ai sẽ lợi hại hơn đây nhỉ?”

“Phong Nhận?” Vô Cương như lâm vào hồi ức, nhưng vẫn không thể nhớ nổi điều gì “Khiến người thất vọng rồi, trong trí nhớ của ta, ta và vị Ma vương này chưa bao giờ gặp qua.”

“Vậy thật đáng tiếc.” Mạc Sinh Bạch cười có chút ý vị thâm trường “Nói vậy nếu vị Ma vương kia bây giờ có xuất hiện ngay trước mặt, ngài cũng sẽ không nhận ra hắn rồi.”

Vô Cương nhìn sườn mặt hoàn mỹ không tì vết của Mạc Sinh Bạch “Thiên giới, sẽ không có Ma xuất hiện.”

Vươn tay chạm vào khuôn mặt không chút biểu cảm của Thần vương, Mạc Sinh Bạch khẽ sát môi vào bên tai y, nhẹ giọng nói “Tiểu tiên, cũng nghĩ giống ngài.”

Lưu ly Thần tuyến dưới trăng như tỏa ra ánh sáng lấp lánh, hết thấy đều xinh đẹp như một bức họa.

67. Quyển 6 - Chương 67: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cạn Bã 10

Đất đai bốn phía đều nhuộm một màu máu tươi đỏ sậm, không có lấy một ngọn cỏ. Vô Cương rất rõ ràng biết bản thân đang nằm mộng, nhưng cảnh tượng này với y dường như rất quen thuộc, nhưng vô luận thế nào cũng không thể nhớ ra, tựa như ký ức vốn tồn tại đã bị thứ gì đó cứng rắn xóa đi. Y đánh giá xung quanh, vật áo choàng trắng noãn trong lúc lơ đãng đã nhiễm lên sắc đỏ nhàn nhạt. Đột nhiên trên tay y xuất hiện một hộp gỗ nhỏ có phong cách cổ xưa, thuần đen, phía trên còn có đồ án tượng trưng cho Ma tộc, Vô Cương vừa định mở hộp gỗ ra nhìn xem bên trong có thứ gì, chợt nghe thấy một thanh âm ngăn cản. Vô Cương ngẩng đầu, người ngăn cản y không ngờ lại là Huyền Minh.

“Sao ngươi lại ở đây?”

“Vương, mau đi nhanh.” Sắc mặt Huyền Minh tái nhợt, ngữ khí lo lắng.

“Đi đâu?”

“Quay về Thiên giới!”

“Chúng ta đang ở nơi nào?”

“Ma đô của Ma giới chứ còn có thể ở đâu! Vương, nếu đã lấy được thứ đó đến tay, vậy phải đi nhanh.”

Vô Cương nhìn hộp gỗ mình đang cầm trong tay “Là thứ này sao?”

Huyền Minh chưa kịp trả lời đã đột nhiên biến mất không thấy. Vô Cương bỗng cảm giác mình được ai đó từ phía sau ôm vào lòng, Vô Cương quay đầu, dung mạo người nọ tuấn mỹ, mái tóc dài màu bạc cùng đôi mắt đẹp để màu đỏ tươi tạo thành thứ mỹ cảm huyết tinh, phong hoa tuyết đại. Nếu đem con người kia đổi thành màu đen, vậy người trước mắt chính là Mạc Sinh Bạch.

Người nọ hôn lên đôi mắt y “Vô Cương, vì sao ngươi phải đi? Chúng ta ở cùng nhau không tốt sao?”

Vô Cương phát hiện thân thể của mình đã mất đi khổng chế, y chỉ có thể nhìn mình lạnh như băng nói “Thần Ma khác đường.”

“Ngươi nếu lo lắng chuyện này, ta có thể buông tha thân phận Ma tôn.”

Vô Cương nhìn thân thể của mình hôn lên đôi môi người kia, cùng lúc đó xuất ra Thần kiếm, thừa dịp người kia không hề đề phòng mà đâm xuyên trái tim hắn, nhìn ánh mắt không thể tin nổi của người kia, bỏ lại một câu “Thần Ma làm sao có thể yêu nhau, mục đích của ta vốn chỉ là thứ này mà thôi.”

Vô Cương cảm giác trái tim mình dần nổi lên một cơn đau đớn âm ỉ, vừa mở mắt ra, lại phát hiện bản thân vẫn còn ở Quỳnh Hoa Điện mình quen thuộc nhất. Vô Cương nhẹ nhàng thở ra, cứ có cảm giác giấc mộng này quá mức chân thật, giống như đang mơ hồ nhắc nhở y điều gì.

Ma giới, Huyền Minh, còn có tên Ma tộc giống hệt Mạc Sinh Bạch kia, mọi thứ đều giống như một câu đố không thể giải được. Vô Cương xoa xoa cái trán đau nhức của mình, bắt đầu nhớ lại câu chuyện trước kia Huyền Minh đã từng kể với y, chẳng lẽ lúc đó Huyền Minh là muốn nhắc nhở mình? Mà Mạc Sinh Bạch chính là tên Ma tộc năm đó bị y làm tổn thương? Ma tôn, Vô Cương nhớ rõ Mạc Sinh Bạch từng ở trước Lưu ly Thần tuyến hỏi y về chuyện vị Ma tôn đã biến mất ngàn năm trước đây, vậy hắn, chỉ có thể là Phong Nhận.

Vô Cương cảm thấy rất loạn, trí nhớ của mình sao lại biến mất? Đoạn ký ức đó y đã hoàn toàn không thể nhớ rõ, nhất định là có người động tay động chân với trí nhớ của y. Rốt cuộc là ai có lá gan lớn như vậy, dám ra tay với cả Thần vương y? Hay là nói, chuyện này là do bản thân mình ngầm đồng ý thực hiện? Tâm Vô Cương trầm xuống, còn cả sự tồn tại của một vị tiên tri y đã quên đi.

“Hôm nay ngài thoát nhìn không tốt lắm.”

Thần sắc Vô Cương vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là sắc mặt tái nhợt đến lợi hại, y nhìn Mạc Sinh Bạch, tựa hồ muốn đem hắn khảm sâu vào lòng “Ta vừa nằm mộng.”

“Mộng chỉ là mộng mà thôi, ngài không cần vì thế mà sa sút tinh thần.”

“Nhưng mà, nếu giấc mộng kia không phải là mộng thì sao?”

“Mộng chỉ có thể là mộng.”

Vô Cương nhìn Mạc Sinh Bạch đang cười đến vân đạm phong khinh “Người thật sự nghĩ thế?”

“Đúng vậy. Mộng sở dĩ được gọi là mộng, là bởi vì nó không thật sự tồn tại. Dù là mộng đẹp hay ác mộng, cuối cùng cũng phải tỉnh lại, chỉ khác nhau ở chỗ, mộng đẹp sẽ khiến ta sa vào nó không muốn tỉnh lại, còn ác mộng thì ngược lại. Không biết ngài, là đã gặp mộng đẹp hay ác mộng đây?”

“Ta mơ thấy cảnh một vị thần tổn thương một người.”

Mạc Sinh Bạch cười cười “Có lẽ kẻ bị thần thương tổn kia cũng không phải là một ‘người’.”

Vô Cương nhìn chăm chăm khuôn mặt của Mạc Sinh Bạch, không để sót dù chỉ một biến hóa rất nhỏ trên mặt hắn “Cũng có thể là một Ma.”

Ý cười của Mạc Sinh Bạch chưa hề suy giảm “Nếu vị thần đó đã lựa chọn thương tổn tên kia, vậy hắn là ma cũng tốt, là người cũng được, dù sao vị thần đó cũng sẽ có lý do của mình.”

“Dù là lý do gì, thương tổn chính là thương tổn, người cảm thấy tên Ma tộc bị thương tổn kia, sẽ tha thứ cho vị thần đó sao?”

“Ngài hy vọng hắn sẽ tha thứ à?”

“Hắn sẽ chứ?”

“Tiểu tiên không biết, tiểu tiên chỉ biết kẻ bị thương tổn kia là một tên Ma tộc mà thôi.”

Hai người giống như đang ra chiêu lẫn nhau, ai cũng muốn tháo xuống lớp màn che trong lòng đối phương.

“Nếu, vị thần đó cuối cùng lại yêu tên Ma tộc kia, vậy y phải làm sao bây giờ?”

“Ngài đã từng nói, Thần Ma yêu nhau vốn là một sai lầm. Cho nên, vị thần này, làm sao có thể yêu tên Ma kia chứ?”

Vô Cương nhìn thần sắc vẫn không hề biến hóa của Mạc Sinh Bạch, thản nhiên nói một câu “Bổn vương muốn yên tĩnh một chút, người đi trước đi.”

Vô Cương ngấm nhìn Quỳnh Hoa Điện trải qua vạn năm vẫn chưa từng thay đổi, trong lòng vừa cô đơn vừa đau khổ, trước kia y làm sao có thể đối với người kia làm ra loại chuyện đó chứ? Nếu lúc đó y thật sự không hề yêu hắn, y chắc chắn sẽ không lựa chọn quên đi đoạn kí ức kia. Cũng bởi vì Lưu ly Thần tuyền, y đường đường là một Thần vương nhưng lại làm ra chuyện không thể nào tha thứ như thế. Cơn đau thắt vẫn điên cuồng quấy nhiễu lòng y, không cách nào ngừng lại, y bây giờ là thật tâm yêu người nam nhân tên Mạc Sinh Bạch này, bằng không, cũng sẽ không thể đau đến tê tâm liệt phế như vậy. Vô Cương biết bản thân rất quá đáng, y cũng không dám vọng tưởng cầu xin Mạc Sinh Bạch tha thứ, lần này hắn trở về, rốt cuộc là vì đã đoán trước được điều gì, hay là vì đã nghĩ tốt sẽ phải trả thù y thế nào đây? Nhưng y vẫn sẽ bình thản đón nhận tất cả, dù sao, đây chính là món nợ năm đó y thiếu hắn.

Không biết một ngàn năm này hắn đã làm sao vượt qua? Có lẽ là luôn dùng hận ý ngập trời đối với y mà gắng gượng chống đỡ. Nếu chỉ có cái chết mới có thể làm dịu đi hận ý trong lòng hắn, Vô Cương cũng nguyện ý dâng lên tính mạng mình.

Thiên giới còn có Tứ đại thần thú, năm tháng vô tận của một Thần vương, y đã sống đủ rồi.

Vị tiên tri kia là ai đã không còn quan trọng nữa, đoạn kí ức đã quên mất đó cũng không cần để ý tới, giờ đây, y chỉ muốn toàn tâm toàn ý bồi thường cho người đã bị y tổn thương sâu sắc, vị vương giả đã từng bề nghề thiên hạ kia.

Vô Cương không để tâm, nhưng không có nghĩa những người khác cũng thế, Tu La chính là một kẻ vừa khát máu vừa dễ bị kích động, không thể dễ dàng nhẫn nhịn như thế.

“Người có biết người đang nói gì không!”

Tử Hà đối mặt với lửa giận của Tu La cũng không chút nào e ngại “Ngài đã nghe rất rõ ràng.”

Ánh mắt Tu La dần đỏ lên “Người cho rằng người là tiên tri, ta sẽ không dám giết người?”

“Ngài chắc chắn dám. Nơi này là Ma Cung, ngài là Ma tôn, Tử Hà chỉ lẻ loi một mình, nếu ngài muốn giết ta, quả thật dễ như trở bàn tay.”

“Người không sợ?”

“Tử Hà nếu dám đến tìm Ma tôn đại nhân, sao lại đem tính mạng để ở trong lòng?”

“Rất quyết đoán.” Về mặt Tu La lạnh như hàn băng “Cũng không biết vị tiên tri cao quý Tử Hà tiên tử đây tại sao lại chạy đến nơi này của ta, ý đồ khơi mào chiến tranh hai giới Thần Ma? Hay là trong mắt người, Tu La ta là một tên ngốc dễ sai khiến như vậy?”

“Không phải khơi mào, những lời Tử Hà đã nói đều là thật.”

“Nếu không phải biết điểm này, tiên tri nghĩ cái đầu của người vẫn còn hoàn chỉnh ở trên vai sao?”

“Ma tộc dùng mãnh thiện chiến, tàn nhẫn khát máu, vậy ngài có biết ma hào của vị Ma tôn truyền kỳ trong Ma tộc, Mạc Sinh Bạch, vì sao lại là Phong Nhận không?”

“Người có phải muốn nói với ta, đó là bởi vì tên Thần vương đã đâm sau lưng hắn một đao?”

“Đúng vậy.”

Tu La cười nhạo “Thần Ma khai chiến rồi cuộc có lợi gì cho người?”

Tử Hà cười khẽ “Tử Hà, cũng là vì một người.”

Tu La nắm chặt Tu La Dao bên hông “Tử Hà tiên tử quay về trước đi. Bản tôn cũng không thể chỉ vì người tùy tiện nói hai ba câu sẽ thật sự khai chiến.”

“Vậy ngài nhất định phải suy nghĩ kỹ càng.”

Tu La rút ra Tu La đao, đem lưỡi đao kề sát mặt mình, sát khí dần dần dày đặc.

68. Quyển 6 - Chương 68: Ngược Thần Vương Vô Thượng Cạn Bã 11

Không có bất kỳ dấu hiệu gì báo trước, Ma tộc đột nhiên hướng Thần tộc phát động tấn công quy mô lớn, trạng thái nước sông không phạm nước giếng gần hai nghìn năm đã bị phá vỡ, Thần tộc không hề đề phòng liền bị đánh đến trở tay không kịp.

Tứ đại thần thú phái ra tiền tuyến hai người, lần lượt là Chu Tước và Bạch Hổ. Chu Tước một thân chiến giáp lửa đỏ, vẻ mặt trang nghiêm, hào hùng không thể xâm phạm. Bạch Hổ lại một thân chiến giáp trắng bạc, càng lộ vẻ uy phong lâm liệt, giống như chiến thần.

Trận doanh Thần Ma vô cùng rõ ràng, hai người nhìn nam nhân khuôn mặt giết chóc đối diện, vẻ mặt ngưng trọng. Chu Tước nhìn về phía Bạch Hổ “Y chính là Ma tôn Tu La.”

“Ma khí quá nặng, sát khí rất nồng, thoát nhìn là một người không dễ đối phó.” Bạch Hổ cau mày bình luận.

“Đây là chiến trường, sao phải khen ngợi kẻ địch làm giảm uy phong của mình? Ta sẽ đánh với tên Tu La này một trận, xem y đến tột cùng là nhân vật lợi hại đến cỡ nào!” Chu Tước nói xong liền hóa thân thành hỏa phượng hoàng hướng Tu La xông tới.

Tu La trực giác nguy hiểm đến gần, rút ra Tu La Dao cùng Chu Tước vào trận, hai người đều là kẻ có năng lực cực mạnh, một lần đánh liền đánh đến phong vân biến sắc, thiên hôn địa ám.

Mà lúc này ở Quỳnh Hoa Điện, Vô Cương và Mạc Sinh Bạch đang xuyên qua Hạo Thiên Kính quan sát tình cảnh trên chiến trường, Chu Tước và Tu La một thần một ma đánh đến ngang tài ngang sức, trong lúc nhất thời không thể phân nổi thắng thua.

“Người cảm thấy trong hai người bọn họ, ai sẽ thắng?”

“Dựa theo tình huống trước mắt mà nói, ai thắng ai thua rất khó nói.”

Vô Cương không nhìn tình hình chiến đấu trong Hạo Thiên Kính nữa “Trong lòng người, vốn đã có đáp án.”

“Vậy sao? Tiểu tiên cũng không có năng lực đoán trước được tương lai.”

“Đến tận hôm nay, cần gì phải tiếp tục chơi loại trò chơi người đoán ta đoán này hử Sinh Bạch, hay ta nên gọi người hai tiếng Phong Nhận?”

Mạc Sinh Bạch cười thản nhiên “Phong Nhận một ngàn năm trước đã chết, đứng trước mặt ngài chỉ có Mạc Sinh Bạch mà thôi.”

“Năm đó, quả thật là ta đối với người không đúng. Nếu giờ người muốn báo thù, dù có giết ta, ta cũng tuyệt không oán hận nữa đâu.”

“Vô Cương.” Đây là lần đầu tiên Mạc Sinh Bạch gọi tên y “Ta sao có thể nhẫn tâm giết người đây?”

“Mọi thứ năm đó đều là lỗi của ta, nhưng thiên hạ này không nên rơi vào cảnh sinh linh đồ thán.”

“Nói rất vĩ đại nhỉ, ta có nên ca tụng tấm lòng của ngài một chút không?”

“Thế nào, người nguyện ý lui binh?”

“Bây giờ nói lời này còn hơi sớm, Thiên giới sẽ không dễ dàng thua như vậy. Cho dù Tu La có thể thắng Chu Tước, dưới trướng người không phải còn ba người nữa sao?”

Ánh mắt Vô Cương trống rỗng “Thứ ta mong muốn, chỉ là thiên hạ thái bình.”

“Cho nên ta có thể nào cũng không sao cả đúng không? Người vĩnh viễn đều tự cho mình là đúng như vậy.” Mạc Sinh Bạch trào phúng cười “Bây giờ ta có thể hỏi người một chuyện chứ?”

“Người cứ hỏi.”

“Người đã từng yêu tên Phong Nhận gốc ghéch đáng thương kia sao?”

“Ta yêu chính người, vẫn luôn là người, dù người là Phong Nhận cũng được, là Mạc Sinh Bạch cũng tốt.”

Mạc Sinh Bạch cười ác liệt “Người chưa từng nghĩ đến một loại khả năng khác sao? Người không hiểu kỳ tại sao người lại yêu ta? Theo một cách đột nhiên như vậy?”

“Có nhân tất có quả, đây là điều số mệnh đã định.”

“Người thật đúng là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời. Người biết Tình nhân thảo chứ?”

“Chỉ bởi vì Tình nhân thảo thôi sao?” Vô Cương nhìn khuôn mặt dù y có ngấm nhìn thế nào cũng không đủ kia “Cảm giác của ta đối với người là thật, không có khả năng chỉ dùng được vật là có thể giả dối tạo ra. Ta có thể rõ ràng cảm nhận được.” Loại tình yêu nóng rực không người nào có thể phản kháng này, sao có thể chỉ vì một gốc thảo được là có thể giải thích được chứ?

“Người tin cũng tốt, không tin cũng được. Vô Cương, người không phát hiện Lưu ly Thần tuyền từ lần đó về sau, nó không hề giống với trước kia à? Gần đây, nó đã trở nên rất dị thường.”

Thanh âm Vô Cương tới đi “Tuy rằng ta không còn nhớ rõ chuyện năm đó, nhưng ta nhất định đã cảm đi thần cách của người.”

“Không sai.”

“Lưu ly Thần tuyền quả thật cần thần cách của một chủ thần hiển tế mới có thể bình ổn, nhưng ta không ngờ tới, nó chỉ vẹn vẹn duy trì được một ngàn năm.”

“Cho nên? Người định làm sao đây? Lần này cho dù ta nguyện ý, ta cũng không còn thần cách thứ hai để cho người.”

Tay trái Vô Cương thực hiện một quyết pháp, trong phút chốc hai người đã xuất hiện ở nơi thoát nhìn vẫn đang gió êm sóng lặng, cạnh bên Lưu ly Thần tuyền. Đôi mắt vốn không hề có một tia cảm xúc của Vô Cương giờ đây lại nhiều thêm một tia khẩn cầu “Nếu, bây giờ ta đem thần cách của mình ra hiến tế thần tuyền, người có thể tha thứ cho ta chứ?”

“Không còn thần cách, người chỉ có thể nhập vào nhân gian luân hồi, người đã nghĩ kĩ?”

“Đây là thứ ta phải gánh chịu, người sẽ tha thứ cho ta sao?”

“Vô Cương, người phải nhớ rõ một chuyện, ta, đã không còn yêu người.”

“Ta đã sớm biết.” Vô Cương thậm chí còn cảm thấy một loại cảm giác như được giải thoát “Ta nợ người rất nhiều, đây chỉ có thể xem như một phần trong đó.”

Hai tay Vô Cương bắt đầu kết ấn, thần sắc nghiêm nghị, thần thánh không thể tiếp cận “Dĩ ngô chi danh, vô pháp bất phá, thần cách, ra!”

Thần quang tận trời đem toàn bộ Thiên giới bao phủ trong một tầng kim quang, Chu Tước vừa nhìn thấy thần quang tượng trưng cho Thần vương, cảm thấy hoảng sợ, bật người liền rời khỏi trận đấu với Tu La, cùng Bạch Hổ đồng thời chạy tới Lưu ly Thần tuyền. Tu La lau đi khóe môi đầy vết máu tươi, lập tức theo

sát.

Chờ đến khi bọn hắc đui tới, phát hiện Vô Cương đang dùng thần cách của mình hiến tế thần tuyền. Tứ đại thần thú đứng thành một hàng, vẻ mặt ác liệt, uy áp thượng cổ từ trên người bọn họ dần khuếch tán rộng ra, khiến cho chúng thần xung quanh không dám nhúc nhích. Cùng lúc đó, Tu La cũng bước đến đứng bên người Mạc Sinh Bạch, cùng Mạc Sinh Bạch nhìn người đang dần dần tiêu tán sinh lực của mình, Thần vương Vô Cương.

“Người không nên đến đây.”

Dù rằng ánh mắt của Mạc Sinh Bạch khi nói chuyện với y vẫn chưa từng rời khỏi Vô Cương, Tu La vẫn cảm thấy ảm áp “Đây là ta tự mình tìm vui, không liên quan nhiều đến người đâu.”

“Sao vậy? Có phải Tử Hà đã nói cho người biết chuyện gì?”

“Đúng nha. Quả nhiên không có chuyện gì gạt được người.”

“Nghe đây, Tu La.” Mạc Sinh Bạch đột nhiên xoay người, ánh mắt dừng lại trên người Tu La vẫn còn nhuộm đầy sát khí nơi chiến trường “Thần Ma không nên khai chiến, hòa bình, là thứ ta và Vô Cương đều muốn nhìn thấy.”

“Với người ta rốt cuộc là thứ gì?” Tu La nhìn chằm chằm hai mắt Mạc Sinh Bạch, phảng phất như muốn từ đó tìm được đáp án.

“Nếu có thể, người hãy quên ta đi.” Thần sắc Mạc Sinh Bạch thản nhiên, giống như câu nói hệt như lưỡi dao sắc nhọn này không phải do chính miệng hắn nói ra.

Đồng tử Tu La co lại, lực đạo nắm Tu La Dao trong tay dần dần tăng lên “Người không phải đã hứa rằng, chỉ cần chuyện này được giải quyết, sẽ trở về Ma giới cùng ta một chỗ sao? Người gạt ta? Hay là nói trong lòng người, tên Vô Cương kia thật sự quan trọng đến như vậy? Quan trọng đến mức dù y thiếu chút nữa đã giết chết người, người vẫn nguyện ý cùng y đi chết?”

Mạc Sinh Bạch quay đầu, không nhìn tới vẻ mặt Tu La đã có chút ác liệt “Tùy người muốn nghĩ thế nào cũng được. Nếu người thật sự không thể quên, vậy cứ đi tìm Tử Hà, hỏi nàng một ly ‘Túy sinh mộng tử’, mọi thứ người muốn quên đều có thể quên.”

“Đây là đáp án người dành cho ta?” Tu La giận dữ đến mức bật cười.

“Đúng vậy.” Mạc Sinh Bạch nói xong, liền bay về phía người đã trong suốt đến gần như biến mất, cũng chính là Thần vương Vô Cương. Hắn gọi tên Vô Cương, thanh âm vẫn ôn nhu ảm áp hệt như ngàn năm trước “Vô Cương.”

“Người đã đến rồi. ” Vô Cương lộ ra một nụ cười thuần khiết.

“Ta phát hiện, vào giờ phút này ta vẫn còn yêu người, người nói xem, ta phải làm sao đây?”

“Vậy ta đã có thể an tâm luân hồi.”

Mạc Sinh Bạch hai tay kết ấn, quyết pháp phức tạp, động tác nhanh đến mức khiến người hoa mắt “Dĩ ngộ chi danh, hộ thể thần chung, rồi!”

Một đạo kim quang ngay khi Mạc Sinh Bạch niệm xong lập tức vọt vào trong thân thể Vô Cương, cơ thể vốn gần như trong suốt của y bắt đầu ngưng tụ, nhưng trái lại, cơ thể Mạc Sinh Bạch lại dần dần mờ đi. Mạc Sinh Bạch cười khê, dung nhan tuyệt mỹ như khiến đất trời lâm vào ảm đạm “Đây vốn là thứ của Thiên giới, bây giờ, ta chính thức đem nó giao cho người.”

Tâm Vô Cương chấn động tột đỉnh, trong nháy mắt cảm giác đau đớn không ngừng sinh sôi tập kích lấy y, cảm xúc nơi đáy mắt cũng trở nên quay cuồng.

“Ta đã từng nói. Vô Cương, ta sao có thể nhẫn tâm nhìn người chết chứ?”

“Người...” Vô Cương phát hiện cổ họng khô khốc của mình đã không thể thốt nên lời.

“Tôi có thể hôn người một lần cuối không?” Mạc Sinh Bạch nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi Vô Cương, nhu tình miêu tả nó từng chút một. Từ trên môi truyền đến xúc cảm như tơ như lông vũ, rốt cuộc khiến đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng Vô Cương tan vỡ, một giọt nước mắt kim sắc từ khóe mắt y dần dần rơi xuống.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, đầu mỗi nhiệm vụ chính, có được một giọt nước mắt của Thần vương đã viên mãn hoàn thành!

Mạc Sinh Bạch rời khỏi môi y “Chúng ta đã không còn nợ gì nhau nữa. Tạm biệt, Vô Cương.”

Vô Cương trơ mắt nhìn Mạc Sinh Bạch ở trước mắt y mờ đi rồi hoàn toàn biến mất, trong không khí không thể tìm được bất cứ hơi thở nào của hắn nữa. Y không hiểu, không thể hiểu, hết thấy mọi thứ, sao lại thành một kết quả như vậy?

Ánh mắt Tu La đỏ rực như máu, Mạc Sinh Bạch, người nếu muốn hòa bình, ta có thể lui binh. Có điều nếu người đã dám trêu chọc ta, ta sẽ không dễ dàng buông tay như vậy! Người luân hồi một đời, ta tìm người một đời, người luân hồi hai thế, ta tìm người hai thế! Sinh mệnh của Ma vốn không có giới hạn, chẳng sợ có lên trời hay xuống bể, dù có hao hết cả quãng đời vô tận này, Tu La ta nhất định sẽ tìm được người!

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ chi nhánh của ngài, có được chân tình của Tu La, hơn

nữa khiến cho Tu La đối với ngài thề chết không đổi, nhiệm vụ này cũng đã thành công hoàn thành! Xin hỏi kí chủ, ngài muốn trực tiếp tiến vào thế giới tiếp theo, hay là trở lại không gian hệ thống?

Mạc Sinh Bạch: Trở về không gian hệ thống.

Hệ thống: Xin kí chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng, truyền tống sắp bắt đầu, 3, 2, 1... Truyền tống hoàn tất!”

69. Quyển 7 - Chương 69: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 1

Lúc được hệ thống thông báo thế giới cuối cùng chính là thế giới tương lai, trong đầu Mạc Sinh Bạch tất cả đều là cơ giáp, xe lơ lửng trên không, vân vân và mây mây, cảm giác vô cùng lợi hại! Nhưng một câu tiếp theo của hệ thống, lập tức khiến sắc mặt Mạc Sinh Bạch từ trời quang thành mây mù, mà còn là loại thời tiết âm u như sắp sửa trút xuống cơn mưa to vào mùa hè.

“Hệ thống, cậu có thể đem câu vừa rồi lặp lại một lần nữa không?”

Dường như cảm giác được giọng Mạc Sinh Bạch quá mức âm trầm, hệ thống hiếm khi tự động im lặng.

“Lặp lại lần nữa đi, tôi vừa nãy thật sự không nghe rõ.”

Hệ thống: Chúc mừng kí chủ, thế giới tiếp theo là thế giới tương lai, thân phận của ngài là tang thi.

Mạc Sinh Bạch cũng không muốn tốn hơi thừa lời “Mạt thế thì cứ gọi là mạt thế, sao phải nói thành thế giới tương lai để cho người ta hi vọng chứ? Còn nữa, thân phận tang thi này là thế nào đây? Đừng nói nhiệm vụ cuối cùng của tôi là ngược một con tang thi nhé?” Vừa nghĩ tới loại tang thi như cái xác không hồn trong mấy bộ phim Âu Mỹ, thân thể hư thối, gặp người liền cắn, càng miễn bàn đến việc thế giới sau mình phải biến thành chính nó. Mạc Sinh Bạch nhất thời ghê tởm không chịu nổi.

Hệ thống: Nói đúng hơn, thân phận tiếp theo của kí chủ là Tang thi vương.

Mạc Sinh Bạch: Dù cái tên Tang thi vương này nghe rất hay, nhưng vẫn không thể che giấu được sự thật đó vẫn là tang thi được không vậy?

Hệ thống: Cũng không phải. Tang thi vương là loại tang thi có cấp bậc cao nhất, có trí tuệ cao cấp, cũng là giai đoạn tiến hóa cuối cùng của tang thi, bề ngoài của ngài sẽ không thay đổi. Đồng thời, ngài cũng không cần phải ăn thịt người giống như những tang thi cấp thấp khác.

Nghe được hệ thống giải thích, Mạc Sinh Bạch lúc này mới yên tâm.

Hệ thống: Xin kí chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng, sắp tiến vào thế giới tương lai, 3, 2, 1... Truyền tổng thành công!

Mạc Sinh Bạch mở mắt ra, vừa định đứng dậy, lại phát hiện không thể động dậy dù chỉ một chút. Hắn đành phải lẳng lặng đánh giá xem mình đang ở trong hoàn cảnh nào, cơ thể dường như đang nằm trong một thiết bị giống như giường đang được mở ra, tứ chi bị ổ khóa không biết làm từ vật liệu gì chặt chẽ cố định. Xung quanh đều là các dụng cụ kim loại, cùng với các loại dung dịch màu sắc quỷ dị, thoát nhìn như một phòng thí nghiệm khoa học. Mạc Sinh Bạch âm thầm phỏng đoán, nghe hệ thống nói thân thể của mình chính là Tang thi vương, nhưng bộ dáng sắp bị giải phẫu này lại là chuyện gì đây? Hay là nói tên Tang thi vương này thật ra là một nhân vật yếu đến mức như đồ bỏ đi?

Không đợi Mạc Sinh Bạch kịp suy nghĩ cẩn thận, một bàn tay thon dài lạnh lẽo đã chạm lên khuôn mặt hắn. Mạc Sinh Bạch nhìn nam nhân trước mặt, bộ dáng khoảng chừng 24, 25 tuổi, ngũ quan tuấn tú lộ ra một tia lạnh lùng cứng nhắc, mang một chiếc kính mắt mỏng gọng vàng, một thân áo blouse, bộ dáng vừa nhìn liền biết là cách ăn mặc của một kẻ cuồng khoa học.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, lần đầu tiên nhìn thấy mục tiêu công lược của ngài, Tô Châu. Đầu mỗi nhiệm vụ chính, đem độ hảo cảm của mục tiêu công lược Tô Châu đối với ngài kéo đầy 100, lại kéo độ ngược tâm đến 100. Một lần nữa chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu công lược đối với ngài hiện tại là 60, còn cho rằng ngài là tác phẩm hoàn mỹ nhất!

“Xin chào, tôi là Tô Châu, cũng là người tạo ra anh.”

Tô Châu không chỉ có một khuôn mặt băng lãnh, thanh âm lại càng lạnh như hàn băng. Mạc Sinh Bạch biết rõ loại người thoát nhìn lạnh như băng này nếu chân chính đánh bại sẽ có biểu hiện hoàn toàn tương phản, chỉ là người trước mắt này rõ ràng là một kẻ cuồng khoa học có khuynh hướng phản xã hội, thậm chí có thể nói là phản cả nhân loại, Mạc Sinh Bạch nhất thời không biết phải xuống tay thế nào.

Thấy Mạc Sinh Bạch không có phản ứng, Tô Châu lặp lại thêm một lần “Tôi là Tô Châu.”

“Tô Châu.” Mạc Sinh Bạch gọi một tiếng “Tôi là Mạc Sinh Bạch.”

Tô Châu nhìn chằm chằm Mạc Sinh Bạch “Anh còn nhớ rõ những thứ gì?”

“Tôi chỉ nhớ được tên của tôi.”

“Tốt lắm.” Tô Châu đưa tay ấn lên hai nút kế nhau trên bảng điều khiển, trói buộc trên người Mạc Sinh Bạch lập tức được tháo bỏ.

“Thân thể của anh có nhu cầu gì không?”

“Nhu cầu?” Mạc Sinh Bạch cảm giác trong cơ thể tràn đầy một loại sức mạnh khó hiểu, có lẽ chính là sức

mạnh của Tang thi vương.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, ngài đã tự thân cảm giác được sức mạnh đến từ Tang thi vương, hệ thống đã ngầm cung cấp cho ngài bộ kỹ năng của Tang thi vương, xin hãy mau chóng học tập nha.

“Nếu đã không có.” Tô Châu không biết từ nơi nào lấy ra một cái khay, phía trên là một khối thịt tươi máu chảy đầm đìa, đưa đến trước mặt Mạc Sinh Bạch “Muốn ăn không?”

“Tôi nói tôi muốn nôn cậu tin không?”

Ánh mắt Tô Châu lộ ra một tia vừa lòng, mở miệng giải thích với Mạc Sinh Bạch “Thân phận của cậu bây giờ là tang thi cao cấp, cũng chính là tang thi duy nhất có trí tuệ nhân loại và hoàn mỹ nhất. Sau này cậu phải ngoan ngoãn nghe lời, trong quá trình tiêm thuốc, tôi đã đặt vào đại não của cậu một con chip, nếu cậu dám làm ra loại chuyện tôi không thích, hậu quả sẽ là thứ cậu tuyệt đối không muốn nhìn thấy. Bây giờ cậu đã có trí tuệ, tôi nghĩ mỗi một chữ tôi nói cậu đều nghe hiểu, đúng không?”

“Tôi cần phải làm gì?” Mạc Sinh Bạch lúc này đã thầm gọi Tô Châu là tên khoa học điên, đồng thời độ hảo cảm của hắn đối với mục tiêu công lược này cũng đã tụt đến giá trị âm.

“Bây giờ cái gì anh cũng không cần làm, cứ đợi ở đây.”

Mạc Sinh Bạch rảnh rỗi không có gì làm, liền nhìn Tô Châu trong phòng thí nghiệm vội đến vội đi, bận rộn điều chỉnh thử nghiệm đủ loại dung dịch loạn thất bát tao. Thân hình Tô Châu thon dài, thiên về hướng gầy yếu, thoạt nhìn còn có loại cảm giác nhã nhặn bại hoại. Hương vị trên giường có lẽ cũng rất không tồi đây.

Hệ thống: Kí chủ có cần hệ thống nhắc nhở một chút kịch tình không?

Mạc Sinh Bạch: Kể một chút xem. Ấy quên, cảm ơn thiện tâm của hệ thống vĩ đại!

Hệ thống: Khối thân thể này thật ra chính là bạn trai cũ của mục tiêu công lược Tô Châu.

Mạc Sinh Bạch: Quả nhiên mấy tên cuồng nghiên cứu khoa học đều là kẻ điên, y cũng có khả năng đấy, có thể xuống tay với cả bạn trai cũ của mình.

Hệ thống: Ngài, cũng chính là nguyên chủ, đã cực khổ theo đuổi Tô Châu bốn năm, Tô Châu ngại phiền nên cuối cùng cũng đồng ý. Không ngờ mạt thế đột nhiên ập đến, nguyên chủ vì bảo vệ Tô Châu mà chết, Tô Châu liền thuận tiện lợi dụng luôn phế vật này, đem nguyên chủ biến thành tang thi.

Mạc Sinh Bạch: Cảm giác thật đáng sợ, nếu nhiệm vụ này của tôi thất bại thì phải làm sao đây hả?

Hệ thống: Kí chủ thật hay nói đùa.

Mạc Sinh Bạch: Thật vất vả mới đến được đây, tôi tuyệt đối sẽ không thua, huống chi mục tiêu công lược lại là một tên căn bã vô tình vô nghĩa như thế. Chỉ là vừa nghĩ đến việc phải kéo độ hảo cảm của y đến mức 100, đã cảm thấy thật mệt mỏi.

Hệ thống: Hệ thống chỉ có thể giúp anh đến đây, kí chủ cố lên!

Mạc Sinh Bạch thật muốn quăng cho hệ thống hai chữ ‘Ha ha’, cái câu này nghe cũng quá quen tai rồi đấy.

“Mạc Sinh Bạch.”

“Ừ?”

Tô Châu đặt bình dung dịch trong tay xuống “Thức ăn ở nơi này không còn nhiều nữa, anh mau ra ngoài tìm một ít bánh mì hoặc đồ ăn linh tinh gì đó về đây.”

“Được.” Mạc Sinh Bạch lướt qua Tô Châu kéo mở cánh cửa.

Thế giới bên ngoài thật sự có thể dùng tới bốn chữ không thể nhìn nổi để hình dung, nơi nơi đều là tang thi, những tang thi này hoặc là đang gặm cắn xác chết, hoặc là đang lang thang tìm thức ăn, trên đường không hề nhìn thấy một người sống, xe cộ bị vứt đi, phòng ở trống rỗng, siêu thị bị cướp sạch không còn chút gì. Mạc Sinh Bạch vô cùng may mắn bản thân bây giờ là Tang thi vương, tang thi dường như có bản năng tránh mạnh tìm yếu trời sinh, nhìn thấy Mạc Sinh Bạch liền né ngay ra xa. Thành phố bị tàn phá đến mức hoàn toàn thay đổi, một loại cảm giác tận thế ập đến mới thật sự rõ ràng.

Tâm tình Mạc Sinh Bạch không tốt lắm, hắn vẫn cảm thấy loại chuyện mặt thế này chỉ là chút tin tức giật gân để đám chuyên gia bàn luận lúc rảnh rỗi thôi. Bây giờ thân ở trong cảnh tượng này, thật có một loại cảm giác bị thương không thể nói rõ, cũng may đây cũng không phải là một thế giới chân thật.

Mạc Sinh Bạch một bên bước qua từng con phố, một bên thay Tô Châu tìm kiếm đồ ăn, thuận tiện nhìn xem có còn người sống nào tồn tại không.

“Này, sao anh lại một mình xuất hiện ở đây, nguy hiểm!”

Mạc Sinh Bạch thật sự không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy một người rõ ràng còn sống! Hắn quay đầu nhìn về phía thiếu niên đã hướng hắn gọi to, mặt hắn hê hê, trên áo sơ mi còn đọng lại vết máu, quần jean cũng rách mướp. Mặc kệ thế nào, việc có thể nhìn thấy người sống đã khiến tâm tình Mạc Sinh Bạch tốt lên không ít. Mạc Sinh Bạch trong nháy mắt thuận di đến bên cạnh thiếu niên, ra tay giúp cậu giải quyết tang thi đang nhào tới.

Thiếu niên giật mình, đôi mắt to tròn mở lớn “Thật lợi hại, anh là dị năng giả đúng không?”

Mạc Sinh Bạch cười cười, kéo tay cậu, lại thuận di đến một kho hàng thoát nhìn tương đối an toàn “Bây giờ đã an toàn.”

Ánh mắt thiếu niên nhìn Mạc Sinh Bạch lại càng sáng lấp lánh “Cám ơn.”

“Mạc Sinh Bạch.”

Thiếu niên nhìn bàn tay thon dài như ngọc duỗi đến trước mặt mình, ngượng ngùng chà lau vết máu dính trên tay mình, rồi mới trịnh trọng cầm lấy “Tôi là An Dật.”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ đã gặp gỡ nhiệm vụ chi nhánh An Dật! Nhiệm vụ chi nhánh, khiến An Dật thích ngài, sùng bái ngài, yêu ngài! Hệ thống có quà tặng ưu đãi nha, chỉ cần độ hảo cảm vượt mốc 80, liền tính là nhiệm vụ chi nhánh của ngài đã hoàn thành, còn không cần phải kéo độ ngược tâm nữa. Thế nào, có phải nghe rất cảm động không?

Mạc Sinh Bạch nhìn nhìn độ hảo cảm của An Dật, không ngờ đã là 70! Không khỏi phun tào, hệ thống, cậu cảm thấy nhiệm vụ chi nhánh này thật sự cần làm sao?

Hệ thống: Xin kí chủ không cần tự mãn, hệ thống lại thân thiện nhắc nhở kí chủ một chút vậy. An Dật trước mắt ngài đây chính là nam chủ của thế giới này, nói cách khác cậu ta sẽ là kẻ thống trị nơi này. Mà mục tiêu công lược chính của ngài, Tô Châu, lại là trùm phần diện cuối nha ~

Mạc Sinh Bạch nhìn An Dật thoát nhìn vẫn còn rất non nớt trước mắt, thật khó tưởng tượng sau này cậu sẽ trở thành bộ dáng như hệ thống nói kia. Có điều nếu là nhân vật chính, khẳng định sẽ có một tá bàn tay vàng đang chờ cậu ta sung hạnh. Xem ra, mọi chuyện càng ngày càng thú vị rồi đây.

70. Quyển 7 - Chương 70: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 2

“Sao lại về trễ như vậy?”

“Thức ăn sớm đã bị cướp hết, thứ quan trọng nhất ở mặt thể luôn là thức ăn nước uống, không phải sao?”

Tô Châu cầm lấy túi plastic trong tay Mạc Sinh Bạch “Anh ra ngoài có nhìn thấy người sống nào không?”

“Nơi nơi đều là tang thi, không có ai cả.” Mạc Sinh Bạch rút ra một miếng khăn giấy, vươn tay thay Tô Châu lau đi vụn bánh mì nơi khóe môi. Động tác vô cùng thuần thục tự nhiên, giống như đã làm không dưới trăm lần.

Tô Châu có chút sửng sốt “Anh làm gì vậy?”

Mạc Sinh Bạch nhún vai “Tôi cũng không biết nữa, muốn làm thì cứ làm thôi.”

“Anh...! Quên đi.” Mày Tô Châu nhíu lại “Nếu anh đói bụng thì cứ đi tìm thức ăn đi.”

“Thức ăn? Con người?”

“Anh không giống những tang thi bình thường, nhưng anh cũng cần năng lượng.” Tô Châu kiên nhẫn hướng Mạc Sinh Bạch giải thích “Tôi đã từng giải phẫu một tang thi, phát hiện chúng nó có thể tiến hóa. Mà anh chính là tang thi có trí tuệ cao nhất mà tôi từng tạo ra được.”

“Cho nên?”

“Thức ăn của anh, là tang thi.”

Mạc Sinh Bạch lập tức bị những lời này lôi chết tại chỗ, bảo hắn bắt tang thi làm thức ăn so với việc trở thành tang thi còn khó nhẫn nhịn hơn!

Tô Châu cũng nhìn ra những lời này đối với Mạc Sinh Bạch là đả kích đến cỡ nào, tiếp tục giải thích “Chính xác hơn, là tinh hạch trong não bộ tang thi. Mà tinh hạch này chỉ có những tang thi đã trải qua tiến hóa mới có, trình độ tiến hóa càng cao, tinh hạch càng tốt.”

“Bác sĩ, lần sau cậu có thể nói rõ ràng trong vòng một câu được không vậy?”

Tô Châu nhìn Mạc Sinh Bạch vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, mở miệng nói “Gọi tôi Tô Châu là được.”

Mạc Sinh Bạch gật đầu ý bảo đã biết.

Tô Châu uống hai ngụm nước, lại tự mình bận rộn đi điều chế thuốc.

Mạc Sinh Bạch thấy y không dặn dò gì nữa, liền đi tìm nam chủ trong tương lai sẽ tỏa ra ánh sáng vô hạn kia, An Dật. Lúc Mạc Sinh Bạch đuổi tới, vì ở kho hàng một mình nên vẻ mặt An Dật vô cùng căng thẳng, giống như có thể tùy thời đối địch, nhìn thấy người tới là Mạc Sinh Bạch, thần sắc mới nhất thời thả lỏng.

“Cho cậu.”

An Dật nhận lấy túi plastic, phát hiện bên trong đều là thức ăn nước uống rất khó tìm, trong mắt nhất thời toát ra cảm động “Cảm ơn anh, Mạc ca.”

“Đừng khách sáo.”

An Dật thật sự quá đói bụng, vừa mở túi bánh mì liền cắn, miệng còn mơ hồ không rõ hỏi Mạc Sinh Bạch có muốn ăn không. Mạc Sinh Bạch lắc lắc đầu, mở nắp chai nước khoáng đưa tới bên môi An Dật “Ăn từ từ, đừng để bị nghẹn.” An Dật nhận lấy chai nước khoáng, lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Chờ An Dật giải quyết xong đồ ăn, Mạc Sinh Bạch mới mở miệng lần thứ hai “Một mình cậu ở nơi này quá nguy hiểm, để tôi đưa cậu đến khu an toàn.”

An Dật thoáng im lặng, ngữ khí nặng nề lại có chút chua xót “Khu an toàn đều là dị năng giả, một người bình thường như em không có tư cách bước vào đó.”

“Dị năng của cậu chỉ là chưa thức tỉnh thôi.”

An Dật nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt Mạc Sinh Bạch, tâm tình thoải mái hơn không ít “Đừng nói chuyện của em nữa. Mạc ca, anh lợi hại như vậy, cũng ở trong khu an toàn sao?”

“Không phải.”

“Tại sao?”

“Tôi ở lại đây là vì phải bồi một người, y cũng không phải dị năng giả.”

An Dật gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa.

“Y không thích người lạ, cho nên thật xin lỗi, không thể đưa cậu về chỗ chúng tôi.”

“Không sao đâu, nếu không có Mạc ca ra tay giúp đỡ, em chắc chắn cũng chỉ còn lại hai con đường, không đói chết thì cũng trở thành tang thi.”

“Cậu sau này, sẽ trở nên rất mạnh.”

An Dật cười cười “Cũng không còn sớm nữa, Mạc ca, anh mà không quay về là có người sẽ lo lắng đấy.”

“Cho cậu.”

An Dật có chút ngạc nhiên mà nhìn hai viên tinh thạch trong tay Mạc Sinh Bạch, một viên tản ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, một viên khác lại độc một màu trắng trong suốt “Đây là cái gì?”

Hắn cũng đơn giản nói cho An Dật biết hai viên tinh thạch này là chiến lợi phẩm hắn thu thập được trên đường tới đây, giết hơn ba trăm con tang thi cũng chỉ tìm được có năm viên thôi đấy. Về mặt Mạc Sinh Bạch không hề có chút do dự “Thứ này nói không chừng có thể giúp cậu thức tỉnh dị năng.”

An Dật trình trọng gật đầu, trong nháy mắt, thân ảnh Mạc Sinh Bạch đã lại biến mất không thấy.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, độ hảo cảm của mục tiêu chi nhánh đối với ngài đã vượt qua 80, có điều tình cảm của cậu ta dành cho ngài chỉ có sùng bái và cảm kích, không hề có yêu nha. Xin kí chủ hãy tiếp tục cố gắng nào ~

Tạm biệt An Dật, Mạc Sinh Bạch không mục đích mà sải bước trên đường, bầu không khí âm u tĩnh mịch cứ như trong những bộ phim kinh dị. Đã từng gặp qua nhiều tang thi nên bây giờ đối với hắn mà nói, đàn tang thi chỉ là một ít thứ vô hại không đáng lưu tâm mà thôi. Mạc Sinh Bạch thả trôi suy nghĩ của mình, màn đêm tối như mực, không hề thấy dù chỉ một tia sáng, tâm tình của hắn cũng dần nặng nề. Đây đã là nhiệm vụ cuối cùng, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này, là có thể quay về thế giới chân thật thuộc về hắn, chân cũng có thể khôi phục, mọi thứ đều có thể trở lại bình thường. Mạc Sinh Bạch cảm giác thật mệt mỏi, làm những nhiệm vụ loạn thất bát tao này, trong lòng hắn luôn có một loại cảm giác tội lỗi, những người từng bị hắn dùng ‘Trò chơi tình yêu’ cố ý thương tổn cũng không biết rốt cuộc sẽ ra sao đây. Chỉ cần trở lại thế giới hiện thực, Mạc Sinh Bạch quyết định phải tìm cho mình một người bầu bạn, sau đó sống một cuộc sống thật tốt, không bao giờ muốn lặp lại thứ sinh hoạt hỗn loạn như trước kia nữa, lần tai nạn đó quả thật đã đụng tỉnh hắn.

Dù sao đang lúc rảnh rỗi, Mạc Sinh Bạch định đi khu an toàn thăm dò một phen. Khu an toàn là một kiến trúc dạng hình trứng, bên ngoài không hề có bóng dáng của tang thi, an tĩnh đến mức dị thường, cách vài bước trong khu an toàn đều sẽ có dị năng giả tuần tra canh gác. Khu an toàn này quả thật phòng bị nghiêm ngặt, theo như lời An Dật nói, tất cả người ở đây đều là những kẻ đã thức tỉnh dị năng trong mặt thể, giá trị vũ lực quả thật có thể bạo chết đám tang thi cấp thấp lang thang bên ngoài, chẳng qua đối với loại tang thi vương giả cấp cao như hắn mà nói thì vẫn hoàn toàn vô dụng. Mạc Sinh Bạch ngay dưới mí mắt một đám dị năng giả lén vào, hắn thật muốn nhìn một chút xem ở thời mặt thể, đám dị năng giả này sẽ thật sự đoàn kết một lòng muốn cùng nhau giết sạch tang thi, mà không hề có chút dị tâm nào sao?

Phòng hội nghị vô cùng an tĩnh, những người nổi bật nhất trong số các dị năng giả đều ngồi bên trong, bầu không khí phẳng phất chút cảm giác lạnh lẽo và cứng nhắc.

“Tôi không đồng ý.” Hứa Trung thấy tất cả mọi người đều lựa chọn im lặng không phản đối, lần đầu tiên nói ra quan điểm của mình.

Lúc này rốt cuộc cũng có người bắt đầu hòa theo, trong phòng cũng chia thành nhiều phe ồn ào.

“Tại sao?”

Bị ánh mắt không mang theo chút cảm tình của An Bang đảo qua, Hứa Trung đột nhiên có chút sợ hãi, nhưng hắn chỉ có thể kiên trì trả lời “Khu an toàn này là do các anh em mất rất nhiều công sức dựng lên, cũng không thể nói...” Hứa Trung đột nhiên nói không nên lời, uy áp đến từ trên người An Bang quá lớn, hắn nhất thời không thể chịu đựng nổi.

“Đây là an bài của Thủ trưởng Tổng bộ Quốc gia”

Hứa Trung ngồi một bên, nhìn nam nhân vẻ mặt lạnh lẽo kia, ghen hòng. An Bang chỉ mới hơn hai mươi tuổi nhưng vẫn luôn khiến hắn có một loại cảm giác nguy hiểm khó hiểu, Hứa Trung không biết dị năng của vị trung tướng này là gì, nhưng hắn cũng biết tuyệt đối không phải là loại cấp bậc như mình có thể trêu chọc tới. Hắn đành phải chán nản nói “VẬY, theo như trung tướng phân phó.”

Lời này vừa nói ra, những người vừa rồi còn phụ họa theo Hứa Trung cũng trở nên yên tĩnh, chỉ có một cậu nhóc thoạt nhìn trên dưới hai mươi là đỏ cả mắt “Hứa ca, đây đều là tâm huyết của chúng ta, cứ như vậy để cho, để cho...”

Hứa Trung nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn tới người trẻ tuổi đang chất vấn hắn.

An Bang liếc mắt nhìn qua, cậu nhóc kia lập tức rút người ngậm miệng, máu toàn thân cậu giống như ngay trong một giây vừa rồi đã đông cứng lại, cậu suýt chút nữa còn nghĩ rằng mình sẽ chết, nhưng không phải chết dưới móng vuốt tang thi, mà là chết trong tay người mặc một thân quân trang thoạt nhìn không lớn hơn cậu bao nhiêu – An Bang.

Vì thế dưới uy áp của An Bang, không hề có một thanh âm phản đối nào mà thuận lợi đem khu an toàn chuyển giao đến trong tay quốc gia.

Mạc Sinh Bạch cẩn thận đánh giá vị trung tướng thiếu niên này, không khỏi cảm thán quả đúng là nhân trung long phượng. Về sau nhất định sẽ còn gặp lại. Nghĩ đến đây, Mạc Sinh Bạch lại giống như khi đến lên ra ngoài, không hề để lại bất cứ động tĩnh gì. Nhưng hắn không hề biết thời điểm hắn vừa rời khỏi phòng hội nghị, ánh mắt An Bang lập tức hướng về phía nơi hắn vừa rời đi nhìn thoáng qua, rồi mới dường như không có việc gì mà thu trở về.

71. Quyển 7 - Chương 71: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 3

Đôi mắt quân đội từng bước một vững vàng nện trên hành lang, khoảng cách mỗi bước chân của An Bang giống như đều được đo lường vô cùng chuẩn xác, không hề có chút sai lệch. Cho đến khi đi đến một căn phòng trong góc y mới dừng lại, gõ lên cửa hai cái, không đợi người trong phòng trả lời đã trực tiếp mở cửa bước vào.

“Anh, sao anh có thể vào thẳng như vậy chứ?!”

“An Dật, hôm nay em đã đi đâu?”

“Quả nhiên không có chuyện gì qua được mắt thần của anh hai.” An Dật thở dài, biểu tình cũng không còn vô hại như khi ở trước mặt Mạc Sinh Bạch, ngược lại còn mơ hồ thấy được một tia tà khí.

“Em đã gặp ai?”

“Có thể gặp được ai chứ? Chỉ là, biết được một người rất thú vị thôi.” An Dật như có điều suy nghĩ mà liếc mắt nhìn An Bang “Em cảm giác người kia rất mạnh, nói không chừng so với anh còn mạnh hơn đây.”

“Cho nên?” An Bang vẫn đáp lại An Dật bằng một biểu tình lãnh đạm trước sau như một.

An Dật chặc một tiếng “Anh đúng là chán chết.”

“Là do em bám mãi không buông đòi đi theo anh.”

Trên mặt An Dật không hề có chút xấu hổ nào khi bị vạch trần, ngược lại còn kích động xòe ra lòng bàn tay, ở trước mặt An Bang nổi tính trẻ con quơ quơ “Đây là quà hôm nay người đó tặng cho em đấy.”

“Em có biết đây là thứ gì không mà nhận lấy?”

An Dật liếc nhìn người anh hai tác phong lúc nào cũng nghiêm cẩn của mình “Anh không thể thả lỏng chút sao? Em đương nhiên biết đây là tinh thạch tang thi.”

Mày An Bang nhú lại ở một độ cong không thể nhận ra “Tại sao lại tặng em thứ này?”

“Anh ấy nói thứ này có thể giúp em thức tỉnh dị năng.”

“Em tin?”

“Sao lại không tin?” An Dật nhướng mày “Chẳng lẽ thường ngày có người nói em trai của anh là một tên phế vật anh cũng không thêm để ý sao?”

“Tùy em.” An Bang nói xong liền bước ra cửa, thời điểm chuẩn bị đóng cửa lại, An Bang mới nói thêm một câu “Dù em có dị năng hay không, em vẫn luôn là em trai của anh, anh sẽ không để người khác khi dễ em.”

Lúc này trên mặt An Dật mới hiện lên ý cười “Đã biết, anh hai ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” An Bang khép cửa, mới xem như chính thức rời đi.

An Dật nhìn tinh thạch nằm trong lòng bàn tay, nở nụ cười nhạt, sau đó trực tiếp nuốt vào, lại uống thêm một ly nước, lúc này mới đắp chăn ngủ, hy vọng mình sẽ thật sự có thể thức tỉnh dị năng.

Khi Mạc Sinh Bạch trở về, Tô Châu còn đang vội vàng làm thí nghiệm, cái loại trình độ nghiêm túc đến cỡ này phỏng chừng là Newton đội mồ sống dậy nhìn thấy cũng phải tán thưởng không thôi.

“Đã khuya rồi, phải đi ngủ.”

Tô Châu cũng không quay đầu lại mà trả lời “Sắp xong rồi.”

Mạc Sinh Bạch cũng không nói nữa, chỉ nhìn Tô Châu bận rộn, cho đến tận khi Tô Châu vội vàng làm xong hết mọi chuyện. Nhìn Tô Châu có chút mệt mỏi xoa xoa mắt, Mạc Sinh Bạch tiến lên giúp y xoa ấn huyết thái dương, từ huyết thái dương lại dời đến bả vai, độ mạnh yếu vừa đủ, thoải mái đến mức Tô Châu có chút buồn ngủ, vì thế liền nhắm mắt “Ghế dựa không thoải mái, anh cũng lên giường ngủ luôn đi.”

Mạc Sinh Bạch thuận theo, ôm Tô Châu đến chiếc giường quen thuộc của y, tiếp tục mát xa cho y. Tô Châu nhắm mắt lại, nghĩ thầm tay nghề người này cũng thật thoải mái, liền tùy ý Mạc Sinh Bạch tiếp tục xoa bóp cho y, chỉ là ấn tới ấn lui động tác liên thay đổi, Tô Châu thậm chí còn cảm giác được đôi tay vừa lướt qua bụng y đang không ngừng ma xát mờ ám, Tô Châu đứng lúc đề lại bàn tay vẫn còn muốn tiếp tục đi xuống kia.

“Sao vậy?” Mạc Sinh Bạch giả vờ như không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Đừng xoa bóp nữa.”

Mạc Sinh Bạch nghe được trong giọng nói Tô Châu có chút ẩn nhẫn, tay liền tiếp tục dời xuống.

Tô Châu mở to mắt “Tôi bảo anh đừng xoa bóp nữa.”

“Thật sao?” Mạc Sinh Bạch cười, trực tiếp đưa tay với vào trong quần lót Tô Châu, trực tiếp cầm lấy tiểu Tô Châu đã khê ngẩng đầu, còn ác ý ở phần đỉnh chà xát hai cái.

“Anh!” Tô Châu chỉ nói được một chữ, hơi thở đã bắt đầu không xong.

“Bây giờ tôi dừng tay em sẽ chịu được sao? ” Mạc Sinh Bạch nói xong liền thật sự định rút tay lại.

Tô Châu nhất thời có chút loạn, lửa nóng trong lòng đã bị Mạc Sinh Bạch khơi lên, nhiệt độ vừa rồi khi bàn tay kia đặt lên phân thân y cũng không cách nào xua đi, chỉ tưởng tượng như thế, dù có cố đè nén thể nào cũng đè nén không nổi nữa. Tô Châu có chút nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi “Anh rốt cuộc có biết tôi là ai không?”

“Em là Tô Châu.” Mạc Sinh Bạch cố ý thâm tình mà nhìn vẻ mặt dục cầu bất mãn của Tô Châu “Là người đầu tiên tôi nhìn thấy khi vừa mở mắt, cũng là người mà tôi thích.”

Tô Châu đột nhiên bị ánh mắt thâm tình kia chấn động. Y đột nhiên nhớ đến cảnh tượng khi Mạc Sinh Bạch không màng nguy hiểm đem y gắt gao bảo hộ trong lòng, khuôn mặt ngày đó cùng khuôn mặt trước mắt này nhanh chóng trùng lặp, Tô Châu cũng không phải người có ý chí sắt đá, làm sao có thể nhìn một người nguyện ý trả giá nhiều như vậy vì y mà không có chút cảm động? Chỉ là y vẫn luôn không có cảm giác kia với Mạc Sinh Bạch mà thôi. Nhưng đêm nay Mạc Sinh Bạch thoát nhìn rất khác, y thể nhưng phát hiện nhịp tim mình vào thời điểm được Mạc Sinh Bạch nhìn chăm chú sẽ dần trở lên hỗn loạn, chẳng lẽ hẳn thật sự chưa hề quên cảm giác thích y sao?

Nhìn ra Tô Châu thất thần, Mạc Sinh Bạch kè sát người lại, chậm rãi hỏi một câu “Em có thích tôi không?”

Tô Châu đến bây giờ cũng không thể xác định có phải bản thân đã thích Mạc Sinh Bạch rồi không, chỉ yên lặng mà nhìn người trước mắt, khuôn mặt tinh xảo tuấn mỹ đến tột đỉnh làm cho hô hấp luôn vững vàng của Tô Châu cũng cứng lại.

Mạc Sinh Bạch vừa thấy Tô Châu không cự tuyệt rõ ràng liền biết có hy vọng, vì thế nhẹ nhàng đặt một nụ hôn nhẹ lên môi y “Thế này, em có chán ghét không?”

Thấy Tô Châu không nói lời nào, Mạc Sinh Bạch trực tiếp hôn sâu, đầu lưỡi ở trong khoang miệng y linh hoạt mà khiêu khích, hôn xong liền hỏi “Còn thế này thì sao?”

Tô Châu vẫn không nói gì, chỉ là nhắm hai mắt lại, hiển nhiên là ngầm đồng ý.

Vì thế Mạc Sinh Bạch cũng không khách khí, dùng đôi tay có thể so sánh với tác phẩm nghệ thuật kia của hắn linh hoạt mà cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người Tô Châu, tiếp theo cả người liền đè lên. Da thịt hai người không hề gặp trở ngại mà chặt chẽ dán lấy nhau, đôi tay kia ở trên người Tô Châu chầm ngòi thổi gió, Tô Châu cảm giác mình giống như đang bị thiêu cháy, mỗi nơi được đôi tay kia chạm qua đều như nổi lên một dòng điện nhỏ.

Thanh âm Mạc Sinh Bạch ôn nhu đến không thể tưởng tượng nổi “Đừng sợ. Tôi sẽ giúp em thoải mái.” Kỹ thuật của Mạc Sinh Bạch cực kỳ cao siêu, Tô Châu làm sao chịu được loại va chạm này, không tới hai cái đã không nhịn được mà tràn tiếng rên rỉ ra khỏi môi, cũng trực tiếp bị loại khoái cảm ngập đầu này trùng kích đến mức trào nước mắt.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược chính của ngài, Tô Châu, độ hảo cảm đối với ngài tăng thêm 20, hiện tại độ hảo cảm là 80. Một lần nữa chúc mừng kí chủ, hình tượng của ngài ở ngài trong mắt mục tiêu công lược chính Tô Châu đã từ ‘tác phẩm hoàn mỹ nhất’ thăng cấp thành ‘người khiến tôi động tâm’!

Vì thế trải qua một đêm điên loạn đảo phượng, ngày hôm sau Tô Châu liền thành thật nằm trong lòng Mạc Sinh Bạch ngủ cả một ngày, việc thực nghiệm vô cùng yêu thích hàng ngày cũng bị gác lại, xem ra thật sự là mệt muốn chết rồi.

Thời điểm An Bang một lần nữa tiến vào trong phòng An Dật, phát hiện trạng thái của An Dật rõ ràng rất không đúng, cả người gắt gao trốn trong chăn, giống như một con nhộng ve sầu, còn không ngừng run

rầy. An Bang vội vàng gạt chắn ra khỏi đầu An Dật, mặt An Dật đỏ đến không bình thường, An Bang cau mày đặt tay đặt lên trán cậu, quả nhiên là sốt cao.

An Dật mơ mơ màng màng mở mắt “Anh.”

An Bang lên tiếng, tiếp theo lại hỏi “Em thật sự ăn viên tinh thạch kia?”

An Dật sốt đến mức thần trí có chút không rõ ràng “Anh, em muốn thức tỉnh dị năng.”

An Bang biết dấu hiệu thức tỉnh dị năng chính là phát sốt, lúc trước khi dị năng của y thức tỉnh cũng sốt cao đến ba ngày, loại cảm giác thống khổ ấy đến tận bây giờ y vẫn nhớ rõ. Vừa nhìn thấy đứa em trai vẫn luôn được mình đặt trong lòng bàn tay cưng chiều cũng phải trải qua tình trạng này, An Bang không khỏi đau lòng “Đừng sợ, anh hai ở đây với em.”

An Bang nói được làm được, vẫn luôn ở cạnh cho đến khi cơn sốt của An Dật giảm bớt, cũng là suốt ba ngày ba đêm.

Uống ly nước ấm được An Bang mang đến, An Dật hướng An Bang nở nụ cười “Cám ơn anh hai.”

“Không sao. Bây giờ em còn rất yếu, dị năng chờ hai ngày nữa rồi hãy thử lại.” An Bang nghĩ nghĩ lại dặn dò “Chuyện này đừng lộ ra bên ngoài.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

An Bang nhìn em trai vẫn còn suy yếu nằm trên giường, chuyện gì cũng không nói, chỉ hỏi một câu “Muốn ăn gì không?”

Ý cười nơi khóe môi An Dật dần dần lan rộng.

Hết chương 71

72. Quyển 7 - Chương 72: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 4

Trong số các dị năng của dị năng giả thì phải kể tới dị năng hệ tinh thần và dị năng hệ không gian là hiếm thấy nhất, mà An Dật lại kinh hỉ phát hiện chính mình thể nhưng đồng thời có cả hai loại dị năng này.

Đem chuyện này nói cho An Bang, khuôn mặt vẫn luôn gió êm biển lặng của An Bang trong nhất thời cũng nổi lên một tia gợn sóng “Chuyện này phải mau chóng báo cho cha biết.”

An Dật gật gật đầu, bày tỏ sự đồng tình. Nhưng vừa nhìn thấy bóng lưng rời đi của An Bang, An Dật liền đứng ngồi không yên, cậu muốn đi tìm người chỉ vừa gặp mặt hai lần nhưng đã nghịch chuyển toàn bộ nhân sinh của cậu, Mạc Sinh Bạch, cậu có vô số lời cảm kích muốn trực tiếp nói với hắn. Có dị năng tinh thần, An Dật chỉ cần tốn một chút sức là có thể tìm được người cậu muốn gặp, vì thế cậu lại chuồn êm ra ngoài.

Khi cậu lần theo đường chỉ dẫn tinh thần màu bạc trong đầu tìm thấy người kia, cũng vừa lúc nhìn thấy cả một người khác. An Dật lập tức mở ra không gian của mình chui vào, vụng trộm đánh giá hai người ở đằng xa.

Hai người dường như đang tấn bộ, mà Mạc Sinh Bạch nắm chặt lấy tay của người trẻ tuổi vô cùng tuấn tú kia, khoe môi nhếch lên một độ cong nho nhỏ, ánh mắt ôn nhu lưu luyến nhìn người đang bước đi bên cạnh hắn, giống như nam tử đó là trân bảo quý giá nhất thế gian.

Hết thấy đều tĩnh lặng, con đường họ dạo bước chất đầy thi thể tang thi và xác của nhân loại, nhưng cho dù ở một nơi máu tanh như vậy, thân ảnh của hai người lại như tạo ra một loại ảo giác năm tháng thật bình yên. An Dật nhìn chằm chằm Tô Châu bên cạnh Mạc Sinh Bạch, cũng không đẹp đến mức khiến người khác kinh diễm, nhưng sao y lại có thể khiến Mạc Sinh Bạch một mình ở lại nơi này thủ hộ y? An Dật không thể nói rõ tại sao trong lòng mình lại đột nhiên nổi lên cảm giác này, nhưng nhìn sườn mặt lạnh như băng kia của Tô Châu, cậu không cách nào sinh ra nổi hảo cảm.

“Tô Châu.”

Nghe được cái tên này, không chỉ có Tô Châu run lên, An Dật cũng giật nảy mình. Chẳng lẽ Tô Châu này chính là nhà khoa học thiên tài chuyên về virus nổi danh kia? Nghĩ đến đây, ánh mắt An Dật nhìn Tô Châu lại nhiều thêm một phần tìm tòi nghiên cứu.

“Sao thế?”

“Không có gì.” Mạc Sinh Bạch siết chặt lấy tay y “Chỉ là cảm thấy mọi thứ tốt đẹp đến mức không thật, nên muốn gọi tên em xem có phải anh đang nằm mơ không.”

“Em ở đây.” Tô Châu cũng nhìn về phía Mạc Sinh Bạch, ý tứ là em đã trả lời anh, đây chắc chắn không phải là mơ.

“Bây giờ anh đã biết.” Mạc Sinh Bạch an tâm nở nụ cười, không hề báo trước mà hôn lên môi y. Mạc Sinh Bạch hôn đủ mới buông y ra, tươi cười quá mức loá mắt kia khiến trái tim Tô Châu lại không nghe lời mà hẫng một nhịp.

“Về nhà thôi.”

Nghe được câu này, Tô Châu vô cùng tự nhiên nắm lấy tay Mạc Sinh Bạch xoay người trở về, hai chữ ‘về nhà’ này khiến trong lòng y thật sự ấm áp. Y nắm chặt tay Mạc Sinh Bạch, đột nhiên nảy ra loại suy nghĩ nếu con đường này vĩnh viễn kéo dài vô tận thì tốt rồi. Y có chút muốn cười, có lẽ y đã có chút động tâm

với người vẫn luôn ở bên cạnh y này mất rồi.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược chính Tô Châu, độ hảo cảm đối với ngài tăng 10, hiện tại độ hảo cảm là 90. Kí chủ xin hãy cố gắng lên nào, khoảng cách đến 100 còn một bước xa nha ~

Nghe được hệ thống nhắc nhở, ý cười của Mạc Sinh Bạch dần dày thêm.

An Dật vẫn nhìn theo hai người bọn họ, thẳng đến khi hai người biến mất ở góc đường, An Dật mới buông lỏng bàn tay vẫn luôn siết chặt của mình. Cậu biết, chuyện quan trọng nhất cần phải làm bây giờ chính là phải nhanh chóng tăng cao thực lực của mình, chỉ có trở nên đủ mạnh, mới có thể chiếm lấy những thứ mình muốn.

Vừa về đến phòng thí nghiệm Tô Châu lại tiếp tục lao vào các loại thực nghiệm, Mạc Sinh Bạch nhìn y không ngừng bận rộn, không khỏi mở miệng hỏi “Em rốt cuộc đang nghiên cứu thứ gì vậy?”

Tô Châu cũng không quay đầu lại, nhưng vẫn trả lời “Virus.”

“Là loại virus gì?”

Tô Châu im lặng trong thoáng chốc, đặt lọ dung dịch trong tay xuống “Mặc kệ chuyện gì xảy ra, anh vẫn sẽ ở cạnh em chứ?”

“Đương nhiên.”

Nghe được câu trả lời không chút do dự của Mạc Sinh Bạch, Tô Châu chiếm được đáp án mình muốn, lúc này mới mở miệng “Đây không phải là virus bình thường.”

“Thứ em hao hết tâm lực nghiên cứu sao có thể là loại thường chứ?”

“Virus này có thể khiến dị năng giả biến thành tang thi.”

“Em đã làm ra rồi?”

“Tạm thời thì chưa, chẳng qua còn thiếu chút nữa là có thể hoàn thành.”

Mạc Sinh Bạch đại khái đã đoán được suy nghĩ của Tô Châu, nhưng hắn vẫn giả vờ hỏi “Em nghiên cứu thứ này làm gì?”

“Không phải đã rất rõ ràng à?”

“Em thật sự muốn đem toàn bộ người trên thế giới này biến thành tang thi?”

“Có gì không thể? Anh bây giờ chẳng phải cũng là tang thi sao?”

“Chuyện này không giống. Nếu như có thể lựa chọn, anh muốn là một nhân loại giống như em vậy. Tô Châu à, không có ai lại muốn bản thân trở thành tang thi cả.”

Biểu tình vốn lạnh đậm của Tô Châu lại càng thêm rét lạnh “Là em đem anh biến thành tang thi.”

Mạc Sinh Bạch bước lên trước ôm lấy y “Đừng nóng giận. Anh không trách em.”

Lời an ủi vẫn có tác dụng trên người Tô Châu, khí thế của y đã có chút mềm đi “Tại sao? Chỉ vì anh thích em?”

“Không phải thích.” Mạc Sinh Bạch dừng đôi con ngươi đen láy trước mắt Tô Châu “Là yêu. Anh yêu em, Tô Châu. Anh yêu em, yêu đến thậm chí không biết phải làm thế nào mới tốt, anh chỉ muốn vĩnh viễn cùng em một chỗ, dù cho thế nào cũng được cả.”

“Anh...”

Mạc Sinh Bạch dịu dàng hôn lên ánh mắt Tô Châu “Em có thể cảm nhận được không? Tuy anh bây giờ là tang thi, nhưng trái tim yêu em này vẫn chưa từng thay đổi. Nhưng thế cũng tốt, đây là mặt thế, anh có thể bảo vệ em.”

Tô Châu kinh ngạc nhìn Mạc Sinh Bạch, lần đầu tiên chủ động hôn lên môi hắn.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Độ hảo cảm của mục tiêu công lược chính đối với ngài tăng 5, hiện tại độ hảo cảm là 95. Xin kí chủ xin đừng chủ quan mà qua loa nha ~

“Anh có nguyện ý cùng em tạo nên một thế giới thuộc về chúng ta không?”

“Thế giới tang thi?”

“Đến lúc đó chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ.”

“Chúng ta bây giờ đã cùng một chỗ, tại sao phải đem thế giới biến thành bộ dáng kia?”

“Anh không muốn?”

“Tô Châu.” Mạc Sinh Bạch thở dài “Thế giới vốn nên thuộc về nhân loại.”

“Nhân loại? Lòng tham của con người vĩnh viễn đều không đáy, một đám tang thi ngây ngốc còn tốt hơn.”

Mạc Sinh Bạch nhìn đôi mắt lộ ra hàn quang của Tô Châu, trầm mặc.

“Anh cảm thấy em là một kẻ không thể nói lý đúng không?” Tô Châu nhìn Mạc Sinh Bạch trầm mặc đột nhiên có chút khó chịu, rõ ràng hắn cũng là tang thi không phải sao? Rõ ràng hắn đã quên đi ký ức trước kia không phải sao? Rõ ràng nói yêu y nhưng tại sao lại không tán thành ý tưởng của y chứ?

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Độ hảo cảm của mục tiêu công lược chính đối với ngài không đổi, là 95, độ ngược tâm tăng 5, hiện tại độ ngược tâm là 5.

“Chỉ cần em muốn, anh đều nguyện ý ở cạnh em.”

“Thật sự?”

“Thiên chân vạn xác.”

Có được câu trả lời khẳng định của Mạc Sinh Bạch, Tô Châu lúc này mới tiếp tục làm thí nghiệm. Mạc Sinh Bạch nhìn Tô Châu, có chút không thể hiểu nổi, rõ ràng cũng là một nhân loại, tại sao cả ngày y lại chỉ nghĩ đến việc đem toàn bộ nhân loại biến thành tang thi? Chẳng lẽ đây là sự khác biệt trong suy nghĩ giữa nhà khoa học và người thường sao? Nhưng khoảng cách này không phải hơi quá lớn rồi à? Dù biết đây không phải là một thế giới chân thật, Mạc Sinh Bạch cũng không cách nào bước qua được lằn ranh trong lòng kia. Hệ thống đã từng nói qua, Tô Châu chính là boss cuối của thế giới này, mà An Dật lại mang số mệnh đưa con cưng của trời. Quên đi, cứ để mặc hai người bọn họ đối chọi lẫn nhau, hắn chỉ cần phụ trách hoàn thành nhiệm vụ là được.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, là có thể hoàn toàn thoát khỏi những thế giới loạn thất bát tao này rồi. Vừa nghĩ như vậy, tâm tình quả nhiên tốt hơn không ít.

73. Quyển 7 - Chương 73: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 5

Tầng hầm, ánh đèn trên trần tùy thời lắt lư qua lại, càng lộ ra vẻ âm trầm.

“Thế nào?”

Nghe được thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền đến, Hồ Kim lập tức quay đầu, giọng điệu cung kính “Ngài đã đến. Hiệu quả đối với đám người này có lẽ cần phải quan sát thêm một vài ngày nữa.”

An Thủ Quốc đánh giá những người thường không hề có chút dị năng nào đang bị trói lại tại tầng hầm làm vật thí nghiệm, ánh mắt bọn họ đều đại ra, giống như đã đánh mất bản năng sinh tồn. An Thủ Quốc nhìn Hồ Kim “Bác sĩ Hồ, những kẻ này phải dùng tiết kiệm một chút, người thường đã không còn dễ tìm.”

“Vâng, tôi sẽ chú ý.”

An Thủ Quốc đưa cho Hồ Kim một gói to “Không đủ thì cứ tìm ta.”

Hồ Kim không mở ra cũng biết bên trong là thứ gì, ánh mắt gã nhìn về phía gói to kia càng thêm nóng rực “Tướng quân đi thông thả.”

“Cha.”

An Thủ Quốc nhìn đứa con trai càng ngày càng ổn trọng của mình, lộ ra ánh mắt tán thưởng “Không tồi.”

“Cảm ơn cha.”

“Bang nhi, bây giờ Dật nhi thế nào?”

“Vẫn đang rèn luyện dị năng của em ấy.”

“Dật nhi đã trưởng thành.” An Thủ Quốc có chút vui mừng. An Dật là đứa con trai nhỏ ông thương yêu nhất, ông chỉ hy vọng cậu có thể dưới sự che chở của An gia mà một đời không lo, chỉ là mật thế ập đến, đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi, may mắn An Dật ra ngoài một chuyến trở về liền thức tỉnh được dị năng hiếm gặp, còn là song hệ dị năng, rốt cuộc cũng có chuyện có thể chặn được miệng mấy lão già kia. “Đúng rồi, người cho Dật nhi tinh thạch con đã tìm được chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa.”

“Ừ. Chuyện này đừng để Dật nhi biết.” Ánh mắt An Thủ Quốc thâm trầm “Ta nghi ngờ, tinh thạch người này cho Dật nhi cũng không phải loại tinh thạch bình thường.”

“Cha, có phải ngài đã tra được gì không?”

“Vậy thì không. Chẳng qua, tinh thạch này dùng trên cơ thể người thường lại không có chút tác dụng nào. Đám phế vật trong tầng hầm kia, đến giờ cũng không còn dư quá nhiều.”

“Bác sĩ Hồ nói thế nào?”

“Còn có thể nói thế nào chứ, độc tính quá mạnh.” Chuyện này khiến An Thủ Quốc cũng có chút phiền lòng
“Con ra ngoài trước đi, rảnh rồi thì ở bên cạnh em trai con nhiều hơn chút.”

“Vâng, cha.”

An Dật vẫn đang trong phòng cố gắng rèn luyện dị năng của mình, mở rộng tinh thần lực thật sự vô cùng khó chịu, mỗi một đường tinh thần màu bạc chỉ cần hơi kéo dài ra một chút, đầu cậu sẽ lập tức đau đớn như muốn nổ tung. An Dật cắn chặt răng, chỉ cần có 1% cơ hội tăng cường thực lực, cậu nhất định sẽ không buông tha, cậu không muốn liên lụy đến cha và anh hai nữa. Nhưng quan trọng nhất, là vì một ngày có thể đứng trước mặt người kia, khiến người kia lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Cậu vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy An Bang vẫn luôn quan sát cậu “Anh hai, sao anh lại đến đây?”

“Đừng quá miễn cưỡng bản thân.”

“Anh đừng quá lo lắng.”

“Người ngày đó em gặp được, em có biết tên của hắn không?”

“Sao anh lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Anh chỉ muốn biết, người kia rốt cuộc có phải Mạc Sinh Bạch hay không.”

An Dật nhìn ánh mắt dường như đã sớm hiểu rõ hết thảy của anh cậu, có chút không biết phải làm sao
“Anh, sao anh lại biết?”

“Đúng vào ngày em lén chạy ra ngoài, hắn đã đến khu an toàn.”

“Anh ấy đến khu an toàn làm gì? Còn nữa, anh biết anh ấy?”

“Đúng vậy, anh từng đến trường Đại học của hắn, cũng đã gặp qua người một lần.” Ánh mắt An Bang thoát nhìn vẫn bình tĩnh như thường ngày, nhưng vẫn không thể gạt được An Dật.

“Anh, có phải giữa anh và anh ấy đã có chuyện gì không?”

“Dật nhi, em đừng hỏi nhiều.” An Bang xoa xoa tóc em trai “Em không hề phát hiện, khi em có tâm sự sẽ là về mặt gì sao?”

“Anh hai, quả nhiên không có chuyện gì qua được mắt anh.”

“Đừng nghĩ đến hẳn nữa, nhất kiến chung tình không phải là loại chuyện thích hợp với em.”

An Dật đột nhiên có chút bướng bỉnh “Em không hề có suy nghĩ không an phận gì với anh ấy cả, em chỉ muốn khi gặp lại anh ấy, có thể khiến anh ấy coi trọng em.”

“Không có thì tốt.”

An Dật ngăn lại An Bang đang muốn rời đi “Anh hai, có phải người anh ấy thích tên là Tô Châu không?”

Bước chân của An Bang dừng lại “Sao em lại biết?”

“Anh hai, em tận mắt nhìn thấy bọn họ bên nhau. Anh có thể đem chuyện của bọn họ nói với em không?”

“Chuyện của bọn họ, anh làm sao biết được?”

An Dật nhìn thân ảnh An Bang từng bước một rời khỏi phòng, siết chặt nắm tay, An Bang nhất định đã biết chuyện gì đó, chỉ là y không muốn nói cho cậu biết mà thôi. An Dật không hề bỏ lỡ những biến hóa khác thường trong mắt An Bang khi nhắc tới Mạc Sinh Bạch, chẳng lẽ, trong đầu An Dật đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện một ý nghĩ, chẳng lẽ An Bang cũng từng thích Mạc Sinh Bạch? Nhưng vì có Tô Châu nên đoạn tình cảm này liền yếu mạng chết non? An Dật càng nghĩ lại càng chắc chắn có chuyện như vậy, hai người họ là anh em ruột, ánh mắt nhìn người giống nhau cũng là chuyện bình thường. An Dật lại nghĩ tới câu nói lúc nãy của An Bang, ‘nhất kiến chung tình không phải là loại chuyện thích hợp với em’, ý nghĩa có phải là năm đó anh hai cậu đối với Mạc Sinh Bạch cũng là nhất kiến chung tình? An Dật cảm thấy mình đã tìm được chân tướng, nhưng trong lòng lại dâng lên một tư vị thật khó nói.

An Bang trở lại khu an toàn đã từng một lần nhìn thấy Mạc Sinh Bạch kia, y tự nói với bản thân rằng y chỉ đang tìm hắn để tìm hiểu về bí mật tinh thạch mà thôi. Ánh mắt y xa xôi, nhìn bầu trời xanh lam trong suốt trước mặt hết như mặt biển xanh thẳm, không hề giống như một thế giới đang gặp phải nguy cơ tứ phía, là một mặt thể có thể tùy thời chết đi. Y bỗng nhiên nhớ đến một hồi ức xưa cũ đã từng bị mình mạnh mẽ cất vào một góc.

Ngày đó y đến Đại học Quốc An để vấn an Hiệu trưởng An Sơn, cũng chính là ông nội của y. Khi y ở văn phòng ông nội gặp được Mạc Sinh Bạch, hắn đang cùng lão nhân nói đến đề tài gì đó, khóe miệng lộ ra nụ cười tự tin, cả người hăng hái, quả thật giống như đang phát ra ánh sáng rực rỡ. An Bang chỉ liếc mắt liền nhìn thấy hắn, hắn cũng trả lại y một nụ cười, nụ cười kia quá mức chói mắt, tìm An Bang vào khoảnh khắc đó đã bắt đầu lệch đi một nhịp.

Trong mắt y tất cả đều là nụ cười kia, thẳng đến khi An Sơn mở miệng giới thiệu “Sinh Bạch à, đây là cháu nội của thầy, An Bang.”

Tướng mạo Mạc Sinh Bạch thật sự là quá mức đẹp đẽ, An Bang nhìn hắn ý cười không hề giảm bớt vươn tay “Chào cậu, tôi là Mạc Sinh Bạch.” Bàn tay kia thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, sau khi An Bang cầm lấy liền không muốn buông ra. Thẳng đến khi Mạc Sinh Bạch lễ phép muốn rút tay về, y mới

đem tay mình thu lại. Y nhìn Mạc Sinh Bạch lễ phép chào tạm biệt, rất muốn ngay lập tức đuổi theo, đã thú đã ngủ yên rất lâu trong lòng cũng rục rịch, y phải dựa vào kỷ luật của một quân nhân đã qua huấn luyện mới có thể đè ép xuống.

Chờ đến khi tạm biệt ông nội, y vội vàng ở trên sân trường lén lút tìm kiếm thân ảnh hắn, nhưng lại giống như mò kim đáy bể. Thời điểm y đã định bỏ qua, liền nhìn thấy Mạc Sinh Bạch đang cẩn thận đi theo phía sau một nam sinh thanh tú. Nam sinh kia thoát nhìn rất lạnh lùng, biểu tình trên mặt mơ hồ lộ ra tia không kiên nhẫn, nam sinh kia không biết nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên dừng lại, hướng về phía Mạc Sinh Bạch không chút lưu tình nói “Tôi đã nói tôi không thích anh, không thích chính là không thích, anh đừng làm phiền tôi nữa!”

An Bang nhìn vẻ mặt Mạc Sinh Bạch khi nghe xong câu nói kia liền trắng bệch, nhưng hắn vẫn vươn tay đưa túi bánh mình đang cầm cho nam sinh kia “Bánh dừa em thích ăn nhất.”

“Anh đừng làm phiền tôi!”

An Bang nhìn nam sinh không hề quay đầu lại bỏ đi, mà Mạc Sinh Bạch vẫn cầm túi bánh dừa thật to duy trì tư thế vươn tay ra, cứ như vậy không hề nhúc nhích đứng ở nơi đó. An Bang cảm giác tim mình đột nhiên đau đến không thể chịu nổi, hắn rõ ràng tốt như vậy, sao lại có người cự tuyệt hắn chứ? Nếu, nếu hắn nguyện ý tặng bánh dừa cho y, y nhất định sẽ không chút do dự nhận lấy. Đáng tiếc là, chuyện tiếc nuối trên đời này rất nhiều, mà tình cảm lại càng không thể cưỡng cầu.

An Bang đem suy nghĩ của mình từ nơi bóng lưng tràn ngập đau thương kia thu về, nhìn bầu trời so với năm đó đã xanh hơn rất nhiều, có chút phiền muộn.

Chỉ chớp mắt, đã nhiều năm trôi qua như vậy sao?

74. Quyển 7 - Chương 74: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 6

Máu nhuộm đầy đất, Mạc Sinh Bạch trực tiếp đưa tay với vào trong óc một con tang thi, tang thi vô tri vô giác, tùy ý người trước mặt bước đi tính mạng mình.

Lại một con không có tinh thạch, Mạc Sinh Bạch thậm chí rửa tay trước, máu me nhầy nhụa thật sự quá khó chịu.

“Mạc Sinh Bạch.”

Mạc Sinh Bạch nghe thấy phía sau có giọng nói liền quay đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt cương nghị của nam nhân đối diện, một thân quân trang lại càng có vẻ khí vũ hiên ngang. Đây không phải là vị trung tướng đã bắt ép đám dị năng giả ở khu an toàn kia ký kết hiệp ước sao? Hôm nay sao lại đến đây, mà dường như còn quen biết mình? Mạc Sinh Bạch cố ý để lộ ra chút nghi hoặc trong mắt “Anh là?”

“An Bang, anh trai An Dật.” Vừa thấy vẻ mặt Mạc Sinh Bạch, An Bang đã biết người này căn bản không hề nhớ rõ mình.

“An Dật bảo anh đến tìm tôi?”

“Không phải.”

“Vậy anh đến đây là vì?”

“Tìm cậu.”

“Tôi biết, nhưng tại sao lại đến tìm tôi? ” Mạc Sinh Bạch cũng không động thủ, không chỉ bởi vì đây là anh trai của nam chủ, mà càng bởi vì nam nhân trước mặt này không hề toát ra chút địch ý nào.

“Tô Châu bây giờ thế nào rồi?”

Thế nhưng còn biết cả Tô Châu, xem ra An Bang này cũng không phải ôm thiện ý mà đến. Dù rằng Mạc Sinh Bạch cũng rất muốn đóng gói Tô Châu giao cho người này, nhưng mà bây giờ Tô Châu là mục tiêu công lược của hắn, hắn ngay cả độ hảo cảm còn chưa kéo đầy đầy, sao có thể tùy tiện để cho người khác mang y đi chứ. Mạc Sinh Bạch cười đến vô hại “Thế nào? Đánh chủ ý lên người Tô Châu?”

“Tôi không có ác ý.” An Bang nhìn Mạc Sinh Bạch nổi lên cảnh giác với mình, có chút mất mát.

“Vậy anh rốt cuộc đến đây là có ý đồ gì? Thẳng thắn đi.”

“Tôi chỉ là muốn hỏi, tình thạch anh tặng cho An Dật có phải đã qua tay Tô Châu? ” An Bang sợ dĩ hoài nghi như vậy là bởi vì y biết Tô Châu là nhà khoa học về virus lợi hại nhất trong nước, tuy rằng tuổi còn rất trẻ, nhưng không có một nhà khoa học kỳ cựu nào dám coi thường cậu ta. Nếu cậu ta ra tay thay đổi tình thạch trong đầu tang thi, cũng không phải là chuyện không có khả năng.

“Đúng thì sao, mà không đúng thì lại thế nào?” Mạc Sinh Bạch biết An Dật chắc chắn sẽ không có chuyện gì, ngược lại còn thức tỉnh dị năng mà một nam chủ cần có. An Bang lần này đến đây có lẽ là muốn hỏi rõ ràng việc này, dù sao tình thạch bình thường nếu để cho người khác ăn sẽ khiến họ lập tức trúng độc mà chết, làm sao có chuyện thức tỉnh dị năng gì đó chứ.

“Tôi chỉ là muốn biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện, dù sao, dị năng của An Dật đã thức tỉnh.”

“Nếu anh tới thật sự chỉ để hỏi chuyện này, tôi có thể đảm bảo với anh rằng, cậu ấy sẽ không có việc gì.” Mạc Sinh Bạch biết lần đó là do hệ thống ra tay, cho dù An Dật bây giờ không thức tỉnh dị năng, sau này cậu ta cũng sẽ gặp được một cơ hội thức tỉnh khác. Là một nam chủ sống trong mật thế, sao có thể ngay cả một dị năng cũng không có chứ?

“Vậy còn Tô Châu?”

“Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.”

“Cậu và Tô Châu ở nơi này cũng không thể nào bảo đảm, đến An Cư đi. Dựa vào năng lực của Tô Châu và dị năng của cậu, so với việc hai người cứ đợi ở đây sẽ tốt hơn nhiều.”

“Làm sao anh biết bây giờ chúng tôi không tốt? ” Mạc Sinh Bạch mỉm cười “Chúng tôi bây giờ rất tốt, em ấy đã chấp nhận tôi. Nơi này chỉ có hai người chúng tôi, tôi có thể bảo vệ em ấy, còn có thể tìm thức ăn cho em ấy, em ấy có thể an tâm không chút gánh nặng mà làm chuyện em ấy muốn làm, như vậy không tốt sao?”

An Bang cắn môi dưới, nhìn Mạc Sinh Bạch lộ ra nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn phát ra từ sâu trong nội tâm đã khiến tim y không khỏi siết chặt “Nếu sau này hai người cần, cứ đến An Cư. Tôi thay mặt An Cư lúc nào cũng hoan nghênh hai người gia nhập.”

“Cám ơn, chúng tôi tạm thời chưa nghĩ đến chuyện này.”

“Vậy, đã quấy rầy.”

Mạc Sinh Bạch luôn có cảm giác ánh mắt An Bang nhìn hắn có điểm là lạ, dù y đã che dấu rất tốt, nhưng trước một kẻ chuyên đóng giả tình cảm như Mạc Sinh Bạch làm sao có thể không lộ ra chút sơ hở chứ. Hệ thống, có phải An Bang này và nguyên chủ trước đây đã từng gặp qua hay không?

Thấy hệ thống không có động tĩnh, Mạc Sinh Bạch đành phải lặp lại một lần nữa: Hệ thống vĩ đại, có phải trước kia An Bang đã từng gặp qua nguyên chủ không?

Hệ thống: Kí chủ cũng không thành tâm thỉnh cầu hệ thống.

Mạc Sinh Bạch: Hệ thống vĩ đại không gì không làm được ơ, An Bang làm anh trai của nam chủ An Dật, có phải ngài đã biết thứ gì đó không?

Hệ thống: Được rồi, nhìn ở phân lượng đây đã là nhiệm vụ cuối cùng.

Mạc Sinh Bạch: Xin ngài cứ nói.

Hệ thống: An Bang này trước đây đã cùng nguyên chủ gặp qua một lần, y còn đối với nguyên chủ nhất kiến chung tình.

Mạc Sinh Bạch: Chỉ đơn giản như vậy?

Hệ thống: Chỉ đơn giản như vậy.

Mạc Sinh Bạch: Y cứ nhẹ nhàng như vậy mà buông tay?

Hệ thống: Khi đó nguyên chủ đối với mục tiêu công lược chính của ngài, cũng chính là Tô Châu, khẳng một mực quần mãi không buông, ai cũng biết rất rõ. Cho nên một thiên chi kiêu tử như An Bang làm sao dưới tình huống trong lòng nguyên chủ không thể chứa thêm ai nữa mà đuổi theo hắn đây? Cho nên, ngài hiểu rồi đấy.

Mạc Sinh Bạch: Cảm ơn hệ thống vĩ đại không gì là không biết.

Hệ thống: Lần sau có việc cứ hỏi tiếp nha ~

Mạc Sinh Bạch đã ở trong lòng ảo tưởng vô số lần nếu hệ thống thật sự có thực thể, hẳn rồi cuộc phải đánh nó một trận như thế nào. Mạc Sinh Bạch cất kỹ những tinh thạch không dễ dàng thu thập được, thu thập về cho Tô Châu nghiên cứu. Đáng để ăn mừng chính là, loại thuốc có thể khiến dị năng giả biến thành tang thi mà Tô Châu đang nghiên cứu kia cũng chưa thành công, ngược lại còn nghiên cứu được một loại thuốc có thể khống chế tang thi, đây cũng có thể xem như một kinh hỉ ngoài ý muốn.

Nhưng khiến Mạc Sinh Bạch càng ngoài ý muốn chính là, thời điểm Tô Châu nhìn thấy tinh thạch, thế nhưng đưa ra yêu cầu muốn bắt dị năng giả về làm thí nghiệm.

“Em đã làm xong?”

“Đúng vậy, cũng không biết hiệu quả thế nào.”

Mạc Sinh Bạch nhìn ánh mắt tràn đầy tự tin của Tô Châu, chỉ có thể an ủi mình thế giới này chỉ là một thế giới hư ảo, người cũng không phải người thật, tang thi cũng đã giết qua, lại bắt một dị năng giả thì tính là gì chứ. Rồi cuộc tự an ủi thành công, Mạc Sinh Bạch miễn cưỡng kéo ra một nụ cười “Ngày mai rồi bắt được không? Hôm nay em đã mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi trước đi.”

Thấy Mạc Sinh Bạch không phản đối, Tô Châu liền gật đầu đồng ý, dù sao y cũng không quá nóng lòng, lại không muốn Mạc Sinh Bạch vì vậy mà quá mức mệt mỏi.

Mạc Sinh Bạch sẵn sàng mà xé mở một túi bánh mì to thay Tô Châu, đưa cho y “Mỗi ngày đều ăn thứ này, em có chán không?”

“Không sao, có thứ để ăn đã không tệ rồi.”

Mạc Sinh Bạch đem toàn bộ thần sắc Tô Châu thu hết vào đáy mắt, làm một người bạn trai đủ tư cách, chút việc nhỏ như tìm cách có thêm nguồn thức ăn phong phú này hắn vẫn làm được. Đến lúc đó độ hảo

cảm cũng sẽ càng thêm được củng cố.

Hứa Trung cảm giác sau lưng như có luồng gió thổi qua, âm trầm lạnh lẽo. Không phải quỷ chứ? Nghĩ đến đây Hứa Trung cũng bật cười, đây là mặt thể, nếu có thứ gì đó không sạch sẽ thì cũng phải là tang thi mới đúng. Từ từ, tang thi? Hứa Trung chỉ cảm thấy sau gáy chợt lạnh, một bàn tay lạnh băng đã từ phía sau siết chặt lấy cổ gã, trái tim gã lập tức treo tới cổ họng “Ai?”

“Bây giờ còn chưa thể nói cho anh biết. Có điều không biết anh có thể nói cho tôi biết một chuyện không?”

Hứa Trung nghe được thanh âm phía sau là thuộc về nhân loại, cũng không còn hoảng sợ như lúc này “Các hạ cũng là dị năng giả, tại sao bây giờ lại giả thần giả quỷ, sao không lựa chọn gia nhập khu an toàn?”

“Đây không phải là chuyện anh nên lo lắng.” Mạc Sinh Bạch bỗng dừng tăng lực độ nơi cánh tay “Dị năng của anh còn rất xa mới có thể theo kịp tôi, nếu bây giờ tôi muốn giết chết anh, cũng chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến thôi, đã hiểu chưa?”

Hứa Trung bị cảm giác gần kề tử vong dọa sợ tới mức run rẩy, kỳ thật trước kia gã cũng chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, khi mặt thể ập đến lại may mắn thức tỉnh được dị năng nên mới có thể sống sót đến tận bây giờ. Gã ráng sức há miệng hít lấy vài hơi không khí mới có thể nói chuyện “Có chuyện gì cứ từ từ nói.”

“Tốt, chỉ cần anh đồng ý hợp tác là được rồi.”

Vì thế Mạc Sinh Bạch dưới sự phối hợp của Hứa Trung thuận lợi mà tìm được kho chứa thực phẩm, lại không hề gặp chút khó khăn nào mang Hứa Trung ra khỏi khu an toàn, Hứa Trung lúc này cũng không dám dùng mảnh lời gì cả, hết thấy đều thuận lợi đến mức khó tin.

75. Quyển 7 - Chương 75: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 7

Hứa Trung trăm triệu lần không ngờ tới mình bị bắt đi chỉ để làm vật thí nghiệm thuốc, gã nhìn nam nhân mặc áo blouse trắng trước mặt, trong mắt cũng sắp toạc ra tia lửa “Cậu điên rồi sao? Tôi là người, là đồng loại của cậu, sao cậu có thể bắt tôi tới thử thuốc?!”

Ánh mắt Tô Châu nhìn Hứa Trung không có chút gì không nỡ, ngược lại còn để lộ ra sự hưng phấn “Làm sao anh biết chỉ có một mình tôi làm thế?”

“Cậu, cậu không được đối xử với tôi như vậy! Cậu muốn thứ gì, cậu nói đi, tôi đều có thể cho cậu!”

“Tôi cái gì cũng không thiếu. Chỉ thiếu một dị năng giả làm vật thí nghiệm, mà không may là, anh lại vừa lúc phù hợp với yêu cầu của tôi.”

Hứa Trung nhìn Tô Châu bước đến càng ngày càng gần, cả người đều trở nên căng cứng, gã bị trói trên ghế, dị năng trên người cũng đã bị khống chế, căn bản không thể động đậy. Gã muốn tìm nam nhân đã bắt gã về kia, nhưng lại phát hiện trong phòng đã không còn thân ảnh người nọ, gã chỉ có thể trơ mắt nhìn dòng chất lỏng màu lục nhạt dần xuyên qua ống tiêm, từng chút một chảy vào trong cơ thể mình.

“Được rồi, giờ anh cứ đợi ở đây đi.”

Tầm nhìn của Hứa Trung đã bắt đầu không rõ, những vật trước mắt cũng trở nên mơ hồ, thế giới giống như đang nghiêng qua đảo lại, Hứa Trung cố gắng nhắm mắt lại, lại phát hiện căn bản không thể điều khiển được thân thể. Gã nhìn thấy làn da của mình đang dần thối rữa, trong đầu chỉ có một ý niệm, hết rồi, đã hết thật rồi.

“Thơm quá.” Tô Châu đi đến trước mặt Mạc Sinh Bạch, ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng sắc bén của hắn, đột nhiên cảm thấy có chút mê luyến. Lúc trước mình rốt cuộc đã nghĩ gì mới có thể cự tuyệt hắn nhỉ?

“Chờ một lát nữa nhé, thịt vẫn chưa nướng chín.” Mạc Sinh Bạch chuyên tâm nướng thịt, đôi tay không ngừng lật tới lật lui.

“Khi nào mới chín?”

“Rất nhanh thôi.” Mạc Sinh Bạch đem một miếng thịt đã được nướng tốt, tinh mịn mà loang loáng mật nước, lại đặt ở bên miệng thổi thổi, xác định không nóng mới đưa đến bên miệng Tô Châu “Ném thử xem.”

Tô Châu há miệng liền ăn, thịt được nướng bên ngoài cháy sém bên trong lại non mềm, còn được ướp thêm mật ong, vô cùng phù hợp với khẩu vị Tô Châu “Ăn rất ngon.”

“Em thích là tốt rồi. ” Mạc Sinh Bạch thấy trên mặt Tô Châu lộ ra thần sắc vừa lòng, liền xoay người lại, tiếp tục nướng thịt.

Tô Châu nhìn bộ dáng Mạc Sinh Bạch vì nướng thịt cho y mà bận rộn, đột nhiên cảm giác trái tim cũng được lấp đầy, tựa như đã tìm được một mảnh ghép vẫn luôn khuyết thiếu. Y là một cô nhi, từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện, cũng sớm thấy đủ lòng người đáng ghê tởm đến mức độ nào, nhưng Mạc Sinh Bạch thật sự đã khiến y sinh ra ý niệm cả đời đều ở cạnh nhau. Đây có lẽ chính là thứ gọi là ‘yêu’ mà người khác vẫn thường hay nói đến, và cũng là điều mà y vẫn luôn muốn thể nghiệm.

“Có chuyện gì à? Sao lại cứ nhìn anh?” Mạc Sinh Bạch tuy rằng không quay đầu lại, vẫn như cũ có thể cảm giác được tầm mắt nóng rực từ Tô Châu.

“Sinh Bạch.”

“Ừ?”

“Tôi đột nhiên phát hiện một chuyện.” Tô Châu nở nụ cười.

“Phát hiện chuyện gì hử? Thí nghiệm có tiến triển? Rất ít khi thấy em cười vui vẻ như vậy đấy.”

“Không phải.”

“Vậy là gì?”

“Tôi phát hiện, ” Tô Châu cố ý tạm dừng một chút “Tôi yêu anh.”

Thân hình đang nướng thịt của Mạc Sinh Bạch nhất thời cứng đờ, hắn xoay người lại, cái kẹp trong tay vẫn còn kẹp lấy miếng thịt vừa được nướng tốt, biểu tình có chút ngây ngốc “Em vừa nói gì?”

“Em yêu anh, Mạc Sinh Bạch.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

Mạc Sinh Bạch thả tay đem thịt nướng vứt qua một bên, lập tức ôm lấy Tô Châu “Anh cũng yêu em.”

“Em đã sớm biết.”

Khuôn mặt của Mạc Sinh Bạch rất có lực sát thương, nụ cười này của hắn, ngay cả Tô Châu đã quen nhìn cũng có chút mặt đỏ tai hồng. Mạc Sinh Bạch hôn lên môi y, triển miên lại chứa đựng một tia hung ác, đem Tô Châu hôn đến không thể thở nổi. Mạc Sinh Bạch buông y ra “Thật ngọt.” Bên tai Tô Châu lập tức đỏ rực. Mạc Sinh Bạch lại hôn phớt lên môi y “Lần sau hôn môi nhớ rõ phải thở đấy.”

Tô Châu không biết nói gì cho phải, liền yên lặng ăn phần thịt đã được nướng tốt, chỉ là ý cười trên mặt có thể nào cũng không thể che giấu được.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược chính Tô Châu, độ hảo cảm đối với ngài tăng 5, hiện tại độ hảo cảm là 100, đã được kéo đầy! Độ ngược tâm không đổi, hiện tại là 5, kí chủ xin hãy không ngừng cố gắng nha!

Độ hảo cảm rốt cuộc đã kéo đầy, Mạc Sinh Bạch vô cùng thỏa mãn mà tiếp tục vì y nướng thịt, hai người thoát nhìn vô cùng ân ái ái ái.

Đợi đến khi Tô Châu rốt cuộc ăn no, hai người liền đi nhìn Hứa Trung đã bị tiêm thuốc. Mở ra cửa phòng

thí nghiệm, thế nhưng không thấy bóng dáng Hứa Trung đâu, Mạc Sinh Bạch liền đem Tô Châu hộ ở sau người “Đừng sợ, anh ở đây.” Chỉ năm chữ vô cùng đơn giản, nhưng từ miệng Mạc Sinh Bạch nói ra, Tô Châu lại lập tức cảm thấy vô cùng an tâm.

Ngay tại một giây trước khi Hứa Trung lao vào người Tô Châu, Mạc Sinh Bạch lập tức một cước đem gã đá ra thật xa. Mặc dù là tang thi do dị năng giả tiến hóa thành, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một con tang thi đã đánh mất đi bản tính con người, chỉ cần nghĩ được hơi người sẽ lập tức muốn nhào lên cắn một miếng. Có điều nếu có thể học được đánh lén, xem ra cũng đã thông minh hơn không ít những tang thi bình thường. Mạc Sinh Bạch trực tiếp giết chết tang thi Hứa Trung đã mất đi lý trí, lại từ đầu của gã lấy ra một viên tinh thạch màu đỏ nhạt.

“Xem ra đã thành công.”

Mạc Sinh Bạch đưa viên tinh thạch màu đỏ nhạt đã được lau sạch cho Tô Châu. Tô Châu vươn tay nhận lấy, nhưng lại không hề biểu lộ ra chút gì hưng phấn.

“Em sao vậy?”

“Em đột nhiên có chút bất an.”

“Có chuyện gì bất an?”

“Ngay lúc này, em cảm giác được anh sẽ rời khỏi em.”

“Tại sao anh phải rời khỏi em?”

“Bởi vì anh sẽ chết.” Tô Châu hoảng hốt nhìn hấn.

“Đừng lo lắng, không có gì mà không chết cả. Chúng ta ai cũng không ngoại lệ.”

“Em sẽ không để anh chết.” Tô Châu siết chặt lấy tinh thạch trong tay.

Mạc Sinh Bạch ôn nhu nở nụ cười nhìn y, không hề lên tiếng. Trong lòng lại sớm thỏ tào, nếu như hấn không chết, vậy sao có thể rời khỏi thế giới này chứ? Cho nên sau này, hấn nhất định phải chết, nhưng không chỉ là chết, mà còn phải triệt để lợi dụng cái chết này để kéo thêm một đồng độ ngược tâm!

“Được rồi, em phải bắt đầu làm việc.”

“Đừng để quá mệt mỏi.”

Tô Châu hướng hần gật đầu, ý bảo đã biết, liền cầm lấy viên tinh thạch được lấy ra trong đầu Hứa Trung bắt đầu tiến hành thí nghiệm.

Mà lúc này ở khu an toàn, mọi người đang vì Hứa Trung và thực phẩm trong kho đồng thời biến mất mà mặt ủ mảy chau. Cuối cùng mọi người quyết định đem mọi chuyện nói cho vị trung tướng được phái đến quản lý nơi này, An Bang.

An Bang nghe xong chuyện này, cũng không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt nhìn chằm chằm mặt bàn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Trung tướng, chuyện này khẳng định không đơn giản như vậy, tuyệt đối là có người đột nhập nơi này, bằng không Hứa đại ca không có khả năng đột nhiên biến mất như vậy, ngài nhất định phải tra thật rõ!”

“Được rồi, đừng ầm ĩ.” An Bang lấy tay gõ lên mặt bàn, khiến cho phòng hội nghị trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại. An Bang dùng mâu quang quét mắt một vòng “Chuyện này tôi sẽ tra rõ.”

“Trung tướng, tôi...”

“Tôi đã nói xong, bây giờ có thể giải tán.”

Phòng hội nghị trong nháy mắt đã tan sạch sẽ, An Bang mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Y luôn cảm thấy chuyện này và Tô Châu tuyệt đối không thể thoát khỏi liên quan, nhưng nếu là thật, vậy người giúp cậu ta làm chuyện này chỉ có thể là Mạc Sinh Bạch. Dựa theo trình độ say mê của Tô Châu đối với virus, loại chuyện bắt người sống về làm thí nghiệm này y tuyệt đối dám làm.

Chỉ là, phải nói thế nào đây?

76. Quyển 7 - Chương 76: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 8

Thời điểm An Bang còn chưa nghĩ xong phải mở miệng với Mạc Sinh Bạch thế nào, An Dật đã chạy đến khu an toàn.

“Sao em lại đến đây?”

An Dật cười hì hì “Em được cha cho phép rồi mới đến đó nha.”

An Bang đã quá hiểu rõ trong bụng em trai nhà mình cất chứa thứ gì “Chuẩn bị làm gì?”

“Gì mà làm gì chứ?” An Dật liếc mắt nhìn An Bang “Anh hai, em tới giúp anh không được sao?”

“Nếu thật sự muốn giúp anh thì cứ ngoan ngoãn đợi trong khu an toàn, đừng chạy loạn khắp nơi.”

“Em cam đoan sẽ ngoan ngoãn mà, tuyệt đối không chạy loạn!”

An Bang căn bản không đem lời hứa của An Dật xem là thật, dù sao mặc kệ thế nào, An Dật nhất định sẽ chạy đi tìm Mạc Sinh Bạch, đến lúc đó y vừa lúc có thể đuổi theo xem thử.

Quả nhiên An Bang đối với An Dật liệu sự như thần, buổi chiều gió thổi có chút lớn, An Dật sau khi định vị vị trí của Mạc Sinh Bạch liền lập tức chạy qua, chờ đến khi nhìn thấy người nọ, trong tay của hắn cầm một viên tinh thạch trong suốt như nước đang chạm khắc gì đó, vẻ mặt hết sức chăm chú. An Dật cũng không quấy rầy hắn, cứ như vậy nhìn hắn khắc khắc, thời điểm Mạc Sinh Bạch buông dao điêu khắc trong tay xuống, An Dật mới tiến lên chào hỏi “Mạc ca.”

Mạc Sinh Bạch thật ra đã sớm phát hiện An Dật đang nhìn hắn, cho nên cố ý điêu khắc lâu hơn không ít “Sao hôm nay em lại đến đây?”

An Dật có chút cao hứng “Em đến là vì muốn cảm ơn anh lần trước đã cho em tinh thạch, em đã có được dị năng!”

Mạc Sinh Bạch cũng cười “Rất tốt.”

“Mạc ca, đây là nơi anh ở sao?”

“Đúng vậy.”

An Dật nhìn bàn tay đang cầm viên tinh thạch của hắn, có chút tò mò, nhưng vì đây là Mạc Sinh Bạch tự tay khắc, cậu cũng không thể không biết xấu hổ mà dùng tinh thần lực nhìn lên “Mạc ca, anh đang khắc cái gì vậy?”

“Em nói cái này à?” Mạc Sinh Bạch mở tay ra, tinh thạch dưới ánh mặt trời lóe ra hào quang chói mắt “Đây là lễ vật nhỏ anh làm.”

Cho dù Mạc Sinh Bạch không nói, An Dật cũng biết này cái gọi là lễ vật đến tột cùng là đưa cho ai, chỉ là trong lòng nhin không được có chút chua xót, cố ý hỏi “Để tặng cho bạn gái của Mạc ca sao?”

“Không phải đâu.” Mạc Sinh Bạch cười cong cong mắt “Là tặng cho bạn trai.”

An Dật giả vờ kinh ngạc “Hóa ra là vậy sao! Em có thể gặp mặt anh ấy không? Em rất muốn biết người

Mạc ca thích là mẫu người thế nào đó!”

“Em ấy à.” Mạc Sinh Bạch vẫn như trước cười đến cong cả mắt, nhưng lời nói ra vẫn là câu từ chối “Em ấy không thích gặp người lạ, để em thất vọng rồi.”

An Dật đúng là có chút thất vọng, cậu vốn định tiếp xúc gần hơn với người có tên là Tô Châu kia, vì cậu muốn biết, rốt cuộc là hạng người gì mới có thể may mắn được Mạc Sinh Bạch thích, hơn nữa còn đối với y không rời không bỏ.

“An Dật, em chỉ đến một mình sao?”

An Dật vừa định gật đầu, lại phát hiện cách đó không xa có một luồng tinh thần lực dao động cực kỳ quen thuộc, liền biết anh hai đã phát hiện mình trốn ra ngoài. Có điều nếu anh ấy không hiện thân, chỉ sợ là vì có điều lo ngại, vì thế An Dật vẫn đáp “Chỉ có một mình em.”

Mạc Sinh Bạch vừa định nói chuyện, đột nhiên phát hiện Tô Châu đã mở cửa bước ra, Mạc Sinh Bạch vội vàng đi đến bên cạnh y “Sao lại ra đây? Gió lớn lắm.”

“Hơi mệt chút, nên muốn nhìn anh một lát.” Tô Châu cùng Mạc Sinh Bạch nói xong liền đem ánh mắt chuyển qua người An Dật “Cậu là?”

An Dật cười cười “Nói vậy anh chính là bạn trai của Mạc ca rồi. Xin chào, em là An Dật, là người đã từng được Mạc ca cứu qua một lần.”

Tô Châu hướng cậu lễ độ gật đầu “Tô Châu.”

“Tô ca.”

Tô Châu cũng không hỏi Mạc Sinh Bạch vì sao lại chưa từng nhắc đến người này với mình, y chỉ đánh giá một chút người tên là An Dật này, cho dù nụ cười trên mặt cậu ta rất vô hại, Tô Châu vẫn miễn cưỡng cảm phát hiện trong ánh mắt kia lại che dấu một tia ghen tị. Ghen tị? Tô Châu nhún mày, y nhìn thoáng qua Mạc Sinh Bạch bên cạnh, trong nháy mắt liền hiểu được vì sao. Y dùng ánh mắt như có ý hỏi Mạc Sinh Bạch, Mạc Sinh Bạch liền hôn lên môi y, cũng không hề cố kỵ có người ngoài ở đây. Trong nháy mắt Tô Châu liền tiêu tan.

“Có muốn vào nhà ngồi một chút không?”

An Dật bị một màn vừa rồi kích thích không hề dễ chịu, lập tức gật đầu đồng ý. Nhưng khiến An Dật không ngờ chính là, Mạc Sinh Bạch thế nhưng trực tiếp nói với cậu hai chữ “Không được.”

“Vì sao?” Người hỏi câu này chính là Tô Châu.

“Không được.” Ý cười trên mặt Mạc Sinh Bạch đã sớm biến mất sạch sẽ, ngữ khí vô cùng khẳng định, không có chút nào có thể thương lượng.

“Anh có ý gì?” Sắc mặt Tô Châu cũng không tốt.

“Cậu ấy, không được.”

An Dật vẫn chưa hiểu được đang xảy ra chuyện gì, mới lúc này vẫn còn vui vẻ mà bây giờ hai người đột nhiên lại như vậy. Cậu cẩn thận mở miệng “Mạc ca?”

“Em đi trước đi. Sau này cũng đừng đến tìm anh nữa.”

An Dật có chút mơ hồ, sao lại đột nhiên rơi vào tình trạng này?

“Cậu khoan hãy đi.” Thanh âm Tô Châu vào giờ khắc này lại vang lên.

“An Dật, anh bảo em đi!”

An Dật bị ngữ khí không mang theo chút tình cảm nào của Mạc Sinh Bạch dọa cho hoảng sợ, kinh ngạc bước chầm chậm rời đi.

“Mạc Sinh Bạch, tại sao cậu ta lại không được?”

“Em đừng hỏi nhiều như vậy.”

“Mạc Sinh Bạch, anh thích cậu ta?”

“Anh chỉ yêu một mình em.” Trong mắt Mạc Sinh Bạch lộ ra nghiêm túc “Cả đời này của anh cũng chỉ yêu một mình em!”

“Vậy tại sao cậu ta lại không được?”

“Tô Châu, từ khi nào em đã trở thành người như vậy?”

Tô Châu đột nhiên cảm giác quả bom y vẫn luôn chôn sâu trong lòng đã nổ tung, khóe mắt có chút đỏ lên “Em là dạng người gì, chẳng lẽ anh không biết sao?”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược chính Tô Châu, độ hảo cảm đối với ngài không

đổi, hiện tại tròn 100, độ ngược tâm tăng 5, hiện tại là 10.

Mạc Sinh Bạch muốn bước lên ôm y, lại bị Tô Châu lập tức đẩy ra “Anh đừng chạm vào em!”

“Tô Châu, em bình tĩnh một chút.”

“Em sao có thể bình tĩnh?” Tô Châu nhếch khóe miệng, chỉ vào bóng lưng của An Dật “Cậu ta vẫn còn chưa đi xa đấy.”

“Đừng nháo.” Mạc Sinh Bạch đem Tô Châu ôm vào lòng, hôn lên ánh mắt y “Em đã có được kết quả mình muốn không phải sao? Tại sao còn phải dùng thêm một người nữa chứ? Dù sao chúng ta cũng đều là người...”

Lửa giận trong lòng Tô Châu vẫn còn chưa tắt, bây giờ nghe được Mạc Sinh Bạch nói thế, lửa giận kia lập tức lại bùng lên, lời nói đến miệng cũng thốt ra không hề suy nghĩ “Cậu ta và em là đồng loại, nhưng với anh thì không hề!” Kỳ thật nói xong câu này Tô Châu liền hối hận, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, cũng không cách nào thu hồi.

“Hóa ra em vẫn luôn nghĩ như vậy sao?”

Tô Châu nhìn ánh mắt tối tăm của Mạc Sinh Bạch, áp lực đến mức khiến y hoảng hốt, nhưng câu xin lỗi lại không thể thốt nên lời.

“Quên đi, em bây giờ hãy để anh yên tĩnh một mình.”

Tô Châu nghe xong câu này liền có chút hoảng loạn, nhưng Mạc Sinh Bạch đã ngay lập tức biến mất trước mặt y, y chỉ có thể kinh ngạc mà nhìn nơi Mạc Sinh Bạch vừa mới đứng, trái tim đột nhiên nhói lên. Hóa ra đau lòng chính là như vậy sao?

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược chính Tô Châu, độ hảo cảm đối với ngài không đổi, hiện tại tròn 100. Độ ngược tâm tăng 10, hiện tại độ ngược tâm là 20.

Thật ra Mạc Sinh Bạch cũng không hề đi xa, hắn chỉ đứng ở cách đó không xa nhìn Tô Châu, mà Tô Châu cũng chỉ đứng bên ngoài đợi một lát, liền quay về trong phòng thí nghiệm.

“Mạc ca.”

An Dật đột nhiên lên tiếng, lập tức dọa sợ Mạc Sinh Bạch.

“Sao em còn ở đây?”

“Em nhìn thấy hai người cãi nhau, nên cũng không đi xa.”

“Em nên về đi.”

“Mạc ca, có một câu em không biết có nên nói ra hay không.”

“Nếu đã biết không nên nói, vậy đừng nói.”

An Dật lại đột nhiên lấy được dũng khí “Mạc ca, em thích anh.”

“Người anh thích là Tô Châu.”

Một câu trả lời không có chút nào ngoài ý muốn, An Dật nở nụ cười “Em biết chứ, em chỉ là muốn nói cho anh biết...”

“Chúng ta không thích hợp.”

“Em biết, em đi đây...”

“Ừ.”

Thời điểm thân ảnh An Dật biến mất trước mặt hắn, Mạc Sinh Bạch nghe được thanh âm nhắc nhở quen thuộc của hệ thống.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Độ hảo cảm của mục tiêu chi nhánh, An Dật, đã sớm vượt qua 80, hiện tại tình cảm của An Dật đối với ngài cũng đã hoàn toàn trở thành thích ngài sùng bái ngài yêu ngài! Nhiệm vụ chi nhánh viên mãn hoàn thành!

77. Quyển 7 - Chương 77: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 9

Tô Châu vẫn không ngủ được, bởi vì y đã quen với việc ngủ bên cạnh mình là một thân thể phiếm lạnh. Thói quen một khi đã dưỡng thành, sẽ rất khó từ bỏ, cả căn phòng như đã trở nên trống rỗng, dù thật ra nó chỉ thiếu đi bóng dáng một người mà thôi. Tô Châu nhắm mắt lại, trong chăn vẫn còn lưu lại hương vị của người kia, y chỉ có thể trốn trong chăn mà ảo tưởng hắn vẫn còn ở bên người.

Cho đến khi thân thể được ôm lấy, cả người Tô Châu đều bị giam cầm trong lòng ngực Mạc Sinh Bạch, y đột nhiên cảm giác ánh mắt có chút lên men “Anh đã về?”

“Đã về.”

“Anh sẽ đi nữa sao?”

“Không đi.”

Tô Châu cảm giác trên tay chợt lạnh “Đây là gì?”

“Em nhìn thử đi.”

Tô Châu mở đèn bàn lên, nhìn viên tinh thạch đã được đẽo hoàn chỉnh trong tay, quả thực chính là phiên bản thu nhỏ của chính y, mỗi một dấu khắc đều tinh xảo không chút tì vết “Anh làm?”

“Là anh làm. Thích không?”

“Anh nói xem?”

Mạc Sinh Bạch tựa đầu trên vai Tô Châu “Sau này đừng tùy tiện nổi giận nữa, được không?”

“Được.”

“Anh chỉ yêu một mình em, đừng suy nghĩ linh tinh nữa, được không?”

“Được.”

“Sau này có chuyện gì cũng phải nói rõ với anh trước, được không?”

“Được.”

“Bây giờ chúng ta làm được không?”

“Được.”

Chờ đến khi Tô Châu phản ứng kịp mình vừa mới đáp ứng chuyện gì, y đã bị Mạc Sinh Bạch lột đến gần như sạch sẽ. Tô Châu cũng không phản đối, hai tay câu lấy cổ Mạc Sinh Bạch, chân trực tiếp vòng qua thắt lưng hắn, dùng toàn lực mà phối hợp. Một giây trước khi bị tiến vào, Tô Châu nhắm hai mắt lại. Y buông thả bản thân mình trầm luân trong niềm vui thích cả tâm hồn và thể xác mà Mạc Sinh Bạch tạo ra cho y, bất cứ thứ gì cũng không còn quan trọng nữa.

Mà lúc này ở khu an toàn An Cư, có hai anh em vẫn đang dùng chiêu im lặng nhìn nhau, cuối cùng vẫn là An Dật đánh vỡ bầu không khí trước.

“Anh hai, anh đừng tức giận.”

“Anh không tức giận.”

“Vậy sao anh lại không để ý đến em?”

“Anh đang để ý đến em đây.”

“Anh, em chỉ là muốn gặp anh ấy.”

“Anh biết.” An Bang nhìn vẻ mặt ‘em biết em sai rồi mà’ của An Dật, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn một câu “Sau này không được đi tìm hắn nữa.”

“Tại sao chứ?” An Dật có chút không tình nguyện.

“Em vốn biết anh cũng ở đó. Cho nên, lời của Mạc Sinh Bạch nói với em, anh nghe được.”

“Anh, em nhìn ra được anh cũng thích anh ấy.”

“Đó đã là chuyện rất lâu trước kia, không có bất cứ liên quan nào đến chuyện này.”

“Tại sao lại không được? Anh phải cho em một lý do.”

“Em thật sự muốn biết?”

An Dật khẳng định gật gật đầu “Em muốn biết.”

“Ngồi đi.” Nhìn An Dật ngồi lên ghế, An Bang mới ngồi xuống đối diện “Nguyên nhân chính là vì người hôm nay em đã gặp, Tô Châu.”

“Tô Châu?” An Dật nhú mày.

“Tuy rằng y không thức tỉnh dị năng, nhưng y so với dị năng giả càng nguy hiểm hơn.”

“Có ý gì?”

“Y chính là kẻ được giới khoa học quốc tế tôn vinh là thiên tài bậc nhất về virus, Tô Châu.”

“Thật sự là anh ta?” An Dật rũ mắt “Em còn tưởng rằng đây chỉ là trùng hợp.”

“Nào có nhiều chuyện trùng hợp như vậy? Anh hỏi em một vấn đề, em có biết tại sao hôm nay Mạc Sinh Bạch không cho em đến tìm hắc không?”

“Chẳng lẽ không phải là vì sợ Tô Châu ghen?”

“Hắn đang bảo vệ em.”

“Bảo vệ em?” An Dật nghe được câu này thật sự có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy. Em chỉ cần bước vào phòng thí nghiệm kia, lập tức sẽ biến thành vật thí nghiệm cho Tô Châu.”

Vẻ mặt An Dật không tốt lắm “Anh, sao anh lại biết?”

“Bởi vì Tô Châu đã làm vậy với một dị năng giả, Hứa Trung.”

Thần sắc An Dật trở nên âm tình bất định “Mạc Sinh Bạch để cho anh ta làm vậy?”

“An Dật, mọi chuyện vốn không hề đơn giản như em nghĩ.” An Bang sâu xa nói “Mạc Sinh Bạch quá yêu Tô Châu, cho dù Tô Châu bảo hắn đi chết, hắn cũng sẽ không chút do dự.”

“Anh, em không tin!”

“Anh đang hoài nghi Tô Châu đang nghiên cứu một loại virus dùng để đối phó dị năng giả, em vẫn nên tập luyện tăng thêm một chút thực lực đi.”

“Anh.” An Dật cắn chặt răng, nhưng vẫn quyết định nói ra phát hiện của mình “Anh có phát hiện không, Mạc Sinh Bạch không hề giống chúng ta...”

“Ý của em là?”

“Em nghi ngờ, anh ấy thật ra là tang thi.”

Trong lòng An Bang nổi lên một trận sóng to gió lớn, nhưng bề ngoài vẫn bất động thanh sắc “Sao em lại phát hiện?”

“Anh hai.” An Dật cười khở “Em có dị năng hệ tinh thần mà. Trạng thái tinh thần của anh ấy không hề giống chúng ta, nó không hề có chút dao động nào.”

“Anh đã biết.”

“Anh, vậy em ra ngoài trước.”

An Bang gật đầu, trong con ngươi là một mảnh tỉnh mạch. Cũng không biết nghiên cứu của bác sĩ Hồ đã tiến hành đến đâu, nhưng xem ra, những tinh thạch kia đã dùng lãng phí rồi. Chỉ là, y có nên giải thích rõ ràng với cha không đây?

Mà An Dật ở trong phòng rèn luyện dị năng, bởi vì tâm thần không yên mà đột nhiên xảy ra sự cố, vô số sợi chỉ tinh thần bắt đầu phản phệ, sức mạnh trong thân thể cũng trở nên hoàn toàn không thể khống chế. An Dật đau đến mồ hôi đầm đìa, biết rất rõ An Bang đang ở cách vách, nhưng dù hé miệng cũng không cách nào phát ra tiếng kêu cứu. Cậu cảm giác bản thân giống như sắp chết vậy, thống khổ ùn ùn kéo đến trực tiếp thổi quét qua mỗi tác thân thể. Nếu, nếu hôm nay có thể thuận lợi vượt qua một cửa này, cậu nhất định phải giết chết Tô Châu, giúp Mạc Sinh Bạch tỉnh táo lại! An Dật cắn chặt khớp hàm, trong đầu ảo tưởng tất cả đều là cảnh tượng sau này Mạc Sinh Bạch và cậu ở bên nhau. Mà màn tra tấn như luyện ngục này kéo dài đến ba giờ đồng hồ mới thật sự chấm dứt.

Đợi đến khi An Dật lần nữa tỉnh lại, mới phát hiện lần tra tấn này đã cho cậu một kinh hỉ vượt xa tưởng tượng, cậu thử dò xét tinh thần lực của mình, mỗi một sợi chỉ vốn là màu bạc đã chuyển thành màu vàng, không chỉ thế, cậu còn có thể trực tiếp nhìn thấy những thứ cậu muốn định vị. Ví dụ như cậu chỉ cần đem tinh thần lực định vị đến trên người Mạc Sinh Bạch, vừa nhắm mắt lại liền nhìn thấy một chuỗi hình ảnh sống động vô cùng hạn chế người xem, cậu dừng lại ở cảnh tượng Mạc Sinh Bạch và Tô Châu tận tình cuồng hoan, hình ảnh người trước mắt không hề giữ lại mà mãnh liệt va chạm lập tức khiến An Dật đỏ mặt. Nhưng đến cuối cùng, An Dật vẫn thu hồi lại phần tinh thần lực thăm dò kia, cậu sợ còn nhìn nữa sẽ không nhìn được mà trực tiếp ra tay giết chết kẻ có cái tên Tô Châu đang nằm dưới thân Mạc Sinh Bạch rên rỉ kia.

An Dật nhếch miệng cười, con ngươi hiện lên một tia tăm tối.

Bóng đêm đen kịt, chỉ lấp ló vài ánh sao rời rạc trên bầu trời cao cao. An Thủ Quốc vừa mới chuẩn bị đi ngủ, liền nhìn thấy An Dật đột nhiên xuất hiện trước mắt.

“Dật nhi?”

“Cha.”

An Thủ Quốc có chút kinh ngạc “Con đến đây có chuyện gì không?”

“Cha, thí nghiệm của bác sĩ Hồ có thể dừng lại rồi.”

“Tại sao?”

“Cha, người bây giờ còn có thể thấy được thực lực của con không?”

An Thủ Quốc nhìn An Dật đứng đối diện, thần sắc có chút không đúng lắm, nhưng thực lực quả thật đã không thể nhìn thấu. Có điều, chỉ trong thời gian gần một ngày lại có thể hoàn toàn thay đổi như thế này sao? An Thủ Quốc cân nhắc một chút “Có phải con đã xảy ra chuyện gì không?”

“Cha, con không sao.”

“Chuyện thí nghiệm của bác sĩ Hồ con nói kia, cụ thể đã xảy ra chuyện gì?”

“Bởi vì, tinh thạch người kia cho con vốn không phải là tinh thạch bình thường.”

“Cái gì?!” An Thủ Quốc có chút ngạc nhiên “Vậy tinh thạch đó là gì?”

An Dật cười châm biếm “Tang thi vốn là nhân loại bị lây nhiễm virus biến thành, tinh thạch lại là nơi tích tụ sinh lực của tang thi. Người thường bị tang thi cắn một cái đã trở thành tang thi, huống chi là ăn thứ này vào chứ?”

“Vậy còn con thì sao? Không phải con không hề xảy ra chuyện gì sao? Còn thức tỉnh được dị năng?”

“Cha, về chuyện này người đừng hỏi đến nữa. Hôm nay con đến đây, là muốn xin ngài một chuyện.”

“Nói đi, chuyện gì?”

“Con muốn xin ngài phái con đến tiền tuyến. “

Lời này vừa nói ra, đôi mày An Thủ Quốc lập tức nhíu lại “Con có biết con đang nói gì không?”

“Cha, con biết tiền tuyến nguy hiểm. Thế nhưng, thực lực của con bây giờ đã đủ để ứng phó, còn có thể giúp ngài ở trên bàn hội nghị ngẩng cao đầu!”

An Thủ Quốc đánh giá An Dật một lúc lâu, cuối cùng lộ ra nụ cười tán thưởng “Tốt! Không hổ danh là con trai ta! Ta đáp ứng con.”

“Cha yên tâm, con nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người.”

“Được rồi, đêm nay con khoan hãy đi, cứ về phòng nghỉ trước, ngày mai sẽ cho con tin tức tốt.”

“Cám ơn cha.”

An Dật rời khỏi phòng An Thủ Quốc, khoe môi cong lên một nụ cười thỏa mãn.

78. Quyển 7 - Chương 78: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 10

Sau khi trải qua chuyện lần trước, Mạc Sinh Bạch và Tô Châu lại khôi phục hình thức ở chung như trước kia, cũng ngày càng thêm hòa hợp. Tô Châu ban ngày say mê thực nghiệm, buổi tối lại say mê Mạc Sinh Bạch, không đến một tuần lễ, y đã điều chế ra được thứ thuốc mà bản thân vẫn luôn mơ ước.

Tô Châu như hiền vật quý mà đưa đến trước mặt Mạc Sinh Bạch “Nhìn xem, đã thành công rồi.”

Mạc Sinh Bạch nhìn ống nghiệm chứa chất lỏng màu lục nhạt trước mắt “Sao những thứ em làm ra đều có màu lục vậy?”

Tô Châu không nghĩ tới Mạc Sinh Bạch sẽ hỏi chuyện này, y có chút sửng sốt “Em chưa từng nghĩ đến vấn đề này.”

“Vậy em làm ra nhiều loại thuốc như vậy thì làm sao phân biệt?”

“Em có đánh số.”

“Em thật sự muốn khống chế toàn bộ thế giới sao?”

“Sinh Bạch, thế giới này chỉ có hai chúng ta là đủ rồi.”

Mạc Sinh Bạch nhìn thấy trong mắt Tô Châu chứa đầy cố chấp và điên cuồng “Em chuẩn bị khi nào thì bắt đầu?”

“Ngày mai.”

“Được.”

Bởi vì có được loại thuốc điều khiển tang thi do Tô Châu điều chế ra, Mạc Sinh Bạch không cần tốn nhiều sức lực đã khống chế được một biển lớn tang thi, sau đó liền hướng về phía khu an toàn phát động tấn công. Mà đứng mũi chịu sào chính là An Bang phụ trách khu an toàn này. Số dị năng giả không nhiều lắm từ bên trong nhìn đến tình cảnh từng đàn tang thi rậm rạp phía ngoài không khỏi dâng lên cảm giác ghê tởm cùng sợ hãi, không ít dị năng giả trực tiếp đánh mất dũng khí chiến đấu, lộ ra vẻ mặt trắng bệch giống như đã cận kề cái chết, ngay cả phản kháng cũng từ bỏ.

“Tất cả giữ vững tinh thần, các người là dị năng giả, không phải là người thường không đủ sức phản kháng tang thi!”

Lời nói An Bang không hề mang đến tác dụng cổ vũ, ngược lại còn khiến những dị năng giả này lộ ra vẻ mặt bi thương. Dị năng giả như bọn họ đã là những nhân loại cuối cùng, đồng loại của họ đã sớm biến thành tang thi, trở thành địch nhân của bọn họ, mà kết cục của chính họ rồi cũng sẽ như vậy thôi, không phải sao? Nếu thế giới này là một trò chơi, thì nhân loại, có lẽ chính là thứ sinh vật đầu tiên trái đất cần phải đào thải khi thăng cấp.

An Bang cũng không còn cách nào, những dị năng giả này phần lớn đều là người thường, tố chất tâm lý quá kém, nếu có thể đạt được một nửa như quân đội rèn luyện chính quy thì tốt rồi. Mắt thấy đại quân tang thi càng ngày càng gần, An Bang nhíu mày, tiếp tục như vậy căn bản không phải là cách, nếu không phản kháng, khu an toàn căn bản không thể chống đỡ nổi một giờ, phòng tuyến nhất định sẽ rơi vào tình trạng tê liệt. Ngay tại thời điểm An Bang đang đau đầu nghĩ cách, có dị năng giả kinh hô “Giữa đàn tang thi có một người!”

Trong lúc nhất thời tầm mắt mọi người đều tập trung về phía kia, người nọ mặc một chiếc áo sơ mi cực kỳ bình thường, sắc mặt trầm tĩnh, không hề lộ ra chút cảm xúc nào. Vào giây phút khi nhìn thấy Mạc Sinh Bạch, An Bang cũng không biết tại sao trái tim của y lập tức trở nên an ổn, có lẽ bởi từ sâu trong tiềm thức y vẫn luôn tin tưởng, Mạc Sinh Bạch tuyệt đối không phải loại người sẽ mặc kệ sống chết của người khác.

“Tất cả im lặng!” Lời nói của An Bang vô cùng mạnh mẽ.

Mọi người cũng thật sự an tĩnh trở lại.

“Chúng ta cùng ra sức nhất định sẽ có một đường sinh cơ! Nếu không chiến đấu, cũng chỉ có thể làm thức ăn trong miệng lũ tang thi, so với chết còn khó chịu hơn!” An Bang quét mắt nhìn nhóm dị năng giả đã dần trở nên bình tĩnh “Mỗi hai người gộp thành một tổ, toàn lực hợp tác! Từng tính mạng con người đều vô cùng quý giá, chúng ta ai cũng không thể chết, lập tức xuất phát! Người khống chế tang thi kia cứ giao cho tôi, mọi người nhất định phải vững tâm chiến đấu.”

Lúc này mọi người liền dựa theo an bài của An Bang nhanh chóng tìm chiến hữu đã quen thuộc tổ đội, ôm tư thế tìm đường sống trong chỗ chết quyết tâm lao về phía đàn tang thi.

Dị năng của An Bang là dị năng không gian, y nhắm chuẩn xác vị trí của Mạc Sinh Bạch, nháy mắt liền dịch chuyển đến trước mặt hắn. Tang thi xung quanh vẫn như cũ lao thẳng về phía trước, giống như không hề phát hiện ra một người sống sờ sờ như y.

“Tôi biết cậu nhất định sẽ đến tìm tôi.”

“Mạc Sinh Bạch, anh làm như vậy có ý nghĩa sao?”

“Cái gì gọi là có ý nghĩa hay không ý nghĩa, đời người vốn ngắn ngủi như vậy, chớp mắt đã không còn lại gì.”

An Bang nhìn ánh mắt vân đạm phong khinh của Mạc Sinh Bạch, có chút không biết là tư vị gì “Anh vì y làm đến mức này, đáng giá sao?”

“Không có gì gọi là đáng giá hay không.” Mạc Sinh Bạch không hề mang theo cảm tình liếc mắt nhìn An Bang “Cậu đi đi.”

“Tôi chỉ muốn hỏi để hiểu rõ một chuyện.”

“Cậu đã hiểu rất rõ.”

“Một vấn đề cuối cùng. Anh, thật sự là tang thi?”

Mạc Sinh Bạch thẳng thắn trả lời “Phải.”

Dù đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng nghe được chính miệng đương sự thừa nhận, lồng ngực An Bang vẫn cứng lại “Anh chỉ vì một Tô Châu, đã hoàn toàn thay đổi.”

“Cậu nên đi nhanh, chúng ta bây giờ là kẻ địch, tôi lúc nào cũng có thể ra tay với cậu.”

“Nếu tôi không đi thì sao?” An Bang biến sắc, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tùy thời ra tay.

“Tôi không muốn giết cậu.”

“Nhưng tôi lại muốn đánh nhau với anh thì phải làm sao đây?” An Bang đang nói liền ngừng lại, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tấn công về phía Mạc Sinh Bạch, Mạc Sinh Bạch cũng không thềm để ý, cùng An Bang bắt đầu so đấu. An Bang bởi vì xuất thân quân nhân, mang theo kỹ thuật chuẩn xác được nung đúc trong quân đội, có điều y tuy rằng rất mạnh, nhưng so với một Mạc Sinh Bạch có được sức mạnh tuyệt đối vẫn kém hơn một bậc. Mỗi lần ra chiêu của y đều bị Mạc Sinh Bạch khéo léo phá giải, thời điểm bị Mạc Sinh Bạch bắt lấy cổ, còn chưa đến mười lăm phút đồng hồ. Sắc mặt An Bang tái nhợt đến đáng sợ “Tôi thua.”

“Cậu đã rất mạnh.”

“Nhưng ở trước mặt anh vẫn không đáng nhắc tới.”

“Đi đi, tôi vẫn là câu nói kia, tôi không muốn giết cậu.”

“Tôi đã thua, anh giết tôi mới là lẽ thường phải làm.” Về mặt An Bang không chút nào sợ hãi, y là quân nhân, tất nhiên sẽ mang theo kiêu ngạo của quân nhân. Loại người ở trên chiến trường vì sống sót mà hèn nhát chạy trốn chính là thứ y khinh thường nhất.

“Cậu là một quân nhân chân chính.” Mạc Sinh Bạch khen ngợi “So với việc chết trên tay tôi, không bằng cậu mang theo bọn họ liều mạng một phen, thế nào?”

An Bang nhìn Mạc Sinh Bạch, mang theo ý tứ khó hiểu.

“Tôi nghiêm túc.”

“Được.” An Bang cuối cùng vẫn gật đầu, y có thể chết ở chỗ này, nhưng những dị năng giả kia cũng không thể cứ vậy mà chết.

Có An Bang gia nhập, tình thế của nhóm dị năng giả lập tức chuyển biến tốt lên, đoàn người trải qua chiến đấu điên cuồng đẫm máu, rốt cuộc từ trong vòng vây tang thi siết chặt đột phá được một con đường máu. Những dị năng giả có thể sống sót chạy ra này đều cảm thấy bản thân vô cùng may mắn, tuy rằng khu an toàn thất thủ, nhưng bọn họ đã lựa chọn chiến đấu nên vẫn có thể sống sót, cho dù quá trình chất đầy máu tanh thì sao? Ở mặt thế, mỗi người vì sinh tồn, đều phải học được thứ gọi là dũng cảm. Trải qua một lần chém giết như vậy, tâm tình của phần lớn mọi người đều trở nên thả lỏng, chỉ có An Bang nhìn khuôn mặt vẫn còn dính đầy máu tươi của bọn họ, tâm tình có thể nào cũng không thể thoải mái. Y biết, bọn họ sở dĩ có thể may mắn thoát ra khỏi đó, là vì Mạc Sinh Bạch cố ý thả cho bọn họ một con đường sống.

An Bang mang theo những dị năng giả may mắn sống sót chạy đến khu an toàn gần đó, dự cảm xấu trong lòng dần dần tăng mạnh, khu an toàn kế tiếp có phải đã thất thủ rồi không? Còn có khẩu hình Mạc Sinh Bạch đã nói với y trước khi rời đi rốt cuộc là gì? An Bang không ngừng tự hỏi, tầm mắt lại nhìn đến những thi thể tang thi trên mặt đất, linh quang chợt lóe.

Hóa ra tin tức Mạc Sinh Bạch muốn nói với y là vậy sao?

79. Quyển 7 - Chương 79: Ngược Bác Sĩ Hắc Âm Cận Bã 11

Đêm lạnh như nước, hết thủy tập kích vừa lúc có thể thừa dịp buổi tối tiến hành.

“Tình huống hiện tại thế nào?”

“Đã công phá bảy khu an toàn.”

“Còn chưa đầy một ngày, thật đúng là thể như chẻ tre! ” Ánh mắt An Thủ Quốc phủ lên một mặt âu lo.

“Cha, huyết thanh đã được nghiên cứu đến đâu rồi?”

“Vẫn chưa có tiến triển gì lớn. Bang nhi, Dật nhi đã mang theo quân đội chạy đến tiền tuyến, con không cần quá mức lo lắng.”

“Cha, Dật nhi em ấy...” An Bang muốn nói lại thôi.

“Không cần lo cho nó, nó so với lão già ta đây còn lợi hại hơn.” Nhắc đến đứa con trai nhỏ của mình, An Thủ Quốc cũng lộ ra vẻ mặt vừa lòng “Nó đã chạy tới khu 8, con cũng đến giúp nó đi.”

“Vâng, cha.” An Bang nhin không được lại nhắc nhở một câu “Cha, huyết thanh nhất định phải nhanh chóng điều chế thành công, nếu không, thế giới này cũng chỉ còn lại tang thi.”

“Đi đi.”

“Vâng, cha.”

Sau khi rời khỏi văn phòng của An Thủ Quốc, An Bang lập tức đến tiền tuyến tìm An Dật. Thời điểm y nhìn thấy An Dật, năng lực trên người An Dật càng khiến An Bang không thể đoán nổi, tăng nhanh đến mức khiến cho mọi người kinh ngạc.

“Anh hai.”

An Bang gật đầu “Năng lực của em sao lại tăng nhanh đến vậy?”

“Như thế đã rất chậm.” An Dật cười cười, chỉ là nụ cười này trong bóng đêm lại mờ ảo không rõ, còn lộ ra chút quỷ dị.

An Bang nhìn từng hàng quân lính ngay ngắn trật tự phía sau An Dật, thần sắc mỗi người vô cùng trang nghiêm, ánh mắt nhìn An Dật đều mang theo sùng bái và kính nể. An Bang không khỏi cảm thán, tốc độ trưởng thành của An Dật thật sự là quá nhanh.

“Anh hai, anh nói xem đêm nay anh ấy có tới không?”

An Bang đương nhiên biết từ ‘anh ấy’ này trong miệng cậu là chỉ ai “Dựa theo trình tự tấn công của hắn,

đêm nay hẳn là sẽ đến.”

“Em cũng cảm thấy vậy.”

An Bang càng nhìn càng cảm thấy tươi cười của An Dật có chút vắn vẹo “Đêm nay em rất kỳ quái.”

Ánh mắt An Dật sáng quắc “Anh hai, em chỉ là hưng phấn thôi.”

An Bang rõ ràng có thể cảm nhận được tia máu tanh trong mắt An Dật so với hưng phấn còn mạnh hơn. Y cũng không nhắc lại, chỉ cùng An Dật nhìn thẳng về một phía, đó là phương hướng bọn họ dự đoán Mạc Sinh Bạch sẽ xuất hiện.

“Đã đến rồi.” An Dật cong lên nụ cười hưng phấn “Anh hai, nơi này giao lại cho anh.”

Trong tầm mắt An Bang còn chưa nhìn thấy tang thi, thân ảnh An Dật đã biến mất ngay trước mặt y, An Bang biết đây là dị năng hệ tinh thần, chỉ có thể cầu mong bọn họ đều có thể bình an.

“Lại gặp mặt.”

“Đúng vậy.”

“Cũng không phải em muốn cố ý đến tìm anh, chỉ là bây giờ, em là địch nhân của anh.”

“Anh biết.”

“Ô Châu đâu?”

“Địch nhân của em chỉ có một mình anh.”

Khóe môi An Dật cong lên “Ai nói thế? Người em muốn giết, cho tới bây giờ đều là hấn ta.”

Mạc Sinh Bạch không hề bỏ qua sắc đỏ tươi vừa lóe lên trong mắt An Dật “Thì ra là thế.”

“Cái gì?”

“Em vì muốn nhanh chóng tiến cấp, đã tẩu hỏa nhập ma.”

“Rất thông minh.” An Dật tùy ý cười “Cho nên Tô Châu càng không xứng với anh.”

“Em đến đây là vì muốn giết anh sao?”

“Không phải.”

An Dật nói xong lập tức tiến hành nhảy không gian, phương hướng chính là nơi Tô Châu đang ẩn nấp. Mạc Sinh Bạch vội vàng đuổi kịp, nếu còn chưa kéo xong độ ngược tâm đã để Tô Châu chết trong tay An Dật, nhiệm vụ này lập tức sẽ xem như thất bại! Như vậy hết thảy những cố gắng của hắn đều sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, tất cả đều bị hủy sạch! Cho nên, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là ngăn cản An Dật!

Tô Châu hoàn toàn không biết gì cả, cầm trong tay viên tinh thạch được Mạc Sinh Bạch khắc cho y vui vẻ thưởng thức, thời điểm nhận thấy một tầm mắt không hề có ý tốt đang nhìn mình chằm chằm, cổ cũng đã bị An Dật bóp lấy.

Mạc Sinh Bạch rút cuộc vẫn chậm hơn An Dật một bước, hắn cố gắng để bản thân trấn định, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc “Em trước tiên buông cậu ấy ra đã, có chuyện gì cứ từ từ nói.”

“Nếu em nói không thì sao?” An Dật từ trong túi quần lấy ra một con dao điêu khắc “Đây là lúc anh khắc tinh thạch cho hắn ta, em đã trộm lấy đi.”

“Nếu em thích, vậy tặng cho em.”

“Không.” An Dật cười đầy tà khí “Em đã nghĩ, rốt cuộc anh thích hắn ta vì điều gì nhỉ? Lẽ nào là khuôn mặt này?” Con dao điêu khắc trong tay An Dật ở trên mặt Tô Châu vẽ nên một vết rạch dài. Thần sắc Tô Châu không hề thay đổi, vẫn lạnh lùng trước sau như một. “Sống chết hiện giờ của mày đang nằm trong tay tao đây nha, sao mày lại không sợ hãi?”

“Em muốn làm gì thì cứ nhắm vào anh, bất cứ chuyện gì cũng được.”

“Thật sao?”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Được, em tin anh. Như vậy, vấn đề đầu tiên, nguyên nhân những tang thi này chịu sự khống chế của anh?”

“Thuốc. Ngay tại phòng thí nghiệm số 7, lọ thủy tinh được đánh số 4.”

“Tốt. Vậy vấn đề thứ hai, virus tang thi có thể giải không? Huyết thanh rốt cuộc điều chế thế nào?”

“Có thể giải. Tuy rằng anh không biết huyết thanh điều chế thế nào, nhưng chỉ cần em giết chết anh, lấy viên tinh thạch của anh ra, liền có thể giải được toàn bộ virus tang thi. Chỉ cần em đồng ý tha cho Tô Châu, anh có thể lập tức cho em.”

Tô Châu nghe Mạc Sinh Bạch nói ra những lời này, sắc mặt lập tức tái nhợt đến đáng sợ.

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược chính của ngài, độ hảo cảm không đổi, tròn 100. Độ ngược tâm tăng 40, hiện tại độ ngược tâm là 60.

Nghe được nhắc nhở đến từ hệ thống, Mạc Sinh Bạch cảm thấy an tâm hơn một chút. Hắn chỉ cần đem độ ngược tâm kéo đủ 100 là có thể lập tức rời khỏi thế giới này!

Biểu tình An Dật cũng không hề tốt chút nào “Đây chính là nguyên nhân tại sao hắn ta không thể không chết! Rõ ràng chỉ là một món đồ thay thế, tại sao anh lại có thể thoải mái yêu chiều hắn như vậy chứ?”

“Cậu nói cái gì?!” Con người Tô Châu thâm trầm đến mức dọa người “Cái gì gọi là món đồ thay thế?!”

“Mày không biết sao?” An Dật giả vờ kinh ngạc “À đúng nhỉ, mày chỉ biết bản thân từ nhỏ đã bị vứt bỏ, sao có thể biết mày còn có một người anh trai đã mất chứ hả? Mạc Sinh Bạch năm đó cùng anh trai của mày yêu đến chết đi sống lại đấy, chẳng qua anh mày đột ngột mắc bệnh ung thư qua đời, anh ấy vốn muốn cùng anh mày nắm tay nhau cùng chết, kết quả anh mày nói với anh ấy, anh mày còn một nguyện vọng chưa hoàn thành.”

Mỗi một câu nói của An Dật, sắc mặt Tô Châu cũng dần tái đi “Anh ta muốn Mạc Sinh Bạch chăm sóc cho tôi?”

“Đúng vậy.” An Dật tiếp tục xát muối lên vết thương của y “Anh ấy vốn muốn xem mày như em trai mà chăm sóc, nhưng không may là, bộ dáng của mày và anh trai đã mất của mày quá giống nhau.”

“Những gì cậu ta nói là sự thật sao?” Tô Châu thì thào hỏi.

“Anh không biết, Tô Châu. Trí nhớ trước kia của anh đã biến mất.”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Độ hảo cảm của mục tiêu công lược chính không đổi, tròn 100. Độ ngược tâm tăng 30, hiện tại độ ngược tâm là 90.

“Hóa ra, mọi thứ đều là giả, đối tốt với tôi là giả, yêu tôi cũng là giả, mọi thứ đều là giả! Là giả!” Tô Châu bắt đầu giãy dụa, trong lúc nhất thời con dao lại ở trên mặt y rạch thêm một lần, bên má cũng phủ đầy máu tươi đầm đìa.

“Tô Châu à, mày khoan hãy kích động chứ?” An Dật hướng Mạc Sinh Bạch nở nụ cười khiêu khích “Thế

nào? Em đã giúp anh nói ra sự thật rồi đây.”

“Em buông cậu ấy ra trước.”

“Mạc Sinh Bạch, tôi không cần anh lo!” Tô Châu đã rơi lệ đầy mặt “Tại sao anh lại xuất hiện trong thế giới của tôi? Cho tôi hy vọng, rồi để tôi phát hiện ra chân tướng? Sao anh không chết đi? Tại sao anh lại không chết đi hả?”

“Tô Châu, anh chết em sẽ vui hơn chứ?”

“Anh nói thử xem?”

“Được. Chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi.” Mạc Sinh Bạch hướng Tô Châu lộ ra nụ cười ôn nhu cuối cùng, sau đó trực tiếp vươn hai ngón tay cắm vào đầu, lấy ra viên tinh thạch thuần sắc vàng rực rỡ chỉ thuộc về một mình hắn “Xem như đây là bồi thường cho những tội nghiệt mà anh đã phạm phải đi.”

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, An Dật và Tô Châu căn bản không hề nghĩ đến Mạc Sinh Bạch sẽ thật sự tự sát, vào giây phút viên tinh thạch kia hiện thế, hào quang xinh đẹp của nó trực tiếp khiến hai người chảy xuống hai hàng lệ. Cả người Tô Châu xụi lơ trên mặt đất, y nhìn thân thể Mạc Sinh Bạch đã mất đi dấu hiệu của sự sống, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống “Em, em chỉ nói lấy thôi, anh sao có thể thật sự, thật sự...”

“Đều do mày!! Nếu không có mày, anh ấy sao có thể chết!!”

Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược chính, Tô Châu, độ hảo cảm đối với ngài tròn 100, độ ngược tâm tăng 10, cũng đã tròn 100. Nhiệm vụ chính hoàn thành! Chúc mừng kí chủ! Mục tiêu công lược chi nhánh, An Dật, độ hảo cảm đối với ngài vượt mức 80, cũng đã sớm yêu ngài sâu đậm, nhiệm vụ chi nhánh hoàn thành! Bấy nhiêu nhiệm vụ đều đã viên mãn hoàn thành, xin hỏi kí chủ có muốn lập tức trở về thế giới hiện thực không?

Mạc Sinh Bạch nhìn Tô Châu bị An Dật lấy đầu, lại nhìn An Dật thần sắc điên cuồng mà cầm lấy viên tinh thạch ánh vàng kia của hắn, thần chí không rõ lắm bầm “Anh là của em, anh là của em, anh rốt cuộc cũng là của em!” Loại biểu tình vụn vặt cùng ánh mắt si mê đến điên cuồng này, khiến Mạc Sinh Bạch không nỡ nhìn nữa.

Mọi thứ, rốt cuộc cũng đã kết thúc.

Mạc Sinh Bạch thở dài, cất tiếng “Trở về.”

80. Quyển 7 - Chương 80: Kết Thúc

Trải qua một năm sau vụ tai nạn kia, cơ thể Mạc Sinh Bạch mới có thể khôi phục sinh hoạt như một người bình thường. Tâm tình hắn bình thản đến mức dị thường, từ khi trải qua bảy thế giới, Mạc Sinh Bạch phát hiện suy nghĩ của bản thân đã trở nên cẩn thận hơn rất nhiều. Loại cảm giác trẻ tuổi lông bông trên người hắn cũng đã biến mất vô tung vô ảnh, cả người dần trở nên trầm ổn, thành thực như một nam nhân chân chính.

Luôn luôn xem Mạc Sinh Bạch là một đứa con bất hiếu không nên thân, Mạc phụ cũng dần dần dưới sự cố gắng của Mạc Sinh Bạch mà thay đổi cách nhìn về hắn. Chứng kiến sự thay đổi này, người cao hứng nhất không phải ai khác chính là Mạc mẫu, từ khi con trai tỉnh lại đến nay, trên mặt Mạc mẫu lúc nào cũng rực rỡ phấn chấn. Tỷ như hiện tại, Mạc mẫu đang cầm mẫu tây trang mới nhất của Venice đặt vào tay con mình “Nhanh đi thay, để cho mẹ nhìn xem.”

Mạc Sinh Bạch tất nhiên là thỏa mãn vô điều kiện mọi yêu cầu đến từ mẹ mình, mà loại phối hợp vô điều kiện này của hắn không chỉ thỏa mãn Mạc mẫu, còn thỏa mãn một lượng lớn ánh mắt của các nhân viên trong cửa hàng. Mạc Sinh Bạch vừa mặc thử trang phục bước ra, trông mắt nhân viên cửa hàng lập tức dính chặt trên người hắn. Tây trang màu cà phê làm cho Mạc Sinh Bạch vốn có thân hình cao gầy lại càng thêm thon dài, phối với khuôn mặt tuấn mỹ không cách nào bắt bẻ kia của hắn, lập tức đem hồn của toàn bộ nhân viên đều câu đi mất. Nhân viên cửa hàng lau lau phần nước miếng vốn không hề tồn tại trên mặt “Phu nhân, ánh mắt của người thật sự rất tốt, bộ quần áo và tiên sinh này thật sự là tuyệt phối.”

Mạc mẫu vô cùng cao hứng “Chủ yếu là bởi vì con trai tôi rất đẹp trai.”

Nhân viên cửa hàng vội vàng phối hợp gật đầu, những lời này các nàng tuyệt đối nhiệt liệt tán thành.

Mạc Sinh Bạch nhìn xuống đồng hồ trên tay “Mẹ, tạm thời không thể bồi người, có một phần hợp đồng cần con lập tức qua ký tên.”

“Vậy cứ đi đi, mẹ cũng không giữ con. Mau đi đi.”

Mạc Sinh Bạch mặc luôn bộ quần áo Mạc mẫu vừa mua cho hắn, dọc theo đường đi đồ sát thêm vô số người qua đường. Mới vừa ngồi vào chiếc lamborghini của mình, cửa kính xe đã bị gõ lên, Mạc Sinh Bạch hạ cửa kính xe xuống “Bác sĩ Tô, thật trùng hợp.”

Tô Châu nở nụ cười “Đang bồi Nhã Oánh mua quần áo. Xem ra Mạc tiên sinh đã hoàn toàn bình phục.”

Nói thật, khi Mạc Sinh Bạch mới vừa tỉnh lại, phát hiện bác sĩ chữa trị của hắn không những có bộ dáng vô cùng giống Tô Châu mà cũng có tên là Tô Châu, đã khiến hắn có chút hoảng sợ. Chỉ sau khi biết được người kia đã kết hôn, Mạc Sinh Bạch mới có thể yên tâm.

“Đã hoàn toàn khỏe mạnh.”

“Vậy thì tốt, anh đang rất vội sao?”

Mạc Sinh Bạch lễ phép hướng y gật đầu “Đúng vậy, tôi đi trước. Tạm biệt.”

Đợi đến khi đến được phòng làm việc của mình, trợ lý Linda đã lập tức xuất hiện trước mặt hắn “Tổng giám đốc, xin ngài lập tức đến phòng họp.”

“Được rồi. Có điều Chủ tịch Thẩm sao lại đột nhiên không tới vậy?”

“Chủ tịch Thẩm bởi vì gần đây thân thể không tốt, cho nên đã nhờ người thay ngài ấy tham dự.”

“Tôi đã biết.” Mạc Sinh Bạch sửa sang lại quần áo. Bình đến tướng đờ, hợp đồng này nhất định phải thuận lợi tóm lấy!

Thời điểm hắn bước vào phòng họp, người thay thế Chủ tịch Thẩm tham dự đang ngồi xem tài liệu, nghe được tiếng bước chân mới ngẩng đầu lên. Ngũ quan thâm thúy xinh đẹp phối hợp cùng cặp mắt như biển xanh lưu chuyển, bộ dáng vừa nhìn đã biết là con lai.

“Lần đầu gặp mặt, xin chào Giám đốc Mạc, tôi là Thẩm Lưu Bạch.”

Trên mặt Mạc Sinh Bạch vẫn bất động thanh sắc “Xin chào, tôi là Mạc Sinh Bạch.”

Hai người lễ phép bắt tay, thời gian còn lại đều dùng để tận lực thảo luận chuyện công. Hai người đều là tinh anh, đối với vấn đề lợi nhuận đều không chút lùi bước, khiến cho nhân viên của hai công ty ở một bên quan sát đều thầm giật mình, hóa ra cấp trên của bọn họ còn lợi hại đến như vậy! Trải qua một phen đánh giá, công ty hai nhà rốt cuộc thuận lợi ký kết.

“Rất chờ mong lần hợp tác sau cùng quý công ty.”

Thẩm Lưu Bạch cười đến ý vị thâm trường “Tôi cũng vô cùng chờ mong lần hợp tác sắp tới cùng anh.”

Rốt cuộc tiền được vị Tôn đại phật Thẩm Lưu Bạch, Mạc Sinh Bạch xoa xoa huyệt thái dương, vừa mới chuẩn bị đi ăn tối, Linda lại gõ cửa phòng làm việc của hắn. Mạc Sinh Bạch biết lại có chuyện gấp nên cất tiếng “Mời vào.”

“Chủ tịch Mạc nhấn ngài phải an bài cho tốt các em họ của mình, nghe nói họ mới từ nước ngoài trở về.”

“Em họ?” Mạc Sinh Bạch không thể hiểu nổi, hắn cho tới bây giờ cũng chưa hề nghe nói đến việc mình có bất cứ đứa em họ nào đấy?

“Tôi để họ vào gặp ngài là được.”

Nhưng hai người vừa bước vào trực tiếp khiến Mạc Sinh Bạch sửng sờ ngay tại chỗ.

“Anh họ, em là Mạc Ứng Đường.”

“Anh họ, em là Mạc Ứng Niên.”

Nhìn đôi song sinh bộ dáng không hề có chút khác biệt nào xuất hiện trước mặt, Mạc Sinh Bạch đột nhiên có loại xúc động muốn chọc mù hai mắt mình. Xuất hiện một, hai người còn có thể gọi là trùng hợp, nhưng bây giờ con số đã lên đến bốn, trong lòng Mạc Sinh Bạch mạnh mẽ xuất hiện một cổ dự cảm không tốt.

“Chào các em, anh là anh họ của hai đứa, Mạc Sinh Bạch.”

“Chờ một lát đã, em trai của tụi em còn chưa tới.”

Mạc Sinh Bạch đau khổ mà nhìn hai người đối diện “Hai em còn có một em trai?”

“Đúng vậy.”

Tiếp đó cánh cửa đã bị một thiếu niên mềm mại đáng yêu, thoát nhìn mới chỉ 15 16 tuổi đẩy ra “Thật xin lỗi, em đến muộn.” Thiếu niên ngượng ngùng tươi cười “Vị này chính là anh họ phải không, em là Mạc Chung Thâm, cũng là em họ của anh.”

Mạc Sinh Bạch cảm giác lượng thông tin trong đầu mình hình như hơi quá lớn rồi, khóe miệng lộ ra nụ cười cứng nhắc “Chào các em. Nghe nói các em vừa từ nước ngoài trở về, vậy đã đặt khách sạn chưa?”

Mạc Chung Thâm mở to hai mắt “Còn phải đặt khách sạn ă? Nhưng mà bác nói sẽ ở nhà anh mà.”

Mạc Ứng Đường, Mạc Ứng Niên lập tức hưởng ứng gật đầu.

Mạc Sinh Bạch cảm giác toàn bộ thân thể đều đã đông cứng lại “Vậy được rồi.”

Rất cuộc an bài xong cái gọi là các em họ từ nước ngoài trở về, Mạc Sinh Bạch cũng không dám cùng bọn họ thật sự ở chung một nhà. Nhưng hắn lại không thích ngủ ở khách sạn, liền tính toán đến nhà người anh em tốt Vương Trạch Minh tá túc một đêm, chỉ là khi y vừa bước vào liền phát hiện Vương Trạch Minh ăn mặc chỉnh tề đang bày một bàn thức ăn vô cùng ngon miệng.

“Hôm nay có chuyện gì sao? Bình thường cũng đâu thấy cậu khách khí với tớ như vậy?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi.” Vương Trạch Minh liếc mắt nhìn Mạc Sinh Bạch một cái “Bàn thức ăn phong phú này cũng không phải dành cho cậu.”

“Gì chứ? Đêm nay cậu còn có khách?”

“Đương nhiên, cậu cho rằng tớ là kẻ làm việc không đàng hoàng như cậu à? Cậu bị Vương Thanh đụng trúng là xứng đáng, còn hại tớ rơi nhiều nước mắt như vậy.”

“Được rồi, được rồi. Điều là quá khứ.”

“Quên đi, hôm nay tâm tình tốt, tha cho cậu một mạng.”

“Đêm nay ai tới vậy?”

“Bạn tốt của tớ.”

“Tớ có quen không?”

“Sao cậu có thể quen chứ, có phải đầu cậu bị đụng đến giờ vẫn còn choáng váng không? Hai chúng ta đâu có học chung trường đại học, cậu quên rồi?”

Mạc Sinh Bạch nuốt xuống một búng máu.

Ngoài cửa vừa lúc này vang lên tiếng gõ, Vương Trạch Minh vui vẻ chạy ra mở cửa, Mạc Sinh Bạch cũng vừa lúc nhìn thấy người được Vương Trạch Minh gọi là bạn tốt.

Hai người kia vào nhà, phát hiện Mạc Sinh Bạch đang đứng nơi đó không nói được lời nào “Vị này là?”

Vương Trạch Minh lập tức giới thiệu “Mạc Sinh Bạch, anh em của tớ.”

Nam sinh bên trái lộ ra nụ cười chói mắt như ánh mặt trời “Xin chào, Cao Kỳ.”

Mạc Sinh Bạch cười đến cứng ngắc “Xin chào.”

Nam sinh bên phải biểu tình lạnh lùng “Xin chào, Lục Cao Hàn.”

Mạc Sinh Bạch vẫn như trước cười đến cứng ngắc “Xin chào.”

Vừa lúc này chuông điện thoại của Mạc Sinh Bạch vang lên, cũng đúng lúc thành một cái cớ hợp lý để Mạc Sinh Bạch rời khỏi nơi này. Vì thế Mạc Sinh Bạch vờ như vô cùng có lỗi cười cười “Trạch Minh, công ty của tớ có chút việc gấp, phải đi trước. Mọi người cứ từ từ ăn nhé.”

Mạc Sinh Bạch vừa ngồi vào xe liền lập tức nổ máy rời đi, trong lòng lại không ngừng suy nghĩ, tại sao bọn họ đều đồng loạt xuất hiện như thế? Trăm tư không thể giải, hắn nghĩ đến xuất thần, tốc độ xe cũng càng lúc càng nhanh, đột nhiên ngay trước mũi xe xuất hiện một bóng người, Mạc Sinh Bạch vội vàng phanh lại, nhưng dường như cũng đã đụng trúng ai đó. Hắn vội vàng xuống xe xem thử, lại phát hiện trên đường lớn không hề có bóng dáng người nào cả.

Chẳng lẽ là chính mình hoa mắt?

Mạc Sinh Bạch vừa mới xoay người đã bị một khối thân thể ấm áp ôm lấy, thanh âm như mang theo tang thương vượt qua ngàn năm “Rốt cuộc đã tìm được người.”

Mạc Sinh Bạch cũng ôm lấy hắn, hít sâu một tiếng “Tu La.”

Xung quanh xe cộ như nước chảy, không gì có thể quấy rầy hai người đang gắt gao ôm nhau.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoai-xuyen-chi-nguoc-tra-nguoc-tra>